

BIBLIOTHECA GRÆCA

VIRO RUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA
ET COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

B.

SCRIPTORUM ORAT. PEDESTRIS

VOL. XI. SECT. III.

CONTINENS

PLATONIS DIALOGOS SELECTOS.

ED.

GODOFREDUS STALLBAUM.

GOTHÆ,

SUMTIBUS BERNH. HENNINGS.

MDCCCLII.

PLATONIS

OPERA OMNIA.

RECENSUIT ET COMMENTARIIS INSTRUXIT

GODOFREDUS STALLBAUM.

VOL. I. SECT. III.

CONTINENS

SYMPOSIUM.

EDITIO TERTIA AUCTION ET EMENDATIO.

GOTHÆ,

SUMTIBUS BERNH. HENNINGS.

MDCCCLII.

III. A 73

TV 5A
48

17
84
V

PLATONIS
OPERA OMNIA

1781.10.9

67A. III

PLATONIS
SYMPOSIUM.

RECENSUIT,
PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS INSTRUXIT
GODOFREDUS STALLBAUM.

EDITIO TERTIA MULTIS PARTIBUS AUCTION
ET EMENDATIO.

GOTÆ,
SUMTIBUS BERNH. HENNINGS.
MDCCCLII.

PROLEGOMENA

AD

SYMPOSIUM.

Symposium Platonis habendum esse in praestantissimis veteris eloquentiae et philosophiae quae aetatem tulerunt monumentis una est et consentiens vox hominum eruditissimorum. Nec profecto iniuria. Nam sive spectamus orationis elegantiam ac venustatem in eo eminentem, nemo certe erit, quin plurimum voluptatis percipiat ex facilitate, perspicuitate, urbanitate, festivitate, ironia denique illa, quae per totum librum regnat et per omnes eius partes ita diffusa est, ut in summa rerum varietate nihil ineptum sit, nihil frigidum, omnia habeant nativam quandam veneris atque gratiae delectationem; sive consideramus rerum in eo tractatarum delectum, ordinem atque expositionem, quid tandem suavius aut iucundius fingi potest personarum colloquuntium actionisque varietate illa ac dispositione, quae tantam in hoc libro habet verisimilitudinem, ut non solum loquentium ingenia et mores ad ipsam vitae veritatem expressi videantur, sed etiam ea, quae dicuntur atque aguntur, tam eleganti iudicio inter se nexa sint et copulata, ut inter legendum tibi videaris comico alicui dramati interesse? sive denique argumenti, de quo disseritur, gravitatem atque dignitatem respicimus, quis est, quin eam maximam esse fateatur, quandoquidem disputatur de amore atque pulcro, cui Platonem do-

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III. *

cuisse constat arctissimam cum vero atque bono intercedere necessitudinem? Sed quemadmodum de operis praestantia et virtutibus consentiunt omnes, qui quidem aliquo pulcri venustique sensu pollent, ita de argumento eius atque proposito hominum doctorum sententiae vehementer inter se discrepant. Quorum varia ac diversa iudicia quoniam partim infra loco opportuniore referentur, partim nuper exposita sunt a Susemihlio in Philologo Schneidewini Vol. VI. Fasc. II. p. 177 sqq., nolumus hic de mira ista ac prope incredibili opinionum dissensione explicare copiosius. Propositum enim nunc id unum est, ut ante omnia nostram ipsorum de re maxime controversa sententiam patefaciamus. Quod quidem ita facere animum induximus, ut primum summam dialogi paucis referamus, deinde vero de scripti fine et consilio exponamus. Quo facto etiam de aliis quibusdam rebus admonebimus ad eius rationes aestimandas et iudicandas, ut speramus, haud inutilibus futuris. Et in argumento quidem libri enarrando ducem sequemur Wytttenbachium, qui Bibl. Crit. Vol. I. P. I. p. 35 sqq. libri materiam eleganter in brevius contraxit, hoc tamen adhibito temperamento, ut, si quid a viro egregio praetermissum sit, quod mentione dignum videatur, id eius verbis interseramus vel adiciamus. Est igitur libri summa haec.

Ducit Apollodorus, qui familiaribus omnia haec narasse dicitur, initium narrationis ab Aristodemo, qui Socrati, praeter consuetudinem lauto calceatoque, obviam veniens eum interrogat, unde tam elegans repente exstiterit*). Ad Agathonem, inquit Socrates, profici-

*) Ita Wytttenbachius, obscurius paullo atque insto brevius. Itaque iuvabit rem dilucidius enarravisse. Est igitur initium libri hoc. Apollodorus, fidelissimus Socratis amicus atque assectator (p. 173. D. E.), dum familiaribus suis narraturus est de convivio ab Agathone, iuvene poeta tragico, propter victoriam, quam prima fabula in certamen commissa reportaverat, quondam celebrato, cui quum multi alii, tum etiam Socrates et Alcibiades interfuerint, sese fatetur ad eam rem non imparatum vel inexercitatum accedere. Nam nuper demum ita accidisse, ut, quum e Phalero in urbem proficisceretur, a Glaucone, qui de illo convivio aliquid a Phoenice, Philippi filio, comperisset, eo nomine compellatus adeoque enixus rogatus precibus sit, ut omnem rem diligentius exponeret. Illum nimirum falso putavisse, semet ipsum quoque epulis illis olim interfuisse, adeoque ignoravisse, quod tamen in vulgus notum sit, Agathonem iam dudum relictis Athenis peregre morari ideoque fieri non po-

scor, invitatus ad convivium; nam heri, quum victoriae suae tragicæ festum celebraret, nolui convivarum multitudini me immiscere; quare promisi ei hodie ad coenam, atque ita me ornavi, ut elegans ad elegantem

tuisse, ut ipse tum cum Socrate congregaretur, quippe cuius familiaritate nondum per integrum biennium utatur. Ex quo clarissime intelligitur Glaucodem istum rerum tum Athenis gestarum minus fuisse curiosum. Atque idem videtur etiam a philosophia fuisse alienior, quandoquidem Apollodorus ei iocose vertit opprobrio, quod omnia alia malit quam philosophiae studium curare; de qua re v. p. 173. A. Addit deinde Apollodorus Agathonis convivium in ea incidisse tempora, quibus ipse adhuc fuerit puerulus, quandoquidem illud celebratum sit, quum Agatho prima tragoedia in certamen commissa victoriae praemium reportaverit. Ex quibus verbis apparet, quando convivium, de quo narratur, revera fuerit institutum, quippe quum memoriae prodiderit Athenaeus Lib. V. p. 217. C. ed. Casaub. et incertus Olympiadum scriptor ad Olymp. XC. 4. Agathonem primum in tragicarum fabularum commissione archonte Euphemo Olymp. XC. 4. in Lenaeis reportasse victoriam. Ex quo profecto sequitur, ut eodem tempore habitum sit convivium, de quo Plato in libro cognomine exposuit. Quamquam fidem Athenaei suspiciosior aliquis facile ideo in dubitationem vocaverit, quod grammaticus iste saeculi tertii post Chr. n. definire adeo ausus est, quot numero conviviae epulis illis interfuerint. Putat enim affuisse convivas duodetriginta. At enim vero confusus ille hac re videtur auctoribus, qui usi essent fontibus antiquioribus. Accedit etiam consensus alterius chronologi, qui certe sua non videtur ex uno Athenaeo hausisse. Itaque in ea sumus sententia, ut Athenaei testimonio cum Fr. A. Wolfio aliisque confidendum esse arbitremur, praesertim quum illo tempore etiam omnes, qui convivio interfuisse finguntur, ne Alcibiade quidem excepto, Athenis versari potuerint. Iam vero tempus habitus colloqui facile apparet distinguendum esse ab eo tempore, quo Apollodorus de illo narravit familiaribus. Et hoc quidem ille sese affirmat fecisse bis, quandoquidem primum rem exposuerit Glauconi, paullo post autem eandem narraverit iis, qui apud Platonem ipsum audiunt verba facientem. Quod quando factum sit, item certius definiri potest. Meminit enim Apollodorus apud Platonem Socratis ita, ut hunc appareat tum adhuc in vivis fuisse. Nam cap. V. haec dicit: ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ — Σωκράτει συνδιατρίβω, οὐδέπω τρία ἔτη ἔστιν. Ex quo sequitur, ut narratio hominis ante Olymp. XCV. 1. facta esse putanda sit, quo anno Socratem supplicio affectum esse constat. Itaque clarissime intelligitur Apollodorum quae narret intra Olymp. XC. 4. et Olymp. XCV. 1. retulisse putari oportere. Sed potest tempus narrationis etiam aliquanto constitui accuratius. Nam quum Apollodorus apud Platonem p. 173. A. sese fateatur, quo tempore Agathonis convivium celebratum sit, adhuc fuisse puerulum, sponte intelligitur eum postea demum, aliquanto factum adultiorem, rem cum familiaribus communicavisse, ut non multum falli videamur, si cum statuamus non ita multo

venirem; sed vin' tu mecum, quanquam non invitatus, ad eius coenam venire? Ego vero, inquit, ut tibi videtur. Igitur simul procedunt. Sed quum intraret aedes Aristodemus, solum se videt relictum; Socrates nusquam apparet; substiterat enim in via, qui eius erat mos, cogitationi intentus. Postea venit et ad Agathonem consedit. Convivae coena peracta libant, paeanem canunt, ad potum se conferunt *).

Ibi Pausanias [interior ille scilicet Agathonis amicus; v. Symp. p. 193. B. coll. Protag. 315. D. E. Xen. Symp. VIII. 30.] eiusmodi sermonis initium iniecit, quo convivas moneret, ut viderent, qua ratione suavissime biberent: ego enim, inquit, potius ex hesterno potu requiem quam nova pocula quaero. Hoc consilium reliqui probant; convenit inter eos, ut doctis potius sermonibus quam vino peragatur convivium. Suscipit sermonem

ante obitum Socratis haec exposuisse. Atque hoc etiam ex eo fit verisimillimum, quod Agatho poeta ab eo dicitur nunc ipsum peregre versari, quem certum est Olymp. XCII. 3., quo anno Aristophanis Thesmophoriazusae acta est, usque Athenis commoratum esse. Iam vero Agatho Olymp. XCIV. extrema diem supremum obiit, id quod Ritschelius De Vita Agathonis argumentis probabilibus demonstravit. Itaque consentaneum est narrationem Apollodori in tempus inter Olymp. XCII. 3. et Olymp. XCIV. 4. interiectum incidisse. Quanquam eam propter illam quam paulo ante attulimus causam verisimillimum est ad Olympiadis XCIV. exitum referendam esse. Scite igitur atque sollerter Plato rei narrationem in illud contulit tempus, quo Socrati vel maxime odium et invidia inde fuit conflata, quod quum alios iuvenes, tum imprimis Alcibiadem consuetudine sua corrupisset. Cuius rei ratio cognito demum planeque intellectu universi libri argumento penitus perspicitur. Atque indidem etiam intelligi poterit, cur ipsum convivium iam ante multum tempus habitum fingatur. Sed revertamur aliquando rursus ad ipsum Symposii exordium. Narrat igitur Apollodorus sese etiam illud a Glaucone interrogatum esse, unde rem accepisset. Cui se respondisse, notitiam illius acceptam referri Aristodemo; hunc enim illam sibi impertire potuisse utpote hominem Socratis studiosissimum (p. 173. B.), partem tamen narrationis etiam ipsi Socrati debere a se de his rebus identidem interrogato. Quae quorsum spectent, nemini cuiquam dubium fore putamus. Valent enim ad augendam confirmandamque rerum verisimilitudinem, efficiuntque, ut credibilia videantur tum reliqua omnia, tum imprimis ea, quae infra de Socrate et Alcibiade narrantur. Itaque Apollodorus sese ait de his rebus convivalibus ab Aristodemo acceptis iam tanto lubentius expositurum esse, quod nuper demum Glauconi de iisdem narraverit, atque eas ita narrat, ut omnia ad Aristodemum auctorem referat.

*) usque ad p. 176. A.

Eryximachus medicus, eumque rationibus ex arte sua depromptis confirmat, atque auctor [de sententia Phaedri] est reliquis, ut singuli deinceps oratione laudes Amoris celebrent. Dimittitur tibicina *).

Primus de Amore dicit Phaedrus [utpote primarius consilii auctor], eumque Hesiodo Parmenideque auctoribus deorum omnium antiquissimum esse ostendit, et multis ex veteri historia propositis exemplis probat eius divinam esse vim ad hominum animos ad omnem virtutem incitandos **) [quandoquidem amantium animis ingeneret honestam verecundiam, praestantissimarum virtutum parentem].

Secundus [post alios scilicet, quorum orationes Aristodemus transmisit silentio] est Pausanias, vir in primis ἐρωτικὸς et amator Agathonis. Hic reprehendit Phaedrum, quod simpliciter laudaverit Amorem, ac si unicus tantum esset Amor. Verum, inquit, ut duplex est Venus, altera coelestis, altera vulgaris, ita duplex est Amor, alter coelestis, vulgaris alter. Atque natura etiam humanarum actionum talis est, ut nulla in se ipsa sit vel turpis vel honesta. — Sed Athenienses et Lacedaemonii reliquas gentes quum aliarum legum sapientia vincunt, tum earum maxime, quae de Amore sunt. Nam apud Persas et Graecos, qui horum imperio subiecti sunt, turpis habetur puerorum amor, quod tyrannidi maxime est infestus. Apud Boeotos et Eleos contra impunita eius est licentia. Apud nos vero et Lacedaemonios leges eum nec permittunt simpliciter nec vetant, sed cautionibus et certa ratione circumscribunt. Itaque Amor, si ex mentis pulcritudine et virtutis studio suscipitur, laudatur; si vero ad corporis formam refertur, magna et amatoris et amati ignominia a legibus notatur ***).

Proximus ei est Aristophanes; sed dicendi provincia, quae ordine ad eum venerat, quominus fungatur, prohibetur singultu, ex nimio cibo potuque vel alia causa orto. Itaque ad proximum se convertit Eryximachum medicum, ab eoque postulat, ut vel a singultu ipsum liberet vel pro se dicendi provinciam suscipiat. Ego vero, inquit Eryximachus, utrumque faciam: nam et

*) usque ad p. 178. A.

**) p. 178. A — 180. C.

***) p. 180. C — 185. C.

nunc ego tuo tempore dicam, tu postea meo; et auctor tibi sum, ut spiritum aliquamdiu cohibeas vel fauces aqua perluas vel nares titillando sternuas, quo singultus tibi cesset. Orationem autem eiusmodi habet Eryximachus*).

Bene quidem mihi videtur, inquit, Pausanias duo Amoris genera fecisse, sed illud in eius oratione desidero, quod imperio Amoris solas mentes humanas subiecit. Eius vero vis tam late patet, ut omnem et animorum et corporum naturam complectatur. Quod quidem quum aliunde multis partibus, tum ex nostra medica arte deprehendisse mihi videor. Nam ut animi duplici amore trahuntur, coelesti et vulgari, ita et corpora nostra duplici voluptate ducuntur, altera sana, altera morbida: illam confirmat nostra ars, hanc expellit. Medicinae enim hoc est propositum, ut rerum sanarum cupidinem corpori inferat et res contrarias in concordiam redigat, repletionem et evacuationem, calorem et frigus, siccitatem et humiditatem. Idem est finis idemque officium aliarum artium, gymnasticae, agriculturae, musicae; idem religionis et divinationis, quibus deorum hominumque communio efficitur et continetur, et inter utrumque genus iustus amor conciliatur ac servatur**).

Hic quum finem fecisset, Aristophanes repositas dicendi partes suscipit, cuius tota oratio comica est et in ridiculo consumitur [quamquam ei hoc est propositum, quod sane grave est atque plenum severitatis, ut amorem ab nativo quodam indigentiae sensu repetendum esse statuatur]. Antiquitus enim, inquit, alia, ac nunc est, hominum erat natura: nam et singuli homines non simplex habebant corpus, sed geminum, ex duobus corporibus coneretur, et sexus erat triplex, marum mulierumque generi addito tertio ἀνδρογύνῃ, ex ambobus commixto. Forma igitur cuiusque hominis erat ista, ut duobus corporibus coniunctis dorsa extra verterentur, unum esset caput, eiusque vultus aversi duo; motus talis, ut non current, sed quattuor pedibus brachiisque volutarent se mira velocitate. Sed quum pro corporum robore magnos elatosque spiritus gererent, deosque ipsos aggredierentur, Iuppiter deorum concilium convocat, quaerit, quid agendum sit, utrum exstirpandi sint homines,

*) p. 185. C — E.

***) p. 186. A — 188. E.

an alia ratione puniendi et coercendi. Diis trepidantibus dubiisque, optima tandem sententia ipsi Iovi in mentem venit; dissecat homines singulos in duo corpora, quae formanda sanandaque Apollini tradit. Hic pellem, ut contractas crumenas, in ventrem colligat ad umbilicum, vultum etiam in hanc partem vertit, ut semper huius poenae monumentum in promptu haberent. Sed dissectis ita hominibus, quilibet alteram sui partem quaerebat, et complexi se invicem, aliarum omnium rerum obliti, neglectoque cibo et potu, passim emoriebantur. Et huic quoque calamitati Iuppiter subvenit; nam versis uniuscuiusque genitalibus membris in adversam partem effecit, ut non impliciti manerent, sed coitu semel facto satiati discederent ad reliqua vitae negotia. Verum remansit in hominum mentibus recuperandae veteris naturae stimulus, quo quisque agitur, ut vetus sui dimidium quaerat; quo invento verus existit amor, et ita vehemens, ut nullius, nec ipsius deorum, felicitatis conditione nos avelli ac dissociari patiamur, sed potius, si fieri possit, conglutinari et ex duobus in unum animum corpusque collinescere velimus. Itaque ut quisque olim vel ex uno sexu vel ex duobus compositum habuit corpus, ita se nunc quoque ad alterius sexus hominem applicat existitque varium studium, moechorum moecharumque ex androgynis, tribadum ex mulieribus, paederastarum ex viris*).

Sequitur Agatho, qui in priorum orationibus acute id reprehendit, quod in operibus amoris, non in amore ipso consumtae essent. Itaque facultate poetica ipsius imaginem amoris informat. Non enim, inquit, ut Parmenides Hesiodusque cecinerunt, antiquissimus est deorum, sed iuvenis, mollis, tener, floridus, pravitatis deformitatisque inimicus, fortior omni vi atque potentia, deorum hominumque gubernator, ad omnes artes disciplinasque certissimus dux [adeoque singulari iustitia, temperantia, fortitudine, sapientia denique insignis, ut merito natura sua et pulcherrimus et optimus esse existimetur]. Atque hac oratione ita exsultavit iuvenis ingenium, ut omnes convivae eadem mentis concitatione abrepti plauderent et uno ore clamarent dignam eum et se ipso et deo habuisse orationem**).

*) p. 189. A — 193. D.

***) p. 193. E — 197. E.

Iam vices veniunt ad Socratem. Hic reliquorum orationes, quae nec ex firmo principio ductae nec ad certam rationem adstrictae erant, revocat ad dialecticum acumen, et solita *εἰρωνεία* orditur. Video, inquit, quam stulte egerim, o viri, quum profiterer me quoque inter vos laudes Amoris celebraturum. Nam et Agathonis magniloquentia ita modo percussus sum, ut, si fieri potuisset, aufugissem, quod post eum nihil dignum vestris auribus allaturum me sperarem, et ex aliorum orationibus intellexi me totius rationis laudandi esse ignarum. Hactenus enim in eo versatus sum errore, ut putarem laudatorem vera tantum debere expromere ex iisque pulcerrima eligere eleganterque pronuntiare; nunc vero cognovi laudando omnem bene dicendi, veritatis nullam habendam esse rationem. Sed si me vultis meo more dicentem audire, dicam, ut potero. Hoc vero a te, Phaedre, qui huius sermonis auctor es et praeses, peto, ut mihi Agathonem breviter quaedam interrogare liceat, ut, quum de principiis inter nos convenerit, totam inde meam disputationem ducam. Tuo quidem arbitrato, o Socrates, inquit Phaedrus. Atqui, mi Agatho, quum bene dispertuisti orationem tuam bifariam, ut primum diceres, qualis sit ipse Amor, deinde qualia eius sint opera, tum eam verbis ac sententiis magnifice exornasti. Tu igitur hoc mihi dicas, Amor sitne alius cuius rei, an nullius. Hoc autem volo: quum omnes res vel per se ipsae intelligantur, vel ad alias referantur, ex quarum genere sit Amor? ut patrem v. c. dicimus esse filii vel filiae: et frater est ob eam causam frater, quod fratrem vel sororem habet. Est Amor alius cuius rei, o Socrates. Eam vero rem utrum cupit, necne? Cupit. Quod vero cupimus, illudne habemus, an non habemus? Non habemus, ut videtur. Ita non videri tantum, sed esse necesse est: nam quod quis possidet, illud non cupit; et si v. c. sanitatem corporis possideat, ea quidem ut in posterum perpetuo fruatur, potest cupere, nunc in praesentia non cupit, sed, sive velit sive nolit, eam possidet: Amorem vero esse pulcritudinis tu ipse, Agatho, oratione tua dixisti. Et recte quidem, o Socrates; nam ita se res habet. Sed Amor cum cupiat pulcritudinem, necesse est, eam non habeat? Ita sit. Pulcrum vero an non idem quoque bonum est? Est ita. Caret igitur pulcro bonoque Amor? Non contra te possum disputare, Socrates, sed ita se

res habeat, ut tu dicis. Contra veritatem non potes disputare, mi Agatho; nam contra Socratem quidem tibi facile est *).

Sed te iam dimittam et potius sermonem referam Diotimae, quo me, cum Amorem, ut tu, praedicarem et deorum maximum vocarem, redarguit. Neque enim Amor, ut aiebat Diotima, est pulcher et bonus, neque etiam turpis et malus, sed in medio quasi collocatus, ut inter scientiam et ignorationem interiecta est vera opinio, et inter sapientes et ignorantes est philosophus. Neque deus est, nam eorum est beatitudo, eaque posita est in possessione boni pulchrique, quae Amor, quia non habet, cupit; neque tamen homo est, sed ex daemorum est genere, quorum hoc est munus, ut nuntii interpretesque deorum sint apud homines, et repleto hoc spatio totum universum uno vinculo contineant. Inde omnis divinatio atque religio pendet; deus enim cum hominibus non ipse agit, nisi intercedente daemorum ministerio. Patre autem natus est Poro, matre Penia: unde factum, ut a matris indole haberet squallorem, duritiam, vigiliam ad ianuas, a patre audaciam, dolum, ingenium efficax. Sed in hominibus qui dicitur Amor, est ille omnino cupiditas beatitudinis omnibus innata. Quanquam Amoris nomen loquendi consuetudo temere ab universo genere avellit et ad unam formam adstrinxit: quod in aliis quoque rebus factum est; veluti poeta quum proprie sit omnis ille, qui efficit, tamen nomen adhaesit parvae parti ei, quae in metris et musica efficiendis versatur. Sic Amoris vis in angustius spatium redigitur et continetur studio pariendi et generandi pulcrum ex pulcro, tam quod ad animum, quam ad corpus. Nam ea est hominis natura, ut, quum ad iustam aetatem pervenerit, parere gestiat. Et corpore quidem hoc efficitur viri mulierisque coitu, in quo profecto divina quaedam inest vis, ut hominum genus propagatione immortale fiat, quum singuli sint mortales. Ac propter hanc ipsam coniugii divinitatem fit, ut pulcra corpora consecemur, quae deformibus propiorem habent cum divina natura coniunctionem. Ceterum ipse procreandae subolis stimulus ex illo proficiscitur principio, quod quilibet, quantum fieri potest,

*) p. 198. A — 201. C.

suam naturam augere et ultra huius vitae spatium proferre suique memoriam superesse cupit. Sed multo est divinius praestantiorque animorum amor et coniunctio, quo sapientia et reliquae virtutes [ad vitam civilem utiles] pariuntur, maxime a poetis et legislatoribus: qua quidem amatoria arte tu quoque aliquando initiari possis. Sed ad perfectam et supremam mysteriorum sanctitatem eniti difficile est. Quanquam quibus gradibus eo perveniatur, tibi exponam. Primus est naturae motus, qui nos ad corporum pulcritudinem sentiendam impellit et ad unum corpus applicat, ex quo virtutem et bonorum sermonum fructum procreare cupiamus. Mox uno gradu ascendimus, quum hunc amorem non amplius ad unum quoddam adstringimus, sed pulcris omnibus aequae tribuimus. Altior gradus est, quum iam solam animi pulcritudinem consecramur prae eaque corporis florem contemnimus: unde fit, ut studia, leges moresque eos cognoscere velimus, quibus iis, quos amamus, via ad sapientiam virtutemque aperiatur. Alius est gradus, quo scientiae et philosophiae venustatem percipimus et a singularium ad universalium rerum pulcritudinem convertimur. Hic si probe nos exercuerimus, lux nobis oboriatur pulcritudinis verae, constantis, immutabilis, aeternae, simplicis et remotae ab omni corporea natura. Quo adpectu ut fruamur, operae pretium est omnes subire labores *).

Haec quum dixisset Socrates, aulae porta vehementer pulsatur, auditur tibiae vox et comissatorum clamor. Iubet servos Agatho cognoscere, qui homines adsint, et si sint familiares, eos admittant, sin minus, ablegent. Ingruit repente Alcibiades, ebrius, coronatus, turbat convivium: dicit se venisse, ut coronet Agathonem: assidet ad eum, neque tamen ei proximum Socratem conspicit. Quo animadverso, exterritus resilit, eum increpat, mox tamen coronat. Turbis paulum sopitis, Nimis, inquit, sobrii estis, amici, ac tristes: bibendum! affer, puer, magnam phialam. Reprehendit eum Eryximachus monetque ea lege eos bibere, ut singuli ad poculum laudes Amoris oratione celebrent. Alcibiades accipit conditionem dicendi, neque tamen de alio, vel homine vel deo, quam de Socrate dicere vult.

*) p. 201. D — 212. C.

Hunc igitur ita laudat, ut in ebrietate nil nisi verum pronuntiare eum appareat *).

Describit faciem eius et vultum, quem cum Silenis comparat. In eius ironia quanta sit sapientia et eloquentia, docet, patientiam et fortitudinem in militia laudat, immortalia de sui et aliorum iuvenum disciplina praedicat merita. Praeterea eius sanctitati in amore clarissimum dat testimonium, seque a Socrate non secus ac filium a patre amatum esse affirmat **).

Sodalibus eius oratione exhilaratis, mox alii superveniunt comissatores, turbis repletur convivium, potatur, reliqui paulatim vel domum discedunt vel ibi manentes somno sopiuntur. Agatho, Socrates et Aristophanes soli longam noctem usque ad solis ortum bibendo transigunt. Socrates disputat de poetica et demonstrat eiusdem esse poetae officium et tragoediam et comoediam scribere. Illi semisomni eum audiunt et tandem obdormiunt, primus Aristophanes, secundus Agatho. Socrates lautus cum Aristodemo in Lyceum se confert ibique toto die peracto sero domum abit dormitum ***).

Hoc igitur est libri argumentum leviter adumbratum, circumcisis multis venustatibus, quibus dialogus ad similitudinem vitae quotidianae et ipsius rerum veritatis conformatus est.

Sequitur, ut quaerendum sit de universi operis fine ac proposito, de quo usque ad hunc diem hominum doctorum iudicia vehementer discrepare iam antea significavimus. De qua re paucis haec inveniunt exposuisse.

Contuentes igitur animo ac veluti lustrantes eas orationes omnes, quas Plato de amore habitas fingit, nullam certe reperiemus, quae vel subtilius elaborata sit vel ipsius Platonis sententiam clarius patefaciat, quam quae a Socrate recitatur. Quocirca ex ea maxime probabile est illud cognosci posse et intelligi, quod scriptori in scribendo Symposio fuerit propositum. Hinc igitur

*) p. 212. C — 215. A.

***) p. 215. A — 222. A.

***) p. 222. B — 223. D.

ducentibus nobis quaestionis nostrae exordium sperare sane licet futurum esse, ut rei obscurae lux sua affundatur.

Quid igitur illud est, quod hac oratione a Socrate vel potius ab ipso Platone illustratur? Nimirum nihil aliud profecto hic agitur, quam ut ostendatur, quaeenam vis et natura sit amoris philosophi et quomodo ad eum perveniatur. Nam primum quidem Socrates amoris naturam docet eam esse, quae semper ad aliud quid referatur, atque cerni in desiderio pulcri quum proprio animo suscipiendi, tum in aliorum animis procreandi. Quo facto panduntur quasi amoris mysteria ac docetur, qua ratione paullatim ad summum illius fastigium escendatur.

Etenim philosophia quum Platonis iudicio contineatur infinita quadam veritatis cognoscendae cupiditate atque studio sapientiae, philosophus a vulgaris amoris affectu considerando profectus eum mente informavit amorem, qui a rerum sub sensus subiectarum admiratione avocatus totus pertineret ad studium absolutae veritatis, pulcritudinis et bonitatis, qualis unice in ideis sive rebus divinis cerneretur. Quae quidem philosophandi ratio quantumvis a nostrorum consuetudine abhorreat, tamen Graecis mira accidere non potuit, apud quos si meminerimus qualis et quam late pervagatus fuerit amor masculorum, de quo post alios praeclare disputavit Iacobsius in libro: *Vermischte Schriften* P. II. p. 212 sqq., ac nosmet ipsi etiam in Prolegomenis ad Phaedrum et paucis infra explicabimus, facile intelligemus, qui fieri potuerit, ut Plato ab hoc amore profectus ad enthusiasmi philosophi imaginem adumbrandam illustrandamque accederet*). Quod ut ita facere posset, etiam ipsum nomen philosophiae effecit, in quo amoris et caritatis significatio continetur. Traduxit igitur philosophus amorem ab rerum hominumque, quos oculis cernimus, desiderio ad rerum divinarum studium, quarum speciem et formam immensa pulcri-

*) Praeclare Iacobsius l. c. p. 251: „Jene Sitte enthält eben so, wie die Liebe zum andern Geschlechte, alle Elemente des Edelsten und des Nichtswürdigsten, der Tugend und des Lasters, des Besten und des Schlechtesten in sich, wie der aus dem Schoosse der Erde aufsteigende Nahrungssaft nach Beschaffenheit des Gefässes, welches ihn aufnimmt, hier eine edle Traube schwellt, dort ein verderbliches, Wahnsinn oder Tod bringendes Gift bereitet.“

tudine nitentem multo ardentius etiam sui desiderium excitare iudicavit, quam pulcherrimam venustissimamque eorum, quos amemus, figuram, etiamsi in his quoque divinae pulcritudinis imaginem quandam elucere statuerit; v. Phaedr. p. 249. D. sq. 250. B—D. Habet igitur hic amor arctissimam sane coniunctionem cum ipsa philosophia, cuius quasi quoddam fastigium est atque culmen, siquidem hoc uno animus hominum et vera rerum cognitione imbuitur, et virtutis perfectae consummataeque incenditur amore, et per rerum divinarum contemplationem ad beatissimae tranquillitatis limpidissimaeque voluptatis fructum perducitur. Pertinet enim ad rerum coelestium meditationem atque admirationem, quae mentem a rerum sub sensus cadentium spectatione avocat avocataque ad absolutae perfectaeque pulcritudinis contemplationem convertit, quo ipso id efficitur, ut sedata rerum terrestrium atque vanarum cupiditate unice in virtutis et sapientiae admiratione et cognitione conquiescat.

Quippe amor Platonis omnino quidem nihil aliud est quam infinitum illud animi mentisque desiderium, humano generi divinitus ingeneratum, quo homines, celsioris praesertim indolis, ad divinarum rerum veritatem, ineffabili pulcritudinis splendore radiantem, hoc est, ut nos interpretamur, animos sua ipsius maiestate atque dignitate mirum quantum oblectantem et delinientem, non modo cognoscendam atque amplexandam, sed etiam latius propagandam et cum hominibus spem sapientiae pro futuro facientibus, h. e. inprimis cum adolescentibus bonae indolis, communicandam nativo quodam impetu usque impelluntur ac veluti amatorio quodam ardore abripiuntur. Etenim quod fieri assolet in amore corporum, ut quum affectus amoris specie pulcritudinis in illis ententis moveatur et excitetur, tum etiam generandi pariendique cupiditas exoriatur, idem philosophus vult etiam rerum divinarum amori proprium esse, quem primum quidem censet idearum pulcritudine tamquam fomite quodam accendi atque inflammari, deinde vero etiam id propositum habere, ut vim suam in animos aliorum transfundat in iisque tamquam sapientiae fetus atque partus efficiat. Quam quidem summi philosophi doctrinam magnopere cavendum est ne pro inani mentis somniantis deliramento habeamus; est enim profecto animi humani naturae plane consentanea. Et

enim animus philosophantium, h. e. rerum ultra vitam terrestrem positarum meditationi indulgentium, ubi aliquando in se collectus est ac veluti congregatus, fieri sane ita solet, ut in ipso infinitus quidam sensus ac prope dixerim propriae naturae infinitio oriatur, unde efficitur, ut ad naturae in se absolutae planeque divinae veluti divinationem quandam atque praesensionem evehatur. Quo quidem ipsius statu atque habitu simul etiam ardor quidam accenditur amori haud absimilis, quo ad rerum divinarum atque adeo ipsius divini in se perfecti et absoluti, hoc est dei, infinitum quoddam traducitur desiderium et ad absolutae perfectaeque naturae contemplationem et admirationem ineffabili quadam cupiditate fertur et abripitur. Nimirum coeunt tum quasi in unum et inita societate animum veluti ultra semet ipsum evehunt atque extollunt, quam cum Tertulliano dicere licebit, mentis quasi quaedam sensualitas atque intellectualitas, eoque efficitur, ut interius sentiamus intercedere inter nos atque naturam mere intelligibilem ac per se absolutam arctiorem quandam necessitudinem, ita ut etiam id, quod per se verum, bonum et pulcrum est, mente animoque nostro tamquam augurari et intueri videamur planeque amplecti studeamus. Hunc igitur animi habitum, hunc illius quasi affectum Plato designavit, quum doctrinam de rerum divinarum vel idearum amore condidit; in quo certe ipsam naturam ducem atque magistram sequutus esse iis omnibus videri debet, qui a sublimioris philosophiae studiis non sunt alieniores. Quae quidem sententia nostra quo magis intelligatur quibus caussis et rationibus nitatur, certe non inutile erit etiam Germanice explicavisse quae modo oratione Latina explicare conati sumus. Redit igitur summa eorum, quae exposuimus, fere huc: „Der beim philosophischen Denken in sich gesenkte Geist ahmet bald ein höheres, übersinnliches Sein (Seiendes), und es verbindet sich dieses Ahnen selbst mit einem unendlichen, unbegrenzten Gefühle (oder Bewusstsein) des höhern Seelenlebens, zufolge dessen er des Verhältnisses des eigenen Seins zum höhern Sein inne wird. Dieser Zustand des Geistes tritt ein, wenn einerseits die erkennende Kraft desselben in ihrer obersten Sphäre oder höchsten Potenz über die Anschauung und das bloss verstandesmäßige Denken hinausgeht und sich auf das Uebersinnliche, Unendliche

und Göttliche richtet, um desselben unmittelbar inne zu werden, und andererseits auch das Gefühl sich zu dem Vermögen, als seiner höchsten Potenz, gestaltet, des Verhältnisses des eignen Seins zum höchsten Sein inne zu werden und den Zusammenhang desselben mit einem Ueberweltlichen innerlich unmittelbar zu vernehmen. Der daraus entspringende Zustand ist die philosophische Liebe, wovon die gewöhnliche Liebe nur ein Analogon ist. Diese höhere geistige Liebe zeigt sich nemlich einestheils in dem Ahnen und Sehnen und bewunderungsvollen Anschauen eines in beseligender Vollendung (absoluter Schönheit) dem Geiste sich darstellenden Seins und Lebens (s. d. Sophist. d. Plat.), und anderntheils in dem unendlichen Verlangen nach Vereinigung des eigenen Selbst oder Ich mit dem unendlichen Sein oder dem Göttlichen, wesshalb sie eben auch auf geistiges Erfassen (Erkenntniss) desselben gerichtet ist, so dass sich mit dem begeisternden Ahnen, Sehnen und jenem Gefühle, worauf der philosophische Trieb ruhet, auch das Bedürfniss der Dialektik als des Schlüssels aller höhern Erkenntniss und alles wahren Wissens als ein ebenfalls ursprüngliches (s. Phaedrus) von selbst verbindet. Diese wahre und echte Liebe des Philosophen (der Philosophie) nun gewährt dem Menschen die höchste Seligkeit, indem sie in ihm Endliches und Unendliches zur schönsten Harmonie gestaltet; und es ist demnach auch der Philosoph gleichzeitig eben so der vollkommene Musiker wie der vollkommene Erotiker.“ — Sed postrema haec alio loco copiosius explicavisse iuvabit. Persequamur nunc institutum disputationis iter. Primum igitur ii, qui divino illo amore capti tenentur, plane defixi sunt in rerum divinarum contemplatione et admiratione, ut nihil sibi potius ducant, quam ut illis pro viribus potiantur. Quippe inest in illis utpote perfectis et absolutis summa pulcritudo, quae animos contemplantium mire capit, tenet, demulcet (v. Phaedrus cum Prolegg.). Verum enim vero nequitiam amor ille divinis his unis tantum finibus continetur, sed patet etiam aliquanto latius. Neque enim eo tantum refertur, ut divinae pulcritudinis ac veritatis amor in proprio animo nutriatur nutritusque idoneum accipiat pabulum, verum etiam illuc spectat, ut idem istud studium veritatis traducatur ad alios, quorum animi sapientiae capaces sint, eoque modo pulcrum ex pulcro generetur.

Nam est haec omnino, iudice Platone, amoris propria natura, ut non modo pulcrum appetat, verum etiam pulcrum ex pulcro generare gestiat. Quamobrem qui more philosophantium amant, ii non solum lubentissime suis ipsi animis sapientiae tamquam fetus suscipiunt (v. Phaedr. p. 249. C — 253. E. coll. De Rep. VI. p. 490. B.), verum etiam cupidissime id student, ut pulcrum sapientiae prolem ex pulcris gignant et procreent, plane illis similes, qui pulcrum corpus amantes inde liberos cupiunt generare, qui nominis sui immortalitatem ad seram usque posteritatem servant atque propagant; de qua re v. Sympos. p. 204—209. D., ubi Diotima totum hunc locum copiosius persequitur, atque contendas etiam Phaedr. p. 250. A — 253. E. Quocirca amor divinus pertinet etiam ad vitam mortalem habetque eam vim, ut inter homines sapientiae studium incendatur et inflammetur, nutriatur et amplificetur, quo vita mortalium existat quam beatissima. Atque haec ipsa causa est, cur qui eo incensi sunt, ii studiose anquirant et investigent adolescentes ad eam rem idoneos. Quos sicubi invenerunt, omni ope id agunt, ut ipsos quoque ad coelestis sapientiae amorem perducant et participes faciant eius felicitatis, quae ex illius studio in philosophiae amantes certissime redundat; de qua re classicus locus est Phaedr. p. 246—256. Et in hoc quidem utroque munere tam amplectendae et contemplandae quam propagandae et in ipsam vitam inducendae veritatis aeternae recte ac feliciter obeundo opus est dialectica, cuius facultas item animis humanis divinitus impertita est, sicuti quum alibi, tum imprimis Phaedr. p. 249. C. sqq. et Phileb. p. 16. C. docetur. Ea enim sicuti veritatis cognoscendae tamquam instrumentum suppeditat, cuius unius usu inextincto illi aeternae pulcritudinis desiderio subveniatur, ita etiam ad explicandas sapientiae copias patefaciendamque divini amoris vim plane est necessaria, quandoquidem ad disserendi, colloquendi, sermocinandi usum et consuetudinem unice requiritur. Est igitur illa ars plane amatoria, quippe quae amoris in utroque genere tamquam obstetriciam praestet operam imprimisque id efficiat, ut sapientiae fetus et animis concipiantur et concepti quaerendo, disserendo, sermocinando feliciter in lucem educantur; v. Sympos. p. 208. E — 209. E. De Republ. VI. p. 490. B. Phaedr. p. 249. E. sqq., al. Quamobrem secundum Platonem verus phi-

losophus item est et perfectus dialecticus et vero etiam germanus ἐρωτικός, quippe cuius pectus usque concitetur acerrimo rerum divinarum intuendarum studio et amore et cuius consilia omnia perpetuo eo referantur, ut quo ipse tenetur sapientiae studio, idem etiam in aliorum animis excitetur. De quibus rebus omnibus quum in ipso Symposio, p. 201. 210. 212. al., tum alibi quoque, veluti De Rep. III. p. 403. B. C. VI. p. 414. 485. A. 490. A. sqq. IX. extr. X. p. 611. E., imprimisque Phaedr. p. 252. 279. A. divina disputatione explicatur.

De hoc igitur amore tota illa oratione exponitur, quam Socrates secum simulat a Diotima, femina sanctissima et divinorum mysteriorum admodum gnara, communicatam esse. Posteaquam enim docuit amorem contineri studio quodam ex pulcro pulcrum pariendi idque studium tam ad animum quam ad corpus pertinere, deinceps veluti quandam amandi disciplinam tradit atque subtiliter explicat, quibus quasi gradibus sensim ac pedetentim ad sublimem illum divinae absoluteque pulcritudinis amorem perveniatur. Quo ipso ostendit philosophus bene se meminisse, nos esse homines natos, in terrestri commorantes domicilio; et quemadmodum in Philebo summum bonum cerni voluit in eo, ut voluptas sapientia temperaretur, ita hoc in libro divinae sapientiae et cognitionis fructum homini nato ita tantum obtingere posse censuit, si a rebus corporeis, in quibus divinarum rerum species expressa cerneretur, paulatim ad divinae pulcritudinis praestantiam intuendam procederet. Sapientissima autem praecepta sunt, quae de divino amore excitando, alendo, confirmando denique traduntur. Quoniam enim pulcritudinis species primum in individuis emicat, a quorum contemplatione omnis nostra scientia ducit originem, ante omnia hoc ait agendum esse, ut mentem animumque ad unum aliquod corpus applicemus eoque utamur sic, ut virtutis et sapientiae veluti semina quaedam spargamus. Quo ipso significatur, quid philosophus de vulgari illa cum adolescentulis familiaritate senserit. Nempe probavit eam ita demum, si ad virtutis et sapientiae incrementum conducirer. Praeterea vero illam praeparationis loco haberi voluit ad amorem eum, qui supra res terrestres evector ad rerum divinarum contemplationem contenderet. Proximum igitur huic gra-

dum voluit esse hunc, ut non ad unum aliquod corpus animum adiiciamus, sed expetere discamus id pulcrum, quod pluribus rebus commune sit. Enimvero a multis vidit progrediendum ad unum esse, hoc est ad genus atque speciem in rebus singulis comprehensam. Prudentissime vero a corporea pulcritudine ordiendum censuit atque inde progrediendum ad animum. Nam animi certe pulcritudinem animadvertere longe est difficilius quam corporis. Itaque tertium gradum fecit eum, quo neglecta corporis forma solam animi pulcritudinem consectemur. Quam fere eandem rem Socrates etiam apud Xenophontem Symp. c. 8. explicat, ubi docet, quanto praestabilior sit amor puerorum ex mentis animique eorum admiratione oriundus, quam qui ex corporis forma et obscenis cupiditatibus originem habeat. Quemadmodum autem Plato in corporum amore ab individuis ad genera procedi voluit, ita in hac animorum admiratione ante omnia censuit ea cognoscenda esse, quae, quoniam incurrunt in oculos, ad intelligendum facillima sunt ideoque ad animi cultum adhiberi queunt commodissime. Posuit igitur iam eum animorum amorem, qui ad amasii sapientiam virtutemque augendam mores, leges et instituta considerat atque inde vitae sapienter regendae praecepta ducit. In quo manifestum est ob oculos ipsum habuisse discrimen illud, quod inter *δόξαν* et *ἐπιστήμην* itemque inter virtutem civilem atque philosophiam statuit, de quo v. ann. ad Phaedon. p. 85. C. p. 68. C. Hoc ipso autem rursus multo est generosior et elatior ille, qui a rebus singularibus ad res universales earumque pulcritudinem convertitur. Harum enim observatione atque studio pervenitur ad scientiam et philosophiam, quae una est certissima pulcri doctrina. Quam qui in amando sequitur, is quartum iam gradum amoris obtinet proximeque abest a summo amoris fastigio et quasi culmine. Nam hoc qui est consequutus, is missis rebus humanis iam usque contemplatur pulcrum illud aeternum, quod non nascitur neque interit, non augetur nec imminuitur, supra omnem temporum locorumque vicissitudinem elatum, neque hominum opinionibus aut aliis rebus fortuitis continetur, verum per se sibi que ipsi constat, ab omni corporis labe purum, sincerum, intemeratum. Ad illud igitur pulcrum perfectum amatorem adscendere et pervenire debere arbitratur. Si enim purum, sincerum, divinum

illud contemplatus fuerit pulcrum, tum vero eum censet non vana virtutis simulacra, sed ipsam virtutem generaturum eoque ipso deo gratum atque immortalem futurum esse.

En habes iam Platoniam amandi disciplinam paucis verbis descriptam, qua utique quinque illi amoris gradus distinguuntur, quos a recentioribus Platonice plurimum celebratos esse constat; conf. etiam ipsum Platonem Phaedr. p. 249. A. sqq. p. 250. A — 253. D. Legg. VIII. p. 837. B — E. De Rep. VI. p. 490. B. Quos quidem dum philosophus posuit subtiliterque discrevit, non modo qua via ad perfectissimum amorem perveniat et qua in re is quaerendus sit, subtiliter demonstravit, verum etiam quid de variis amoris generibus iudicandum et quale cuique pretium statuendum sit, prudenter exploravit adeoque terrestri amor, qui ad pueros erudiendos et ad variam virtutem conformandos pertineat, qua ratione cum divinarum rerum studio cohaereat et quomodo ad eius dignitatem et excellentiam evehi possit, ut sapientiae fetus in animis gignantur, praeclare docuit. Itaque si in ullum Platonis locum, certe in hanc Socratis orationem conveniunt quae alicubi *) Muretus in laudem summi philosophi scripsit: „Tu, divine Plato”, inquit, „tu, quomodo animi nostri a vitiorum sordibus purgari possint, ostendisti; tu, quemadmodum hominibus adhuc in terra versantibus coelestem quodammodo vitam vivere liceat, aperuisti; tu divina cum humanis, quantum quidem humano ingenio id perfici potuit, copulasti; tu ea tradidisti, quae nos, nos inquam ipsi, qui a deo per filium adoptati et coelesti doctrina imbuti sumus, a te dici potuisse miramur.”

Iam vero explorata Platonis de amore sententia, in qua illustranda dubium non est quin positum sit summum consilium, quod philosophus in condendo hoc opere sequutus est, sequitur, ut quaerendum sit, qua ratione reliquae libri partes cum divino hoc loco cohaereant, ut totius operis unitas atque partium convenientia perspiciatur. Advertit autem animum ante

*) Oratt. V. P. II. p. 322. ed. Ruhnck.

reliquas orationes omnes Alcibiadis declamatio, quae quum ordine, quo collocata est, tum ipso etiam argumento, quod explicat, maxime est insignis. Itaque iam exquirere iuvat, quid inter hanc atque Socratis orationem intercedat necessitudinis. De qua re nolumus referre, quatenam virorum doctissimorum sententiae fuerint. Praestat vitatis ambagibus statim expromere, quid nos ipsi sentiamus. Putamus autem eam esse utriusque orationis coniunctionem, ut altera alteram pulcherrime illustret et utraque ad unam eandemque causam referatur, ita quidem, ut concretum, quod dicunt, singulari artificio cum abstracto ac reale cum ideali consocietur. Etenim idem ille Socrates, qui modo philosophi amoris vim naturamque oratione sua pulcherrime illustravit, quum per totum librum, tum maxime hac Alcibiadis oratione tamquam perfectus amator, hoc est tamquam sapiens, cuius mens et animus ab omni humili cupiditate alienus et ad divinae sapientiae ac virtutis meditationem atque exercitationem conversus est, elegantissime describitur, ut illud ipsum, quod Diotimae oratione explicatur, ipsius exemplo et imagine expressum cernatur. Qua quidem in re admirabilis quaedam Platonis ars atque sollertia elucet, qui, dum divini amoris naturam patefacit et eius disciplinam quandam tradit, eadem opera magistri virtutem atque sanctitatem ad posteritatis memoriam consecravit. Sed nimirum philosophus in omnibus fere libris suis hoc sane usus est artificio, ut argumentorum ex philosophia depromptorum explicationem copulaverit cum earum rerum tractatione, quae ad ipsius aequales inprimisque ad Socratem pertinerent, hoc quidem moderamine, ut utriusque rei expositio eundem habeat finem et ad idem propositum redeat. Quod prorsus ita factum etiam in Symposio est, in quo et amor philosophi describitur et Socratis tamquam philosophi amatoris virtus nobilitatur, utriusque autem materiae tractatio tam arcto vinculo colligata est, ut utra sit potior magisque a Platone respectata, facile possis dubitare atque ambigere. Est autem operae pretium videre, quanta cum sapientia philosophus hanc philosophi amatoris imaginem adumbraverit, quod quidem prorsus ad ipsam rem accommodate fecisse existimandus est.

Etenim perfectus amator etsi ex Platonis mente item est perfectus philosophus, tamen prudentissime philo-

sophus non omnes virtutes, quae alias sapienti tribuuntur, nunc in Socrate suo laudavit, sed memoravit tantum eas, quae cum amoris natura arctiore quadam necessitudine continerentur, has ipsas vero ita illustravit, ut, quum ad perfecti erotici imaginem adumbrandam faciant, tamen quam fidelissime ipsius vitae veritati accommodate descriptae sint. Itaque ostendit Socratis fortitudinem, quae animum a mollitie alienum declarat; ostendit temperantiam et continentiam, quae animi argumentum est humilis abiectaeque voluptatis fructum generose adspersantis; ostendit denique sapientiae cupiditatem, qua mens a rerum terrenarum cogitatione perpetuo ad rerum coelestium contemplationem evehitur; iustitiae autem et cognatarum virtutum ideo nullam mentionem iniecit, quia cum amoris affectu minus cohaerere viderentur, quamquam Platonis iudicio qui sapientia, fortitudine et temperantia ornatus est, is ne iustitia quidem caret, quam constat ab eo pro absolute quadam atque perfectione ceterarum virtutum omnium esse habitam. De qua re diximus in Prolegomm. ad Rempubl. p. XXXI sq. Atque haec tenentes, quorsum spectent quae passim variis Symposii locis de Socratis moribus et ingenio narrantur, nullo negotio perspicimus. Nunc enim facile apparet, cur ille in principio libri dicatur, dum ad epulas iret, repente meditabundus in vicinae cuiusdam domus vestibulo substitisse; in aprico item est, cur extremo convivio solus maneat sobrius et vel fortissimos potatores, Agathonem et Aristophanem*), alacritate vincens haudquaquam obdormiscat; porro manifestum erit omnibus, quorsum referenda sint quae de arte viri amatoris alii-que eius virtutibus dicuntur; denique vix cuiquam poterit dubium videri, quorsum spectet longa illa atque copiosa Alcibiadis oratio, qua, quum ceteri convivae Amorem praedicavissent, repente unius Socratis laudes celebrantur. Nimirum haec omnia manifesto eo pertinent, ut virtutes amatoris philosophi in uno Socrate maxime expressas fuisse legentes edoceantur.

Sed missis ceteris locis, in quibus de Socratis ingenio et moribus agitur, dicamus de una Alcibiadis

*) Quid Aristophanes potando valuerit, perspicitur e verbis Eryximachi p. 176. B. C. Nec vero Agathonem hac in arte fuisse in exercitatum, suspicari licet ex versibus Aristophan. Rann. 83 sqq.

declamatione, quo facilius perspicatur, quanta cum solertia totum hoc argumentum a Platone tractatum sit.

Et primum quidem non sine idonea caussa ita institutum est, ut Alcibiades convivio paene peracto et vero etiam temulentus ingrediatur. Nam sobrium si Plato induxisset, multo minorem vim eius oratio habitura esset. Nunc vero ille nihil reverens iudicia hominum ipsius cum Socrate familiaritatem improbantium intima pectoris sensa proloquitur, ut neque reticere quidquam nec ullam rem fingere aut comminisci velle videatur. Quod autem ultimus omnium advenit atque eo ipso tempore, quo Socratis oratio modo absoluta est et ad finem perducta, prorsus divina arte hoc ita a Platone excogitatum esse existimo. Nam ita is, qui Diotimae orationem a Socrate enarratam non audivisset, tamen stupentibus ceteris convivis omnibus eam proponit Socratis imaginem, quae prorsus ad Diotimae sententiam expressa atque illustrata videatur. In quo quantum insit venustatis ac leporis, certe nemo erit, quin semel monitus protenus animadvertat. Sed quum vel scenicus apparatus in hac sermonis parte sit artificiosissime delectus et adornatus, tum ipsum argumentum orationis ab Alcibiade recitatae omnes habet elegantiae numeros. Depingitur enim Socratis forma atque species sic, ut omnia et ipsi rerum veritati accurate conveniant et ad scriptoris consilium prudentissime sint attemperata. Quorsum pertinet ante omnia illud, quod eum cum Silenis atque Satyris comparat atque plus in recessu habere docet, quam fronte promittat. Nam cum Satyris atque Silenis quum eum communem habere dicit iocandi ridendique consuetudinem, tum tantam ait esse orationum eius vim et gravitatem, ut nemo sit, quin iis vehementissime commoveatur, seque ipsum fatetur eius monitis, praeceptis, cohortationibus ita percelli solere, ut ipsum saepissime consiliorum suorum maxime poeniteat. Quibus verbis quis est quin eum depingi videat amatorem, qui et ipse sit sapientissimus et amasium suum orationis suae gravitate atque vi ad omnem virtutem et sapientiam perducere et possit et soleat? Nimirum inde certissime intelligitur Socratem ita Alcibiadis flagrasse amore, ut philosophiae ope pulcrum ex pulcro gignere perpetuo conatus sit. Manens autem deinde Alcibiades in eadem imagine, quam antea proposuisset, externa quidem specie ait eum videri lu-

bidinosum, sed intus in pectore tantam inclusam habere temperantiam, ut nullis umquam illecebris ad illicitum amorem pellici potuerit, idque se ipsum expertum dicit esse, quum forma sua Socratem putaret expugnatum esse velletque ipsi morem gerere, quo fieret sapientior; tum enim ab se continentiam eius atque temperantiam frustra fuisse tentatam. Quae cur ita ab Alcibiade narrentur, pulcre vidit Quintilianus VIII. 4, 23., cuius haec sunt verba: Nec mihi videtur in Symposio Plato, quum Alcibiadem confitentem de se, quid a Socrate pati voluerit, narrat, ut illum culparet, haec tradidisse, sed ut Socratis *invictam continentiam* ostenderet, quae corrumpi speciosissimi hominis tam obvia voluntate non posset. Quamquam Plato praeterea etiam maius quiddam spectavit. Informavit enim hoc loco eius amatoris imaginem, qui contempto corporis flore unice animi pulcritudinem admiratur, quam sapientis virtutem esse antea Diotimae oratione demonstratum esse vidimus; quin etiam eum descripsit sapientem, qui amasii animum ad mirabilem illam divinae pulcritudinis speciem contemplandam convertere conatur, sicuti apparet ex illis pag. 218. E. Itaque toto hoc loco egregie docetur Socratem usque pro viribus ad summum illud amoris philosophi fastigium contendisse atque illam ipsam in amando sublimitatem sequutum esse, quam in Diotimae oratione adumbratam legimus. Ab hac vero continentiae atque temperantiae in Socrate elucentis descriptione facilis sane atque percommoda est transitio ad praedicandam eius fortitudinem, quae eam ipsam ob caussam iam p. 219. D. una cum *σωφροσύνη* commemoratur. Enimvero qui iracundam animi partem sive *το θυμικόν* ita cohibet, regit ac moderatur, ut rationi optuletur eiusque praecepta strenue tutetur, is Platonis sententia fortis est atque magnanimus; de qua philosophi sententia in libris de optima civitate eleganter explicata disputavimus Prolegg. ad Remp. p. XXXI sqq. Quam quidem virtutem etiam perfecto amatori propriam esse oportere, id vero nemo negabit, qui per eam continentiae atque temperantiae quasi vim suam atque robur accedere reputaverit. Itaque prudentissime Alcibiades laudationem Socratis ita finit, ut copiose orateque exponat, quanta ille semper fuerit in laboribus perferendis constantia, in tolerandis aerumnis patientia,

in adeundis periculis gravitate, denique in omnibus rebus gerendis fortitudine. Nec vero illum hoc eodem tempore narrat alienum fuisse a sublimium rerum meditatione, quandoquidem aliquando ad Potidæam, quum in subtiliorem aliquam quaestionem incidisset, a summo mane usque ad solis ortum sub dio immotus eodem in loco steterit, donec quod quaesierat invenisset. Quo certe flagrantissimum sapientiæ studium arguitur, quod ne tum quidem restingui potuerit, quum gravissimæ corporis molestiæ et aerumnæ perferendæ essent atque tolerandæ.

Haec igitur sunt fere illa, in quibus exponendis atque illustrandis Alcibiadis versatur oratio. Laudat enim Socratem sapientiæ, continentiæ et fortitudinis nomine, sed laudat ita, ut laudes eius omnes, quamvis id non ubique statim appareat, ad amoris philosophi in viro conspicui præstantiam et virtutem referantur. Nam sapientia cernitur in eius sermonibus, quibus amasium solet ad omnem virtutem summamque sapientiam flectere et conformare; continentia posita est in eo, quod, etiamsi ad lubricitatem explendam sollicitetur, tamen nihil nisi animi pulcritudinem intuetur atque eos, quibuscum conversatur, ad divinarum rerum pulcritudinem contemplandam amandamque instituit; denique fortitudo inde cognoscitur, quod valet magno corporis animique robore, quod quum eum ab omni molliæ alienum reddidit, tum res externas in eius redigit potestatem, quo magis se rerum divinarum meditationi et virtutis studio liberrime dedat. Itaque amatoris perfecti imaginem tam plene cumulateque hic descriptam videmus, nihil ut reperiatur, quod ulla ex parte desiderari queat. Quamquam tenendum est, de quo iam antea monuimus, exhiberi Socratem nobis ad ipsam vitæ veritatem descriptum, ut haudquaquam iam ideis potitus esse existimandus sit, sed tantum is videatur, qui studio sapientiæ plane deditus sit idque vitæ et moribus palam faciat. Nam quominus eum talem fingi putemus, qui iam summa quæque in philosophia assequutus sit, vel illud prohibet, quod Diotima quoque p. 210. A. dubitat, num iam perfectum atque summum gradum amatoriorum mysteriorum consequutus sit.

Atque his ita expositis mirari sane licebit eorum iudicium, qui hæc omnia existimarunt ideo sic a Platone exposita esse, ut Socrates ab impuri amoris suspicione,

in quam apud aequales incidisset, iustis vindiciis liberaretur. Neque enim quisquam veterum scriptorum, quod nos quidem meminimus, memoriae prodidit malos rumores de viri pudicitia Athenis, dum viveret aut paullo post, manavisse. Etenim Xenophon quidem Mem. I. 2, 1. quod commemorato altero accusationis capite: Σωκράτης νέους διέφθειρε, continuo ostendit Socratem omnino fuisse τῶν ἀφροδισίων ἐγκρατέστατον, id nihil probat. Multo minus autem auctoritatis habent quæ posterioris ætatis scriptores tradiderunt. Nam quæ habet Porphyrius apud Theodoretum Gr. Affect. Cur. Ser. 4. pr. et apud Cyrillum contra Iulian. p. 186. D., ea quum e male intellectis Platonis et Xenophontis locis ducta sint, nullius momenti sunt; nec quisquam huc revocabit iocos Luciani in Amoribus c. 24. T. II. p. 424. Sed veterum criminationes dudum prudenter refutavit Maximus Tyrius Diss. 25. 26. et 27. al. 9. 10. et 11., ut profecto supervacaneum, immo ineptum Platoni videri debuerit innocentiam et sanctitatem Socratis, a nullo unquam in controversiam vocatam, defendere velle eoque modo malas suspiciones excitare potius, quam easdem refellere. Ut igitur largiendum sit, quod certe non abhorret a verisimilitudine, Platonem id egisse, ut Socratem propter familiaritatem Alcibiadis, quam ei multi crimini vertissent, defenderet, tamen ea defensio ad aliud quid, nec vero ad impudicitiae crimen pertinet; tota autem hæc oratio id habet propositum, ut philosophi amatoris imago ob oculos ponatur.

Atque ex his omnibus perspicuum fore arbitramur, quam arcte quæ a Socrate et ab Alcibiade disputata sunt, inter ipsa cohaereant, ut profecto affirmare liceat, ista omnia arte prorsus singulari ita esse exposita, ut, quantumvis prima specie diversa esse videantur, tamen revera ad unum eundemque finem egregie conspirent.

Sequitur iam, ut de ceterorum quoque convivarum orationibus quid iudicari oporteat, exquirendum sit. Dubitatum est enim a Schleiermachers, Rückerto, Hommelio, aliis, eae quorsum spectent et quo modo cum universi operis argumento cohaereant. De qua re etsi ad hunc usque diem in varias partes disputatum est, tamen neminem quemquam novimus, qui quid rei sit plane perviderit. Certe nos nusquam reperisse me-

minimus, quod nobis omni ex parte probaretur. Nolumus vero iam recensendis iudicandisque variis sententiis et opinionibus de re admodum controversa prolatis bonum tempus consumere; quas si qui plenius cupiant cognoscere, ii legant eam, quam supra memoravimus, Susemihlii commentationem inde a p. 182. Iuvabit potius paucis exposuisse, quid nos ipsi de re gravissima sentiamus, atque iudicii nostri causas et rationes ita asseruisse, ut cur ab aliorum rationibus discedendum statuamus, quam clarissime perspiciatur.

Videtur autem nobis omnino de illis orationibus ita esse statuendum, ut eas ad argumenti primarii explicationem et illustrationem non minus necessarias esse existimemus quam orationes Socratis atque Alcibiadis, de quibus modo explicavimus. Nam quum Platoni in scribendo Symposio hoc maxime propositum fuisse appareat, ut non solum vim et naturam divini amoris, qui philosophorum proprius esset, illustraret, sed etiam qua via et ratione ad illius laudem atque praestantiam perveniretur, luculente doceret atque ostenderet idque etiam illustri Socratis exemplo declararet ac patefaceret, fieri profecto non potuit aliter, quam ut etiam fundus quasi designaretur atque demonstraretur, unde iis esset proficiscendum, qui ad excelsum illud sapientiae fastigium escendere vellent. Quamobrem philosophus disputationem sollertissime ita instituit, ut divino illi amori veluti ex adverso eum amorem collocaverit, qui in quotidiana Graecorum vita regnabat atque sublimiori illi veluti ex altera parte respondere videbatur. Qui quidem amor certe non est alius, quam castus ille honestusque amor puerorum et adolescentium, a foeda lubricine seiunctus atque immunis, ideoque etiam legibus publicis permissus atque optimis quibusque ita probatus, ut in eo non exiguum virtutis quum reliquae, tum imprimis bellicae ac civilis praesidium et adimentum positum esse iudicaverint. De qua quidem re peculiari disputatione in praefatione ad alteram Phaedri editionem explicabitur. Etenim hunc amorem, inter Graecos legitime usitatum communique more receptum, qui a foedae lubricinis usu, in quem sane item subinde potuit degenerare, probe distinguendus est, hunc igitur amorem, castum, honestum et virtutis studio alendo vel imprimis idoneum, Plato censuit non uno nomine cum divinae sapientiae amore philosophis proprio con-

iunctum esse, ut uterque tamquam ἀντίστροφος inter se mutuo quodam vinculo copulatus esse putari deberet. Nam primum quidem utriusque origo atque fons visus ipsi est in una maxime pulcritudine quaerendus esse. Quemadmodum enim ipsius sententia divinus amor excitatur ineffabili idearum pulcritudine, quae sese menti in divinarum rerum contemplatione versanti tamquam spectandam praebet, de quo philosophi placito supra explicatum est, ita etiam amor iste in vita communi usitatus ea pulcritudine, quae est quasi divinae pulcritudinis species in humana figura relucens, cietur atque accenditur; de qua sententia legendus est Phaedr. p. 249. D. 250. D. 251. E. Deinde Plato etiam finem statuit utrique amori quodammodo communem esse. Et divinum quidem amorem totum vidimus pertinere ad divinae sapientiae fructum et cognitionem. Quod similiter certe etiam de honesto puerorum amore ita iudicari oportet. Tantum abest enim, ut ille ad lubricinam explendam fuerit comparatus, ut omnis ad καλοκάγαθίας studium pertinuerit, quod a Graecis imprimisque Atheniensibus quanti aestimatum sit, adeo notum est, ut de hac re exponere velle propemodum importunum videri possit. Quippe innatum est sane generi humano desiderium quoddam semet ipsum quasi altius paullatim educandi, ideoque ita fieri assolet, ut qui sunt aetate provectiores et prudentia atque sapientia excellentiores reliquos usque conentur ad maiorem humanitatis cultum perducere. Quod quidem desiderium etiam in communi vita Graecorum mirum quantum eluxit. Praeterea vero etiam tertium quiddam est, unde utriusque amoris cognatio et necessitudo perspiciatur. Pertinet enim uterque amor non ad feminas, sed ad mares imprimisque erectioris ingenii adolescentes. Quod quantumvis primo ad aspectu permirum videatur, tamen re accuratius cognita in ipsa eius natura positum esse nullo negotio intelligetur. Etenim primum quidem Platonice ille amor, quem philosophus sapientium voluit esse proprium, cur non ad mulieres pertineat, causae in promptu sunt. Nam philosophantem mulierem equis est quin miretur tamquam singulare quiddam? Est enim profecto muliebris ingenii ea indoles, quae ad philosophiae sublimitatem haudquaquam facta videatur, ut iure in miraculis numeretur, si qua mulier Diotimae instar ipsa philosophiae penetralia intraverit atque sa-

pietiae mysteria pandere instituerit. Quamobrem Plato amorem suum ad unos viros atque adolescentes retulit, ita quidem, ut alteri iuniorum magistri, alteri prudentiorum atque aetate proveciorum veluti discipuli haberentur. Qua in re exemplo esse potuit mos Pythagoreorum, qui semet ipsos mutua caritate prosequerantur et in omni vitae genere ad virtutem et sapientiam exhortabantur, ita quidem, ut aetate minores maioribus et aetate pariter atque intelligentia provecioribus obtemperarent atque morigerarentur. Quod si ita est, disciplina Platonis amatoria hac quoque in parte Pythagorici quiddam refert, quod sane etiam ideo memorabile est, quod libri isti amatorii, qui ad celsioris philosophiae rationes spectant, sine controversia illo demum tempore ab eo scripti sunt, quo Italia inferiore et Sicilia lustrata interioribus tamquam sacris rationis Pythagoricae initiatus fuit. Sed revertamur ad propositum. Pertinet igitur amor Platonis ad unos mares, quamquam ipse in Symposio Diotimae, celsioris atque sanctioris ingenii mulieri, singulares ob causas, de quibus mox dicetur, illius interiorem tribuit notitiam. Eadem vero ratio est etiam honesti illius marium amoris, qui in Graecia pervulgatus fuit, sicuti in ipso Symposio p. 181. B—E. coll. 182—184. A. 185. B. ostenditur. Quod certe nemo mirabitur, qui rem omnem perpenderit diligentius. Nam primum quidem in Graecia veteri mulieres non ea fortuna et vivendi conditione usae sunt, ut ad vitae publicae communionem vel adspirarent vel aspirare possent, etiamsi concedendum sit hic et illic easdem fuisse liberiores, id quod de Spartanis memoriae proditum esse novimus. Quis igitur est, quin protenus videat, cur amor ille, ~~qui~~ ad virtutem civilem atque bellicam vel inprimis spectabat, non ad illas pertinuerit, sed potius ad adolescentes translatus sit? Deinde nec illud hac in causa temere negligendum est, quod Graeci inter femineum amorem atque amorem masculinum plurimum discriminis intercedere voluerunt. Nam illum quidem restrinxerunt ad unam maxime domesticam erga feminas caritatem, ita ut eum philosophi saepe ne dignum quidem amoris nomine iudicaverint, de qua re v. Plutarch. Amator. p. 750. C. ed. Franc. Hunc autem eum esse iudicaverunt, qui maxime valeret ad studium virtutis in animis eorum incendendum atque inflammandum, quorum aliquando esset civium

suorum saluti prospicere eamque omni ope sua iuvare atque sustentare. In quo manifesto hoc sequuti sunt, ut etiam ad virtutem iudicaverint opus esse animi quodam affectu amori haud absimili, quippe quo virtus et citius eliceretur et certius confirmaretur, quam contentis prudentiae ac sapientiae praeceptionibus animi ardorem saepe non excitantibus, sed opprimentibus, neque mentem impetu furoris et enthusiasmi extimulantibus et impellentibus. Quod quis est quin ultro fateatur eiusmodi esse, ut a prudenti virtutis disciplina neutiquam abhorre existimandum sit? Sed praeter haec etiam aliud quid animadvertisse iuvabit, quod ad rem praesentem pertinere arbitramur. Est enim divinus humanusque amor, de quo loquimur, Platone iudice etiam mutua naturae suae contrarietate ita cognatus, ut alter usque ad alterum spectet atque referatur. Nam alter tamquam in coelo constitutus est versaturque in summo sapientiae fastigio vel expetendo vel admirando; alter in media vita communi viget atque eo valet, ut eius imbecillitati succurratur, quo possit sese erigere altius. Alter porro ad exploratae veritatis rationem refertur, quae semper sibi constat atque aeterna est, quam quidem Plato eximie appellat *ἐπιστήμην*; alter vero opinionis, *τῆς δόξης*, rationibus nititur, quandoquidem tamquam extrinsecus originem habet suam neque mentis in se collectae studio ac desiderio debetur. Alter denique etiam efficaciae suae nomine cum altero tamquam reciproca continetur necessitudine, quandoquidem divinus ille amor vitam mortalem divina luce sua quasi ornat et collustrat, efficitque, ut ea ex humilitate sua paullatim extolli et ad divinae sapientiae laudem propius adduci possit; humanus autem amor praebet quasi solum ac fundamentum, cui insistentes mortales queant ad illius amoris praestantiam feliciter eluctari. Sed nolumus plura memorare, quae ad causam praesentem facere videantur. Etenim vel ex iis, quae exposuimus, satis clare appariturum esse arbitramur, inter divinum Platonis amorem atque amorem adolescentium apud Graecos usitatum utique arctiorem quandam intercedere necessitudinem.

Atque hinc iam nullo negotio intellectum iri putamus, primum Symposii argumentum profecto exegisse atque postulavisse, ut etiam amor vitae quotidianae non modo leviter adumbraretur, sed copiosius describeretur.

Quum enim philosophus docere voluerit, quam via et ratione ad divini amoris excellentiam perveniri atque escendi queat, eamque rem etiam Socratis exemplo reddiderit illustriorem, non modo divini amoris vim rationemque debuit ob oculos ponere, sed etiam depingere amoris genus illi tamquam e regione positum et in maxima diversitate tamen item maxime affine et cognatum. Nam alioquin fieri certe nullo modo potuisset, ut doctrina ipsius amatoria in quo fundamento esset posita, plane intelligeretur recteque iudicaretur. Itaque prudentissimo consilio exhibuit etiam descriptionem terrestri illius amoris, de quo modo exposuimus. Id ipsum autem sollertissima opera ita iussit fieri, ut variae de eo argumento declamationes a variis oratoribus et convivis recitarentur. Quod quidem tanto sollertius ita factum esse liquet, quod totus iste amor non cum ἐπι-στροφή cohaeret, sed pertinet unice ad opinionem, utpote in usu vitae et experientia positus, ut profecto magna sententiarum varietas, quae largam dicendi materiam praebere, de ipso locum habere potuerit.

Et haec quidem quum iam certius explorata habeantur, quorsum orationes illae pertineant et quid iis omnino propositum sit, propemodum sponte apparet. Nihilominus autem operae pretium est considerare etiam diligentius, quo artificio philosophus in hoc argumento tractando usus sit. Pendet enim ex huius rei animadversione utique magnam certe partem rectum de iis iudicium.

Itaque primum quidem animadvertendum est orationum illarum omnium tam materiam quam formam variis perorantium ingenii atque studiis accommodate delectam esse. Quamobrem aliter verba facit Phaedrus, quem ex dialogo cognomine novimus fuisse hominem mollem ac delicatulum eundemque Siculorum rhetorum imprimisque Tisiae et Lysiae disciplinae deditum (v. Phaedr. p. 227. A. coll. Symp. p. 176. D. Phaedr. p. 227. sqq. p. 273. A., al.); aliter dicit Pausanias, Prodicis disciplinae addictus (v. Prot. p. 315. D.), amator Agathonis, ut est Protag. p. 315. D. E. et Symp. p. 193. C., vir imprimis ἐρωτικός, ut mirandum non sit eum varias amandi rationes inter varias Graecorum gentes regnantes accuratius novisse; aliter rursus disputat Eryximachus medicus, quem ex Protagor. p. 315. C. una cum Phaedro constat Hippiae sophistae fuisse asseclam;

aliter porro loquitur Aristophanes, poeta comicus, qui mori suo convenienter de re satis gravi ioculariter festiveque disserit, de quo infra disputabimus pluribus; aliter denique declamat Agatho, iuvenis poeta tragicus, homo mollis ac teneri animi, itemque orationis grandis, altisonae, calamistratae denique affectatione insignis, qui etiam ex Gorgiana disciplina orationis venteres repetebat, sicuti quum ex Aristoph. Rann. v. 25 sq. Thesmoph. v. 58., tum e Plat. Protag. p. 315. E. Symp. p. 198. B. C. condiscimus. Itaque ad haec diligenter attendere opus est, quippe quibus neglectis neque disputationis argumentum neque compositionis ars atque ratio usquequaque perspicere poterit. Sed praeterea etiam aliud quid observari oportet, quod fere eodem pertinet. Usus enim philosophus est hac opportunitate sic, ut, dum oratores variae eruditionis ac doctrinae varique studii et ingenii fecit dicentes, non modo omnino ostenderit, quanto intervallo vulgaris amandi ratio ac disciplina a divini amoris excellentia atque dignitate remota sit, sed etiam simul leniter cavillatus sit atque subsannaverit artes vel dicendi vel disserendi vel iudicandi, quibus illi utuntur, utpote in scholis rhetorum et sophistarum multum celebratas, adeoque vaniloquentiam omnium riserit et castigaverit. Quod etsi subinde tectius factum est, tamen ita factum esse liquet, ut non sine festivitate quadam atque lepore mores et opiniones aequalium corripantur, atque simul ostendatur, quanto praestabilior sit dialectica illa ratio, qua mox Socrates in suo sermone utitur. Verum hoc dum ita dicimus, etiam tertium quiddam admonemur, quod in legendis iudicandisque orationibus illis diligenter tenendum est. Quum enim oratores illi omnes versentur in describendo vulgari amore, Socratico illi, vel potius Platónico, tamquam e regione collocato, iis etiam ita accidit, ut in disserendo vel argumentando multipliciter vacillent atque labantur. Quamobrem Plato scite venusteque rem sic instituit, ut non modo subinde vitia ab iis admissa notentur, sed etiam bene recteque disputandi praecepta veluti per occasionem interserantur. Quo quidem etsi legentes non plene perfecteque ad artem dialecticam instituuntur, tamen illud certe efficitur, ut quantum ei tribuendam sit, identidem admoneantur, quo facilius deinde Socraticae orationis praestantiam iudicare queant

et hoc quoque nomine tamquam praeparati ad eam audiendam accedant.

Haec igitur fere sunt, quae nostro quidem iudicio in legendis quinque prioribus orationibus imprimis teneri oporteat et unde de earum argumento pariter atque sine iudicium repetendum sit. Atque indidem etiam facile intelligas, de quo sane multum est dubitatum, quoniam communi vinculo illae omnes inter se continentur. Versantur enim, quantumvis id vario modo fiat, in describenda et adumbranda honesti erga adolescentes amoris natura, ita quidem, ut quum eius fines accuratius designentur, quibus vel a foeda lubricitate vel etiam ab aliis amoris generibus discernatur, tum etiam ostendantur bona atque commoda, quae inde tam in privatam quam in publicam vitam redundare soleant. Quo ipso id efficitur, ut denique imaginem eius amoris, qui amori divinae sapientiae tamquam ex altera parte respondet et in maxima diversitate tamen item arctiorem quandam cum illo habet necessitudinem, varie ac multipliciter adumbratam ac propemodum expressam cernere videamur. Sed haec quo clarius etiam perspiciantur, videamus nunc ordine deinceps de orationibus singulis.

Primus igitur dicendi partes Phaedrus suscipit. Quod cur ita fiat, Plato ipse satis clare significavit p. 177. A. sqq., ubi ille narratur creberrime miratus adeoque conquestus esse propterea, quod nullaedum Amoris laudationes publicatae sint, atque auctor dicitur extitisse consilii, quod Eryximachus medicus Agathonis convivis impertiit, quoque permoti esse finguntur, ut singuli Amoris laudes in orbem eunte dicendi negotio praedicare instituerint. Nimirum caussam illius desiderii, quo hominis flagravit animus, cognoscimus ex Phaedro dialogo p. 242. A. B. 243. C. 258. E. 259. B. sqq., ubi sermonum vel audiendorum vel habendorum adeo cupidus fuisse dicitur, ut in tali occupatione summam vitae voluptatem ponendam esse arbitratus sit. Is igitur merito oratorum tamquam agmen ducit. Laudat vero Amorem non sine vana quadam doctrinae ex poetis et mythologis haustae iactatione tamquam numen divinum, quod quidem primum omnium antiquissimum ait esse, deinde item praedicat ut maximorum bonorum largitorem, quippe quum amantibus generosam quandam iniiciat verecundiam, quae eos ad laudabilia et honesta facinora et suscipienda et perpetranda impel-

lat. Videmus igitur, id quod probe tenendum est, cum haud sane alium in mente habere amorem, quam castum, honestum, denique optimis quibusque ita probatum, ut in eo maximum virtutis praesidium inesse crediderint*). At enim vero quantumvis homo Tisiae artem triverit atque etiam Lysiae eloquentiam studiose sectatus sit, de qua re vid. Phaedr. ll. cc., tamen de illo parum distincte loquitur. Nam ne discernit quidem varia amoris genera, quod certe eum facere oportebat, qui omnia atque singula in amore laudare animum induxisset. Quamobrem hic talem profecto rursus agnoscimus, qualem se in dialogo cognomine exhibet, ubi non modo Lysiae orationem amatoriam, licet dialectica virtute plane destitutam, summis extollit laudibus, verum etiam a Socrate multis verbis edocendus est, quid sit dialectica et quantum ea valeat ad emendandam perficiendamque artis rhetoricae rationem. Quocirca etiam in Symposio rhetorum illorum admirator ita loquens inducitur, ut tecte simul etiam familia eorum, cui ad dictus fuit, rideri videatur.

Sed satis de Phaedri oratione. Pergimus ad Pausaniam, cuius iam oratio praetermissis aliorum declamationibus narratur ab Aristodemo cum Apollodoro communicata esse. Proficiscitur is item ab Amore tamquam deo, sed eum distinguit duplicem, alterum πάνδημον, alterum coelestem s. οὐράνιον. Quod quidem ita facit non sine Phaedri reprehensione, qui utrumque confuderit atque ea laudaverit communiter, quae secundum genera sua discernenda fuerint. Dissertit autem sic, ut unumquodque negotium, prouti aut honeste aut turpiter peragatur, ita etiam honestum aut turpe evadere censeat, licet per se neque turpe neque honestum esse existimandum sit (p. 181. A. sqq.). Quibus ita disputatis vulgarem amorem ait pertinere ad mulieres atque venustatem corporum, adeoque quasi forte fortuna opus suum peragere, ita ut, si qua sit eius laus atque virtus, ea tota ex fortuito pendeat (p. 181. B. C.). Aliam esse rationem coelestis amoris, qui cum amore muliebri nihil habeat commercii planeque liber et immunis sit a cupiditatis petulantia (ὕβριος ἀμοιβός). Hunc vero qui colant, eos sectari unos adolescentes, quippe pru-

*) Gravissime igitur lapsi sunt, qui Phaedri oratione putarunt effrenatarum lubricitatum patrocinium susceptum esse.

dentiae ac sapientiae facultate insignes, atque id unice studere, ut eorum mores et ingenia ad virtutem erudiantur vitata omni inhonestatis specie (p. 181. D. E.). His vero admodum subtiliter explicatis transit orator ad discernendas varias amandi rationes inter varias Graeciae gentes usitatas. Nam apud Boeotos et Eleos ait promiscuum regnare amorem nullumque discrimen eius constitutum esse, ut simpliciter permissus videatur; contra apud populos barbaris subiectos eum omnem simpliciter esse sublatum, ne qua sensus generosiores atque liberiore alantur, quippe qui tyrannidis imperio plurimum officiant, ut ibi res plane simplex sit et ad iudicandum facillima. Aliam autem rei rationem apud Athenienses et Lacedaemonios esse ait, apud quos consuetudo amorem nec simpliciter permittat nec omnino vetet, sed certis cautionibus circumscribat. Nempe rem utique ita se habere, ut amor honestus et laudabilis non ad lubricitatem et ad corporis formam, sed ad mentis pulcritudinem ac studium virtutis referendus sit (p. 182. A—185. C.). Haec igitur est fere summa eorum, quae a Pausania oratione satis copiosa explicantur. Quae si perpendimus diligentius, facile apparet, opinor, eum discrimine duplicis amoris explicato honesti amoris fines utique constituere accuratius ab iisque amoris deterioris et ad lubricitatem vergentis rationes plane seiungere. Itaque Pausanias sane et ipse describit amorem adolescentium, eumque castum, honestum et laudabilem, sicuti Phaedrus fecit, sed aliquanto in ea re versatur diligentius ac subtilius. Discernit enim atque segregat humilioris et nobilioris amoris tamquam ditionem, idque ea facit ratione, ut alterum improbet, alterum probet et ut unice laudabilem commendat. Itaque hunc oratorem patet id, quod Phaedrus indefinitum reliquerat, satis accurate definivisse adeoque omnis amoris honesti inter Graecos celebrati vim rationemque tam fideliter depinxisse, ut eius tamquam speciem et imaginem ad ipsius vitae veritatem expressam cernere videamur, praesertim quum etiam deterioris ac minus honesti amoris turpitudine ab eo seiuncta sit atque separata*). At enim vero licet oratio ipsius ad cogno-

*) Perperam et inique de oratione Pausaniae indicant Astius De vita et scriptis Platon. p. 311. aliique, qui ei vertunt opprobrio, quod turpem lubricitatem tecte quidem commendaverit et hone-

scendas communes amoris rationes plurimum conducat longeque sit utilissima, tamen vix erraveris, si eandem item habere dicas, quod singularis cuiusdam disciplinae speciem prae se ferat. Nam habet ea profecto nescio quid contorti et difficilis, captat subinde argutias, ducitur per longiores ambages, inprimis autem eo insignis est, quod versatur in rimandis atque discriminandis notionibus argutasque rerum distinctiones non paucas habet; conf. p. 182. A. D. 182. E. 183. A., ubi inter alia malus mos facilis intellectu et bonus mos intellectu difficilis inter se opponitur. Iam vero Pausaniam reperimus in Protagor. p. 315. D. in eorum esse numero, qui Prodicum sophistam sectantur. Ex quo sponte nascitur coniectura ipsius declamationem ita esse compositam, ut leniter traducantur ii, qui Prodicum rationem sequuti vel in orationibus panegyricis subtilibus rerum ac verborum distinctionibus tantum tribuebant, ut eas audientibus vel legentibus subinde etiam nauseam afferrent atque taedium crearent. De Prodicum laudationibus v. Symp. p. 177. B. *εἰ δὲ βούλει αὐτὸν ἀξιολογήσασθαι τοῦ χρηστοῦ σοφιστῆς, Ἡρακλέους μὲν καὶ ἄλλων ἐπαίνους καταλογάσθην ἐγγράφειν, ὥσπερ ὁ βέλτερος Πρόδικος*, quod manifesto cum irrisione dictum est. De studio autem illius in vocum distinctione posito, cognato illo sane cum notionum atque rerum distinctionibus, quibus utitur Pausanias, praeter alia v. Protag. p. 341. D. Men. p. 75. E. Euthydem. p. 277. C. E., ubi conf. ann. Atque ad hanc difficilem, tortuosam et taedium plenam Pausaniae orationem fortasse spectat etiam, quod Aristophanes deinde narratur singultu fuisse prohibitus, quominus partes dicendi, quae iam ad ipsum pervenisent, in se susciperet. Quippe dicitur ille *ὁπὸ πλεονεξίας ἢ πρὸ ἄλλου τινὸς* isto malo affectus esse. In quo latet, opinor, aculeus in Pausaniam. Significatur enim non obscure fieri item potuisse, ut taedium ex oratione illius conceptum comico molestiam creaverit.

Perginus ad Eryximachi medici orationem. Is vero loquitur ut physicus. Extendit enim amoris vim ad

stum atque inhonestum amorem non certis discriminibus separaverit et seiunxerit; v. Rückert. in edit. Lips. 1829. p. 263. Hom. uel. Prolegg. p. XXIX. C. Fr. Hermann. Indicc. Lectt. Marburg. a. 1834—1835. p. IX. et in Indicc. Lectt. Marb. a. 1841. p. III.

omnem rerum universitatem. Itaque illud quidem plane probat, quod Eryximachus duplicem amorem distinxerit. Sed quod cum in unis mortalium animis adversus pulcros amanter affectis inesse voluerit, id vero recte ita iudicatum esse negat, quandoquidem amor et in pecudibus et in plantis et in tota rerum natura et in operibus, artibus atque doctrinis, immo etiam inter deos atque homines, quos conciliet, dominetur. Sed quantumvis ille amorem in campum eduxerit patentissimum, ut ne deorum quidem hominumque excluserit coniunctionem (p. 188. B. C. D.), tamen ipse quoque bonum tantum et laudabilem probat amorem, qui omnia quasi in concordiam redigat, discrepantiam omnem tollat, ideoque circa bonum unice versetur cum iustitia et temperantia, ita ut omnis generis afferat beatitatem amicitia tam inter se mutua quam cum diis comparata (p. 188. D.). Quamobrem doctissimus medicus de summa quidem re utique cum superioribus oratoribus consentit; nam ipse quoque bonum atque salutiferum amorem unice expectandum esse arbitratur. At enim vero etiamsi disputet longe eruditissime, tamen in uno certe peccat gravius. Disputat enim sic, ut formam amoris atque speciem, de qua explicandum fuit, permutet cum universo amoris genere, latissime sane illo patente. Quamobrem infra p. 205. B. C. D. a Socrate commonetur amoris nomen, etsi per se ampliorem habeat ambitum, tamen loquendi consuetudine ita iubente ad partem generis fere restringi solere, quod quidem ibi ita exponitur, ut simul ad Eryximachi sermonem respectari vix recte dubitaverimus. Nimirum Eryximachus quum tanquam medicus naturalis historiae atque vitae peritus amplam hanc dicendi materiam arripuisse videatur, tum tanto lubentius in hunc campum exspatiatus esse putari debet, quod id rationi ac disciplinae Hippiae Eri convenit, cuius ipsum familiarem fuisse ex Protag. p. 315. C. constat. Hippiam enim accepimus Socraticam disserendi subtilitatem minus curavisse, unice variae ac multiplicis doctrinae copiam et amplitudinem laudasse et ostentasse, de qua re in Praefatione ad utrumque Hippiam Platonis a nobis explicatum est. Quid igitur mirum, quod Eryximachus quoque doctrinae copias quam maximas explicare instituit et in earum ostentatione tam lucidum argumentandi ordinem quam subtiliorem distinctionem generis atque formae ambris prope-

modum neglexit? Itaque nobis quidem longe est verisimillimum oratione Eryximachi Hippiae rationem ac disciplinam oblique carpi et notari, quemadmodum etiam superioribus orationibus simile quiddam fieri meminimus.

Sequitur ordine deinceps Aristophanis oratio. Quem quidem Plato non ut disciplinae alicuius assectatorem informavit, sed loquentem induxit ut comicum poetam facetum et ingeniosum. Quamobrem etiam perquam apte ita est institutum, ut Aristophanis oratio inter septem orationes, quae in Symposio habentur, medium locum teneat, quippe quae una valeat ad exhilarandos convivas, quum reliquae omnes serii argumenti sint. Is vero disputationem ex patientiore illo campo, in quem eam Eryximachus eduxerat, rursus revocat ad gyrum angustiore, quandoquidem de vario amore, non in rerum natura, sed inter homines regnante disputat. Declarat vero primum, qui fiat, ut viri viros, feminae feminas, denique viri feminas ac vicissim ament, quandoquidem non modo homines diversi sexus, sed etiam homines eiusdem generis inter se amare soleant. Cuius rei caussas, si verum quaerimus, magis ridicule quam vere explicat, ut disputatio eius ad rem propositam illustrandam propemodum nihil conducere existimanda sit. Nisi forte comicus comice exornavit placitum Empedoclis, qui teste Aristotele De generat. animal. l. 18. statuebat semen animalium utriusque sexui esse commune, ut non totum ab alterutro proficisci putare liceret, ideoque illud comparabat cum tessera hospitali, quam constat ab hospitibus in binas partes dissectam fuisse, ut uterque dimidium eius acciperet. Quamquam istud quidem in unum ἀνδρῶνον Aristophanis genus convenit, in reliqua genera non convenit, ut profecto suspicio illa minime sit verisimilis. Sed ut hoc sese habet, nolumus enim rem discernere, illud quidem apertum est, comicum varii amoris ortum minus probabiliter declaravisse, ut hac in parte propemodum scurrae festivitate usus videatur. His vero non sine specioso facetiarum lepore expositis, caussam amoris in sensu naturalis intelligentiae inesse contendit, quo ita fiat, ut suisque dimidii desiderio usque vehementissime commoveatur. Quae sententia infra a Socrate p. 205. D. E. ideo subsannatur et reprehenditur, quia alterum dimidium, quod desideretur, etiam mali quiddam esse possit. Neque profecto iniuria. Nimirum longe profecto prae-

stabilior est ipsius Socratis sententia, qui, etsi amorem item sensu indigentiae contineri statuit, tamen illum non ad alterum naturae propriae dimidium, sed potius omnino ad pulcrum referri arbitratur. Iam vero Aristophanes porro argumentatur amorem esse hominibus longe beneficentissimum maximeque salutarem, quippe qui humanae naturae quasi medicus sit efficiatque, ut ea tamquam in pristinam integritatem suam restituatur (p. 191. D. coll. p. 189. C. D.). Quod certe ita dictum est, ut orator neglecto turpis et honesti amoris discrimine quemvis amorem, meretricum, adulterorum, foedorum etiam paederastarum comprobare videatur. Nimirum hic quoque vacillat physica ista philosophia neque recto talo stat. Sed quantumvis haec maiore veritatis specie quam vere sint exposita, de masculo tamen amore comicus continuo (p. 191. E. 192. A—C.) ita disserit, ut unum illum honestum probet, quem etiam ceteri oratores probaverunt, eiusque beneficam vim et efficaciam quum ad reliquam virtutem, tum imprimis ad civilem et politicam agnoscat, et in colendo eo amore non voluptatis fructus, sed longe aliud quid expeti statuatur, quod animus cupiat quidem, nec vero clare exprimere possit, sed divinnet tantummodo et veluti praesagiat. Quippe contineri illum vult interiore quadam animorum coniunctione, quae unice id, quod bonum et honestum sit, propositum habeat. Omnino autem ita statuendum censet, ut amorem dei beneficio mortalibus concessum esse arbitretur, quo illi naturae mutui amoris desiderium explere possint (p. 193. B.—D.).

— Haec igitur est fere summa eorum, quae prolata sunt ab Aristophane. Quae si consideramus attentius, primum quidem neminem praeteribit, de quo iam supra admonuimus, ipsum quoque amorem adolescentium ita memorare, ut non de lubricitate cogitet, sed longe generosius quiddam in eo informando ob oculos habeat, quam primo aspectu suspiceris. Nam quum de variis amoris generibus ubi disputat, sermo eius perquam sit ambiguus, tum quo loco ad amicitiam inter viros et adolescentes contractam aut contrahendam delatus est, continuo id agit, ut ei honestatis dignitatem asserere et vindicare haudquaquam dubiet. Verum enim vero quod ceteris oratoribus, qui haec in medium prodierunt, accidit, ut, quantumvis in praedicandis amoris laudibus studiosissime elaborarent, tamen in opi-

nionibus potius haerent, quam scientiam nomine suo dignam (*ἐπιστήμη*) attingerent, idem accidit etiam Aristophani. Quem Plato item informavit talem, ut, etiamsi urbanus, lepidus, denique facetus sit adeoque elegantissimo utatur sermone, qualem in eius fabulis regnare novimus, tamen et in dialecticis identidem labatur gravius neque ad scientiae vim ac sublimitatem ullo modo assurgat. Nimirum dicendum hic est quod nobis nunc videtur longe verisimillimum. Induxit enim Plato Aristophanem non tantum, ut haberet qui de amoris natura facete hilariterque exponeret, sed fecit hoc etiam eo consilio, ut leniter atque urbane iniuriam olim magistro a comico in Nubium fabula illatam ulcisceretur. De qua re nonnulla scite exposuit Ferdin. Delbrückius in commentatione De partibus, quas Aristophanes agat in Platonis Symposio, qua praelectionum in Universitate Fridericia Wilhelma Rhenana per menses aestivos a. 1839. habendarum indici praefatus est. Quippe falsi omnino videntur iudicio suo viri docti, qui Platonem censuerunt poetae comico indignitatem illam, qua olim Socratem in Nubium fabula tractaverat, postea condonavisse, ut etiam cum eo nescio quam amicitiam et familiaritatem contraxerit. Quod eo est incredibilius, quo acerbius in Apologia Socratis p. 19. C. et p. 21. de Aristophanis calumniis conquestus est. Quid aliud enim illa verba continent, nisi apertam reprehensionem et castigationem Aristophanis propter iniuriam Socrati in Nubibus illatam? Nec tamen hominem dicacissimum, cuius ceteroquin ingenium atque artem admiraretur, aperte aggredi et ad iracundiam lacessere sustinuit. Immo aliam iniiit iniuriae vindicandae viam et rationem, quae quum sua ipsius, tum etiam Socratis persona dignior videretur. Iussit quippe eum Agathonis convivio interesse ibique ea dicere, facere, audire denique, unde non modo intelligeretur, quantum ipse Socrati sapientiae laude concederet, verum etiam liquido appareret inania fuisse atque temeraria dicteria in Nubium fabula in hominem sapientissimum coniecta. Quod quidem tanto sollertius ita excogitavit, quod Agathonis convivium teste Athenaeo Olymp. XC. 4., hoc est septem fere annos post actas Nubes et septemdecim annos ante Socratis mortem, celebratum est, narratio autem Apollodori non ita multo ante Olymp. XCV. 1. habita fingitur. Itaque de

oratione, quam recitat, sic existimamus. Est illa omnino quidem perquam elegans, venusta et perspicua, itemque facetiarum lepore et dicacitatis urbanitate insigniter perfusa, quibus virtutibus omnes poetae fabulas splendere novimus; sed habet eadem, ut iam significavimus, etiam vitia haud exigua. Nam primum quidem tota haeret in physicis versaturque unice fere in causis, quibus naturalis erga alios amoris affectus nitatur, comice ac ioculariter illustrandis. Quamobrem existimare licet Aristophanem quoque a Platone inter eos habitum esse, qui non ultra vulgus superarent et quantum inter corporis atque animi amorem intersit, haudquaquam perspicerent, adeoque talem esse informatum, qui Socraticae sapientiae vim et amplitudinem mente animoque suo capere haudquaquam posset. Deinde oratio ipsius, quantumvis specie sua niteat, tamen acumine dialectico atque verae subtilitatis laude magnam certe partem plane destituta est. Nam figmentum quidem illud triplicis generis hominum trium primitivorum quis non videt speciosum potius et argutum esse quam ad rem propositam nova luce collustrandam idoneum? Neque varia amoris genera ab eo satis subtiliter distinguuntur, immo misere confunduntur; id quod tanto molestius accidit, quod iam superiores oratores ea de re non incommode dixissent. Nec vero illud facile excusaveris, quod ubi sermo devenit tandem ad sexus virilis amorem, hic protenus ad honestum spectare dicitur. Nempe etsi haec sententia Aristophani quoque probata est, quem novimus in fabulis suis saepissime turpem virorum lubricitatem exagitavisse, tamen nunc quidem causae et rationes, quibus ea nitatur, adeo non explicatae sunt, immo ne significatae quidem, ut propemodum mireris comicum post ea, quae antea exposuisset, iam derepente hanc talem sententiam proponere potuisse. At nimirum caret eius rei expositio omnino dialectica subtilitate, ut neutiquam mirandum sit eum hic quoque versatum esse licentius. Est igitur tota Aristophanis oratio, quamvis elocutionis ornatu et dictionis elegantia excellat, tamen ita comparata, ut auctorem ipsius a philosophiae studio mansisse alieniorem neque ad Socraticae sapientiae laudem adspirasse aut propius accessisse luculentissime testetur. Quod si ita est, haud sane temere conicias, quae causa Platonem impulerit, ut homini, quamvis quondam Socratis adversario, tamen

in eo opere locum concederet, quod laudibus atque gloriae viri sapientissimi destinatum esset. Nimirum urbane eleganterque legentibus voluit significare vel potius patefacere, quanto ille inferior Socrate fuisset, licet eum olim nefarie esset apud populi multitudinem calumniatus. Atque hoc ita recte statui etiam alia evincunt, quae in Symposio vel de Socrate vel de Aristophane exposita leguntur. Nam primum quidem comicus a Socrate pungitur sine dubio eo, quod hic omne eius studium circa Bacchum et Venere[m] versari dicit (p. 177. E.). Quod etsi ambigue dictum est, quandoquidem Bacchus praefuit etiam ludis scenicis atque Venus creberrime cum eo tanquam comes consociatur, tamen non caret certe virulentia quadam, quae fuit etiam sententia Fabricii Bibliothec. Gr. Vol. I. Libr. II. c. 21. p. 706., praesertim quum Aristophanes et pridie iam Agathonis epulis interfuerit et iuxta cum Agathone etiam altero die convivii inter ultimos potatores esse narretur, adeo ut potatione languidus denique obdormiscat (p. 228. D.), Socrate etiam tum alacri et ad disputandum prompto atque parato. Porro etiam singultus ille Aristophanis, licet et ipse aliquid habeat ambiguitatis, siquidem, ut supra ostendimus, etiam ad taedium ex Pausaniae oratione conceptum referri potest, tamen, quia fortasse ὑπὸ πλεθροῦς, e ventris plenitudine, ortus esse iudicatur, non plane vacare videtur irrisione, quippe quo eius notetur intemperantia, id quod placuit etiam Aristidi Tom. II. p. 371. ed. Dind. Accedit huc, quod Socrates ipse p. 205. D. E. sententiam eius de amoris causis explicatam satis aperte ab Diotima carpi et vellicari iubet, quodque Aristophanes narratur ad ista voluisse aliquid reponere, quod tamen deinde Alcibiade interveniente reticuerit. Porro in hac causa praetermittendum silentio non est, quod fabulae Aristophanis a Socrate deinde opponitur mythus longe ingeniosior, vera ille sapientia plenus ac refertus. Qui quod facete urbaneque tribuitur Diotimae, mulieri diviniore sapientiae mysteriis initiatae, id aperte valet quum ad irridendos reliquos oratores, tum imprimis ad ludificandum Aristophanem; omnibus enim vel peregrina mulier longe sapientior fuisse fingitur. Nec vero illud subsannatione quadam carere censemus, quod extremo dialogo, plerisque convivis domum reversis vel vino et somno gravatis, Aristophanes, Agatho atque Socrates usque sermones

miscuisse narratur de natura poeseos. Contendit nimirum Socrates tragicam et comicam poesin tam arcta inter se contineri necessitudine, ut poeta vere comicus item artis tragicæ, poeta vere tragicus etiam artis comicæ peritus esse debeat. Cui Agatho et Aristophanes ab initio quidem obloquuntur, quippe bene sentientes sese neutiquam in utroque genere excellere, mox vero ita assentiuntur, ut vel inviti confiteri coacti sint, sese veri poetæ nomine indignos esse. Enimvero ita quum Aristophani plaga inferatur haud sane levis, tum ipse Socrates utroque poeta longe superior evadere videatur necesse est, in quo Alcibiades elegantissima oratione sua utramque facultatem et comici et severi coniunctam cerni clarissime demonstraverit. Sed istud ipsum nos admonet, ut etiam Alcibiadis orationem aliquantisper consideremus, quæ sane ita comparata est, ut Socratis caussam adversus Aristophanem defendi facile appareat. De qua re imprimis acute exposuit Delbrückius l. I. p. VI sqq., quem hac in parte nostræ disputationis ducem habemus. Quippe finita Socratis oratione eo ipso tempore, quo comicus sese accinxit ad defendenda sua placita, subito intrat Alcibiades, vino gravatus, caput corona redimitus atque vittis, quibus detractis Agathonis tempora cingit; mox autem Socratem conspicatus, parte vittarum repetita, etiam admirabile illius caput redimit, qui dicendo omnes mortales superet. Edoctus deinde, quæ res agatur, sese negat coram Socrate quemquam alium sive deum sive hominem laudatum esse præter hunc ipsum. Quo facto venia rei impetrata exorditur orationem suam, vere sese omnia dicturum esse graviter asseverans. Initium autem facit a laudanda Socratis deformitate, comparans eum cum Silenorum statu, quæ extrinsecus nihil habeant quod placeat, reclusæ intus pulcherrima deorum simulacra ostendant. Quæ pertinent sine dubio ad deformem Socratis faciem in Nubibus repræsentatam, qua ostentanda comici histrio spectantium cachinnos movisset. Sed hæc ipsa Socratis cum Silenis similitudo deinde ita adumbratur, ut totius fere orationis fundamentum ea niti videatur. Iam vero Socrates in Nubibus etiam tamquam malarum tricarum sophisticarum atque turpitudinis et impudentiæ magister informatur. Quid ad hæc Alcibiades apud Platonem? Nimirum summis laudibus ille prædicat (p. 215. D. sqq. — 216. C.) admi-

rabilem vim sermonum divinatorum, quos a Socrate audiverit. Hic unus, inquit, omnium est mortalium, cuius oratione ita moveor ac percissor, ut mei ipsius me sæpe poeniteat. Hunc unum revereor; huic invitus obsequor atque pareo, ita ut eo præsentem negare non audeam faciendæ esse omnia, quæ ipse iusserit, licet, ubi ab eo discessi, rursus inani ambitioni deditus ad alia omnia abripiar. Quamobrem eum sedulo vito ac prope fugio; quum autem video, pudet me promissorum ipsi datorum turpiterque neglectorum. Quin etiam optem sæpe numero, ut ille e vita decedat; et tamen scio me, si id acciderit, longe maximo dolore ac moerore affectum iri. Tum vero laudat etiam invictam Socratis continentiam et abstinentiam (p. 216. C — 219. E.), laudat item urbanissimam eius ironiam, qua sese nihil scire simulet atque etiam aliis hominibus perpetuo illudere videatur. Quod semet ipsum adolescentem olim expertum esse narrat, qui frustra eius continentiam pulchritudinis suæ lenociniis tentaverit, ac potius ad philosophiam sermonibus eius conversus sit. Quibus verbis nemo est quin sponte videat confutari malas criminationes vel suspiciones, quibus juvenes corrumpere ferebatur, quum tamen eos sanctissime ad virtutem colendam hortaretur et impelleret. Sed propius ad Nubium argumentum pertinent ea, quæ inde a p. 220. C. de Socrate narrantur. Nam in Nubibus ille ridetur tamquam ineptus sophista, qui inanibus quaestionibus operam det, adeo ut etiam pulicum saltus metiatur. Quid vero idem agit in Symposio? Nimirum ibi inter media belli pericula atque labores in castris ad Potidaeam non modo invictam constantiam, moderationem et fortitudinem narratur retinuisse, sed etiam rebus gravissimis explorandis adeo fuisse intentus, ut aliquando divino quasi quodam furore correptus per diem et noctem immotus steterit, infixus sublimiorum rerum meditationi, atque solem orientem demum quum pie religioseque salutavisset, rursus discesserit. Quæ postrema videntur ad refutandam criminationem illam pertinere, cuius mentio facta est in Apologia Socrat. p. 26. D., ubi Soli ac Lunæ divinum honorem eripuisse arguitur. Et conferri cum istis Aristophanis diceriis possunt etiam illa p. 221. D. E., ubi eius sermones, quamvis prima specie ridiculi videantur, tamen plane divini atque plenissimi sapientia iudicantur esse. Omnino vero Socrati sophistæ,

qualem finxit Aristophanes, coelestia ac subterranea inani opera perscrutanti, in Symposio opponitur philosophus, qui primus, ut ait Cicero, philosophiam coegit de vita et moribus, rebus bonis et malis, quaerere devocatumque e coelo in urbibus collocavit et in domos etiam introduxit. Ceterum Aristophanis fabula etiam verbis disertis memoratur p. 221. A. B., ubi Socrates dicitur in fuga post pugnam ad Delium commissam utique superbum illum atque gravem servasse incessum, qui tangatur in Nubibus. Enimvero Alcibiade iudice incessus ille spectantibus non visus est deridiculus, sed certissimo argumento fuit in talis viri animo summam habitare fortitudinem, gravitatem atque constantiam. Denique ex Alcibiadis oratione etiam illud cognoscere et intelligere licet, qui tandem fieri potuerit, ut talis tantusque vir calumniae latus praerberet. Non obscure enim ille ostendit habuisse profecto Socratis omnem vivendi dicendique rationem mirum quiddam et insolens, quod fieri non possit quin absurdum et ineptum videatur cuique homini vulgari et a philosophia alieno. Atque talem Plato videtur etiam Aristophanem videri voluisse, quamquam eundem paullo ante nominavit inter amatores sapientiae. Quippe istud quidem non fecit ex animo, sed ironice vel benevolentiae captandae causa. Certe quidem nulla usquam sinceræ erga eum benevolentiae indicia et argumenta reperiuntur*).

Atque haec quidem omnia si vere aut saltem probabiliter disputata sunt, certe non amplius dubium erit aut controversum, quamnam personam Aristophanes in Symposio Platónico sustineat. Etenim agit ille sane partes poetae comici arguti, festivi, eloquentis, venusti. Sed tantum abest, ut ei interior quaedam tribuatur sapientia, sicut doctis quibusdam viris nuper visum est, ut alia omnia vera videantur. Nam licet puerorum et adolescentium amorem honestum tantum atque laudabilem probet, sicuti ceteri etiam oratores faciunt, tamen de universo amoris genere sententia eius admodum est lubrica et ambigua neque fere ultra physicam rationem

*) Tenendum omnino est nec Platonem in operibus suis quidquam prodidisse de Aristophane nec Aristophanem de Platone, unde de eorum necessitudine aliquid colligi liceat, ut alter alterum certe non ut amicum dilexisse videatur. Nam Thesmothorizusae nihil ad Platonem.

assurgit; certe cum sublimitate sententiae Socraticae nullo modo potest conferri. In dialecticis autem adeo nihil proficit, ut eius argumentatio aliquoties sit cassa nuce inanior. Denique quemadmodum ceteri oratores utpote rationis sophisticæ alumni tecte carpuntur atque irridentur, ita hic non solum ita loquens inducitur, ut Socraticæ sapientiae neque vita et moribus neque intelligentia et cognitione ullo modo particeps videatur, sed etiam ut Socratis adversarius facete perstringatur atque confutetur, quippe qui ad laudes Socratis ab ebrío Alcibiade praedicatas omnino tacere cogatur. Quod quidem si vere ita statuitur, probabile est Aristophanem quo tempore Plato haec scripserit, etiam tum in vivis fuisse necdum mortuum. Quocirca non temere Saxius Onomast. I. p. 46 sqq. eius obitum ad Olymp. LXXXIX. 1. retulisse existimandus est.

Verum satis haec de Aristophane. Progredimur denique ad orationem Agathonis. Is verò amorem laudat ut poeta tragicus, cuius pectus recenti victoria, quam modo reportavit, adhuc concitatum insolentius est et maiore quodam spiritu poetico agitatum. Praedicat autem hic quoque amorem honestum et cum virtute coniunctum, qui nihil habeat communionis cum humilitate lubricis. In quo negotio obeundo ab initio certe prudentissime versatur. Reprehendit enim superiores oratores, qui non tam deum ipsum laudaverint, quam homines propter bona felices praedicaverint, quae amori debeantur. In quo etsi quodammodo adversus illos iniquior est, qui partim eandem laudandi viam ingressi essent, tamen primus, quid rei sit, diserte eloquitur. Nimirum unam veram atque rectam laudandi rationem ait esse hanc, ut primum ostendatur, qualis quis ipse sit, ac deinde demum doceatur, quorum bonorum auctor sit habendus (p. 194. E. 195. A.). Itaque primum Amorem laudat ut omnium deorum et pulcerrimum et optimum, ideoque longe beatissimum. Nam pulcerrimum quidem esse censet ideo, quia natu minimus sit, senectutem usque fugiat et cum iuventute conversetur, quo nomine docte obloquitur Phaedro, qui eum tamquam antiquissimum praedicavisset. Cum iuventutis autem flore perpetuo hoc coniunctum esse arbitratur, quod sit etiam tenerrimus, mollissimus, florentissimus. De quo ita sermocinatur, ut eum animos tenerrimos occupare, molliter mentes intrare, floridum florida corpora

floridosque animos inhabitare poetice magis quam subtiliter ostendat (p. 195. D — 196. B.). His vero expositis deinde eum docere instituit etiam quattuor illis virtutibus, quas vulgo dicunt cardinales, insignem ideoque optimum esse (p. 196. B — 197. C.), quae et ipsa multipliciter exornantur, ut nec desit in iis quaedam luxuria ac festivitas, qualis sane iuvenem tragicum deceat. His omnibus autem denique subiunguntur communes dei laudes, quae, sicuti cum singulari mentis concitatione atque exultatione proferuntur, ita etiam manifesta prae se ferunt artis rhetoricae ornamenta maximeque antithetis et isocolis studiose quaesitis et cumulate acervatis insignes sunt (p. 197. C — E.). Itaque Agathonis oratio refert nescio quid tragici coloris sophisticae artis pigmentis obducti. Postremam autem eius partem apertum est ita esse comparatam, ut unde fucus ille oratorius ductus sit, nemo quisquam ambigat. Habet enim sermo manifesta Gorgianae eloquentiae signa et argumenta, id quod Socrates etiam verbis clarissimis prodit p. 198. C., qui sese lepidissime audiendis istis ait Gorgiae esse commonefactum. Et conferas etiam de Gorgiae dicendi artificis Plat. Gorg. p. 448. C. 467. B. et Cic. Orat. 25., ubi ratio eius vel describitur vel imitando expressa est. Itaque Agatho manifesto notatur atque carpitur tamquam tragicus ex Gorgiae schola profectus, cuius oratio, iam alioquin grandisona, tumida et inani arte calamistrata, etiam sophisticum colorem traxerit. Et habet ea profecto pro vera sententiarum magnitudine vanum tumorem, pro acumine putidum argutiarum frigus, pro copia divitiisque inertem quandam atque iuvenilem luxuriam, pro nativa numerorum suavitate et elegantia inanem lusum, quo paria paribus relata, similiter conclusa eodemque pacto cadentia accumuluntur, denique pro veris virtutibus dictionis et eloquutionis vitia illis affinia. At nimirum hanc dicendi rationem Agathonis propriam fuisse discimus etiam ex Aristoph. Thesmophor. v. 39 sq. 60., ubi v. Kuster. et Bergler., vers. 107 sq. v. 198., ubi conf. ann. Fritsch., Aeliano Varr. Hist. XIV. 13., ubi v. Kuhn., et Philostrato Vit. Soph. I. p. 497. ed. Olear. Quamobrem non est dubium huius quoque orationem esse tamquam ad vivum expressam planeque ad similitudinem dictionis, qua alias utebatur, comparatam. Verum enim vero quum eum manifestum sit ita loquentem in-

ductum esse, ut vitia, quibus eius oratio laborat, lepide festiveque carpantur, adeoque omnis amoris laus, quam praedicat, mere poetica atque vana et inanis sit, tamen quod de reliquis oratoribus adhuc dicere licuit, idem de ipso quoque dicendum est. Loquitur enim de amore sic, ut, quamvis ad interiorem vim et naturam eius aperiendam ac declarandam nihil prope conferat, tamen foedae lubricitatis cogitationem procul arceat atque unum castum purumque amorem in mente habere iudicandus sit. Praeterea vero etiam, sicuti antea viderimus, ab initio orationis suae profert praeceptum dialecticum, quod ad argumenti tractationem perquam conducibile est. Quod enim censet in omni laudatione ita esse versandum, ut primum indicetur, qualis sit is, qui laudetur, deinde autem ostendatur, quaenam dotes aut virtutes ei tribuendae sint, id tam prudenter animadversum est, ut ipse Socrates eam rationem deinde non modo assensione sua comprobet, sed etiam in orando per omnia sequatur planeque suam faciat. Quamobrem haec praeceptio dialectica eam habet vim, ut quasi per eam instituti ac praeparati ad Socratis orationem accedamus.

Sed satis haec de quinque orationibus prioribus. Quibus continuo subiungere placet quae Socrates in orationis suae prooemio exponit. Nimirum quemadmodum iste in Apologia Platonica ita loquens inducitur, ut genere dicendi iudiciali spreto ac neglecto potius subtiliter disserendi consuetudinem usurpet in foro non usitatam, ita in Symposio quoque, misso genere dicendi panegyrico, quo ceteri usi sunt, protenus rem dialectice pervestigare atque exquirere instituit. Quod non temere ita factum esse quis est quin sibi facile persuadeat? Enimvero isto quidem pacto dialectica veri investigandi ratio, quam unam Plato iuxta cum Socrate idoneam ad philosophandum esse censuit, opponitur continuae orationi, qua quum rhetores, tum sophistae utebantur, adeoque significatur, de quo quum alicui, tum inprimis in Gorgia atque Phaedro disputatur, veram artem dicendi dialectices praesidio et adiumento haudquaquam carere posse. Sed videamus, quidnam illud sit, quod Socrates auditis illis orationibus in medium proferat.

Finita igitur Agathonis oratione ille faceta cum irrisione inde a p. 198. A. perstringit superiores amoris

laudatores, initio facto a postremo oratore. Verusne vates fui, inquit, quum dicerem me ultimo loco dicentem inprimis ab Agathone in magnam consilii inopiam coniectum iri? Nimirum is certe tam pulcram et copiosam habuit orationem, ut non habiturus videar quod dicam melius. Licet enim cetera, quae dixit, minus fuerint admirabilia, tamen postrema, quae protulit, adeo me perculerunt, ut paene prae metu ac pudore aufugerem, praesertim quum Gorgianum caput mihi obtendere videretur. Intellexi igitur temere me promisisse, me et ipsum vobiscum laudare velle amorem, quoniam essem artis amatoriae peritus. Quippe putaveram eundem vera esse dicenda de quaque re, quae celebranda esset, et hoc debere tamquam fundamentum laudationi subiectum esse, ex his ipsis vero eligi oportere pulcherrima electaque quam aptissime componi. Nunc vero apparuit non in hoc contineri pulcram rei cuiusque laudationem, sed potius in eo cerni, ut ei quam maxima et praestantissima attribuatur, sive vera sint sive falsa. Nimirum propositum iam sane hoc videtur omnibus esse, ut amorem quisque videatur quidem laudare, sed non revera laudet: unde vos id studuistis, ut ille praestantissima quaeque sibi propria videretur habere, iis scilicet, qui nullam ipsius intelligentiam habeant. Huius vero laudandi artis fateor me plane imperitum esse. Itaque date mihi hoc, ut vestra ratione derelicta meo iam more dicam, ne forte vobis debeam ludibrium. Vera enim de eo praedicabo sine omni verborum ac sententiarum ornatu. Quamobrem sinite me ante omnia Agathonem pauca quaedam interrogare atque rem paullisper disceptare disserendo, quandoquidem aliter dicere non possum. Quibus praemissis deinceps inde a p. 199. C. usque ad p. 201. C. subtiliter docet amorem semper ad aliquid referri neque absolute per se cogitari posse. Quo concessio Agathonem continuo eo redigit, ut etiam largiatur amorem iis, ad quae referatur, penitus carere, quippe quae appetat et concupiscat. Quum vero Agatho ipse dixisset amorem esse omnium pulcrorum effectorem, proterus inde colligit, Agathone quidem non reluctantante, id, ad quod amor referatur, nihil aliud esse quam pulcrum eumque pulcro carere ideoque nec ipsum pulcrum dici posse. Ex quo deinde porro concludit, ad pulcrum quoniam bonum quoque pertineat, amorem etiam bonis carere ideoque

ipsa appetere. His vero ita disputatis postquam fundamentum iecit eius sententiae, quam deinceps defendit, quaque ita statuit, ut amorem censeat infinito quodam appetitu pulcri et boni contentum esse, continuo praecedente Diotima Mantineensi inde a p. 201. D. docere instituit, quis et qualis sit amor et quae efficiat. Enimvero ista ratione quum non sine irrisione orationem mulieris opponat superioribus virorum orationibus, tum etiam elegantissime significat agi iam de re maxime excelsa, sublimi, sancta, divina, quam una mens diviniore sapientiae tamquam sacris initiata capere et intelligere queat. Quamquam Plato hoc invento suo videtur etiam aliud quid spectavisse. Voluit enim, nisi fallor, tamquam tecte significare, doctrinam istam amatoriam, quam Socratem fecit Diotima duce explicantem, altiore esse utique et reconditiorem, quam quae Socraticae rationi accepta referretur, atque totam pertinere ad philosophiam sublimiorem. Verum istud quidem verbo significasse satis erit; revertimur tandem ad id, quod nobis propositum est, ut aliquando quaestionem de universi Symposii fine et consilio susceptam profligemus et ad exitum perducamus.

Videmur autem nunc perlustratis quinque orationum priorum argumentis satis demonstravisse, verum esse quod statuimus in superioribus, spectare has orationes omnes primum non aliorum nisi huc, ut quasi imago et pictura quaedam proponatur amoris masculi, qui inter Graecos quum ipse per se honestus putabatur, tum etiam ad alendum virtutis studium non medioere videbatur afferre auxilium. Omnes enim oratores hunc unum spectant, hunc unum illustrant, hunc unum laudant. Quamquam id faciunt sic, ut alius eum alia ex parte spectet et contempletur. Nam Phaedrus illum omnino et generatim laudat opibus poeticis et mythologicis usus. Pausanias autem sublata, quam ille reliquerat, obscuritate et ambiguitate, eum definit accuratius; distinguit enim amorem vulgarem et coelestem, quorum tamen alterum tantum laude dignum esse ostendit, id quod ita facit, ut simul varias amandi rationes inter Graecas gentes usitatas fideliter describat. Itaque procul dubio huius potissimum oratione id efficitur, ut mos ille amandi qualis revera fuerit, accuratius cognoscamus clariusque perspiciamus. Iam vero Eryximachus amoris ambitum ostendit etiam latius patere, quippe quum totam rerum universitatem pervade-

getur; qua quidem oratione id, quod in vita hominum cernitur, haud absurde comparatur cum communi lege naturae universae, ut illi tamquam nova quaedam lux affundatur. Revocat tamen proximus orator, Aristophanes, disputationem, sicut fuit consentaneum, rursus ad unam naturam humanam, atque lepida fabula enarranda hilariter et ridicule amorem humanum ex naturali quodam sexualis indigentiae sensu repetit, ut tota fere ratio eius physica videatur. Quo facto denique Agatho, comico poetae ordine succedens, eius amoris, quem etiam Phaedrus et Pausanias intellexerant, laudes tragice quidem, sed admixto item inani sophisticae et rhetoricae fuco celebrat. Itaque omnes ac singuli, ut diximus, in eo elaborant, ut amoris probi et honesti virtutes atque bona in illustriore luce collocent. Ex quo apparet Platonem his orationibus vulgarem amorem eumque castum atque probum adumbrari voluisse, qui divino illi tamquam ex altera parte ita esset oppositus, ut, quum illi videretur contrarius, tamen item cum eo in teriore quadam contineretur coniunctione ac necessitudine. De qua quidem utriusque contrarietate ac necessitudine videmur iam in superioribus satis exposuisse, ut hoc loco de ea nihil addendum sit.

At enim vero etiamsi hoc illis orationibus sine dubio propositum sit, tantum tamen abest, ut res in disputationem vocata dilucide explicetur aut ad liquidum perducatur, ut legentibus eius tamquam species tantum et veluti umbra exhibeatur. Nam unusquisque dicentium particulam tantum veri, subinde etiam miris argutiis obfuscatam, in medium affert. Quamobrem Socrates orationis suae principio illos omnes facete deludit. Nimirum versatur amor iste, qui depingitur, unice in opinione (*δόξα*) neque attingit absolutae veritatis scientiam (*ἐπιστήμη*). Quam ob rem tanta regnat inter dicentes de eo iudiciorum varietas tantaque sententiarum fluctuatio, ut alii aliter de eo statuunt neque quisquam de eius vi et natura certum expromat iudicium.

Accedit vero ad haec, quod qui verba faciunt nec ullo modo tenent artem illam, quae una valet ad cognoscendam veritatem plurimum. Ea vero est dialectica. Quae quum omnino veri et boni indagatrix sit certissima, tum etiam, ut iam supra significavimus, ars est vere amatoria, quandoquidem immenso illi aeternae pulchritudinis desiderio, quo animus amantis phi-

losophi usque flagrat et inflammatus est, tamquam succurrit efficitque hoc, ut ei aliquando satisfieri queat. Etenim philosophia quum secundum Platonem non sit certarum quarundam rerum explorata scientia, sed uno studio sapientiae contineatur, de qua re v. Phaedr. p. 276. A. sqq. 278. D. Symp. p. 204. A. sqq. Phaedon. p. 64. A. sqq. Gorg. p. 482. A. sqq. De Rep. II. p. 375. E. sqq. V. p. 475. D. sqq. 485. B., facile intelligitur ad illam omnino haec duo requiri, primum quidem naturalem quendam animi motum atque appetitum et quasi furorem, quo usque ad cognitionis et scientiae studium auferamur perpetuoque divinae veritatis desiderio repleamur, deinde etiam artem, qua efficiatur, ut ad earum rerum cognitionem aliquam pervenire liceat, quarum cognoscendarum atque contemplandarum cupiditate animus pro nativa indole sua captus tenetur. Et illum quidem animi appetitum philosophus amorem nuncupavit, de quo dictum est antea; artem autem ei tamquam suppetias ferentem dixit dialecticam, quam quidem et ipsam voluit hominibus divinitus et quasi sortito obtigisse, sicuti ex Phaedr. p. 249. C. sqq. et Phileb. p. 16. C. intelligitur. Huius vero munus non in alia re magis cernitur, quam in eo, ut aditum ad aeternae veritatis campum veluti aperiat atque menti infinito illius desiderio occupatae eoque laboranti tamquam instrumentum illius cognoscendae suppeditet (v. praeter alia Phaedr. p. 249. B. Phaedon. p. 75. B. usque ad 76. E. De Rep. VII. p. 531. D. sqq. 534. C. Phil. p. 57. E. sqq.). Unde philosophi, qui in aeterna veritate cognoscenda atque exploranda unice occupati sunt, merito habentur dialectici (Soph. p. 253. E. Phaedon. p. 65. A. 67. B. De Rep. V. p. 475. B. 476. B. 477. A. 479. A. VII. p. 521. C. 534. C. al.). Quamquam non minus illius officium hoc est, quod in disserendo, quaerendo, sermocinando versatur. Quo quidem nomine quantopere ipsa amatoria disciplinae inserviat, quum iam supra explicatum sit, hoc loco denuo explicare supervacaneum arbitramur. Hanc igitur artem unus tenet Socrates; ceteri oratores eadem prorsus carent ideoque etiam veri amoris vim naturamque minime assequuntur, immo ne illius quidem amoris rationes, qui in ipsa vita communi versatur, commode laudare sciunt. Nimirum poetica pariter atque rhetorica Platonis iudicio a verae scientiae laude est alienissima, sicuti quum alibi, tum

inprimis in Gorgia atque Phaedro ostenditur; conf. Phaedr. p. 248. D. E., ubi in ordine vitarum vita poetarum sexto et vita sophistarum octavo loco collocatur; Apol. p. 22. C. Ion. p. 533. D. sqq. De Rep. VII. p. 531. E. 534. B. Phaedon. p. 76. B. Quamobrem nec illarum ope effici potest, ut vis et natura istius amoris penitus recludatur; immo vix illud efficitur, ut externa quaedam rei disceptatae species et imago adumbretur.

Atque haec quidem omnia qui diligenter animadverterint, ii certe iam non amplius dubitabunt, quorsum tecta illa irrisio rhetorum ac poetarum, de qua in lustrandis singulorum orationibus identidem monuimus, denique referatur. Quemadmodum enim divinus amor humano ex adverso positus est, ita etiam dialecticam vero germanoque philosopho propriam apparet oppositam esse rhetoricae atque poeticae, quippe quae cum ipsa scientia (ἐπιστήμη) nihil habeant necessitudinis atque ad unam solam opinionis levitatem et inconstantiam pertineant.

Sed his ita expositis iuvabit tandem summam declaravisse, quidnam summum illud atque ultimum videatur esse, quod universo Symposii operi sit propositum. De qua re paucissimis absolvere licebit.

Itaque omnino quidem Platoni in condendo hoc opere illud fuit propositum, ut ostenderet ac demonstraret, quibus quasi gradibus ab amore illo honesto propagandae virtutis et sapientiae caussa in vita communi celebrato paullatim ad divinarum rerum amorem, hoc est ad veram philosophiam, escenderetur*). Hoc autem consilium suum elegantissime atque singulari ingenii solertia ita exsequutus est, ut non solum divinum et vulgarem amorem inter se opposuerit, imagine utriusque pleniore et illustriore exhibita, eaque ratione ostenderit, tum quantum alter alteri antestaret, tum etiam qua uterque inter se necessitudine contineretur, verum etiam dialecticam cum rhetorica et poesi composuerit, utpote iuxta cum diviniore amore ad philosophandi rationem unice necessariam, eaque opportunitate usus oblique significaverit nec rhetores nec sophistas nec poetas eos esse, qui aut quid esset studium sapientiae intelligere

*) De eadem re olim haec scripsimus: „Nichts geringeres hatte Platon vor Augen, als zu zeigen, wie bei dem wahren Weisen die irdische Liebe sich zur himmlischen verkläre.“

aut quaerendi disserendique ratione sua rerum vim naturamque exquirere et salva veritate in illustriore luce collocare ullo modo possent. Quo quidem modo callide et veluti per transennas etiam illud significavit, quod ut intelligeretur sane plurimum ipsius debuit interesse, quia via et ratione vita communis altius ad philosophiae dignitatem evehi et extolli posset. Nam amore illo legitimo et communi more recepto paullatim ad altiorem sapientiae amorem educto itemque rhetorica et poesi ad dialecticae rationem composita apertum est etiam universam vitam, tam publicam quam privatam, iudicio eius emendari, perfici et propius ad philosophiae dignitatem et excellentiam educi. Quamquam philosophus in Symposio quidem de unis maxime amoris rationibus egit, alteram sententiae partem obiter tantum et secundaria opera attingit, accuratius iam in Phaedro illustratam illam. Iam vero haec omnia praeclaro artificio etiam ita adornavit ac tractavit, ut una eademque opera etiam Socratem tamquam sapientis in ipsa vita constituti egregiam imaginem proposuerit eumque simul etiam ab criminatibus adversariorum, inprimis Aristophanis, urbanissime vindicaverit. Nam finxit profecto eum philosophum amatorem, qui, etiamsi non maxima quaeque assequutus esset, quae ad perfecti amoris laudem requirerentur, tamen summa ope ad maxima quaeque contenderet praestantissimisque virtutibus ad obtinendam perfecti amatoris laudem necessariis ornatus esset. Aristophanem autem una cum eo ita iussit Agathonis convivio interesse, ut et ipse videretur admirabili sapiente inferior et tacitus egregias illius laudes suis ipse auribus audire ac percipere cogere.

En habes nostram de Symposii argumento atque fine sententiam, qua quidem explicanda si id consequuti simus, ut saltem aliquid ad iuvandam divini operis intelligentiam contulisse existimemur, ex animo laetabimur; sin aliter, certe nos boni consilii conscientia consolabitur, quippe qui unice id spectaverimus, ut libro etiam nunc saepius lecto quam intellecto pro viribus novae lucis aliquid affunderemus.

Neque tamen inutile erit, opinor, etiam potiora iudicia aliorum cognovisse, qui recentiore aetate de Platonicis consilii ratione et compositione disputaverunt, si forte fieri possit, ut inde etiam melius quid repetatur, quod ad operis artem ac rationem rectius iudicandam aesti-

mandamque valeat. Nolumus enim penitus ignorari aliorum hoc in genere merita. Quamquam nobis hoc dabitur, ut subinde breviter addamus caussas, cur aliter atque illi sentiamus.

Viguit igitur recentiore tempore aliquamdiu ea opinio, ut Plato in scribendo hoc opere id egisse putaretur, ut vanae de Socratis erga ingenuos adolescentes, inprimisque Alcibiadem, amore criminationes impugnarentur, atque doceretur amorem illum non fuisse turpem et illicitum, sed honestum atque legibus convenientem. Quam quidem sententiam praeter Diderotum in Diction. Encyclop. s. v. *Composition* tutati sunt maxime Fr. Aug. Wolfius Prolegg. ad Sympos. p. 38 sq. et Henr. Ludovic. Hartmann. Prolus. De proposito Symposii Platonis. Gubenaec, 1797. 4., qui summam libri una potissimum Alcibiadis oratione contineri censuerunt. Quae ratio cur improbabilis sit, propemodum sponte apparet. Nam primum, ut alio loco ostendimus, de istis criminationibus nihil fere innotuit. Deinde hoc si Platoni in elaborando convivio fuisset propositum, multae operis partes forent supervacaneae. Itaque merito nunc sententia virorum doctissimorum reiecta est. His vero proxime successit Fr. Schleiermacherus, qui tamen et ipse censuit in Socratis tamquam sapientis laude quaerendum esse primarium scriptionis argumentum ideoque etiam Alcibiadis orationi plurimum tribuendum esse arbitratur. Quippe statuit vir egregius Symposium et Phaedonem arctissima necessitudine coniunctum esse cum Sophista et Politico. Quocirca putat in Symposio et Phaedone illam exhiberi sapientis imaginem, quam Plato in principio Sophistae a se illustratum iri promiserit. De qua re Tom. II. Part. II. Praefat. ad Symp. p. 369 sqq. ita scripsit: „Für den, der die Sache auf eine freiere Weise betrachtet, ist jene Trilogie nur schöner und herrlicher vollendet gemeinschaftlich durch unser Gespräch, das Gastmahl, und durch das nächstfolgende, den Phaedon, in welchen beiden zusammengenommen Platon uns ein Bild des Philosophen darstellt in der Person des Sokrates, und zwar zeigt er ihn im Phaedon, wie er im Tode erscheint, in unserem Gastmahl aber wird derselbe, wie er gelebt, verherrlicht durch jene Lobrede des Alkibiades, welche doch offenbar der Gipfel und die Krone des ganzen

Gesprächs ist, und uns den Sokrates darstellt in dem unermüddlichen Eifer der Betrachtung und in der freudigen Mittheilung, in der Verachtung der Gefahr und in der Herrschaft über die äusseren Dinge, in der Reinheit aller seiner Verbindungen und in seiner innern Göttlichkeit unter dem leichten und fröhlichen Schein, kurz in der vollendeten Tüchtigkeit des Leibes und der Seele und also des ganzen Lebens.” Haec igitur ille de ultimo operis consilio atque fine. Si vero quaeritur de declamationibus illis amatoris a prioribus quinque oratoribus recitatis, censet illas vir egregius ad Lysidem referendas esse, quem dialogum ipse Phaedro appendicis loco subiunctum voluit. Nam quae in Lyside enumerentur et coarguantur amicitiarum caussae, eas ait hic omnes commemorari ac denuo recenseri. Quippe Phaedrum ita dicentem induci, ut caussam amoris censeat inesse in appetitione boni; Pausaniam ita verba facere, ut eandem illam quaerat in similitudine; Eryximachum illam ponere in dissimilitudine et habitu contrario; denique Aristophanem suam sententiam non in medium proferre, sed comice ridere eos, qui amorem eo referri censuissent, ut coniunctio cum eo, quod esset cuiusque proprium, efficeretur. Haec igitur Schleiermacherus. Qui quae addidit praeterea ad sententiam suam vel exornandam vel confirmandam, ea, ne prolixior evadat nostra narratio, silentio praetermisisse consultum duximus. Praestat, opinor, paucis significasse, cur a viri summi sententia discedendum esse statuerimus. Etenim primum quidem de amatoris illis orationibus aliter plane atque ille existimamus, quas nec cum Lyside dialogo ullo modo cohaerere nobis persuasum est. Deinde Symposio ut concedamus aliquid necessitudinis cum Phaedone intercedere, quamquam hanc ipsam necessitudinem perquam exiguam esse contendimus, tamen idem illud una cum Phaedone referri ad Sophistam et Politicum plane est incredibile. Nam Politici et Sophistae argumentum a Symposio et Phaedone mirum quantum abhorret, ut nec qui ibi promittitur sapiens is sit, qui secundum Schleiermacherum in Phaedone et Symposio informatus est, sed potius dialecticus, qualis in Parmenide exhibetur. Denique ne illud quidem nobis videtur vere iudicatum esse, quo uno maxime Schleiermacheri ratio nititur, omnem Symposii summam postremo eo redire, ut imago atque species

perfecti philosophi, qui in ipsa vita versetur, legentibus ante oculos poni existimanda sit. Etiam si enim philosophia Platonis iudicio cernitur in perpetuo studio sapientiae atque acerrima redintegranda idearum cognitionis cupiditate, adeoque hanc vim habet, ut qui ei deditus sit, is et aeternae rationis praeceptis usque obtemperet et se virtutis ac sapientiae amore beatum esse sentiat, tamen nec Alcibiadis oratione eiusmodi sapientis imaginem informari meminimus, quae potius in vero germanoque Socrate depingendo versari existimanda est, nec omnino in Symposio id unum agi putamus, ut philosophi isto modo informati species depingatur. Quamobrem aliquanto certe probabiliora videntur, quae breviter quidem, sed perquam acute scripsit Fr. Astius De vita et scriptis Platon. p. 309. Symposii summam eo denique redire arbitratus, ut verus germanusque amor tamquam viva et immortalis philosophia describatur, quae referatur ad aeternam divinamque pulcritudinem atque verae virtutis laudem propositam habeat (*die echte Liebe als die unsterbliche Philosophie darzustellen, deren Zweck wahrhaftige Tugendbildung und deren Gegenstand die unvergängliche überirdische Schönheit ist*). Nempe spectant profecto omnia in Symposio denique ad divinarum rerum amorem eiusque studium informandum atque depingendum. Neque tamen Astius illo effato suo complexus est omnia, quae ad iudicium de toto opere prudenter regendum necessario respicienda sunt; neque etiam ullo modo declaravit, quamnam putaret inter orationem Socratis et Alcibiadis intercedere necessitudinem aut qualem statueret quinque priorum orationum cum reliquo opere nexum et cohaerentiam. Quamquam eum iure suspicari licet cum Schleiermachero plurimum tribuisse orationi Alcibiadis, quum iis, quae supra retulimus, paullo post subiunxerit haec: „Im Symposion wird der vollendete Mensch selbst geschildert als Erotiker und Weiser.“ Sed transiisse iuvabit ad aliorum quoque virorum doctorum iudicia, quorum auctoritas in hac caussa non temere negligenda est. Etenim a Schleiermacheri ratione magnam certe partem pendet etiam L. I. Rückertus, quamvis in aliis ab eo recedat longissime. Is enim in edit. Conviv. Plat. p. 218 sqq. Platonem censet in Symposio sub persona Socratis proposuisse imaginem philosophi omni virtute

cumulati, hoc est tam vitae ad veritatis regulam compositae honestate quam veri perscrutandi studio ac solertia insignis; amatorias vero orationes omnes non tam eo pertinere vult, ut exponatur de amore, quam potius eo, ut recte inquirendi via demonstraretur (v. praeter alia p. 324 sqq. l. l.); nam Phaedri oratione explodi Tisiam eiusque disciplinam (p. 259 sqq.); Pausaniam loquentem induci, quo Protagoras vel Hippias vel Xenophon carpatur (p. 265.); sub Eryximachi persona latere Hippiam Eleum (p. 270.); Aristophanem agere Prodicum partes in rimandis verborum discriminibus studiose versati (p. 280.); Agathonis oratione notari Gorgiae perversitatem (p. 284.); denique ne Socratis quidem orationem ad explicandam Platonis de amore sententiam pertinere, sed unice eo spectare, ut disputatione ab eo instituta, quae superioribus orationibus opposita sit, tamquam illustri exemplo demonstraretur, recta et vera quaerendi ratio qualis esse debeat (p. 304 sqq.). Haec igitur Rückertus, quae si sciscitaris, equi nobis placeant, quid respondeamus, utique in promptu habemus. Nam quum plura in iis insint, quae a veritatis rationibus ideo abhorreere videntur, quia potius mero arbitratu posita atque conficta quam ex limpidis doctrinae fontibus hausta sunt, tum imprimis illud perquam mirum accidit, quod, Rückertum si audimus, quum Plato loquentes ab initio usque ad exitum libri de amore disputare iusserit, tamen postremo omnis fere disputatio non ad hunc ipsum, sed ad alia omnia spectare existimanda est. Quod quis est qui sibi persuadeat vel tantillum habere verisimilitudinis? Accedit huc, quod viri sagacissimi ratione probata vix perspicitur, quomodo totius operis partes apte inter ipsas cohaereant, ut ei profecto omnis vere artificiosae compositionis laus eripienda videatur. Verum enim vero quum merito ingeniosam Rückerti audaciam mirari liceat, tamen non defuit, qui ipsum hoc quidem nomine etiam vincere et superare conmitteretur. Est is A. Hommelius, qui in Prolegom. ad eam quam fecit editionem Symposii, amplius illam commentariis instructam, de operis totius arte et compositione fusius disseruit. Quippe putat Hommelius Phaedri oratione mythologiam, Pausaniae politicon, Eryximachi scientiam, Aristophanis artem repraesentari; quibus quidem rebus quoniam universa generis humani vita absolvatur, du-

bitari vix posse arbitratur, quin Plato istis orationibus miseram vitae conditionem designare voluerit, quam ipse iudicaverit vero certoque carere fundamento; his autem orationibus subiectam esse ait orationem Socraticam, qua infirmum illud ac lubricum vitae fundamentum fulciatur, emendetur et corroboretur; ea enim luculente doceri, homines amoris ope, quem ipse humani generis indolem interpretatur, ad sapientiam esse adducendos; denique postremo loco orationem Alcibiadis exhiberi statuit, quo lectores edoceantur, qualis sit et qua fruatur vitae felicitate, cuius vita vi erotica tamquam fundamento nitatur et qui non aliam quam eroticarum rerum scientiam profiteatur (v. p. XXXIII. XLIII. XLV. l. c.). Quae qui vel leviter consideraverit, is certe protenus animadvertet attribui Platoni falsissima, ex novitia sapientia assumpta, de quibus philosophus nec somniaverit. Iam vero missis ceteris, quorum scripta nobis non in manus venerunt, Röttschero, Schweglero, aliis, de quibus breviter retulit Susemihl. in Schneidewini Philologo Vol. VI. a. 1851. Fasc. II. p. 177 sqq., memorasse adhuc iuvabit, quid vir *πλατωνικώτατος*, Car. Frid. Hermannus, de Platonici operis fine atque consilio censuerit. Is enim in libro, qui inscriptus est: *Geschichte und System der Platonischen Philosophie*, Vol. I. p. 521 sqq. item de hac re disputavit copiosius. Convenit autem illi, si quid iudicare possumus, nobiscum de eo, quod inter orationem Socratis atque Alcibiadis eandem fere statuit intercedere rationem ac necessitudinem, quam nos intercedere dudum videmur docuisse in altera Symposii nostri editione Praef. p. 15 sqq. (v. p. 524 sqq.). Nec vero de reliquis ille multum a nobis dissentit, quamquam nec ea, quae scripsit de prioribus orationibus amatoris, quibus censet legentes pedetentim ac paullatim ad orationem Socraticam praeparari et ad eius intelligentiam veluti propius perducere, nec illa, quae uberius de Symposii cum Phaedro necessitudine disputavit, omni ex parte cum nostra sententia concordant. Etenim instituta Phaedri et Symposii comparatione in Phaedro quidem doceri arbitratur, amorem, qui percipitur sensibus, vulgarem homini esse turpem atque noxium eundemque animum humi defigere ac deprimere, ideoque eum, qui non amet, longe praefendum esse amanti, qui inhonesto amori indulgeat, licet alioquin amor celsum quiddam atque generosum sit;

in Convivio contra id agi censet, ut amorem ostendatur ex nativo indigentiae et inopiae sensu animis humanis ingenerato prodire eumque sensum pertinere aequaliter ad tres animi partes in Phaedro descriptas, ita ut denique ad ipsam puleri perfecti speciem et imaginem perducamur, in qua intuenda atque contemplanda amor philosophi contineatur (p. 522 sqq.). Nos vero quemadmodum de argumento utriusque dialogi multo aliter existimamus, ita etiam de coniunctione et nexu, quo alterum opus contineatur cum altero, sic statuimus, ut nostrum ea de re iudicium ab illius sententia seiungendum statuamus.

Habet vero Symposium cum Phaedro arctissimam necessitudinem et cognationem, quae vel ex eo intelligitur, quod non solum in utroque opere doctrinae amatoriae Platonis tamquam propria sedes constituta est, sed etiam in Symposio p. 182. A. manifesto respicitur ad Lysianam orationem in Phaedro recitatam. Quin etiam verissime affirmare licet, Symposium non posse intelligi nisi ab iis, qui Phaedrum quoque accurate pertractaverint, ac vicissim Phaedri lectionem necessario cum lectione Symposii coniungendam esse. Quamobrem certe non inutile erit paucis significavisse, quidnam tandem sit, in quo ista cognatio utriusque operis contineatur. Quamquam ea de re breviter tantum explicabimus, quandoquidem angustiae huius libelli tantae amplitudinis disputationem haudquaquam capiunt.

Itaque primum quidem animadversione dignum est, quod in utroque opere id potissimum agitur, ut divini amoris vis et natura aperiatur et quanta sit eius maiestas atque dignitas, grandi oratione declaretur. Quod certe vel solum sufficit ad demonstrandam utriusque libri necessitudinem arctissimam, quandoquidem in hoc ipso sine dubio primaria pars argumenti, in quo illi illustrando versantur, quaerenda est. Nam gravissime profecto errarunt qui in Phaedro disputationem putarunt unice spectare ad arguendam rhetorices vanitatem, ita ut orationes quae declamantur amatoriae pro exemplis eloquentiae habendae sint. Qua opinione nihil esse perversius in Prolegomenis ad alteram Phaedri editionem demonstrare constituimus. Iam vero tam in Symposio quam in Phaedro etiam divinarum rerum amor philosophis proprio tamquam e regione collocatur amor masculus isque castus, probus, honestus, qui

licitus et communi more receptus erat. Quod quidem ita fit, ut non modo ostendatur, quam hic cum illo cognatione contineatur, verum etiam appareat, quantum inter utrumque discriminis intercedat. Quamquam id aliter peragitur in Phaedro, aliter in Symposio. Nam in Phaedro quidem simpliciter opponitur amor adolescentium inter Gracos pro honesto probatus divino illi amori, quo pectus philosophi calere indicatur; in Symposio autem res ita instituitur, ut vulgaris amoris, hoc est eius, qui vulgo regnabat, variae tamquam species ostendantur adeoque varii ac multiplices gradus designentur, quibus paullatim altius ad divini amoris laudem atque virtutem escendi possit, quod quidem ita in Diotimae oratione fieri meminimus. Sed hoc ipsum eiusmodi est, ut etiam tertium quiddam admoneamur, in quo Symposii et Phaedri cernitur necessitudo non exigua. Nam utriusque operi etiam hoc commune est, quod quaenam sit utriusque amoris mutua inter se coniunctio ostenditur et quamnam amor divinus ad mortalem vitam vim habeat, vel significatur et ostenditur vel etiam subtilius explicatur. Etenim in Phaedro quidem divini amoris rationes ab ultimis repetuntur initiis atque caussis, ut ille quasi in coelo spectetur et quomodo desuper in terram deveniat, doceatur; in Symposio contra amandi quaedam ars ac disciplina traditur, siquidem ibi, proposita divini amoris imagine atque exhibita amoris masculi varia ac multiplici descriptione, explicatur, qua via et ratione paullatim procedendum sit, usque dum denique ad plenum, integrum et intaminatum perfecti amoris fructum perveniatur in beatissima rerum divinarum spectatione et contemplatione repositum. Quae quis est quin ultro largiatur tam egregie inter ipsa convenire, ut coniuncta demum utriusque libri disputatione amatoriam doctrinam consummari et absolvi videatur? Nimirum quum in Phaedro brevissime tantum significetur, quibus studiis animus veluti praepararetur et institueretur ad divinum amorem suscipiendum atque nutriendum, tum hoc ipsum argumentum in Symposio omnium uberrime illustratur. Ad haec porro accedit etiam aliud quid. Est enim utriusque operis ea ratio atque conformatio, ut celso illi ac perfecto sapientiae amori comes ac socia addita sit dialectica, cui ex adverso collocatur ars ista oratoria atque sophistica, quae quum sapientiae speciem prae se ferat haudqua-

quam levem et exiguum, tamen nec rerum notiones exquirat subtilius, nec absolutae veritatis cognitionem ullo modo assequitur, quippe haerens usque ac subsistens in vulgari opinionum et rerum ad vitae usum pertinentium vel animadversione vel commentatione. Quemadmodum enim in Phaedro oratio Lysiae et prior oratio Socratica, quae ad illius similitudinem comparata est, opponitur alteri orationi Socratis, quae perfecti amoris vim aperit ac declarat, adeoque parte libri altera instituitur comparatio inter dialecticam et rhetoricam, unde quantum illa huic antecellat, appareat, ita in Symposio orationes priores quodammodo contrariae sunt orationibus Socratis et Alcibiadis, quarum altera exhibet amoris perfecti perfectam imaginem, altera eandem ostentat in Socrate tamquam vivo expressam ac velut relucentem. Quippe illae orationes omnes in amoris externa specie rimanda versantur, neglecta subtilitate dialectica; divini amoris vim naturamque, quam Socratis oratio exhibet, haudquaquam assequuntur. Idem vero etiam in Phaedro fieri meminimus, in quo libro quae priorem tenent locum, iis certe item declaratur, quanto inferior sit sophisticæ et rhetorice arte dialectica nomine suo digna. Quamquam in Phaedro rhetorices reprehensio acrior est et apertior maximamque paene totius sermonis partem sibi vindicat, in Symposio contra tectior est atque lenior, ut subinde urbanae cavillationis leporem vix sentias. Nimirum caussa huius rei posita in eo est, quod in Phaedro dialectica pariter atque divinae sapientiae amor tamquam philosophiae principia in illustriore luce collocantur, ita quidem, ut alteri amor vulgaris, alteri vulgaris rhetorica ex adverso ponatur, in Symposio autem unus maxime amor illustratur ac dialecticae et sophisticæ veluti obiter tantum ratio ducitur. Sed de Phaedro suo tempore uberius explicabimus in Prolegomenis alteri libri editioni praemittendis, quibus demum evulgatis perspicuum fiet, quorsum haec nostra sententia referenda sit. Videmur autem vel his satis patefecisse, quanta inter Phaedrum et Symposium intercedat coniunctio et necessitudo. Alterum enim opus altero veluti consummatur atque absolvitur, ut ambo paene unum corpus conficere existimari debeant. Quamobrem ea nec multum diverso tempore scripta esse credibile est, praesertim quum Sympos. p. 182. A. aperte ad Phaedrum respiciatur.

Et de tempore quidem, quo Symposium scriptum esse credibile sit, haec exposuisse non erit super-
vacaneum.

Perspicuum est ex loco p. 193. A. librum litteris exaratum esse post Olymp. 98, 4., quo anno Mantineam dirutam fuisse ex Thucyd. V. 29. Xenoph. Hell. V. 2. Aristot. Pol. II. 1. Diodor. XV. 5. intelligitur. Dubitari tamen potest, quoto anno post illud urbis excidium liber consignari coeptus sit. Et Schleiermacherus quidem Opp. Platonn. Vol. II. P. II. p. 382., quoniam Mantinea Olymp. 102, 3. teste Xenoph. Hell. VI. 5, 4., ubi v. Schneider., et Diodor. XV. 12. sit restituta, fieri posse censet, ut Symposium illo ipso tempore scriptum sit, quippe quo item rei memoria fuerit recentissima. Itaque hoc tantum probabile esse ait, confectum librum esse inter Olymp. 98, 4. et Olymp. 102, 3. Sed acute vidit Rückertus, quum Mantinea restitueretur, propiorem esse debuisse in unum redeuntium cogitationem quam olim disiectorum memoriam, quod ab Aristophanis oratione abhorreat. Quocirca libri descriptionem ante Olymp. 102. factam esse pro explorato habemus. Nec vero necesse est statuere, eam ideo multo post Olymp. 98, 4. esse susceptam, quia Aristophanes rei tristissimae per risum et ludibrium inicit mentionem. Audias enim Xenophontem Hellen. V. 2, 7. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἤχθηοντο, ὅτι τὰς μὲν ὑπαρχούσας αἰκίας ἔδει καθαιρεῖν, ἀλλὰς δὲ οἰκοδομεῖν· ἐπεὶ δὲ οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας ἐγγύτερον μὲν ᾤκουν τῶν χωρίων, ὄντων αὐτοῖς περὶ τὰς κόμας, ἀριστοκρατία δ' ἐχρῶντο, ἀπηλλαγμένοι δ' ἦσαν τῶν βαρέων δημαγωγῶν, ἤδοντο τοῖς πεπραγμένοις.

At enim ingentis anachronismi hic Platonem reum agunt, qui, quum Agathonis victoria in Olymp. 90, 4. incidat, quo tempore convivium habitum fingitur*), tamen Aristophanem ea fecerit memorantem, quae circiter triginta duobus annis post acciderint. Quod crimen ut leniretur, non defuerunt qui ita succurrerent philosopho, ut locum illum ab eo in secunda operis recensione interpositum esse iudicarent, id quod placuit praeter alios Hartmanno in Beckii Commentar. Societ. philolog. Lips. Vol. I. P. I. p. 167. At primum quidem ita non minor difficultas, si qua est, remanet, quam si totum Symposium uno tenore perscriptum existimetur,

*) V. Athenaeus V. p. 216. E.

siquidem secundae alicuius recensiois vestigia per totum opus nulla usquam extant, ut ne ista quidem verba per eam invecta videri possint. Deinde, id quod caput rei est, Plato nec aliis in libris anachronismi usu abstinuit, in eaque re etiam certas quasdam rationes sequutus est pro singulorum locorum rationibus diligenter observandas et investigandas. Videmur autem in annotatione ad p. 193. A. demonstravisse, temporum istam confusionem nec per se inelegantem esse et fortasse eam ipsam ob causam a Platone quaesitam, ut temporis, quo scriptum Symposium esset, aliqua significatio fieret. Quod quanti nobis quidem certe aestimandum sit, vix est quod moneamus.

Sed satis de his. Sequitur ut etiam aliquid monendum sit de originibus doctrinae illius amatoriae, quam a Platone conditam et inprimis in Phaedro et Symposio explicatam esse vidimus. Valebit enim etiam huius rei animadversio, si quid video, non parum ad Symposium argumentum rectius intelligendum atque melius iudicandum.

Praecivit vero Platoni hac in re viam manifesto Socrates, quamquam ipsi verisimiliter conicere licet simul etiam amorem Pythagoreorum ob oculos versatum esse. Etenim Socrates quum soleret in animis hominum disserendo et percontando excitare veri rectique scientiam atque rerum notiones natura quasi involutas elicere et explicare, quo facilius hoc suo officio atque munereungeretur, sectatus inprimis est adolescentes ingenii bonitate praestantes, de quibus pro futuro bene sperari posse videretur. Quamobrem ille sese simulabat eorum esse amatorem atque artem profitebatur amatoriam, licet alias constanter negaret sese ullius rei scientiam tenere. De qua re v. Xenoph. Mem. IV. 1, 2. πολλάκις γὰρ ἔφη μὲν ἂν τινοσ ἐραῖν, φανερός δ' ἦν οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὄραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφοκῶτων ἐπιέμενος. Memor. II. 6, 28. Ibid. I. 3, 14. Oecon. VI. 14—16. Sympos. III. 3. VIII. 2. 15. 25. Platon. Symp. p. 177. D. 193. E. 198. D. 201. D. 217. B. sqq. Lysid. p. 204. Phaedr. p. 227. C. Charm. in., Prot. p. 309. A. Maxim. Tyr. Diss. XXIV. p. 452 sqq. XXV. p. 3 sqq. XXVI. p. 15 sqq. XXVII. p. 32 sqq. ed. Lips. Atque eodem pertinet quodammodo illud, quod sese subinde dictitabat artis obstetriciae gnarum esse, de qua ipsius professione v. Plat. Theact. p. 149.

A. sqq. et p. 150. B. C. ibique annot. Nimirum festiva ille urbanaque usus ironia his dictis significavit, quod quorsum pertineret, non omnes assequuti sunt, sese et ipsum amore sapientiae esse repletum et eandem quam maxime cupere in adolescentium animis generare vel etiam quaerendo, percontando, sermocinando tamquam partum aliquem inde elicere. Quem quidem viri sapientissimi amorem luculente descripsit Plato in Alcibiade primo p. 131. C. sqq., quem libellum qui nuper spurium ac subditiuum esse iudicaverunt, ii in fraudem eo inducti sunt, quod Platonis Socratici scripta non ab aliis discreverunt, quae maturiori philosophi aetati accepta referuntur. Ita igitur Socrates. Atque hinc profectus Plato rem aliquanto provexit altius. Retulit enim ille Socraticam amoris professionem non tantum ad animi virtutem aut mentis notiones, quas spectabat ipsius magister, sed traduxit illam continuo ad studium rerum divinarum, quod in cognoscendis atque intuendis ideis contineretur. Quippe huic qui deditus ita esset, ut totus versaretur in veritatis aeternae contemplatione atque alios quoque ad eam perducere conaretur, eum demum perfectum censuit philosophum, atque eundem etiam perfectum amatorem esse iudicavit, de qua sententia v. De Republ. III. p. 402. A. sqq. p. 403. A. B. C. VI. p. 490. A. B. C. et Phaedonem locis plurimis. Et Socraticam quidem rationem expressit Xenophon in Symposio; Platonicam, ut diximus, in uno maxime Phaedro ac Symposio expositam habemus, ut facile hinc cognoscere et intelligere liceat, quantum discriminis inter utriusque scriptoris Convivia intercedere existimandum sit. Atque huius ipsius rei commemoratio tamquam sponte nos denique ad illud deducit, quod in hisce Prolegomenis nostris ultimo loco attingere constituimus.

Dicendum enim adhuc paucis est de ratione, quae inter Platonium et Xenophontem Symposium intercedat. Vetus est autem et inde ab Athenaei atque Gellii aetate ad nostram usque memoriam propagata opinio, certa in his operibus extare mutuae simultatis documenta, quae utriusque scriptoris animos disiunxerit*). Quae opinio quid habeat verisimilitudinis vel

*) V. Athen. IX. p. 400. D. Diogen. Laert. III. 34. Gell. N. A. XIV. 3.

etiam improbabilitatis, etsi a multis disputatum est*), tamen hoc loco commemoranda videtur, non quo nos rem multum disceptatam ad liquidum perducere posse existimemus, sed ut nostram de ea sententiam ne consulto reticuisse videamur. Ut igitur quid rei sit accurate cognoscatur, ante omnia quae utriusque Symposii ratio sit, breviter indicandum videtur. Nam perspecto utriusque operis consilio causae diversitatis in eo conspicuae facilius sane detegentur, certiusque erit iudicium, utrum malignitatis cuiusdam et invidiae vestigia appareant, qua nobilissimi Socratis discipuli flagaverint, an frustra de iis sit somnium. Est autem nostrum iudicio de utriusque operis argumento et consilio sic statuendum. Xenophon Socratem nobis exhibuit talem, qualis in ipsa vita et in familiarium atque convivarum hilaritate fuisse videretur, induxitque eum de amore ea loquentem, quae revera ipsi placuissent; Plato autem amoris philosophi praestantiam ac dignitatem adumbravit atque monstravit viam, qua ad illam perveniretur, eaque in re Socratis exemplo usus est sic, ut ipsius imagine virtus hominis divinae prorsus amantis ideoque summa sapientia, moderazione ac temperantia ornati expressa cerneretur. Quae si tenemus, Xenophontem profecto facile intelligemus Symposium suum aliter adornare debuisse atque Platonem, nullumque ex hac diversitate mutuae invidiae aut obtrectationis argumentum peti posse, nisi alia eius indicia reperiantur. Accedit huc, quod utriusque convivium quoddam, praesentia Socratis celebre factum, alteri Calliae, alteri Agathonis, causam et oportunitatem scribendi praebuisse videtur, ut hinc quoque dissensionis rationes nullo negotio repetere liceat. Videamus igitur, quid tandem sit, unde viri docti alterum Symposium oppositum esse alteri coniectaverint. Itaque primum aiunt**) in Symposio Platonis tibicinas eiectas, apud Xenophontem contra easdem una cum scurris

*) V. Cornarius Praefat. ad Interpretat. Symposii Plat. et Xenoph. p. 13 sqq. Menag. ad Diog. L. II. 57. III. 34. Muret. Varr. Lectt. V. 14. Voss. Hist. Gr. I. p. 24. Hindenburg. Animadverss. in Xen. Mem. III. 6. Tennemann. Histor. phil. T. I. p. 24. et imprimis A. Böckh. De similitudine, quae Platonem cum Xenophonte intercessisse fertur. Berolin. 1811. 4. C. Fr. Hermann. Indicc. Lectt. Acad. Marburgens. per semestre hibernum ann. 1834—1835. habendarum. Marb. ex offic. Elwertiana.

**) Athen. XI. p. 505. E. Cornarius l. c. 14.

introducitas esse. Quasi vero apud Platonem, ubi statim ab initio operis docti de amore sermones habentur, iis ullus locus concedi potuerit, nec eadem per rei naturam debuerint placere Xenophonti, qui convivii hilaritatem suavitatemque omnem describere constituisset*). At vero, inquit**), quod Xenophon maiorum poculorum usum reiicit, Plato autem Socratem suum informat talem, qui fortiter usque ad diluculum e psycere bibit, estne hoc eiusmodi, ut alterum scriptorem suspicari liceat alteri suam rationem cum aliqua similitate opposuisse? Nimirum Plato Socratis invictam continentiam animique fortitudinem ostensurus eum extremo convivio ita facit bibentem, ut, licet computationi indulgeat, tamen praeter ceteros omnes maneat sobrius et veri philosophi tueatur dignitatem; Xenophon autem eum iussit in eo versari convivio, quod a vulgari more et consuetudine non recederet, ut profecto quidquid convivarum intemperantiam argueret, id totum tollere et removere debuerit***). Paulo plus ponderis habere videntur argumenta mutuae simultatis a Cornario in medium allata. Is enim, dum statuit Xenophontem eum fuisse, qui librum suum Platonico scripto utpote eius in lucem emisso opposuerit, haec scribit†): „Sed non in his tantum, quae ex aemulatione quadam Platonis Symposio prius edito contraria scripsit, sed etiam in his, quae velut aliunde sumta citat, Xenophon a Platone dissentire reprehenditur. Quale et hoc est, quod Socrates apud ipsum Pausaniae apologiam pro his, qui in intemperantia simul voluntantur, adducens, in qua dixerit ille, quod etiam exercitus fortissimus esset, qui ex amatis et amatoribus constaret, et dictum hoc primum veluti falsissimum refellit et mox testimonia ab illo de Thebanis et Eleis producta reiicit. Quod autem non hanc Pausaniae opinionem eo loco reprobare voluerit, cuius scriptum etiam Athenaci saeculo ignotum fuit, et qui etiam apud nullum alium quam Platonem de amatoribus et amatis loquens inducitur, sed ipsum Platonem per hoc notare instituerit, ex eo clarum fit, quod ea Pausaniae verba apud Platonem haben-

*) Idem de hac re visum est Böckhio l. c. p. 8 sqq.

**) Athen. l. c. Cornarius l. c. p. 28 sqq.

***) Ita Böckhio quoque censuit p. 18.

†) P. 42 sq.

tur non quidem in Pausaniae attributa oratione, sed in ea, quam Phaedro adscripsit, ut vel sic, ne Platonem reprehendere ab omnibus deprehenderetur, Xenophon aliquatenus caverit, vel aliter scriptum Platonis Symposium habuisse iudicandus sit, id quod ego cum Athenaeo sentire malim, quam haec ex toto a Xenophonte conficta esse cum eodem Athenaeo asserere, quum in Phaedri quidem oratione palam habeantur, sed testimonia tamen de Thebanis sive Boeotis atque Eleis adducta in ipsa Pausaniae oratione legantur." Haec igitur Cornarius. Locus Xenophontis est Symp. VIII. 32. καίτοι Πausανίας δέ, ὁ Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐραστῆς, ἀπολογοῦμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασία συγκυλινδουμένων εἰρηκεν, ὡς καὶ στρατεύμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν· τοῦτους γὰρ ἂν ἐφη αἰεσθαι μάλιστα αἰδεῖσθαι ἀλλήλους ἀπολείπειν· θαυμαστά λέγων, εἴ γε οἱ φόγου τε ἀφροντιστεῖν καὶ ἀναισχυντεῖν πρὸς ἀλλήλους ἐδιζόμενοι, οὗτοι μάλιστα αἰσχύνονται αἰσχρὸν τι ποιεῖν. καὶ μαρτύρια δὲ ἐπήγετο, ὡς ταῦτα ἐγνωκότες εἶεν καὶ Θηβαῖοι καὶ Ἠλεῖοι. συγκραθεύδοντας γοῦν αὐτοῖς ἕως παρατάττεσθαι ἐφη τὰ παιδικὰ εἰς τὸν ἀγῶνα, οὐδὲν τοῦτο σημεῖον λέγων ἕμοιον· ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δ' ἐπονείδιστα. Quibus verbis carpi dicuntur quae Plato Phaedro attribuit p. 178. E. et Pausaniae Platonici verba p. 182. A. Sed primum quidem mirabile est, quod, quae a Platone Phaedro adscripta sunt, ea ab Xenophonte Pausaniae sunt tributa: unde Cornarius cum Athenaeo V. p. 216. E. coniecit Xenophontem Platonis Symposium aliter scriptum habuisse. Deinde quae Pausanias de Boeotis et Eleis dicitur narravisse, eorum apud Platonem nec vola nec vestigium extat, apud quem Pausanias hoc tantum dicit, differre circa amorem civitatum mores, adeoque improbat Eleorum ac Thebanorum instituta, quatenus vergant ad lubricitatem. Ex quibus consequens est, ut Xenophon ad Platonis Symposium omnino non respexerit, quod miror praeteriisse Car. Fr. Hermannum*), qui Xenophontem censet memoria lapsum Pausaniae tribuisse quae a Platone Phaedro essent adscripta. Verum iam dudum Boeckhio vidit. Iam si quaeris, quorsum Xenophon respexerit, non possum equidem Friderico Thierschio accedere libellum aliquem amatorium Pausaniae extitisse existimanti, unde et

*) L. c. p. VII.

Xenophon quae de Pausania dicit hauserit, et Plato nonnulla sumserit, quamquam is quaedam indidem repetita pro arbitrio ad Phaedrum retulerit*). Cui opinioni quid officiat, alio loco exposuimus. Multo probabilior Boeckhii est sententia, qui Xenophontem arbitratur ob oculos habuisse quae Pausanias alio tempore ad masculum amorem defendendum in medium attulisset**). Recte igitur scriptor Socratem iussit uti tempore praeterito, quo superior aliquis sermo significaretur: de quo loquendi usu explicavimus ad Critonem p. 45. C. 47. B. C. Quod autem Plato et Xenophon in multis, quae de Pausania referunt, consentiunt amicissime, uterque virum ad ipsam vitae veritatem studuit depingere ideoque eas sententias ei tribuit, quas ei placuisse aliunde constaret. Atque haec si probabiliter explicavimus, ne hoc quidem argumentum, quo ad demonstrandam Platonis et Xenophontis mutuum invidiam usi sunt, quidquam ponderis habere facile concedetur. Praeterea Cornarius Xenophontem in eo dicit Platoni adversatum esse, quod, quum apud hunc Achilles Patroclo sit amatus (*παίδιχά*) atque Aeschylus Patroclum ab Achille amatum fuisse existimans refutetur, ille Achillem fecerit de Patroclo defuncto non ut amato quondam, sed ut amico vindictam sumentem. Quod quale sit, praclare ostendit Boeckhius***). Nimirum Plato ipse Phaedrum ridicula narrantem induxit: quocirca Xenophon, si illius Symposium ob oculos habuisset, non Platonem, sed potius Phaedrum Platonicum fuisset reprehensurus. Et recte Apolog. Platon. p. 28. C. Patroclus amicus Achillis nominatur. Enimvero Phaedrus Platonicus quum hoc velit probare, deos amorem amati (*τῶν παιδικῶν*) longissime anteponebat amori amanti (*τοῦ ἐραστοῦ*), argute fingit Achillem fuisse Patrocli *παίδιχά* neque contra; Patroclum enim fuisse potius amatorem. Quod scilicet ille ita ponit, quo magis diserte amorem laudasse videatur. Attigit rem etiam Iacobsius in Scriptt. Miscell. Vol. III. p. 228 sqq. Denique Cornarius illud quoque argumentum invidiae et aemulationis ait esse, quod Platonicus Pausanias duas Veneres esse statuatur, Uraniam

*) Spec. Symp. Plat. p. 7 sqq.

***) P. 15. l. c.

***) P. 16 sq. l. c. et in Leges ac Min. p. 183.

et Vulgivagam, Xenophontes vero Socrates*) ea de re dubitet. At enim vero si vir doctus Xenophontem suum inspexisset diligentius, eum a Pausaniae Platonicis sententia parum aut nihil recedere facile animadvertisset. De qua re quae prudenter sunt a Boeckhio**) disputata, ea poenitet hic referre, siquidem quid verum sit, vel levis utriusque loci comparatio unumquemque docebit. Itaque nulla adhuc deprehendimus mutuae invidiae vel obtrectationis indicia, qualia finxerunt qui inter Platonem et Xenophontem nescio quid inimicitiae intercessisse opinati sunt. Sed attulit nuper C. Fr. Hermannus gravius rei argumentum, quod sane aliquem possit commovere. Is enim Xenophontem contendit Socrati eandem fere tribuisse sententiam, quam apud Platonem exponat Pausanias, videlicet, ut de vera magistri mente certius constaret; sumsit enim vir doctus cum Cornario Platonem Xenophonte scripsisse priorem, quod nobis quidem minime persuasit. At vero quum Xenophon id in scribendo sequutus sit, ut qualis Socrates in conviviorum hilaritate fuisset et quid de amoris natura aut dignitate revera sensisset, palam faceret, profecto ei nullo modo potuit aliam tribuere sententiam, nisi eam ipsam, quam ipsi placuisse constaret. Quae quod ex parte convenit cum ratione Pausaniae apud Platonem explicata, id certe nihil habet, unde de mutua inter utrumque scriptorem invidia aut aemulatione coniecturam ducamus. Accedit, quod, si verum quaerimus, Pausaniae mens aliquantum a Socratis Xenophontei sententia recedit, de qua tamen non est cur hoc loco explicatius dicamus. Apparet enim vel sic ne hanc quidem rem certum aemulationis istius indicium facere. Illud unum tamen admonuisse non videtur supervacaneum. Tribuit enim Plato, quae apud Xenophontem Socratis sunt, Pausaniae, vel quo Socratem inducere posset loquentem altiora, vel etiam quod ea Pausaniae viderentur per se convenientissima. Tantum abest enim, ut Pausaniae Platonicis oratione lubricitatis turpitudine defendatur, ut quidam falso statuerunt, ut ea amor probus et honestus adversus vulgaris amoris humilitatem vindicetur. Quippe refert ea simul Prodiccae sapientiae

*) Cap. 8. § 9.

**) P. 18 sq.

vestigia, quae etiam in Xenophonteo Symposio expressa extare probabiliter docuit Welckerus Nov. Mus. Rhen. V. I. p. 504 sqq. Verum ista quidem rei excusatione ne opus quidem est. Convenit enim Pausaniae Platonici sententia etiam Socrati planissime, quem satis constat docuisse, unam eandemque rem utique posse pro rerum et conditionum diversitate et malam et bonam existere. Sed quamquam invidiae et aemulationis vestigia nulla apparere videntur, tamen, si quis alterum scriptorem alterius librum ob oculos habuisse affirmet, nos quidem non multum reluctabimur. Multa enim in utriusque opere inveniuntur, quae, nisi alter alterum respexisset, vix potuisset fieri, ut ab ambobus commemorarentur. Itaque ego in ea sententia sum, ut utrumque Socratis speciem et imaginem suo more informasse existimem, alterutrum autem alterius librum sic ob oculos habuisse credam, ut nonnulla inde in suum opus transtulerit, sive id casu factum esse dicamus, siquidem ea ex recenti lectione in memoria haerere potuerunt, sive ideo sic institutum est, ut ab utroque in simili argumento elaboratum esse ab omnibus animadverteretur. Uter autem utrum respexerit, adhuc sub indice lis est, neque videtur res ad hunc usque diem dubia et nuper quoque acerrimis controversiis agitata ita decerni posse, ut quid pro vero probandum sit, omni ex parte exploratum habeatur*).

*) Res nuper demum acrioribus studiis rursus in disceptationem vocata est. Nam C. Fr. Hermannus, quum in Indicibus Lectionum, Marburg. a. 1834—1835. 4. mal., ostendere conatus esset, Xenophontem ad Platonis Symposium respexisse ut prius editum, adversarius ei extitit A. I. F. Henrichsenius Flenopolitanus in dissertatione: De consilio et arte Convivii Xenophontei eiusque cum Platonico necessitudine. Flenopoli, 1840. 4., qui Xenophontem priorem scripsisse contendit, sed alterum scriptorem ab altero respectatum esse omnino negat. Cui respondit Hermannus in Indicibus Lectt. Marburg. aestiv. a. 1841., in quo libro pristinam sententiam suam defendit et clarius explicatam exhibuit, ita quidem, ut etiam certius demonstraverit, quod vix quisquam antea negavisset, alteri alterius librum sine dubio ob oculos versatum esse, adeoque suspicatus sit (p. VI.) Xenophontem fortasse contra ipsum Platonem magistri sui memoriam tueri voluisse, quem quum huic multa tribuisse existimaret, quae Socrates, qualis in vita sua fuit, numquam dicturus facturuseve fuisse videretur, ipsum verisimile esse illius Convivio suum opposuisse, quo ostenderet, quomodo fictio comparata esse debuisset, si Plato vel maxime magistrum

Itaque his missis iam hoc unum adiiciamus, praeter Xenophontem atque Platonem multos alios extitisse antiquitatis philosophos, qui Symposia scriberent, ut vel suas de amore opiniones vel alia etiam placita sua illustrarent, quorum memoria quum ab aliis, tum a Plutarcho in Quaestionn. Convivalibus servata est. In quorum numero fuerunt, ut alios taceam, etiam Aristoteles et Speusippus, Platonis ex sorore nepos, de quibus vide Athen. XV. 16. Macrob. Saturn. VII. 3. Plutarch. Quaest. Convivall. in. Et horum quidem scripta eo magis dolendum est quod non tulerint aetatem, quia sine dubio inde ad Platonici operis intelligentiam non parum utilitatis percepturi essemus. Verum quoniam quae semel perdita sunt, ea numquam possunt restitui, temporum iniuriam consolemur sic, ut quae bona nobis adhuc supersunt, iis sapienter perfruemur et ad caussam humanitatis iuvandam sustentandamque utamur.

CODICES.

Bodleianus s. Clarkianus. Coislin. (Γ), Vat. Δ (225.), quem contulit Bekkerus; aliam collationem subinde a Bekkeri indicibus discrepantem, quam fecerat Bastius, insigni humanitati Chr. Fel. Baehrii, viri eruditissimi, debemus. Ven. E. Vind. Y nobis olim num. 2. signatus. Vindob. I. et 7. a Bastio in descriptione De Symposio Platon. adhibiti; Parisini DEFK (cod. K etiam Bipontini usi sunt). Ambr. r. Angel. u. w. Vatic. n. p. r. s. Ven. t. (postremus liber priorem tantum Symposii partem continet). Florentini a. b. c. i. n. Palatini Excerpta a Creuzero publici iuris facta. Praeterea Rückertus adhibuit Raudnitiensem librum et Zittaviensem, qui quoniam admirabiliter cum Vindobon. Y et Ven. E consentiunt, a nobis raro sunt commemorati.

inter pocula de amore disserentem fingere voluisset. Neque tamen hac defensione acquievit Henrichsen., qui in Epistola critica ad Car. Frid. Hermannum de consilio Convivii Xenophontei, Sleswici a. 1844. edita, singulis quibusdam pristinae sententiae partibus mutatis rationem suam omnino quidem vindicare studuit. Sed non concessit illi postea Hermannus, ut ipse professus est in disputatione De Convivii Xenophontei temporibus P. I. p. 4. Gott. ed. 1844.

EDITIONES SYMPOSI.

Platonis dialogi duo, Philebus et Symposium, Graece, e recensione Henrici Stephani, varietate lectionis animadversionibusque criticis illustrati ab Io. Frid. Fischero. Lipsiae, 1776. 8.

Platons Gastmahl, hin und wieder verbessert und mit kritischen und erklärenden Anmerkungen herausgegeben von Fr. Aug. Wolf. Leipzig, 1782. 8. et iterum emendatius curante anonymo ed. 1828.

Platonis Symposium et Alcibiades I., recensuit Fr. Astius. Landshuti, 1809. 8. Idem vir doctus edidit: *Platons Phaedrus und Gastmahl, übersetzt, erläutert und verbessert von Fr. Ast. Jena, 1817. 8.*

Platonis Symposium, ad optimorum librorum fidem edidit et adiectis Wyttenbachii animadversionibus annotatione instruxit P. A. Reynders. Groning., 1825. 8.

Platonis Convivium, recensuit et illustravit L. I. Rückert. Lipsiae, 1829. 8.

Platonis Convivium, recensuit, emendavit, illustravit Alex. Hommel. Lips., 1834. 8.

Praeterea hic nominandi sunt hi libri: *Kritischer Versuch über den Text des Platonischen Gastmahls nebst einer beurtheilenden Anzeige aus den drei Handschriften der k. k. Hofbibliothek zu Wien von Fr. Jac. Bast. Leipzig, 1794. 8. min.*

Fr. Thierschii Specim. edit. Symposii Platon. Gotting., 1808. 4.

Ph. Gu. van Heusde, Specimen crit. in Platon. Lugd. Bat., 1803.

Eiusdem Initia Philosoph. Platon. V. I. P. I., ubi agitur de amore Platonis.

H. Th. Rötcher: *Das Platonische Gastmahl dargestellt als ein philosophisches Kunstwerk. Bromberg, 1832. 4.*

A. Schwegler: *Ueber die Composition des Platon. Symposions. Tübingen, 1843. 8. Conf. Jahns Neue Jahrbücher etc. Vol. XXI. a. 1844. p. 357 sqq.*

Fr. Susemihl.: *Ueber die Composition des Platon. Gastmahls, quae commentatio inserta est Philologo Schneidewini Vol. VI. p. 177. a. 1851.*

CORRIGENDA.

Prolegg. p. XLIII. v. 4. lege superioribus pro superioribus.

Ibid. p. XLVI. v. 11. lege saperent pro superarent.

Comment. p. 105. v. 8. lege caderent pro caperent.

PLATONIS

SYMPOSIUM.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. ΕΤΑΙΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.
ΓΛΑΥΚΩΝ. ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.
ΑΓΑΘΩΝ. ΦΑΙΔΡΟΣ. ΠΛΥΣΑΝΙΑΣ. ΕΡΥΞΙ-
ΜΑΧΟΣ. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ. ΨΙΟΤΙΜΑ.
ΑΔΚΙΒΙΑΛΗΣ.

Cap. I. Δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθε οὐκ 172
ἀμελέτητος εἶναι. καὶ γὰρ ἐτύχχανον πρόην εἰς ἄστν

P. 172. περὶ ὧν πυνθάνεσθε οὐκ ἀμελ.] Quod olim post πυνθάνεσθε addebatur ἴδν, id codd. omnes omittunt praeter Par. E. Vat. n. Flor. n, nec expressit Ficinus. Ad sententiam illud non est necessarium, imo otiosum et alieno loco collocatum, sive cum Schleiermachero ad πυνθάνεσθε sive cum aliis ad οὐκ ἀμελέτητος εἶναι trahatur. Dein Steph. πρόην omisit, errore, opinor. Cod. Bodl. πρόην, ut assolet. Vulgo πρόην.

P. 172. Δοκῶ μοι περὶ ὧν π.] Triplex de Agathonis convivio distinguenda narratio est. Primum enim res ab Aristodemō, qui ipse illi interfuerat, Apollodoro et Phoenici erat exposita; v. p. 173. B. Deinde Glauco quum de ea per Phoenicem aliquid inaudivisset, precibus adierat Apollodorum, ut sibi eam accuratius pleniusque narraret. Quocirca hic, qui

eandem postea etiam ab ipso Socrate accepisset, faciendum putaverat, ut illius precibus concederet. Nunc idem Apollodorus, iterum ab amicis rogatus, ut rei memoriam instauraret, rursus id est acturus, ut quid convivae apud Agathonem egerint dixerintve, diligenter exponat. Quocirca se ad rei narrationem non imparatum ait accedere, ut qui eam haud ita pri-

οἰκοθεν ἀνιῶν Φαληρόθεν. τῶν οὖν γνωρίμων τις ὀπισθεν κατιδῶν με πόρρωθεν ἐκάλεσε καὶ παίζων

ὀπισθεν κατιδῶν] Coisl., ut solet, ὀπισθε, quae est perpetua in codd. mss. variatio, v. infra p. 191. B. 213. A. et quae notavit Schneider. ad Remp. II. p. 363. D. Nec tamen hic sine ceterorum librorum consensu cum Bekkero scribam ὀπισθε, v. Lobeck. ad Phrynich. p. 284. Butt. Gr. ampl. §. 264. §. 116. 1.

Ω Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπ.] ὦ pro vulg. ὁ habent

dem cum Glaucone communicaverit. Et prior quidem Apollodori narratio in ea incidit tempora, quibus Socrates adhuc in vivis erat, sicuti clarissime apparet ex p. 172 C. Posterior autem haec, quia non magno temporis intervallo a superiore distare dicitur, certe non est post obitum Socratis instituta, id quod etiam intelligitur e verbis p. 173. D: καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλοῦς ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους κ τ. λ. Itaque Apollodorus quum Socrate atque Agathone adhuc viventibus ista omnia narrans inducatur, probabile est quantum fere aut tertium Olymp. 94. annum narrationis esse tempus. Difficilior paullo quaestio est de loco, ubi Apollodorus fingatur convivari sermones retulisse. Et Hommelio quidem si credimus, factum hoc est inter viam inde a portu Phalereo usque ad urbem. Enimvero Apollodorus ipse narrat sese Glauconi totam rem exposuisse, quum aliquando ex Phalero in urbem proficisceretur. Itaque vir doctus censet hominem nunc eandem rem narraturum etiam viam illam repetisse. Id quod colligit ex p. 173. C., ubi veterem lectionem ταῦτα χρεῖ ποιεῖν servandam censet, ita quidem, ut ταῦτα ad viae iterationem referatur. At primum quidem per se non est verisimile Apollodorum fingi inter eundem omnes istas orationes ita reci-

tavisse, sicuti apud Platonem perscriptae leguntur, praesertim quum eas compluribus familiaribus retulerit. Neque ille Glauconi videtur eas antea integras exposuisse, sicuti colligere licet e verbis p. 173. B: οὕτω δὲ ὡς ἔστιν ἡμᾶς τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦμεθα. Deinde ille ipse locus, quo Hommelius sententiam suam confirmare studuit, ob sequentia, καὶ γὰρ ἔγωγε κ τ. λ., necessario corrigendus est. Verissime enim viri docti emendarunt ταῦτα, ut pronomem numeri pluralis de una re accipiatur referaturque ad praegressum ὑμῶν διηγῆσασθαι, qui usus loquendi sicuti scribas non raro fefellit, ita apud Platonem longe est frequentissimus. Nam hac demum emendatione admissa omnia recte inter se cohaerent. Itaque statuendum est potius Apollodorum omnia in conventu quodam amicorum narrantem induci, in quo de orationibus in Agathonis convivio habitis erat rogatus. Principium dialogi ioculari imitatione expressit Alexis apud Athenaeum XIII. p. 562. A. = T. III. p. 1250 sq. ed. Dindorf. Πορευομένων δ' ἐν Πειραιῶς ὑπὸ τῶν κακῶν καὶ τῆς ἀπορίας φιλοσοφεῖν κατήλθε μοι. Καὶ μοι δοκοῦσαν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι τὸν Ἐρωτα, συντομωτάτον δ' εἶπεν, σοὶ τοῦ δαιμόνος τούτου ποιοῦσαν εἰκόνας κ τ. λ. ubi quod hi versiculi non e Symposio, sed ex Phaedro

ἄμα τῇ κλήσει, Ω Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμένεις; Κἀγὼ ἐπιστὰς περιμένεινα.

Bodl. Coisl. Vat. A. Par. DEFK. Ambr Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i. Vind. 1. 7. Igitur restitui. Φαληρεῦ Par. EF. Vat. s., sed v. ann.

οὐ περιμένεις] Sic codd. praeter unum solum Flor. n. omnes, uti videtur. Stephan. οὐ περιμένεις. Quod nostra annotatione inspecta nemo, opinor, putabit necessarium. Reduxit tamen Hermannus vel invitis codicibus.

dicuntur esse depromti, quid exinde de utriusque libri necessitudine et coniunctione colligere liceat, in praefatione ad Phaedrum significavimus. Ob oculos etiam habuit scriptor Charidemi Luciani T. III. p. 618. ed. Reitz.

ἀνιῶν Φαληρόθεν] De Phalero, quod fuit navale Atheniensium, ab ipsa urbe circiter viginti stadia distans, v. Meursius de Popul. Att. p. 805 et in Piraeo c. 10. coll. Pausan. VIII. 10. Itaque Apollodorus quum ibi habitaret, dicitur οἰκοθεν ascendisse εἰς ἄστυ, h. e. Atheas.

τῶν οὖν γνωρίμων τις] Glauconem vocat mox p. 172. E.

Ω Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος] Heus tu, qui es Phalereus Apollodorus. Nominativus enim in compellendo usurpatur, sicubi alterum non subiective, ut ita dicam, sed obiective potius spectatum alloquimur, de qua re v. ad Hipp. mai. p. 281 in. Sic infra p. 213. B: Σωκράτης οὗτος ἔλλοχῶν — ἐνταῦθα κατέκειτο. Prot. p. 193. D: Ἰπποκράτης, ἔφη, οὗτος, μή τι κωμικὸν ἀπαγγέλλεις; Nihil vero insolentiae habet, quod cum eiusmodi nominativo ὦ consoociatur, veluti apud Eurip. Suppl. v. 277: ὦ φίλος, ὦ δοκιμωτάτος Ἑλλάδι. Aristoph. Nubb. 1169: ὦ φίλος, ὦ φίλος.

Cuiusmodi exempla plura suppediabant Koenius ad Gregor. Corinth. p. 117. Boeckh. ad Pind. Noit. critt. p. 441. Longe frequentissimum autem est ὦ οὗτος, ut apud Sophocli. Aiac. 89: ὦ οὗτος Αἴας. Quod igitur simpliciter dici potuit ὦ οὗτος Ἀπολλόδωρος, id nunc enuntiatum sic: ὦ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος. Ex quo apparet iocum in uno isto Φαληρεὺς esse quaerendum. Fallitur enim Hommelius mirifice, qui et ἀπολλόδωρος scripsit, praefixo articulo, et eo nomine hominis opportunitatem, ut ait, designari statuit. Nimirum nec articulus hic ferendus est, nec profecto intelligitur, quomodo per nomen Apollodori significari queat is, qui alteri opportune obvius factus est. Sed illud ipsum Φαληρεὺς quid ioculatusque per pronuntiationem efficere potuerit, valde incertum est. Mitto Sydenhami rationem utpote nimis longe recessitam, aliorum expositurus sententias. Wolfius igitur in sono, quo ille vocem pronuntiataverit, festivitatem aliquam inesse statuit; sed qualis tandem ea festivitas sit, id vero non demonstravit. Schütz ius lusum contineri censet in imitatione formulae in iudiciis et concionibus usitatae, qua nomini proprio pagi sive τοῦ δήμου mentio adiciebatur. Et sane similis est lusus Gorg. p. 495. D. conf. Thucyd. VII. 10: πα-

Καὶ ὅς, Ἀπολλόδορε, ἔφη, καὶ μὴν καὶ ἔναγχός σε
ἐξήτουν βουλόμενος διαπυθίσθαι τὴν Ἀγάθωνος
B ξυνοσίαν καὶ Σωκράτους καὶ Ἀλκιβιάδου καὶ τῶν
ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων
περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων, τίνες ἦσαν. ἄλλος γάρ
τίς μοι διηγείτο ἀκηκῶς Φοῖνικος τοῦ Φιλίππου,

καὶ μὴν καὶ ἔναγχός] Alterum *καὶ*, quod vulgo aberat, additum e Bodl. Vat. A. Par. DK. Ambr. Angel. u. w. Flor. a. b. c. i. Vindob. 1. 7. Vat. n. p. r. Ven. t.

B. ἐν τῷ συνδείπνῳ] Bekk. ex uno Vat. A. dedit δέπνῳ. Coisl. Par. EF. Ang. Vat. n. s. Ven. t. Vind. 1. Flor. a. b. c. i. et ed. Bas. 2. *συνδειπνῶν*, quod firmat receptam lectionem. De voc. *συνδειπνῶν* v. Athenaeus VIII. p. 565. B. C. coll. VI. 7. Pezizon. ad Aelian. V. H. II. 18. et intpp. ad Fragm. Sophocl. T. II. p. 20. ed. Oxon.

τρόθεν ὀνομάζων καὶ φίλην κ. τ. λ. Sed ita vereor ut scribendum fuerit: ὃ αὐτός Ἀπολλόδορος ὁ Φαληρεὺς. Ingeniosa est Astii coniectura, qui Glaucōnem censet nomen Φαληρεὺς similiter atque φαλαρίς s. φαληρίς pronuntiasse atque eo modo risisse Apollodori calvitium. Est enim φαλαρίς avis aquatica, quam nunc cum Linnæo fullicam (das weisse Wasserhuhn) appellant, quam quidem a candido calvitio nomen suum accepisse ferunt. Sed ea sententia non probata est Hommelio, qui potius incessum Apollodori notari putat. Hunc enim videri mores Socratis studiose imitatum esse ideoque pariter atque illum graviter superbeque inambulasse. Iam vero Socrates quemadmodum ob incessum τοῦ βρέθου, quo nomine item avis aquatilis denotetur, vulgo dictus sit βρενθύεσθαι, veluti infra p. 221. B., ita nunc Apollodorum a Glaucōne per lusum quandam pronuntiationis Φαληρεῖδα nominatum esse. Ac fateor hanc viri docti sententiam mihi eximie placere. Nam primum quidem

ita habemus iocum haudquam ab ipsa re alienum, siquidem per eum Apollodorus statim ab initio tanquam fidelissimus Socratis discipulus et familiaris depingitur. Deinde iam aptissime subiungitur, *ὃ περιμένεις*; perinde ac si Germanice dixeris: He da, Herr von Stelzenheim! warten Sie doch! Unum tamen est quod scrupulum iniiciat. Neque enim βρέθου idem est quod φαληρίς. Quocirca vide an potius ad paludosam Phaleri regionem alludatur. Xenoph. Oecon. XIX. 6: ἄρα δὲ (ἡ γῆ) ἢ ἐν τῷ Φαληρεῶν ἔλει. Quanquam fieri potest, ut simul hominis incessus significetur. Sed haec utat se habent, id quidem manifestum putamus, in uno isto Φαληρεὺς iocum quaerendum esse. Pro vulgato *ὃ περιμένεις*; ex codd. revocavimus *ὃ περιμένεις*; Etenim futurum est vehementius et cum impatientia quadam vel etiam indignatione imperantis; praesens modeste cohortantis aut lenius postulantis. Futurum legitur infra p. 175. A. p. 201. E. multisque aliis exemplis illustratum est a Mat-

ἔφη δὲ καὶ σὲ εἰδέναι. ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν εἶχε σαφὲς λέγειν. σὺ οὖν μοι διηγῆσαι· δικαιοτάτος γὰρ εἶ τοῦς τοῦ ἐταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν. πρότερον δὲ μοι, ἢ δ' ὅς, εἶπέ, σὺ αὐτὸς παρεγένου τῇ συνοσίᾳ ταύτῃ ἢ οὐ; Καγὼ εἶπον, ὅτι Παντάπασιν ἔοικέ C σοι οὐδὲν διηγείσθαι σαφὲς ὃ διηγούμενος, εἰ νεωστὶ

ἄλλος γὰρ τίς μοι διηγείτο] *τις* om. Par. DK. Vat. p. διηγείτο Vind. 2. et om. Ang. w.

τοῦ ἐταίρου λόγους] *ἔτερον* Ang. w. C. *ἔοικέ σοι οὐδὲν δ.*] *οὐδὲν* Bodl. Vat. A. Ven. Z. alii. Dein Ambr. ὁ διηγησόμενος. Pro vulg. *ἡγῆ* hic *ἡγεί* tenent Par. D. Ven. t. et testibus Bastio et Gaisfordo etiam Bodl. et Vat. A. conf. ad p. 174. D. Omnino hanc formam Platoni ubique reddendam esse in Praef. ad Plat. Tauchnitz. formae quat. p. X. sq. disputavimus. Laudat h. l. Athenaeus V. 57., ubi pro *καὶ ἐμὲ* est *καμὲ*, et pro vulg. *ἔγωγε δὲ*, *ἐγὼ γάρ*. Istud *ἔγωγε δὲ* Bekke-

thiaeo Gr. T. II. p. 941 sq. Praesens, quod longe rarius ponitur, nuper ad Lysid. p. 203. B. exemplis firmavimus. Quibus lustratis nemo de veritate lectionis a codd. suppeditatae recte dubitaverit.

καὶ μὴν καὶ ἔναγχός] Alterum *καὶ* in vet. editt. neglectum arctissime cohaeret cum *ἔναγχός*. Protagor. p. 315. D: καὶ μὴν μοι καὶ πρόην ἰδόντι καλὸς ἐφαίνετο. Hippas Mai. p. 296. A: καὶ καὶ μὲ Ἀλυ, — καὶ ἔναγχός αὐτόθι εὐδοκίμησα διεξιών. Et sic saepe καὶ νῦν, καὶ τότε, καὶ πρόην, alia similia reperuntur, in quibus cavendum est, ne καὶ abundare existimetur. Καὶ μὴν autem habet vim confirmandi. Germanice dixeris: wahrhaftig auch neulich schon suchte ich dich, sc. sicuti nunc tecum colloqui cupio. De voc. *ἔναγχός* vid. Valckenar. ad Phoenicis. v. 204. Hermann. ad Lucian. De Hist. Conscr. p. 98.

τὴν Ἀγάθωνος ξυνοσίαν] Agatho quum teste Athenaeo V. p. 217. Olymp. XC. ann. 4. in Lenaeis praemium victoriae re-

portasset, pro more veterum honorem, qui ipsi obtigisset, celebravit duorum dierum convivio. Et altero quidem die ad epulas venisse a Platone narrantur Socrates, Aristophanes, poeta comicus, Phaedrus, Eryximachus, Pausanias, alii; multa nocte demum accessisse etiam Alcibiades. Ceterum v. Wolf. Prolegg. p. XLIV sqq. et Prinsterer in Prosopographia Platon. p. 166 sqq.

B. δικαιοτάτος γὰρ εἶ] h. e. te enim maxime decet amici, h. e. Socratis, magistri tui, sermones referre. Non erat igitur, quod Cornarius corrigeret τούτους τοὺς λόγους τῷ ἐταίρῳ. Fallitur etiam Hommelius verba sic interpretans: Convenit enim tibi inprimis, qui Socratis, amici tui, sermones referas.

ἔοικέ σοι οὐδὲν διηγείσθαι] videtur tibi nihil narrasse. Notandus est hic usus infinitivi pro imperfecto positi. Infra p. 175. C: μετὰ ταῦτα ἔφη σφᾶς μὲν διεπνεῖν, τὸν δὲ Σωκράτη οὐκ εἰσέναι, dicebat se quidem coenas-

ἡγεῖ τὴν συνουσίαν γεγονέναι ταύτην, ἣν ἐρωτᾷς, ὡς τε καὶ παραγενέσθαι. Ἐγώ γε δὴ. Πόθεν, ἣν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων; οὐκ οἶσθ', ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδημήκειν; ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω καὶ ἐπιμελὲς πεποιήμαι ἐκάστης ἡμέρας εἰδέναι ὅ τι ἂν λέγῃ ἢ πράττῃ, οὐδέπω
173 τρία ἐτι ἐστίν. πρὸ τοῦ δὲ περιτρέχων ὅπῃ τύχοιμι

rus perhibet in solis Par. E. Amb. Ang. u. w. et vett. edit. scriptum reperiri. Quod cave credideris. Nam nec e Florentinis nostris ulla enotata lectionis discrepantia est, nec Bastius et Gaisfordus in Bodl. et Vat. A. quidquam reppererunt, quod a vulgata scriptura recedat. Itaque noli cum editore Berolinensi Ἐγώ δὴ probare.

πρὸ τοῦ δὲ περιτρ.] V. προιοῦ, quod e Vat. A. Flor. a. b. c. i. n. mutatum. Bekk. tamen e suis nihil notavit.

P. 173 ὅπῃ τύχοιμι] ὅποι Par. DK. Vat. p. Vind. 7.

se, Socratem vero non introvisse. Ibid. A: ἔφη ἀπολύξεν τὸν παῖδα. P. 176. A: ἔφη — σπονδὰς τε σφᾶς ποιήσασθαι καὶ ζῶντας τὸν θεὸν καὶ τὰλλα νομιζόμενα τρέψασθαι πρὸς τὸν πότον, ex quo loco, quid aoristus atque praesens tempus significatione sua differant, facile cognoscas. Ibid. τὸν οὖν Πανσοάντων ἔφη λόγον τοιοῦτον τινὸς κατάρχειν. P. 178. A: πρῶτον μὲν γὰρ — ἔφη Φαίδρον — λέγειν. Cratyl. p. 397. C. Gorg. p. 489. C., ubi Coraes ἐδόκει ἐνδείκνυσθαι malebat, conf. Matthiae Gr. §. 499.

C. Πόθεν — ὦ Γλαύκων;] Distinguendus hic est a Glaucōne illo, Platonis fratre, qui in libris de Republica commemoratur. Commemoratur etiam Charmid. p. 154. A. De eius gente v. Proclus ad Tim. p. 25 Schol. Plat. p. 201. ed. Ruhnk. et nostra ad Charmid. p. 84. Hominem fuisse a philosophiae studio alienum docent quae deinde dicuntur: πρὸ τοῦ δὲ περιτρέχων — οὐχ ἦτιον ἢ σὺ νυνί, οἰόμενος δεῖν πάντα μᾶλλον πράττειν ἢ φιλοσοφεῖν.

Ceterum πόθεν ita dicitur, ut habeat vim negandi, v. Gorg. p. 471. D. Hipp. mai. p. 285. D. Menex. p. 235. C. Aristoph. Ran. v. 968. Ecclesiast. v. 330. 1021.

ἐνθάδε οὐκ ἐπιδημήκειν;] Agatho enim, quum esset homo mollis ac delicatus, dicitur in Macedoniam aliquamdiu profectus esse ad opipara Archelai tyranni convivia concelebranda, v. Schol. ad Aristoph. Ran. v. 85. Quod quidem non post Olymp. 93, I. factum videri probabiliter disputavit Ritschl. De Agathonis vita p. 19 sqq. Ad hanc peregrinationem hoc loco respici veri non dissimile est. — ἐπιμελὲς πεπονημαι, ich lasse es meine Sorge sein.

P. 173. ὅπῃ τύχοιμι] Ne quis ὅποι praeferendum censeat, quod in aliquot libris scriptum exstat, apte comparavit Astius Phaedon. p. 113. B: ὅπῃ ἂν τύχοιμι τῆς γῆς. Nimirum sententia haec est: temere, ubicunque casus ferebat oberrans. Ad τύχοιμι repetas περιτρέχων.

καὶ οἰόμενος τι ποιεῖν ἀθλιώτερος ἢ ὄτουοῦν, οὐχ ἦτιον ἢ σὺ νυνί, οἰόμενος δεῖν πάντα μᾶλλον πράττειν ἢ φιλοσοφεῖν. Καὶ ὅς, Μὴ σκῶπι', ἔφη, ἀλλ' εἰπέ μοι, πότε ἐγένετο ἡ συνουσία αὐτῆ; Καγὼ εἶπον, ὅτι Παιδῶν ὄντων ἡμῶν ἐτι, ὅτε τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων, τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἢ τὰ

ἀθλιώτερος ἢ ὄτουοῦν] V. ἦν. In Par. E. Ang. w. Vat. n. r. Ven. t. Flor. b. i. scriptum est ἦ, quo confirmatur scriptura Bodleiani, Angel. et pr. Coisl. Vat. A. ἦ, quam formam constat in Platone saepe obliteratam esse. v. Schneideri Praefat. ad Remp. p. XLIV sqq. Dein νυνί pro vulg. νῦν restitutum auctoritate Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w.

Παιδῶν ὄντων ἡμῶν] V. ἡμῶν ὄντων, invitis Bodl. Vat. A. Ven. E. Par. D. Ambr. Ang. w. Vat. p. r. Ven. t.

τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἢ] ἢ om. Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. et pr. Ven. E. v. explicat.

παιδῶν ὄντων ἡμῶν] Non sine causa haec dicitur. Nam Agatho iam Olymp. 90, 4. reportaverat victoriam. Significatur igitur Apollodorum diu post convivium Agathonis sermones convivarum referre. Si igitur coniectura nostra de narrationis tempore supra proposita vera est, iam bene multi effluerant anni.

ὅτι τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ] Ad haec Rückertus: „Non integra trilogia, sed prima e tribus fabula.“ Id miror Hommelio quoque placuisse. Nam etsi licebat singulas fabulas in certamen deferre, tamen eae ita comparatae debebant esse, ut in se essent absolutae, non ad trilogiam aliquam pertinerent, v. Boeckh. De tragicis p. 106 sqq. Cogitandum potius est de fabula, quam Agatho omnium primam in certamen commiserat.

τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἢ τὰ ἐπιπύκ.] Criton. p. 44. A: τῇ ὑστεραίᾳ — ἢ ἢ ἂν ἐλθῇ τὸ πλοῖον, ubi v. annot. Quod codd. meliores ἢ omittunt, eodem modo peccatum est Lys. de bonis

Aristoph. §. 22: τῇ δὲ προτεραίᾳ, ἢ ἀνήγειο. Demosth. Macart. §. 62: ἐκρήγειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ, ἢ ἂν προθῶνται. Antiphon De choreuta §. 37: τῇ ὑστεραίᾳ, ἢ ὁ παῖς ἐθάπτετο. Nam τῇ ὑστεραίᾳ ἢ significaret diem posteriorem esse eundem, quo factum sit illud, quod in altero membro indicatur, i. e. postridie, quo die. Quod certe patet longe aliud quid esse quam quod talibus in locis ad sententiam requiritur. Quocirca nollem C. Fr. Hermannus edidisset quod utique soloecum est. Nam quod Demosth. Mid. §. 119. scriptum legitur: τῇ μὲν προτεραίᾳ, ὅτι τινὲς ἔλεγε, id facile apparet non debuisse cum iis locis comparari, in quibus ἢ pronomem relativum infertur. Rectissime enim dicitur: pridie, h. e. die ante, quum haec diceret. Neque quidquam offensionis habet Plat. Phaed. p. 112. D: καταντικρὸν ἢ εἰσρεῖ, h. e. καταντικρὸν τινι, ἢ εἰσρεῖ. Iam vero de reliquis Lysiae, Demosthenis et Antiphontis locis, quae memoravi-

ἐπινίκια ἔθυσεν αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. Πάνν, ἔφη, ἄρα πάλαι, ὡς ἔοικεν. ἀλλὰ τίς σοι διηγείτο; ἢ αὐτὸς Σωκράτης; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦν δ' ἐγώ.

B ἀλλ' ὅσπερ Φοίνικι· Ἀριστόδημος ἦν τις, Κυδαθη-
ναιεύς, μικρός, ἀνυπόδητος αἰεὶ· παραγεγόνει δ'
ἐν τῇ συνουσίᾳ Σωκράτους ἐραστής ὢν ἐν τοῖς μά-
λιστά τῶν τότε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ
Σωκράτη γε ἕνια ἤδη ἀνηρόμην ὢν ἐκείνου ἤκουσα,

ἢ αὐτὸς Σωκρ.] ἢ Vat. A. male.

B. Κυδαθηναίεύς] V. Κυδαθηρεύς, vitiose. Errorem primus correxit Fischerus consentientibus codicibus fere omnibus. Dein ἀνυπόδητος Ven. E. Vind. 2. Pro vulg. αἰεὶ Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Zitt. ἀεὶ, quod recepi. De codicum discrepantia conf. Schneider ad Remp. I. p. 96. et 246. Certam sedem habet αἰεὶ infra p. 203. C. D. E. al., conf. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 346. Poppo Prolegg. ad Thucyd. p. 415. παραγεγόνει Ven. E. Ambr. Ang. w. Vat. r.

οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ Σωκράτη] καὶ om. Coisl. Par. EF. Angel. n. Vat. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i.

mus, ita statuendum putamus, ut aut ἢ ante ἢ excidisse existimandum sit, aut pro ἢ repouendum ἢ, quod ita dicitur, ut pronomen ἢ intelligendum relinquatur, ut in talibus sit. Philob. p. 35. A: ἐπιθυμῶ τῶν ἐναντίων ἢ πάσχει, h. e. ἢ ἂ πάσχει. Euthyphron. p. 12. A: λέγω γὰρ δὴ τὸ ἐναντίον ἢ ὁ ποιητὴς ἐποίησεν. Phaedr. p. 275. A: δι' εὐνοίαν τοῦναντίον εἶπες ἢ δύναιται. De Rep. I. p. 334. E. Et scripserunt nuper editores Thucyd. I. 60: τεσσαρακοστῆ ἡμέρᾳ ἵστικρον ἢ Ποτιδαία ἀπέστη, ubi item libri plerique ἢ. Apud Lysiam vero l. c. codd. etiam plurimi ἢ ἀνήγετο suppeditant. Ad quam normam iam etiam reliqua loca facili negotio emendabis, nisi forte praestabilius sit ἢ ante ἢ interponere, quam rationem, etiam certissimis confirmatam exemplis, suadet Taylor. Lectt. Lysiac. Cap. I. p. 66. Sed hoc quidem ut in medio relinquendum sit, illud ta-

men in aprico esse arbitramur, falsum esse et loquendi consuetudini contrarium quod h. l. Bodl. et qui cum eo faciunt libri memoriae tradiderunt. Quam ob rem alteram lectionem, quae linguae legibus convenit, tenendam arbitramur, usque dum Bodleiani lectio quomodo emendanda sit, evidenter fuerit demonstratum. Vitiosam enim dictionem Platonis orationi obtrudere noluimus.

καὶ οἱ χορευταί] h. e. qui chororum efficiebant. Etenim Agatho χορηγῶν munus quum suscepisset, suis sumtibus chorum comparaverat, instruxerat, ornaverat, v. Wolf ad Demosthen. or. adv. Leptin. Prolegg. p. 89. commentar. p. 236. et p. 247. Thiersch. Introd. in Pindar. p. 104 sqq. Reportata igitur victoria saltatores τὰ ἐπινίκια eius concelebrabant, ut par erat.

ἢ αὐτὸς Σωκρ.] h. e. sed quid quaero? haud dubie

καὶ μοι ὁμολόγει καθάπερ ἐκεῖνος διηγείτο. Τί οὖν, ἔφη, οὐ διηγῆσω μοι; πάντως ἢ ὁδὸς ἢ εἰς ἄστὺ ἐπιτηδεῖα παρενομένους καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν. Οὕτω δὴ ἰόντες ἅμα τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ἐπιποιούμεθα, ὥστε, ὅπερ ἀρχόμενος εἶπον, οὐκ ἀμελετήτως ἔχω. **C** εἰ οὖν δεῖ καὶ ὑμῖν διηγῆσασθαι, ταῦτα χρὴ ποιῆν. καὶ γὰρ ἔγωγε καὶ ἄλλως, ὅταν μὲν τινὰς περὶ φιλοσοφίας λόγους ἢ αὐτὸς ποιῶμαι ἢ ἄλλων ἀκούω,

οὐ διηγῆσω μοι;] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. E. Angel. u. Vat. a. n. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i., ut emendavit Heindorf. ad Charm. p. 70. Vulg. διηγῆσού μοι; Vind. 1. 7. Par. K. D. Ambr. Angel. w. Vat. p. r. διηγῆση μοι.

πάντως ἢ ὁδὸς] Sic Par. DK. Vat. p., ut edidit Bekker. Ceteri libri πάντως δὲ ἢ ὁδὸς, vel πάντως δὲ ὁδὸς, quod dedit Rückertus. Mihi asyndeton, quod facile potuit a criticis mutari, huic loco unice convenire videtur. Exempla infra apposuimus.

C. ταῦτα χρὴ ποιῆν] Vulg. ταῦτα correxit Sydenhamus addicentibus Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Angel. w. Vat. p. Frustra Hommelius vulg. defendit.

Socrates. v. ad Protag. in. Non est quod ἢ cum Astio corrigas.

B. Ἀριστόδημος ἦν τις] Κυδαθηναῖον fuit nomen pagi Attici. Stephan. Byzant. Κυδαθηναῖον· δῆμος τῆς Παιδιονίδος φυλῆς· ὁ δημότης Κυδαθηναίεύς, cf. Harpocration s. v. Κυδαθηναίεύς. et Meursius de popul. Attic. p. 741. Quod autem Aristodemus semper erat ἀνυπόδητος, videtur hac in re Socratem imitatus esse, quem maxime diligebat et comitabatur assidue. v. Phaedr. p. 229. A. Apud Xenophontem Mem. I, 4, 2, ubi itidem vocatur μικρός, ita loquens introducit, ut deos colendos esse neget. Ceterum de ἀνυπόδησι philosophorum, imprimisque Socratis, v. intpp. ad Aristoph. Nubb. v. 103. 362. et Ernesti ad Xenoph. Mem. I. 6, 2. Bergler. ad Alciph. I, 27.

Τί οὖν — οὐ διηγῆσω

μοι;] Haec interrogatio alacritatem quandam animi et aviditatem sciendi indicat, fere ut Latinorum: Quin tu mihi — narras? v. Heindorf, ad Charmid. §. 5. et quae annotavi ad Menon. p. 92. D: τί δὲ αὐτῶ οὐ οὐ ἔφρασαι; et ad Phileb. p. 54. B. Protagor. p. 310. E. Menex. p. 236. C. Lysid. p. 211. D. al. Corripuit locum Hommelius distinguendo: Τί οὖν; ἔφη· οὐ διηγῆσω; Pertinet enim τί οὖν ad οὐ διηγῆσω. Deinde quod post πάντως deest coniunctio, v. Politic. p. 268. E: ἀλλὰ δὴ τῶ μύθῳ πρόσχε τὸν νοῦν ὡςπερ οἱ παῖδες· πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδίας ἔτη. Theaetet. p. 143. A: ἀλλὰ τί κωλύει νῦν ἡμᾶς διελεῖν; πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύσομαι δέομαι, ubi v. Heindorf. coll. Astio ad Legg. p. 10. Aristoph. Vesp. v. 770: πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔθρας ἐκάστοις. Est autem πάντως nostrum jedenfalls, habetque vim asseverandi.

χωρίς τοῦ οἰεσθαι ὠφελεῖσθαι ὑπερφυῶς ὡς χαιρῶ·
ὅταν δὲ ἄλλους τινάς, ἄλλως τε καὶ τοὺς ὑμετέρους
τοὺς τῶν πλουσίων καὶ χρηματιστικῶν, αὐτὸς τε ἀχθο-
μαι ὑμᾶς τε τοὺς ἐταίρους ἐλεῶ, ὅτι οἰεσθέ τι ποι-
D εἶν οὐδὲν ποιῶντες, καὶ ἴσως αὖ ὑμεῖς ἐμὲ ἠγεῖσθε
κακοδαίμονα εἶναι, καὶ οἴομαι ὑμᾶς ἀληθῆ οἰεσθαι·
ἐγὼ μὲντοι ὑμᾶς οὐκ οἴομαι, ἀλλ' εὖ οἶδα.

Cap. II. ET AI. Ἀεὶ ὁμοιος εἶ, ὦ Ἀπολλό-

ὑπερφυῶς ὡς χαιρῶ] ὡς om. Par. DK. Vat. p.
καὶ χρηματιστικῶν] V. χρηματιστῶν, quod Ven. Z. Flor.
n. tenent. Hoc vero loco quia non foeneratorum natio, sed omnino
homines lucri cupidi intelliguntur, unice verum est quod inde a
Fischero editores omnes receperunt. Id iam Bas. 2. praebet.
Dein Angel. w. et pr. Ven. Z. τοὺς ἐτέρους ἐλεῶ.

D. ὑμεῖς ἐμὲ ἠγεῖσθε] Hunc verborum ordinem tuentur
Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Ang. u. w. Vat.
u. p. Ven. t. Flor. b. i. Palat. Vulgo ἠγεῖσθε ἐμέ. Bodl. Vat. A.
et pauci alii ἠγεῖσθαι.

χωρίς τοῦ οἰεσθαι ὠφε-
λεισθαι] h. e. praeterquam
quod puto me inde perci-
pere aliquid utilitatis, vid.
ad Apolog. Socrat. c. XXIV. in
et Criton. c. III. Sic ἀνευ πο-
situm Demosthen. De Coron.
p. 255. 19. Reisk. eodemque
modo explicandum Soph. An-
tig. 4: αἴτις αἴτιος, h. e. si a ca-
lamitate discēsseris. De
proximis cf. Phaedon. p. 66. A:
ὑπερφυῶς — ὡς ἀληθῆ λέγει.
Gorg. p. 496. C: ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς ὁμολογῶ, ubi vett. editt. ὡς
omittunt. Theaet. p. 155. C:
ὑπερφυῶς θαναμάζω, ubi Schol.
habet ὑπερφυῶς ὡς θαναμάζω,
addicentibus libris melioribus.
— ἀλλ' εὖ οἶδα, sc. ὅτι κακοδαί-
μονός εἰμι.

D. Ἀεὶ ὁμοιος εἶ] sem-
per tibi similis es, sem-
per tibi hac in re constas:
nam sic ὁμοιος usurpari solet.
Charmid. p. 170. A: ἀλλ' ἐγὼ
κινδυνεύω αἰεὶ ὁμοιος εἶναι. De
Rep. IX. p. 585. C. Phaedr. p.
271. A. al.

D. τὸ μανικὸς καλεῖσθαι]
Quod plurimi codices scriptum
habent μαλακός, id, quoniam
μανικός reliquis verbis repugna-
re visum est, manifesto origi-
nem duxit ex male sedula criti-
corum correctione. Sed verum
esse μανικός vel ipsius Apollo-
dori docet responsio, ὅτι οὕτω
διανοούμενος καὶ περὶ ἑμαυτοῦ
καὶ περὶ ὑμῶν μαλτροῦμαι καὶ
παρπαλώ. Quis sit μανικός,
optime declarant loci Apolog.
Socrat. p. 21. A. et Charmid.
p. 153. B. Nam Chaerephon,
qui in Charmide appellatur μα-
νικός, in Apologia dicitur fuisse
σφοδρὸς ἐφ' ὃ τι ὀρμησεν.
Eandem notionem vocabuli co-
gnoscimus ex Politic. p. 302.
B: δέξιτερα μὲν αὐτὰ γινόμενα
τοῦ καιροῦ καὶ θάττω καὶ σκλη-
ρότερα φαινόμενα ὑβριστικά καὶ
μανικά λέγοντες, τὰ δὲ βραδύ-
τερα καὶ μαλακώτερα δεῖλά καὶ
βλακικά. Sophist. p. 242. A.
Athen. X. p. 435. B. = T.
II. p. 964. ed. Dind. Φίλιππος
ἦν τὰ μὲν φέσει μανικός καὶ
προπειθής ἐπὶ τῶν κινδύνων, το

δωρε· αἰεὶ γὰρ σαυτόν τε κακηγορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους,
καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἠγεῖσθαι
πλὴν Σωκράτους ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος. καὶ ὀπό-
θεν ποτὲ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες, τὸ μανικός
καλεῖσθαι, οὐκ οἶδα ἔγωγε· ἐν μὲν γὰρ τοῖς λόγοις
αἰεὶ τοιοῦτος εἶ· σαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρχαίνεις
πλὴν Σωκράτους. ΑΠΟΛ. Ὡ φίλτατε, καὶ δῆλόν
E γε δῆ, ὅτι οὕτω διανοούμενος καὶ περὶ ἑμαυτοῦ καὶ

Ἀεὶ ὁμοιος εἶ] αἰεὶ bis Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ambr.
Angel. w. Ven. t. Dein κακηγορεῖς Vind. 2. Par. DK. Ante δο-
κεῖς Par. F. καὶ om.

τὸ μανικός καλεῖσθαι] μαλακός Bodl. Coisl. Vat. A.
Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. n. p. Flor. a. b. c. i. errore
manifesto, quem tamen Rückertus defendit. Etiam Ven. Z. Par.
EF. Ambr. Ang. u. Vat. r. Ven. t. eam scripturam habent super-
scripta tamen vera lectione. Vat. s. corr. μανικός, v. ann. Pro
οὐκ οἶδα Bastius coni. εὖ οἶδα.

σαυτῷ τε καὶ τ. ἀ.] σαυτῷ Ven. Z. Vind. 2.

δὲ διὰ μέθην. Est igitur μαν-
ικός der Enthusiast; der
Schwärmer. Itaque Apollo-
dorus videtur μανικός appella-
tus esse, quia et in Socrate vene-
rando laudandoque nimius
erat et vero etiam in aliis re-
bus iusto vehementior. Quocir-
ca ille et in laudando et in vi-
tuperando modum solebat exce-
dere, ut solent istiusmodi ho-
mines affectuum suorum impo-
tentes in utramque abripi par-
tem. Quae si tenemus, totius
loci sensus haudquaquam ob-
scurus erit. Est enim hic sen-
tentiarum nexus et cohaerentia:
„Semper tibi in eo constas,
quod et tui et ceterorum homi-
num omnium te poenitet, uno
excepto Socrate. Ignoro qui-
dem, unde tandem furiosi no-
men acceperis; sed haud scio,
an illud ex hac ipsa re origi-
nem duxerit; nam in sermoni-
bus quidem semper is es, ut
et tibi et ceteris omni-
bus praeter Socratem succe-
sens.“ Etenim ante verba: ἐν
μὲν γὰρ τοῖς λόγοις αἰεὶ τοιοῦτος

εἶ, facile intellexeris δοκεῖς δὲ
λαβεῖν αὐτόθεν, aut simile quid-
dam. Solent enim ante γὰρ
non raro omitti quae ex ipsa
orationis serie facile possunt
suppleri. Nec quenquam iam
morabitur μὲν istud ἀνατιπρό-
δοτον, si quidem altera pars
sententiae frequentissimo usu
reticetur. Denique verba τοι-
οῦτος εἶ explicantur iis, quae
continuo adiciuntur: σαυτῷ τε
καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρχ. πλ. Σ. Ita-
que Glaucō urbana irrisione
cognominis illius causam ex eo
repetit, quod Apollodorus sem-
per et de se et de aliis moro-
sius iudicare soleat, quum unum
Socratem beatum habere et prae-
dicare consueverit. Ita ego iam
olim locum interpretatus sum,
et fateor me ne nunc quidem
a pristina sententia ulla in parte
decedere.

E. καὶ δῆλόν γε δῆ, ὅτι
— παρπαλώ] Ironice conce-
dit Apollodorus hanc ipsam esse
videri cognominis istius causam
et rationem. Nam ironiae indi-
cium facit δῆ, scilicet, vide-

περὶ ὑμῶν μαίνομαι καὶ παραπαίω. *ΕΤΑΙ.* Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων, Ἀπολλόδωρε, νῦν ἐρίζειν· ἀλλ' ὅπερ ἔδεδόμεθά σου, μὴ ἄλλως ποιήσης, ἀλλὰ διηγήσασθαι, τίνες ἦσαν οἱ λόγοι. *ΑΠΟΔ.* Ἦσαν τοίνυν ἐκείνοι τοιοῦδε τινές. μᾶλλον δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν, ὡς

174 ἐκείνος διηγείτο, καὶ ἐγὼ πειράσομαι διηγῆσασθαι. Ἐφη γὰρ οἱ Σωκράτῃ ἐντυχεῖν λελομημένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, ἃ ἐκείνος ὀλιγάκις ἐποίει, καὶ ἐρῆσθαι αὐτόν, ὅποι ἴοι οὕτω καλὸς γεγεννημέ-

E. περὶ τούτων, Ἀπολλόδωρε] ὡς vulgo ante Ἀπολλόδωρε intrusum om. Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. t. Non raro autem illud in compellatione cum admonitione coniuncta omitti solere docebant quae scripsimus ad Euthydem.

P. 174. καὶ ἐρῆσθαι αὐτόν] V. ἴσασθαι, quod Bekk. e Vat. A. Ven. E. Vind. 2. emendavit. Dein ὅση Coisl. Ambr. Vat. r. Pro εἰς Ἀγάθωνος Ven. E. Vind. ὡς Ἀγάθωνος et εἰς τήμερον Ven. E. εἰς τὴν σήμερον. Coisl. παρὰ τὸν καλόν, interposito articulo.

licet. Optime Scheiermacherus: „O Liebster, so ist es ja klar, wenn ich so denke von mir und euch, dass ich toll bin und von Sinnen.“ Quam irrisionem sentiens amicus respondet: Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων νῦν ἐρίζειν. Itaque fallitur Hommelius post παραπαίω signo interrogandi opus esse ratus.

τοιοῦδε τινές] fere huiusmodi. vid. Xenoph. Mem. I. 1, 1.

μᾶλλον δ'] etiam hic est corrigentis, ut saepissime alibi. Ceterum cf. Phaedon. p. 59. C: ἐγὼ σοι ἐξ ἀρχῆς πάντα πειράσομαι διηγῆσασθαι. Euthydem. p. 272. E: καὶ σοι πειράσομαι ἐξ ἀρχῆς πάντα διηγῆσασθαι.

P. 174. αὐτόν διεφύγον] ei feliciter aufugi.

ταῦτα δὲ ἐκαλλωπισά-

μην] Pessime Hommelius aliique: hoc igitur ornatu ornavi me, quod ab ipsa sententiarum serie alienum est. Imo ταῦτα est accusativus obiecti remotioris, qui indicat id, ad quod actio τοῦ καλλωπισθαι pertinet. Quocirca explicari recte potest per διὰ ταῦτα, quanquam non est existimandum διὰ a Graecis per ellipsin reticeri. Protagor. p. 310. E: αὐτὰ ταῦτα νῦν ἦκα παρὰ σέ, ἐνα ὄντο ἐμοῦ διαλεχθῆς αὐτῷ. Legg. IX. p. 873. A. Xenoph. Symp. IV. 55. et 25. Aristoph. Pac. v. 414: ταῦτ' ἄρα πάλα — παροικεῖν. Avv. 120: ταῦτ' οὐδ' ἔλαται νῦν πρὸς σε δεῦρ' ἀφῆμεθα. conf. Gregor. Corinth. de Attic. dial. §. 6: ταῦτ' ἄρα Ἀττικὸς ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 676. Matthiae Gr. §. 467. 14. p. 873. De coniunctivo κα praecedente praeterito tempore post particulam finalem

νος. καὶ τὸν εἰπεῖν, ὅτι Ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. χθές γὰρ αὐτὸν διεφύγον τοῖς ἐπινικίοις φοβηθεῖς τὸν ὄχλον, ὡμολόγησα δ' εἰς τήμερον παρέσεσθαι. ταῦτα δὲ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω, ἀλλὰ σύ, ἦ δ' ὅς, [Ἀριστόδημε,] πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἵεναι ἄκλιτος ἐπὶ δεῖπνον; Καγὼ, ἔφη, εἶπον, ὅτι Οὕτως, ὅπως ἂν σὺ κελεύης. Ἐποῦν τοίνυν, ἔφη, ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν

ἦ δ' ὅς, Ἀριστόδημε, πῶς ἔχεις] Vocabulum Ἀριστόδημε in omnibus fere codd. deest. Igitur uncis inclusimus tanquam natum ex glossemate.

B. ἐθέλειν ἂν ἵεναι] Libri ἀνείναι. Correxerunt Stephanus, Astius, Bekkerus. Fuit tamen qui vulgatam eo defenderet, quod e Phalero in urbem escenderint. Id vero Glauco et Apollodorus fecerant; de Aristodemo et Socrate nihil tale narratur.

διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες] Restitui quod est in Bodl. Vat. A. Ang. w. Vind. 2. Editt. omnes praeter Hommel. μεταβαλλόντες. Ven. E. Par. F. μεταβαλλόντες, pravo accentu. Dein Vat. A. ἴασιν.

posita v. Rost. Gramm. §. 122. 9. ann. 4. Subtilissime rem explicuit Hermann. de emendanda ratione Gr. Gr. p. 208 sqq.

B. πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἵεναι] Pertinet ἂν ad infinitivum ἐθέλειν, ut sensus hic sit: πῶς ἔχεις; ἐθέλοισ ἂν ἵεναι ἄκλιτος ἐπὶ δεῖπνον; Quod est in codd. ἀνείναι, id ferri non potest ideo, quia absurdum esset locum convivii tanquam editio-rem significari.

ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δ.] Versiculus, ad quem respicitur, hic est: αὐτόματι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν, v. Schol. Platon. p. 43. ed. Ruhnke. et Athen. Deipnos IV. 27. Sensus proverbii hunc esse patet: bono et honesto viro non opus est excusatione, quando αὐτόματος, h. e. non invitatus, venit ad δειλῶν, h. e. minus bonorum, convivia; his enim eius

praesentia non potest non grata esse et iucunda. Hoc igitur proverbium, inquit, διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, mutatione corrumpamus, quod quomodo ab eo fiat, nemini obscurum esse potest. Nam pro δειλῶν ad Agathonis nomen simul alludens dixit ἀγαθῶν. Hanc autem mutationem satis festivo excusat exemplo Homeri, qui adeo omnem proverbii rationem perverterit, dum Menelaum, hominem ignavum, sinxerit sua sponte neque invitatum ad fortissimi fratris epulas venientem. Respicitur ad Iliad. β'. v. 408: αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοῶν ἀγαθῶς Μενέλαος. Ceterum Menelaus vocatur μάλα καὶ αἰχμητής Iliad. ρ. v. 588., verum non ab ipso poeta, sed ab Apolline, Graecis inimico. Quae nuper Hommelius de his verbis disputavit, ea fateor, quatenus nova sunt, mihi haudquaquam probari.

αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόν-
C τως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά, τὸν δὲ Μενέλεων μαλθακὸν αἰχμητὴν, θυσίαν ποιούμενον καὶ ἐστιῶν-
 τος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄκλιτον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλεων ἐπὶ τὴν θοίνην, χεῖρω ὄντα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνονος. Ταῦτ' ἀκούσας εἰπεῖν ἔφη, Ἴσως μέντοι κινδυνεύσω καὶ ἐγὼ οὐχ ὡς σὺ λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ καθ' Ὅμηρον φαῦλος ὢν ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρός ἵεναι
D θοίνην ἄκλιτος. ἄρ' οὖν ἄγων μέ τι ἀπολογησεί;

C. οὐχ ὡς σὺ λέγεις] ὁ οὐ λ. Par. DK. Vat p.

D. ἄρ' οὖν ἄγων μέ τι ἀπ.] Creuzerus ad Plotin. p. 318. conii. ἀγῶν, sed v. ann. Ipse vir egregius sententiam suam retractavit in Annalibus Liter. Vindobonens. N. 56. p. 135. anni 1831. ἄγων est wenn du mich mitbringst. Exempla dedi ad Charmid. p. 153. C. Astius conii. Ἄρ' οὖν ἄγων με τι ἀπ. Sed duplex interrogatio ab h. l. aliena est. Pro ἀπολογία Bodl. Vat. A. (ut Bastius notavit) Ang. w. Ven. t. ἀπολογία, quae forma dubium non est quin Platoni ubique reddenda sit. In hoc quidem libro nullus est locus, in quo non aliquot codd. terminationem in εἰ conservaverint, v. p. 172. C. 175. A. 194. B. 207. C. 212. A. 218. C. E. 219. A. 220. E.

D. ἄρ' οὖν ἄγων μέ τι ἀπολογησεί] Ἀπολογεῖσθαι τι est aliquid pro se afferre defendendi causa. Phaedon. p. 69. D: ταῦτ' οὖν ἐγὼ — ἀπολογεῖμαι, haec igitur pro me afferro. Apolog. p. 34. B: ἄ μὲν ἐγὼ ἔρχομαι ἀν' ἀπολογεῖσθαι, σχεδὸν ἔστι ταῦτα. Itaque verba in hunc modum accipienda sunt: num igitur me adducens poteris pro te aliquam afferre defensionem?, quo scilicet veniam impetres, quod me ultro ad convivium adduxeris. Secus locum interpretatus est Hommelius, mirifice etiam in eo errans, quod τι, indefinitum pronomen, pro ἄλλο τι positum iudicavit. Ceterum καλεῖν ut Lat. vocare est invitare. Unde ἄκλιτος, invocatus, in-

telligitur non invitatus. Moris autem fuisse et apud Graecos et apud Romanos, ut qui benigne invitati essent, etiam alios, non vocatos, secum adducerent, quos dixerunt umbras, cognoscas ex Horat. Sat. II. 8, 22. Epist. I. 5, 28. ubi v. intpp. et Plutarch. Sympos. VII. 6, qui quaerit, unde οἱ ὑπὸ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀγόμενοι nomen illud acceperint.

Σὺν τε δὲ, ἔφη, ἔρχ.] Alludit ad Iliad. X. v. 224: Σὺν τε δὲ ἔρχομένο, καὶ τε πρὸς ὁ τοῦ ἐνόησεν, Ὅπως κέρδος ἔη, quo usus est etiam in Protagora. p. 348. Eundem versum recitat Cicero ad Divv. IX. 7. ad Attic. IX. 6. Ὁ πρὸς τοῦ i. e. ἕτερος πρὸς ἕτερου. Sunt autem verba Diomedis, qui Nestori se

ὡς ἐγὼ μὲν οὐχ ὁμολογήσω ἄκλιτος ἦκειν, ἀλλ' ὑπὸ σοῦ κεκλημένος. Σὺν τε δὲ, ἔφη, ἐρχομένω πρὸς ὁ τοῦ βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν. ἀλλ' ἴωμεν.

Τοιαῦτ' ἄττα σφᾶς ἔφη διαλεχθέντας ἵεναι. τὸν οὖν Σωκράτη ἑαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον καὶ, περιμένοντος οὗ, κελεύειν προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεφωγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν, καὶ τι ἔφη αὐτόθι γε-
E λοῖον παθεῖν. οἱ μὲν γὰρ εὐθύς παιδά τινα ἐνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν οὐ κατέκριντο οἱ ἄλλοι, καὶ κα-

ὡς ἐγὼ μὲν οὐχ ὁμ.] Sic Bodl. Vat. A. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i. Legebatur olim. ὡς ἔγωγε οὐχ' ὁμ.

ἔφη, ἐρχομένω] ἐρχομένω, ἔφη, Ven. Z. Vind. 2.

πρὸς ὁ τοῦ βουλ.] Libri πρὸς ὁδοῦ. Emendavit Fischerus. Dein Bodl. Vat. A. Par. DK. alii vitiose ἀλλ' ἔωμεν.

ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι] Steph. conii. ἐγένετο. male.

E. γελοῖον παθεῖν] γελοῖόν τι παθεῖν Angel. n. οἱ μὲν γὰρ εὐθύς] Vett. editt. τὸν μὲν γὰρ εὐθύς. Sed οἱ vel οἱ Bodl. Coisl. Vat. A. Vind. 2. Ang. u. w. Vat. a. c. n. Ven. t. Flor. a. b. c. i. et. pr. Par. D. ἐμοὶ Vind. 7. Par. K. Vat.

paratum esse ostendit in castra hostium ire, ita tamen, ut alium haberet comitem. Itaque Socrates hoc dicit: una euntes videbimus, quid dicendum sit; alter alterum consilio adiuvabit; quod unus excogitare et reperire non poterit, id reperiet alter. Ferri non potest lectio vulgata πρὸς ὁδοῦ, quam formulam neque cum Zeunio ad Viger. p. 117. interpretari licet in promptu, facile; neque cum Wyttenbach. Bibl. Crit. I. t. p. 47. progrediendo, utiliter, neque cum Bernhardyo Syntax. p. 231. inter viam; quod etiamsi per aetatis Platonicae usum fieri liceret, tamen langueret mirifice. Ipsa sententia autem postulat, ut πρὸς ὁ τοῦ adiciatur. Itaque nec πρὸς ὁ τοῦ

eiiciendum, quanquam Hermogenes περὶ ἰδεῶν II. p. 406. ed. Laurent. hunc locum ita scriptum affert, ut πρὸς ὁ τοῦ desideretur.

ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι] De infinitivo post ἐπειδὴ in obliqua oratione posito vid. de Republ. X. p. 617. D: σφᾶς οὖν, ἐπειδὴ ἀφικέσθαι, εὐθύς δεῖν ἵεναι. Ibid. p. 614. A: ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν. Ibid. p. 619. C. Eadem ratio est verborum proximorum: εὐθύς δ' οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα. v. ad Phaedon. p. 72. A. cap. XVI. extr. Ceterum de ellipsi verbi ξυνέβη, unde infinitivus pendeat, nemo hodie cum Wolfio cogitabit.

E. οἱ μὲν γὰρ εὐθύς παῖδά τινα] Casus pronominis more fere constanti proximo

ταλαμβάνειν ἤδη μέλλοντας δειπνεῖν. εὐθύς δ' οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, Ἀριστόδημε, εἰς καλὸν ἦκεις· ὅπως συνδειπνήσεις· εἰ δ' ἄλλου τινὸς ἕνεκα ἦλθες, εἰσαὐθις ἀναβαλοῦ, ὡς καὶ χθὲς ζήτων σε, ἵνα καλέσαιμι, οὐχ οἴος τ' ἦ ἰδεῖν. ἀλλὰ Σωκράτη ἡμῖν πῶς οὐκ ἄγεις; Καὶ ἐγώ, ἔφη, μεταστρεφόμενος οὐδαμοῦ ὀρῶ Σωκράτη ἐπόμενον. εἶπον οὖν, ὅτι καὶ αὐτὸς μετὰ Σωκράτους ἦκοιμι,

p. et corr. D. Receptam lectionem confirmat Photius, qui in voc. οἷ hunc locum exscripsit, conf. Porson. ad Med. v. 734.

εὐθύς δ' οὖν] οὖν om. Par. DK. Vat. p.; in Bas. 1. 2. Flor. n. d' abest. quod tamen recte praecedenti μὲν respondet. Dein Bodl. pro ὦ, φάναι, habet ὦν φάναι, quae manifesta est grammatici alicuius correctio.

ὅπως συνδειπνήσεις] Sic unus Flor. n. probante etiam Bekkero. Ceteri omnes συνδειπνήσης.

οὐχ οἴος τ' ἦ ἰδεῖν] V. ἦν, quod e Ven. t. et pr. Coisl.

participio est accommodatus, de quo genere loquendi monuimus ad Gorg. p. 492. B. Lachet. p. 187. A. Legg. III. p. 689. A. Legg. IX. p. 856. E. Phaedr. p. 240. C. Hinc Arist. Avv. 45. ὅποι παρατὰν habet defensionem. conf. Krüger. ad Dionys. Historiogr. p. 119. Huius constructionis non memores librarii atque critici pronomen οἷ non uno modo corruperunt. Ad καταλαμβάνειν patet subiectum esse Aristodemum, quae quidem personae variatio adeo crebra est, ut exemplorum testimonio haudquaquam indigeat.

εἰς καλὸν ἦκεις] h. e. opportune, ut Menon p. 90. A: εἰς καλὸν ἡμῖν αὐτὸς εἰτε παρακαθίξει. Hipp. Mai. p. 286. E: εἰς καλὸν ἦκεις. Ibid. 286. C. Euthydem. p. 275: ἦκετον εἰς ἀλλοττον, i. e. opportunissime. Theag. p. 122. A. Xenoph. Symp. I. 4. Deinde vulg. ὅπως συνδειπνήσης mutavi, non quo coniunctivum aoristi primi solocum putaverim, quae fuit grammaticorum quorundam opinio; sed quod futurum rei ipsi

magis accommodatum esse videbatur. Nam in invitandi formulis Graeci post ὅπως inferunt futurum tempus, nunquam coniunctivum aoristi. Hipp. Mai. p. 286. B: ἀλλ' ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξει. Aristoph. Avv. 131: πρὸς Διὸς τοῦλυμπου, ὅπως παρέσει μοι καὶ οὐ καὶ τὰ παιδία λουσαμένα πρὸς· ἄλλω γὰρ ἐστιῶν γάμου. Nec vero post εἰς καλὸν ἦκεις comma, sed pleniorum interpunctionem ponendam iudicavimus, quo oratio efficeretur alacrior et vividior. Nam ita ὅπως συνδειπνήσεις non ex praegressis pendet, sed per se seorsum est accipiendum. Germanice dixeris: Ach lieber Aristodem, recht gelegen erscheinst du; dass du mir ja mitspeisest. In qua oratione etiam asyndeton est elegantissimum. Ineptum foret, si Agatho diceret: *opportune venisti, ut nobiscum coenes, quae verba liquet nullam certe continere Aristodemi invitationem.* Quamquam Hermanno visum est multo elegantius, si ὅπως συν-

κληθεῖς ὑπ' ἐκείνου δεῦρ' ἐπὶ δεῖπνον. Καλῶς γ', ἔφη, ποιῶν σὺ· ἀλλὰ ποῦ ἔστιν οὗτος; Ὅπισθεν ἐμοῦ ἄρτι εἰσῆει· ἀλλὰ θαναμάζω καὶ αὐτὸς, ποῦ ἂν εἶη. Οὐ σκέψαι, ἔφη, παῖ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; σὺ δ', ἦ δ' ὅς, Ἀριστόδημε, παρ' Ἐρυξίμαχον κατακλίνου.

Cap. III. Καὶ ἐ μὲν ἔφη ἀπονίξιν τὸν παῖδα, ἵνα κατακείτο· ἄλλον δὲ τινα τῶν παίδων ἦκειν ἀγ-

mutatum. Omittunt vocem Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w. Vat. a. c. n. Flor. a. b. c. i.

δεῦρ' ἐπὶ δεῖπνον] ἐπὶ τὸ δεῖπνον Par. F. sed v. p. 175. B. καλῶς γ', ἔφη, ποιῶν] γ' om. Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Nec tamen ausus sum voculam expungere, quae in hac responsionis forma paene est legitima.

P. 175. ἐ μὲν ἔφη ἀπονίξιν] Sic emendavit lectionem vulgatam καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπ. Bastius Specim. Crit. p. 10. Frustra Fischerus locum per anacoluthiam explicare conatus est. Dein

δειπνήσης scribatur, quippe quod ex εἰς καλὸν pendeat. Quasi vero urbanus et elegantius sit dicere: Sie sind recht gelegen gekommen, um mitspeisen. Ad proxima: εἰσαὐθις ἀναβαλοῦ, contendas Lucian. Pseudol. extr. τα λοιπὰ εἰσαὐθις ἀναβαλώμεθα. Plat. Euthyd. p. 275 A: εἰσαὐθις ἀποθρόθαι. Xenoph. Symp. II. 6: εἰσαὐθις ἀποθρόθαι. — πῶς οὐκ ἄγεις, qui fit, ut non adducas; v. ad Criton. in. Fuit autem Aristodemus homo Socratis amantissimus, ut miretur Agatho, quod solus sine Socrate venerit.

ὅτι καὶ αὐτὸς μετὰ Σ.] me et ipsum cum Socrate venisse, sicuti cuperet: dass ich ja eben mit dem Socrates gekommen wäre. Prave haec intellexit Hommelius, qui etiam in eo errat, quod paulo ante distinxit: καὶ ἐγώ, ἔφη, μεταστρεφόμενος, — οὐδαμοῦ ὀρῶ Σωκρ., quod ipse interpretatur: und ich, sagte er sich umdrehend, — sehe nirgends den Socrates Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

mir folgen. Finxit igitur vir doctus Aristodemum Apollodoro haec ita narrantem, ut, quasi res nunc ipsum agatur, corpus circumagat. Quod quam sit a Platonis elegantia alienum, vix est quod moneamus.

Καλῶς γ', ἔφη, ποιῶν σὺ] Charmid. p. 156. A: καλῶς γε σὺ, ἦν δ' ἐγώ, ποιῶν. Ibid. p. 162. E: καλῶς γε σὺ τολύων, ἦν δ' ἐγώ, ποιῶν. Hipp. Mai. init. καλῶς γε σὺ — νομίζων. Lachet. p. 192. B: ὀρθῶς γε σὺ λέγων. Theaet. p. 181. D: ὀρθῶς γε λέγων. Lysid. p. 204. A: καλῶς γ', ἦν δ' ἐγώ, ποιῶντες, ubi γὲ ex codd. restituit Bekkerus, cf. Heindorf. ad Charmid. p. 64. nostra ad Remp. V. p. 474. A. et Wyttenbach. Epistol. Critic. p. 26 sq. Dorvill. ad Charit. p. 296 sq. ed. Lips.

P. 175. καὶ ἐ μὲν ἔφη ἀπονίξιν τ. π. I. Atque puerum dicebat ipsum abluisse, ut accumberet. De infinitivo praesentis v. ad cap. I. — τὸν παῖδα, cuius hoc erat officium.

γέλλοντα, ὅτι Σωκράτης οὗτος ἀναχωρήσας ἐν τῷ
τῶν γειτόνων προθύρῳ ἐστῆκε, κάμου καλοῦντος οὐκ
ἐθέλει εἰσιέναι. "Ατοπόν γ', ἔφη, λέγεις· οὐκουν
B καλεῖς αὐτὸν καὶ μὴ ἀφήσεις; Καὶ ὅς ἔφη εἰπεῖν,

vett. ἕνα που κατακίοντο. Sed που om. cum Bodl. et Vat. A. co-
dices plurimi. Unde ortum sit που, intelligitur ex scriptura libro-

rum Ven. E. Par. EF. Vat. s. Flor. a ἕνα

κάμου καλοῦντος] Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. 7. Par. DK
Ang. w. Vat. p. et pr. Ven. t. καὶ οὐ καλοῦντος, quod dederunt
Bekk. et Turicensis. Bas. 2. Flor. a. b. c. i. Coisl. Ven. E. Ang.
n. alii καὶ σοῦ καλοῦντος. Sed unice vera est vulgata scriptura.
Sunt enim haec servi ista renunciantis verba; quod qui non per-
spicerent, pronomem temere mutaverunt. Fuit tamen qui hanc non
rectam, sed obliquam orationem esse contenderet ideoque καὶ οὐ
tueretur. Sed neglexit ille et indicativum et pronomem οὐτος.

οὐκουν καλεῖς] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Par. DK. Ambr.
Ang. u. w. Vat. a. c. n. Flor. a. b. c. o. Vulgo καλεῖ. Futurum
cum οὐκ coniunctum habet vim imperativi; v. ad c. 1. Pro so-

οὐκουν καλεῖς αὐτὸν καὶ
μὴ ἀφήσεις] Fallitur Rückertus καλεῖς pro praesenti
tempore habens, quum sit futu-
rum Atticum. Aristoph. Ec-
cles. 1179. ed. Dind. οὐκουν
(vulgo οὐκοῦν) ἔπαισι δῆτα γεν-
ναίως ἔρεῖς καὶ μὴ παραλείψεις
μηδέναι; Sophoc. Trachin.
1183: οὐ θάσσον ὄσεις, μηδ' ἀπι-
σῆσεις ἔμολε; Aiac. 75: οὐ οἶγ'
ἀνέξει, μηδὲ δειλλαν ἀρεῖς; Eu-
rip. Hippol. 500: οὐχὶ συγκλε-
σεις στόμα καὶ μὴ μεθήσεις αὐ-
θις ἀλοχίστους λόγους; Ibid. 602:
οὐ μὴ προσοῖσεις χεῖρα, μηδ' ἄψει
πέπλον; Ex quibus locis erit
perspicuum, cur pro vulg. οὐ-
κοῦν scripserimus οὐκουν. Tanta
enim vis negationis est, ut eti-
am ad secundum pertineat or-
ationis membrum, id quod ex eo
patet, quod non scriptum est
καὶ οὐκ ἀφήσεις, sed καὶ μὴ
ἀφήσεις. Nam καὶ οὐκ ἀφήσεις
si dictum esset, alterum mem-
brum per se constaret: nunc

istud καὶ μὴ ἀφήσεις; tanquam
unius eiusdemque sententiae pars
subiungitur, perinde ac si scri-
ptum esset οὐκουν ποιήσεις το
καλεῖν καὶ τὸ μὴ ἀφίναί αὐτόν;
Ceterum ex isto μὴ in altero
membro illato procul dubio orta
est soloeca ista lectio ἀφήσεις,
quae ante Fischeri editionem
erat divulgata. Similiter apud
Aristophanem I. c. ante Brun-
ckium legebatur παραλείψεις.

B. ἔθος γὰρ τι τοῦτ'
ἔχει] Hunc Socratis morem in-
fra c. 36. describit Alcibiades,
ubi v. annot. De loquendi ge-
nere cf. Hipp. Mai. p. 287. B:
ἔθος γὰρ τι τοῦτ' ἔχει. Dio
Chrysostom. Or. XIII. p.
219. B: ἔθος γὰρ τι τοῦτό ἐστι
τῶν τυράννων. Laudat hunc lo-
cum Priscianus XVIII. p.
1208. ed. Putsch., ut doceat
scriptores Atticos τὸ inferre eti-
am πλεοναστικῶς. Quod cave
credideris. Nam in hac quidem
formula τὸ non videtur esse otio-

Μηδαμῶς, ἀλλ' ἔατε αὐτόν. ἔθος γὰρ τι τοῦτ'
ἔχει· ἐνίοτε ἀποστάς ὅποι ἂν τύχη ἐστῆκεν. ἤξει δὲ
αὐτίκα, ὡς ἐγὼ οἶμαι. μὴ οὖν κινεῖτε, ἀλλ' ἔατε.
Ἄλλ' οὕτω χεῖρα ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ, φάναι τὸν Ἀγά-
θωνα. ἀλλ' ἡμᾶς, ὧ παῖδες, τοὺς ἄλλους ἐστιᾶτε·

loeco ἀφήσεις (v. Fischer. ad Weller., II. p. 481.) recte Bodl. Vat.
A. Parisini, Flor. a. b. c. i. aliique ἀφήσεις.

B. ὅποι ἂν τύχη] ὅποι pro vulg. ὅπη praeberunt Bodl.
Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DFK. Ang. u. w. Vat. a. c. n. p.
Ven. t. Flor. a. b. c. 1. Iidem fere libri τύχη prae vulg. τύχοι
tuentur. Coniunctivum etiam Bodl. et Vat. A. habent, quos Bek-
kerus neglexit. In praecedentibus Bas. 1. 2. ἔθος τοι τοῦτ' ἔχει,
probante Fischerio. sed vide ann.

ὡς ἐγὼ οἶμαι] Bekkerus ex Par. D. Vat. p. scripsit ὡς
ἐγὼ οἶμαι. Dein pro soloeco κινεῖτε ex codd. fere omnibus κινεῖτε
est restitutum, v. infpp. ad Gregor. Corinth. p. 15. ed. Schaeff.
Herm. ad Viger. p. 809.

εἰ σοὶ δοκεῖ, φάναι] V. post δοκεῖ interpositum legitur ἔφη,
quod om. Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. k. et pr. Ven. E. et abie-
cit etiam Bekker.

sum, si quidem verba hoc modo
explicanda sunt: τοῦτ' ἐστὶν
ἔθος τι, ὃ ἔχει. Nos: es ist
dieses so eine Sitte, die
er an sich hat. Quemadmo-
dum autem fuerunt qui τὸ hoc
loco redundare opinarentur, ita
in superioribus non defuerunt
qui, quod Ἀτοπόν γ' — λέγεις
scriptum esset, mirarentur. Vide
igitur an voculae τὸ desiderium
lenire possint haec. Phaedr. p.
274. C: γελοῖον ἦρον. Euthyd.
p. 286. D: ἕνα δὲ ἄτοπον λέγης.
De Rep. VII. p. 536. B: γελοῖον
τοῖκα παθεῖν. Ibid. II. p. 368.
A: θεῖον πεπῶθατε. Legg. I.
633. B. 642. A: μέγα λέγεις.
Ibid. p. 658. C: ἄτοπον ἦρον.
III. 685. A: ἄδλον ἐρωτᾶς. III.
692. C. XII. 942. C. et 960. D.
οὐ μικρόν λέγεις. Soph. Oed.
Tyr. v. 515: πρὸς ἐμοῦ πέπον-
θῆναι εἰς βλάβην φέρον, pro φέ-
ρον τι. Eurip. Hippolyt. v. 278:
θανμασιὸν εἶπας. Sophoc. l.
Oed. Col. v. 857: θεῖον λέγεις.

Aiac. v. 1127: θεῖον γ' εἶπας.
Aristoph. Ecclesiaz. v. 812:
θεῖον γε λέγεις. Xenoph. Me-
mor. IV. 8, 6: θανμασιὰ λέγεις.
Ibid. II. 7, 13: θανμασιὸν ποι-
εῖς, ὅς — Ibid. II. 3, 15: ἄτο-
πα λέγεις. καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ.
v. etiam Boeckh. in Min. p.
112. Matthiae ad Eurip. Orest.
v. 400. Reisig. Coniectann. I.
p. 216 et Fritsch. Quaestiom.
Luciann. p. 93 sq. Eodem modo
Latini. Horat. Sat. I. 10, 20:
magnum facit, i. e. magnum
quid. Ibid. I. 4, 10: ut ma-
gnum. II. 5, 79: magnum do-
nandi. Ibid. II. 2, 102: non
est melius. Sat. II. 8, 53. et
57: melius et maius. Epod.
XVI. 23.

μὴ οὖν κινεῖτε] nolite
igitur eum in meditatione
defixum turbare, sed si-
nite. Alius verbi usus est quem
ad Remp. I. p. 329. attingimus.

πάντως παρατίθετε ὅ τι ἂν βούλησθε, ἐπειδὴν τις ὑμῖν μὴ ἐφροστήκη· ὁ ἐγὼ οὐδεπόποτε ἐποίησα. νῦν οὖν νομίζοντες καὶ ἐμὲ ὑφ' ὑμῶν κεκλήσθαι ἐπὶ C δειπνον καὶ τοῦσδε τοὺς ἄλλους, θεραπεύετε, ἵνα ὑμᾶς ἐπαινῶμεν.

Μετὰ ταῦτα ἔφη σφᾶς μὲν δειπνεῖν, τὸν δὲ Σωκράτη οὐκ εἰσιέναι. τὸν οὖν Ἀγάθωνα πολλάκις κε-

πάντως παρατίθετε] πάντας καὶ π. Ven. Z. Vind 2. Etiam Bas. 2. πάντας καὶ π. habet male. Dein Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. D. ἐφροστήκει. Par. k. ἐφροστήκει. Coisl. ἐφροστήκει. Par. E. ἐφροστήκει. Ambr. Vat. r. ἀφροστήκη. Pro οὐδεπόποτε Par. DK. Vat. p. μηδεπόποτε. Supervacanea est Hommелиi coniectura: ἐπεὶ, τᾶν, τις ὑμῖν μὴ ἐφροστήκη.

C. ἔ δὲ οὐκ ἔᾶν] Sic Bodl. Vind. 1. 2. pro vulg. αὐτὸν δὲ οὐκ ἔᾶν. Par. DKEF. Vat. p. s. et rec. Coisl. τὸν δὲ οὐκ ἔᾶν. Flor. a. b. i. τὸν δὲ Σωκράτην οὐκ ἔᾶν. Vat. A. Ang. w. Vat. r.

πάντως παρατίθετε] utique apponite quodcunque volueritis. Illud πάντως sic cum imperativo iunctum quoniam mirum nonnullis accidit, locum corrigendum statuerunt. Sed quod reposuerunt ἰστιάτε πάντας, id quamquam Thierschio, Reyndersio, Rückerto placuit, tamen adeo languidum censemus, ut a Platonis manu haudquaquam profectum videatur. Recte vero et usui loquendi convenienter dicitur πάντως παρατίθετε. Xenoph. Cyrop. VIII. 3, 27: πάντως τὸνν, ὁ Σάκας ἔφη, δεῦρόν μοι. VII. 1, 18: ἀλλ' ἕως ἔτι σοι σχολή —, πάντως παρακάλεε τοὺς σὺν σοι εἰς τὴν ἐμβολήν. Oecon. XII. 11. al. Quocirca hic quidem nullam profecto videmus loci mutandi necessitatem. Sed praeterea labes aliqua haerere viris doctis visa est in proximis. Nam ἐπειδὴν τις ὑμῖν μὴ ἐφροστήκη quum nihil possit significare aliud nisi hoc: quum s. si quando nemo vobis est praepositus, hoc prorsus abhorre a mente Agathonis putarunt, qui ratio-

nem addere voluerit, cur servi suo arbitratu quidquid velint apponere convivis possint. Sed tota haec, si qua est, difficultas facili negotio removetur accuratioris loci interpretandi ratione investigata. Etenim verba ἐπειδὴν — ἐφροστήκη cohaerent cum ὅ τι ἂν βούλησθε, ad quod intelligendus relinquitur infinitivus παρατίθεναι. Itaque sententia haec est: Utique apponite quidquid apponere volueritis, quum nemo vobis praefectus sit: id quod ego nunquam feci; h. e. nunquam ita institui, ut vobis inter epulas aliquis esset eo nomine praefectus. Ita omnia et facili ratione expedita et ab vitii suspicione vindicata sunt.

νῦν οὖν νομίζοντες — θεραπεύετε] Hommелиus post ἐπὶ δειπνον interpunxit, commate post τοὺς ἄλλους sublato. Putat enim ante καὶ τοῦσδε τοὺς ἄλλους commate intelligi ἐμὲ. Quod ob id ipsum, quia καὶ τοῦσδε τοὺς ἄλλους additum est atque verbo θεραπεύετε praemissum, fieri nullo pacto potest. Recte

λεῦν μεταπέμψασθαι τὸν Σωκράτη, ἔ δὲ οὐκ ἔᾶν. ἤκειν οὖν αὐτὸν οὐ πολὺν χρόνον, ὡς εἰώθει, διατρίψαντα, ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς μεσοῦν δειπνοῦντας. τὸν οὖν Ἀγάθωνα, τυγχάνειν γὰρ ἔσχατον κατακεῖμενον μόνον, Δεῦρ', ἔφη φάναι, Σώκρατες, παρ' ἐμὲ κατὰκεισο, ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ [ἀπτόμενός σου] ἀπολαύσω, D ὅ σοι προσέστη ἐν τοῖς προθύροις. δῆλον γὰρ, ὅτι

et pr. Par. D. ὁ δὲ οὐκ ἔᾶν, quod recepit Bekker. Idem tamen in Commentariis scripsit, hic, si usquam alibi, obsoleto illi ἔ locum esse, de quo vide sis Buttmann. Gr. Ampl. T. I. p. 289 sq. Idem fortasse delituit De Rep. X. p. 617. E., quem locum Rückertus comparat.

D. ἀπτόμενός σου] Desunt haec verba in Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w. et ed. Bas. 1. Uncis incluserunt Hommелиus et Turicensis; expunxit C. Fr. Hermann. Pro προσέστη male προσέστη Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK Aug. w. Vat. p. Mox κατέλεισθαι Coisl. Flor. F.

se habet καὶ ἐμὲ καὶ τοῦσδε τοὺς ἄλλους, i. e. ὡς περ τοῦσδε τοὺς ἄλλους, οὕτω καὶ ἐμὲ.

C. ἔ δὲ οὐκ ἔᾶν] h. e. se autem id non concessisse. Ne autem scribendum putes αὐτὸς δὲ οὐκ ἔᾶν, ex lege illa, de qua v. Matthiae §. 536., oppositionis ratio accusativum exigit. Quamquam tenendum est quod annotavimus infra p. 220. E. Praeterea cf. p. 175. E: οἶμαι γὰρ με παρὰ σοῦ πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας πληρωθῆσθαι. Charmid. p. 173. A: οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, ληρεῖν με. Apolog. Socrat. p. 36. B: ἠγροάμενος ἔμειν τὸν τῷ ὄντι ἐπιεικέστερον εἶναι. Lachet. p. 111. A: καμὲ ἠγροῦμαι ἐν τοῖς εὐνοιστάτοις σοι εἶναι. Legg. IX. p. 860. C: οἶμαι διαφθῆσθην ἐμὲ εἰρημέναι. Xenoph. Anab. VII. 1, 30: ἐγὼ μὲν τὸνν εὐχόμαι — μυσίας ἐμὲ γε κατὰ τῆς γῆς ἀγροῦντας γενέσθαι. Plura habet Heindorf. ad. Euthydem. §. 79. et Sophist. §. 42.

ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς μεσοῦν δειπνοῦντας] sondern höchstens hätten sie

sich in der Mitte des Mahles befunden. Phaedr. p. 241. D: καίτοι ὄμην γε μεσοῦν αὐτόν, sc. τὸν λόγον. Politic. p. 265. B: κατ' ἀρχάς μὴν καὶ μεσοῦσιν ἔμα τῆς πορείας (i. e. ἐν τῷ μέσῳ τῆς πορείας οὖσιν) χαλεπὸν ἂν ἦν ἡμῖν τὸ πρόσταγμα. Eurip. Med. v. 59: ἐν ἀρχῇ τὸ πῆμα, κοῦδέπω μεσοῦ. al. De μάλιστα ita usurpato v. Löbeck. ad. Phryn. p. 50. Bast. Epistol. crit. p. 37. sq. Ita Criton. p. 43. A: πηρὶκα μάλιστα;

D. ἀπτόμενός σου] Haec verba quoniam desunt in bonis codd. uncis seclusimus. Potuerunt enim addi ex glossemate. Quamquam potuerunt item a criticis supiciiosioribus deleri. Reperit certe ea Socrates verbis ἐὰν ἀπώμεθα ἀλλήλων. Itaque saltem servandam duximus eorum memoriam. Mox quod post εἰπεῖν infertur φάναι, nihil hoc usu frequentius, v. mox p. 177. A. Phaedon. p. 115. C.

ὅ σοι προσέστη ἐν τ. π.] h. e. quod se tibi obtulit in vestibulo.

δός τε σφᾶς ποιήσασθαι καὶ ἕσαντας τὸν θεὸν καὶ
τᾶλλα τὰ νομιζόμενα τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον.
τὸν οὖν Πανσανίαν ἔφη λόγου τοιούτου τινὸς κα-
τάρχειν. Εἶεν, ἄνδρες, γάναι, τίνα τρόπον ῥᾶστα
πιόμεθα; ἐγὼ μὲν οὖν λέγω ὑμῖν, ὅτι τῷ ὄντι πάνυ
χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθῆς πότου καὶ δέομαι ἀνα-
ψυχῆς τινος, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς· πα-

P. 176. ῥᾶστα πιόμεθα;] V. ἥδιστα πιόμεθα; Pro ἥδιστα
Bodl. Vat. A et codd. reliqui omnes ἕστα, ut mox iteratur ὡς
ῥᾶστα πίνομεν. Ad quem locum schol. ῥᾶστα τὸ ἥδιστα ἐν-
ταῦθα σημαίνει. Itaque illud ἥδιστα ex glossemate videtur flu-
xisse. Utrumque ἥδιστον καὶ ῥᾶστον coniunxit Dionys. Hal. T. I.
p. 19. ed Reisk. Doederlin. Specim. nov. edit. Sophocl. p. 90.
ῥᾶστα putabat in ἕστω aut ἄριστω mutandum esse. Pro πιόμεθα
πιόμεθα praebent Bodl. Par. DK. Ang. w. Vat. p. v. Ven. t. et
ex corr. Vat. A.

B. παρῆστε] Sic Bodl. Par. E. Vat. s. t., quam scripturam
etiam alii firmanit παρῆσθε vel. παρῆσαι scriptum exhibentes. Le-
gebatur ante Tur. παρῆτε.

Phileb. p. 231. collat. interprett.
ad Xenoph. Sympos. II. 1.

τὸν οὖν Πανσανίαν] Fuit
hic Agathonis amator, v. Prota-
gor. 315. D. E. Davis. ad
Max. Tyr. XXVI. 8. p. 27.
nostra introduct. ad Sympos. p.
XIV. sqq. Heindorf. ad Prota-
gor. p. 485. Schneider ad
Anabas. p. 420. et ad Sympos.
p. 146 sq.

τίνα τρόπον ῥᾶστα πιό-
μεθα] Schol. ῥᾶστα τὸ ἥδι-
στα ἐνταῦθα σημαίνει. Recte.
Eodem modo mox dicitur ῥᾶ-
στώνη τις τῆς πόσεως. Itaque
ex glossemate ortum est quod
vulgo legebatur ἥδιστα. De in-
dicativo πιόμεθα, quem in lo-
cum coniunctivi substituiimus, v.
infra c. XXXI: πῶς οὖν, γάναι,
— ποιοῦμεν; οὕτως οὕτε τι λέ-
γομεν ἐπὶ τῇ κίλικι οὕτε τι ἄδο-
μεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς ὡς περ οἱ δι-
ψῶντες πιόμεθα. De Republ. II.
p. 377. E: ἀλλὰ πῶς δὴ λέγο-
μεν; Ibid. VII. p. 530. D: ὡς—
ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἢ πῶς ποιοῦ-
μεν; Ibid. V. p. 461. E: ἢ πῶς

ποιοῦμεν; cf. Delect. Epigramm.
VII. 12. ed. Iacobus ibique an-
not. p. 228. Futurum habes
Phaedon. p. 71. E: πῶς οὖν
ποιοῦμεν; al.

οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς
πολλοὺς] Sc. δεῖσθαι ἀναψυ-
χῆς, v. ad Apol. Socr. p. 25.
E. — De Aristophane nota sunt
omnia. Neque enim alium esse,
qui a Platone hilaris Agathonis
conviva introducitur, atque poe-
tam comicum, certissime co-
gnoscitur ex oratione Alcibiadis
c. XXXVI, ubi versus 361. ex
Nubibus recitatur. Quod autem
Plato eum in hoc libro fecit
cum Agathonis amicis convivan-
tem adeoque cum ipso Socrate
familiariter colloquentem, fue-
runt qui inde colligerent philoso-
phum neque odisse hominem fe-
stivissimum, neque putasse huius
potissimum diceris factum esse,
ut Socrates mortis condemna-
retur. Sed v. Prolegg.

B. Τοῦτο μέντοι εὐ λέ-
γεις] μέντοι frequenter in re-
sponcionibus aientibus usurpatum

ρῆστε γὰρ χθῆς. σκοπεῖσθε οὖν, τίνι τρόπῳ ἂν ὡς B
ῥᾶστα πίνομεν. Τὸν οὖν Ἀριστοφάνη εἰπεῖν· Τοῦ-
το μέντοι εὐ λέγεις, ὦ Πανσανία, τὸ παντὶ τρόπῳ
παρασκευάζεσθαι ῥαστώνην τινὰ τῆς πόσεως· καὶ γὰρ
αὐτός εἰμι τῶν χθῆς βεβαπτισμένων. Ἀκούσαντα οὖν
αὐτῶν ἔφη Ἐρυξίμαχον τὸν Ἀκουμένοῦ, Ἡ καλῶς,
γάναι, λέγετε. καὶ ἔτι ἐνός δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαι,

παρασκευάζεσθαι ῥαστώνην] Sic Vat. A. Ven. E. Par.
DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. r, quod recepit Bekker. Vulgo
παρασκευάζεσθαι. Vat. n. παρασκευάζεσθαι.

καὶ γὰρ αὐτός εἰμι] Sic Bodl. Vat. A. Par. EK. Ambr.
Ang. w. Vat. p. r. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i. n. Vulgo erat: καὶ
γὰρ καὶ αὐτός, v. ann.

αὐτῶν ἔφη Ἐρ.] Bodl. Vat. A. et pauci alii αὐτόν. male.
Dein Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p.
τὸν Ἐρυξίμαχον, praemisso articulo. Pro τὸν autem ante Ἀκου-
μένοῦ Par. k. habet τοῦ. Pro vulg. Ἀκουμένου recte monuit Bas-
tius accentus legem postulare Ἀκουμένοῦ. v. Reiz. De accentus
inclinat. p. 117. Et id ipsum praebuerunt Par. DFK.

Phaed. p. 68. B: οὐ πολλὴ ἂν
ἀλογία εἴη; Πολλὴ μέντοι ἡ Αἰ.
Ibid. p. 81. D. Sophist. p. 245.
B. Xenoph. Cyrop. 1. 4, 19.
Aristoph. Equit. v. 178. al.

ῥαστώνην τινὰ τῆς πόσε-
ως] Photius: ῥαστώνη ἀνά-
πανσις, τέφρις, τρυφή, εὐκόλλη.
Bekkeri Anecd. I. p. 300: ῥα-
στώνη ἄδεια, ἀνάπανσις.

καὶ γὰρ αὐτός εἰμι] Quod
vulgo ante αὐτός repetitum erat
καὶ, eo non opus est. Videtur
enim additum esse ab iis, qui
καὶ γὰρ non solum et enim,
sed etiam nam et, nam eti-
am significare ignorarent. Apo-
log. Socrat. p. 18. E: καὶ γὰρ
ἡμεῖς ἐκείνων πρότερον ἠκούοιτε
κατηγοροῦντων. Gorg. p. 467. B.
De Rep. V. p. 468. D. VII p.
527. C. Theaet. p. 145. D.
Hipp. mai. p. 290. C., ubi v. an-
not. Hom melius καὶ putat es-
se expletivum, quod quale sit
equidem ignoro. Verbum βα-
πτίζεσθαι de iis usurpatum, qui
se largius invitarunt vino, ad-
hibuit etiam Lucian. T. III,

p. 81; κρηβαροῦντι καὶ βεβα-
πτισμένῳ σοικεν. Clemens Al.
Paed. II. p. 182, 29: ὑπὸ μέ-
θης βαπτίζόμενος εἰς ὕπνον. v.
Dorvill. ad Chariton. p. 307.
ed Lips.

Ἐρυξίμαχον τὸν Ἀκ.] De
Eryximacho medico, Acumeni
medici filio, v. Protagor. p. 315.
C. Xenoph. Mem. III. 13. ibi-
que Valcken. Amicum fuisse
Phaedri patet e dialogo Phaedri
nomine inscripto p. 263. B. 227.
A. — Phaedrus, Pythoclis fili-
us, cognomini Platonis dialogo
nobilitatus, quem Athenaeus
XI. p. 505. F. negat fuisse So-
cratis aequalem, etiam in Pro-
tagora p. 315. C. inter convi-
vas Calliae memoratur. Erat
homo mollis ac delicatus, σοφός
τὰ ἐρωτικά v. Phaedr. p. 227.
A. Sectatus autem rhetores Si-
culos, imprimis Tisiam et Lysi-
am, misse sibi placebat in ora-
tione comenda et calamistris
ornanda. v. Phaedr. p. 227. p. 273.
al. Itaque oratio illa, quam Pla-
to ab eo habitam facit p. 178 sqq.,

πῶς ἔχει πρὸς τὸ ἐρῶσθαι πίνειν Ἀγάθων. Οὐ-
δαμῶς, φάναι, οὐδ' αὐτὸς ἐρῶμαι. Ἐρμαιον ἂν
C εἶη ἡμῖν, ἢ δ' ὅς, ὡς ἔοικεν, ἐμοὶ τε καὶ Ἀριστο-
δήμῳ καὶ Φαίδρῳ καὶ τοῖσδε, εἰ ὑμεῖς οἱ δυνατώ-
τατοι πίνειν νῦν ἀπειρήκατε ἡμεῖς μὲν γὰρ ἀεὶ ἀδύ-
νατοι. Σωκράτης δ' ἐξαίρω λόγου· ἱκανὸς γὰρ καὶ
ἀμφοτέρω, ὡστ' ἐξαρκέσει αὐτῷ ὀπότρω' ἂν ποιῶμεν.
ἐπειδὴ οὖν μοι δοκεῖ οὐδεὶς τῶν παρόντων προθύ-
μως ἔχειν πρὸς τὸ πολὺν πίνειν οἶνον, ἴσως ἂν ἐγὼ
περὶ τοῦ μέθυσκεσθαι, οἷόν ἐστι, τάληθ' ἢ λέγων ἤτ-

Ἐρμαιον ἂν εἴη] Par. F. Ambr. Ang. u. w. Vat. r. Ven. t.
ἐρμαιον. v. Fragm. Lexic. graec. apud Hermannum De entendand.
rat. Gramm. Gr. p. 342. §. 449.

C. ἐξαίρω λόγου] V. ἐξαίρω τοῦ λόγου. Articulum om.
Bodl. Coisl. Vat. A. Par. DEFK. Ang. u. w. Par. n. p. r. s. Flor.
a. b. c. i. Illud ἐξαίρω autem [cum Heindorfio ad Theaet.
p. 352. praeeunte Bekkero in ἐξαίρω mutavi.

εἴην ἀηδής] ἀηλής pr. Bodl. Vat. A.

habet nescio quid fucati colo-
ris et ornamentis, ut facile
appareat hominis ingenium et
mores, [ut ceterorum conviva-
rum, a Platone ad ipsam veritatem
esse expressos.

πῶς ἔχει πρὸς τὸ ἐρῶσθαι
πίνειν] h. e. ecquid
Agatho ad bibendum valet.

Ἐρμαιον ἂν εἴη — εἰ
ἡμεῖς νῦν ἀπειρήκατε] Sunt
haec verba Eryximachi, non Aga-
thonis. — Ἐρμαιον, i. e. κερ-
δος ἀπροσδόκητον, ἐπιτύχημα.
Phaed. p. 107. C: εἰ μὲν γὰρ ἦν
ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγῆ,
ἐρμαιον ἂν ἦν τοῖς μικροῖς ἀπο-
θανοῦσι κ. τ. λ. Infra p. 217.
A. c. XXXIII: ἠγρούμενος δὲ αὐ-
τὸν ἐπονομαζέσθαι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὄρεϊ
ἐρμαιον ἠρησάμην εἶναι καὶ ἐπι-
τύχημα ἐμὸν θανάστον. In ver-
bis Ἐρμαιον ἂν εἴη ne quis οὖν
insertum cupiat, prohibebunt
quae ad Remp. V. p. 463. ad-
scripsimus. De indicativo ἀπει-
ρήκατε post optativum illato v.
ad Apolog. Socr. c. XII extr.
p. 42.

C. ὡς ἔοικεν] Attica urba-
nitate pro ὡς ἀληθῶς dictum,
usu frequenti, v. Lennep. ad
Phalar. Epp. p. 316.

ἐξαίρω λόγου] Ne quis re-
quirat articulum, prorsus eodem
modo Phaedr. p. 242. B: Συμ-
μῖαν τὸν Θεβαίων ἐξαίρω λόγου.
De Republ. VI. p. 493. A: θεῖον
μῖντοι — ἐξαίρω λόγου. Ibid.
III. p. 394. B, in quibus locis
omnibus perperam scribatur
ἐξαίρω, v. Wyttenbach ad
Plutarch. de S. N. V. p. 141.
et Heindorf. ad Theaet. p.
352. Sed ἐξαίρω scribi oportere
docet inter alia Maxim. Tyr.
X. 4: Ἐπιγονοὺν ἂν ἐξεῖω λόγου.
Inserto articulo Libanius Orat.
in Jul. I. p. 379. ed. Reisk. a
Reyndersio laudatus: Φολιῶνα δ'
ἐξαίρω τοῦ λόγου. Aristides
Orat. II. p. 269. T. II. ed. Iebb:
Πλάτων δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου·
ἱκανὸς γὰρ ἀμφοτέρω: quae ex
hoc loco imitatione expressa
sunt. Socratem quod numero hoc
eximit, valet hoc ad testificandam
ejus animi fortitudinem, quam

τον ἂν εἶην ἀηδής. ἐμοὶ γὰρ δὴ τοῦτό γε οἶμαι κα- D
τάδηλον γεγονέναι ἐκ τῆς ἱατρικῆς, ὅτι χαλεπὸν τοῖς
ἀνθρώποις ἢ μέθη ἐστί· καὶ οὔτε αὐτὸς ἐκὼν εἶναι
πόρρω ἐθελήσαιμι ἂν πιεῖν, οὔτε ἄλλω συμβουλεύ-
σαιμι, ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτε-
ραίας. Ἀλλὰ μὲν, ἔφη φάναι ὑπολαβόντα Φαίδρον
τὸν Μυρρῶνούσιον, ἐργαίε σοι εἶωθα πείθεσθαι, ἄλ-
λως τε καὶ ἄττ' ἂν περὶ ἱατρικῆς λέγης, νῦν δ',
ἂν εὖ βουλευῶνται, καὶ οἱ λοιποί. Ταῦτα δὴ ἀκού-

D. ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα] Bodl. a. pr. m. Vat. A.
Par. DK. Vat. p. κραιπαλῶντα. Dein Bodl. Vat. A. Φαίδρων.
Iidem cum Ven. E. Par. D. Ang. u. w. Vat. n. p. Vind. 7. Flor.
a. b. c. i. Μυρρῶνούσιον pro vulg. Μυρρῶνούσιον. v. Pausan. I. 31.
et Steph. Byzant. in voc.

νῦν δ', ἂν εὖ βουλευῶνται, καὶ οἱ λοιποί] Vett. editt.
νῦν δ' αὖ εὖ βούλονται. Bekkerus cum Par. E. νῦν δὲ αὖ βούλον-
ται. In Vind. I. Flor. b. c. i. Coisl. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. r.

ipsam infra p. 323. C. proba-
visse narratur.

ὅστι' ἐξαρκέσει αὐτῷ] ut
satis habiturus sit, ut ei
satisfactorum sit, utrum-
cunque faciamus.

ἤττον ἂν εἴην ἀηδής] cum
Attica urbanitate dictum pro vo-
bis haudquaquam mole-
stus ero.

D. αὐτὸς ἐκὼν εἶναι] h.
e. quantum quidem ex mea
voluntate pendeat, quan-
tum quidem res mei sit
arbitrii, v. Hermann. ad
Viger. p. 888.

ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶν-
τα] Accusativus, qui ad infinitivum
πιεῖν pertinet, more non
infrequenti post dativum infer-
tur, ut Criton. c. XIII: τῷ ἐξου-
σίαν πεποιμέναι Ἀθηναίων τῷ
βουλομένῳ — ἐξεῖναι λαβόντα
τὰ αὐτοῦ κ. τ. λ. Infra c. XIII:
πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρα-
σκευάζει, καὶ ἀλλήλους δυναμέ-
νους ὀμιλεῖν. De Republ. III.
p. 414. A: τιμὰς διοτέον ἕρποντι —

λαγχάνοντα. Euthyphr. p. 5. A:
κραισιτόν ἐστι μεθητῆ ὡς γενέ-
σθαι καὶ προκαλεῖσθαι, λέγοντα
ὅτι κ. τ. λ., ubi v. annot. Di-
narch. Or. contra Demosth.
extr. προσεκτεῖν ἡμῖν — εἰδότας.
Sophoc. Electr. v. 480: ὑπε-
στί μοι θράσος, ἀδυνασίαν κλύ-
ουσαν ἀριῶς ὀνειράτων, ubi v.
Brunck. Plura dabunt Elms-
leius ad Eurip. Heraclid. v.
693. Interpp. ad Lucian. Electr.
§. 3. ad Thucyd. VII. 57. Ia-
cobs. in Athen. p. 97.

σοι εἶωθα πείθεσθαι] V.
Phaedr. p. 227. A.

ἄλλως τε καὶ ἄττ' ἂν π.
i. λέγης] Hoc paullo gravius
dictum pro ἄλλως τε καὶ ἐάν τι-
να λέγης, v. ad Euthyphron. p.
3. D. Apol. Socrat. p. 22. B.
Phaedr. p. 242. C. 269. D. La-
chet. p. 188. A.

νῦν δ', ἂν εὖ βουλευῶν-
ται, καὶ οἱ λοιποί] nunc
vero, si bene sibi consu-
lant (nec velint valetudini
officere), etiam reliqui prae-
ter me convivae consilio

Εσαντας συγχωρεῖν πάντας μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν, ἀλλ' οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν.

Cap. V. Ἐπειδὴ τοίνυν, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, τοῦτο μὲν δέδοκται, πίνειν ὅσον ἂν ἕκαστος βούληται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι, τὸ μετὰ τοῦτο εἰσηγοῦναι τὴν μὲν ἀρτι εἰσελθούσαν ἀνλητρίδα χαιρεῖν ἑᾶν, ἀνλοῦσαν ἑαυτῇ, ἢ, ἂν βούληται, ταῖς γυναιξὶ ταῖς ἔνδον, ἡμᾶς δὲ διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τήμερον. καὶ δι' οἶων λόγων, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω

est ἡν δ' ἂν εἰ β., in quo veri insunt vestigia. Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. Par. F. Ambr. Aug. u. w. Vat. n. r. Ven. t. βούλωται. Coisl. ex em. βουλεύονται. Mittamus iam reliquas virorum doctorum coniecturas. Patet enim ex librorum lectionibus proxime ad verum accessisse Bastium Epist. crit. p. 13., qui legendum putat: ἡν δ' ἂν εἰ βουλεύονται καὶ οἱ λοιποί, i. e. modo ceteri quoque sibi bene consulant, modo verba ἂν εἰ βουλεύονται a ceteris interpunctione separentur, ut cohaereant inter se haec:

quo obtemperabunt. Nam ad ἡν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ intelligendum relinquatur σοι πείσονται. Optime Winckelmannus ad Euthydem. p. 140., qui veram loci rationem acute perspexit, comparat Thucyd. V. 111: ὃ ἡμεῖς, ἦν εἰ βουλεύσθε, φυλάξεσθε καὶ οὐκ ἀπειθεῖς νομίετε πόλεως τῆς μεγίστης ἠτιάσθαι. Ibid. c. 110: οὐκ, ἦν γε σωφρότως βουλεύσθε. Menon. p. 80. B: καὶ μοι δοκεῖ εἰ βουλεύσθαι οὐκ ἐκπέων ἐνθένδε, οὐδ' ἀποδηῶν.

Ε. διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν — συνουσίαν] h. e. εὐκείναι μεθυσκομένους. Legg. I. p. 640. B: ἔστι δὲ γε ἡ τοιαύτη ουνουσία, εἴπερ ἔσται διὰ μέθης, οὐκ ἀθρόμβος. v. Matthiae §. 580 e. Eodem modo mox dicitur διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι, h. e. ἀλλήλοις διαλεγόμενοι συνεῖναι. conf. Baehrius ad Plutarchi Pyrrhum c. 14. οὔτω π. ἡδονῆν] ita ut valeat ad voluptatem, h. e. quantum quisque velit. v. cap.

V. in., ubi est: ὅσον ἂν ἕκαστος βούληται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι. De Rep. IV. p. 420. E: πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι τὴν γῆν. Eurip. Med. 771: δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους. Demosth. pro. Coron. §. 2: ὃ μὲν ἐστὶ πρὸς ἡδονὴν, τοῦτο δέδοκται. Isocrat. De Pac. p. 179. Beck: πρὸς ἡδονὴν δημηγοεῖν. Herodot. III. 126: οὐ πρὸς ἡδονὴν αἰὲν τὰ ἀγγελλόμενα. Aeschyl. Prometh. v. 503: ἔχοντ' ἂν εἰη δαίμοσι πρὸς ἡδονὴν. Ac similiter dicitur πρὸς ὄργην, πρὸς χάριν, πρὸς ἐχθρῶν, al. de quibus V. Dorvill. ad Chariton. p. 538. ed. Lips. Istud οὔτως autem, δεκτικῶς dictum, accipiendum est ut in formulis illis, οὔτως ἐξ ὑπογίου, οὔτως ἐν τῷ παρόντι, aliis. v. Heindorf. ad Phaedr. p. 235. C. Neque enim mihi persuadere possum verum vidisse Hommelium, qui post οὔτω commate distinguit, ut πρὸς ἡδονὴν per epexegetin adiciatur.

τὸ μετὰ τοῦτο εἰσηγοῦ-

ἡμῶν εἰσηγήσασθαι. Φάναι δὲ πάντας καὶ βούλεσθαι καὶ κελεύειν αὐτὸν εἰσηγεῖσθαι. Εἰπεῖν οὖν τὸν Ἐρυξίμαχον, ὅτι Ἡ μὲν μοι ἀρχὴ τοῦ λόγου ἐστὶ κατὰ τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην· οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε, ὃν μέλλω λέγειν. Φαῖδρος γὰρ ἐκάστοτε πρὸς με ἀγανακτῶν λέγει· Οὐ δεῖνόν, φησὶν, ὦ Ἐρυξίμαχε, ἄλλοις μὲν τισὶ θεῶν ὕμνους καὶ παιῶνας εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους, τῷ δὲ Ἐρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ το-

νῦν δ' — καὶ οἱ λοιποί, id quod sensit etiam Winkelm ad Euthyd. p. 140.

E. ἂν βούληται] V. ἂν γε βούληται: sed γε non agnoscunt Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Ven. t. Flor. a. b. c. i. Pro ἂν Bodl. Vat. A. Par. DK ἂν praebuerunt.

P. 177. καὶ κελεύειν] Hoc καὶ ignorant Vat. A. Ang. w. C. Fr. Herm. καὶ ante βούλεσθαι extrudi iubet. v. explicatt.

καὶ παιῶνας] παῖνας Vat. A. Coisl. Ang. w. Vat. n. et

μαί] h. e. συμβουλεύω, interprete Hesychio. Nam εἰσηγεῖσθαι est conditionem ferre, auctorem esse, suadere. Criton. p. 48. A: ὥστε — οὐκ ὀρθῶς εἰσηγεῖ εἰσηγούμενος — δεῖν ἡμᾶς φροντίζειν κ. τ. λ. Putarunt autem viri docti dimitti tibicinam, ut notaretur Xenophon, qui tibicinae et aliis ludis in suo convivio locum dedisset. Quam quidem opinionem nuper exploserunt Boecklius in disput. de similitate, qua e Platoni cum Xenophonte intercessisse fertur p. 8 sq. et Astius de Vita et Scriptis Platoni. p. 317. conf. Plato ipse Protag. p. 347. C. D. et Antiphon. ap. Athen. X. p. 446. A. Plutarch. Sympos. Quaest. VII. 7.

ταῖς γυναιξὶ ταῖς ἔνδον] Cornel. Nep. Praefat. §. 7: Neque sedet (mulier) nisi in interiore parte aedium, quae gynaecoonitis

appellatur, ubi v. interpitt.

P. 177. Φάναι δὲ πάντας] Tum vero omnes dixisse, et velle sese, et iubere ipsum id proponere. Non opus verborum mutatione.

οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος] Lepide et festive hoc versu utitur, quem a Graecis usurpatum esse tanquam proverbium, quo dictorum invidiam a se averterent, docuimus ad Apolog. Socrat. p. 20. E. Quippe Phaedrum facit horum sermonum auctorem, hominem τὰ ἐρωτικὰ σοφώτατον.

τηλικούτῳ καὶ τοσοούτῳ φ.] h. e. deo tam multorum bonorum auctori et tam potenti. Non enim placet Rückerti et Hommelii interpretatio: deo tam vetusto et magno. Arrian. Expedit. Alexandr. I. 12, 6: τοσαῦτα ἢ τηλικαῦτα ἔργα κατὰ πλήθος ἢ μέγεθος. Lucian. Somn. a. Vit. Lucian. 13: ἀφείς αὐτοῦς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἀνδρας.

Β σούτῳ θεῷ, μηδὲ ἓνα πώποτε τοσοῦτων γεγονότων ποιητῶν πεποιημένοι μηδὲν ἐγκώμιον; εἰ δὲ βούλει αὖ σκέπασθαι τοὺς χρηστοὺς σοφιστάς, Ἡρακλέους μὲν καὶ ἄλλων ἐπαίνοὺς καταλογάδην συγγράφειν, ὡς περὶ ὁ βέλτιστος Πρόδικος· καὶ τοῦτο μὲν ἤττον καὶ θαυμαστόν, ἀλλ' ἐγώ γε ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ, ἐν ᾧ ἐνήσαν ἄλλες ἐπαινοῦ θαυμά-

pr. Bodl. παιᾶνας Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ambr. Vat. p. r. Ven. t. et schol. cum corr. Bodl. v. ad Remp. VI. p. 383. B. Ruhnck. ad Tim. p. 202.

Β. ἤττον καὶ θαυμαστόν] καὶ om. Vind. 7. et Pal. Creuz., probantibus Bastio atque Thierschio, quos tamen frustra male habuit istud καὶ comparativo postpositum, v. commentar.

ἀνδρὸς σοφοῦ] Desunt haec in Bodl. Vat. A. Vind. 2. et

μηδὲ ἓνα] Cave idem esse putes quod μηδένα: significat enim ne unum quidem, h. e. plane nullum, vide annot. ad p. 214. D. Deinde Valckenar. Diatrib. in Eurip. Reliq. p. 157. legi volebat μηδὲ ἐγκώμιον. Quo non opus est. Quum enim ἐγκώμιον sensu latiore ita dicatur, ut complectatur ἕμους καὶ παιᾶνας, id quod docuerunt interpret. ad Thom. Mag. p. 561. et Ilgen. ad Scolia p. XXXVII., ne hoc quidem loco causa ulla est, cur angustiore significatione accipiendum putemus.

τοὺς χρηστοὺς σοφ.] Leni cum cavillatione hoc dictum est, ut mox ὁ βέλτιστος Πρόδικος.

Ἡρακλέους μὲν] Oratio ἀνακλόουθος. Sed effertur deinde alio modo quod menti loquentis obversabatur: nec vero laudes Amoris celebrasse, sed maluisse adeo in laudandis rebus tritis ac vulgaribus operam suam consumere.

καταλογάδην συγγράφειν] h. e. prosa oratione, ut saepe. Pendet hic infinitivus item ex οὐ δεινόν, quod etsi paulo remotius est, tamen in

hac imitatione orationis Phaedri, studii et indignationis plenae, laud incommode intelligitur. Ficinus haec sic convertit: invenies sophistas Herculem laudasse, ut legisse videatur: εὐθροῖς Ἡρακλέους μὲν καὶ ἄλλων — συγγράφειν sc. αὐτοῖς. Respicit autem Plato ad nobilem illam Prodicum de Hercule narrationem, quam habet Xenophon. Memor. II. 1, 21 sqq.

ὡς περὶ ὁ β. Πρόδικος] Int. συγγράφειν. De usu nominativi v. ad Phaedon. p. 111. A.

τοῦτο μὲν ἤττον καὶ θαυμαστόν] atque id minus etiam mirum est quam hoc, quod iam in librum quandam incidi etr. Iniuria Bastins atque Thierschius καὶ cum cod. Vind. et Vat. omittendum putarunt. Pertinet enim ad ἤττον, quod propter ponderis sui gravitatem praemissum est. Thucyd. VI. 1: ἢ μᾶλλον καὶ ἐπέθεντο. Xenoph. Cyrop. I. 6, 39. p. 104. ed. Bornem. ταῦτα γὰρ μᾶλλον καὶ ἑξαπατᾶν δύναται. Synesius De Provident. p. 15. ed. Krabing. ἀλλὰ τὰ μεγάλα δεῦρο μετῴσει καὶ φροῖμοις προξανα-

σιον ἔχοντες πρὸς ὠφέλειαν· καὶ ἄλλα τοιαῦτα συγνά ἴδοις ἂν ἐγκεκωμιασμένα. τὸ οὖν τοιούτων μὲν περὶ πολλὴν σπουδὴν ποιήσασθαι, Ἔρωτα δὲ μηδένα πω ἀνθρώπων τετολυμῆναι εἰς ταυτηνὴ τὴν ἡμέραν ἀξίως ὑμῆσαι! ἀλλ' οὕτως ἡμέληται τοσοῦτος θεός! ταῦτα δὴ μοι δοκεῖ εὖ λέγειν Φαῖδρος. ἐγὼ οὖν ἐπιθυμῶ ἅμα μὲν τούτῳ ἔρανον εἰσενεγκεῖν καὶ χα-

pr. Ven. E. Efficenda censet Herm., qui ironiam iis expressam Socrati, non Phaedro convenire ait. Quasi vero non idem dicat χρηστοὺς σοφιστάς et ὁ βέλτιστος Πρόδικος.

C. τοιαῦτα συγνά] Hunc ordinem firmant Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Par. DK. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Flor. a. b. c. i. Vett. editit. συγνά τοιαῦτα. Mox pro ἀξίως Bodl. Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat. p. prave ἀξίως.

δεινῶνται. Plat. Legg. X. p. 904. D: διαφέροντα καὶ μετέβαλε τόπον. Parmen. p. 161. A: ἐτεροῖα καὶ εἴη ἂν. Sophist. p. 218. A: ἀρα τολῶν οὐτῶ καὶ, καθάπερ εἶπε Σωκράτης, πᾶσι κεχαρισμένος ἔσται. Hinc lucem afferas Sophocli Antig. 280: πάνσαι, πρὶν δόξης καμὲ μετῴσαι λέγων, ubi procul dubio cum Seidlerio scribendum καὶ με, ut καὶ ad δόξης referatur, hoc sensu: desinas, ne me ira etiam repleas, sicuti antea indignatione. Nam Hermannus quidem explicatio parum placet.

ἐν ᾧ ἐνήσαν — ὠφέλειαν] quo continebantur salis laudes. Isocrat. Helen. Laudat. p. 304: τῶν μὲν γὰρ τοὺς βομβυλιῶδες καὶ τοὺς ἄλλας καὶ τὰ τοιαῦτα βουληθέντων ἐπαινεῖν οὐδείς πώποτε λόγων ἠπόρησεν. Nimirum in huiusmodi argumentis tractandis versabatur sophistarum et rhetorum, posterioris imprimis aetatis, studium ac diligentia. Cicero Brut. §. 47: Singularum rerum laudationes vituperationesque conscripsit, quod iudicaret hoc oratoris esse proprium, rem augere posse

laudando vituperandoque rursus affligere. Sed doctissime de hac re exposuerunt Wolf. Prolegomm. ad Demosthen. Leptin. p. XXXV. sqq. et Wyttenbach. ad Plut. Mor. Vol. 1. p. 385. sqq. ed. Lips.

C. τὸ οὖν τοιούτων —] Infinitivus cum articulo admirationem et indignationem loquentis indicat, v. ad Phaedon. p. 99. B: τὸ γὰρ μὴ διελεσθαι οἶόν τ' εἶναι! Itaque post ὑμῆσαι posui signum exclamandi. Pro ἀλλ' οὕτως θεός legitima ratio exigebat ἡμελησθαι τοσοῦτον θεόν. Sed abrupte loquitur more indignantium. Mireris Wyttenbach. Bibl. Crit. Vol. 1. P. 1. p. 48. et Vol. III. Part. XII. p. 10. locum sanissimum coniectura tentantem. Ceterum τολμᾶν est h. l. sustinere, suscipere, v. Gataker in Advers. Misc. II. 9. Opuscul. Critt. p. 318.

ἔρανον εἰσενεγκεῖν] symbolam aliquam conferre, h. e. amici consilium adiuvere eique gratum facere. De formula ἔρανον εἰσενεγκεῖν eiusque usu laudant interpretes Casaubon. ad Theophrast. Char. c. XV.

ορίσασθαι, ἅμα δ' ἐν τῷ παρόντι πρόπον μοι δοκεῖ εἶναι ἡμῖν τοῖς παροῦσι κοσμηῆσαι τὸν θεόν. εἰ οὖν ξυνδοκεῖ καὶ ὑμῖν, γένοιτ' ἂν ἡμῖν ἐν λόγοις ἰκανὴ διατριβή· δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἑπαινον Ἐρωτος ἐπὶ δεξιᾷ ὡς ἂν δύνηται κάλλιστον, ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον, ἐπειδὴ καὶ πρῶτος καταλείπεται καὶ ἔστιν ἅμα πατὴρ τοῦ λόγου. Οὐδεὶς σοι, ὦ Ἐρυξίμαχε, γάναι τὸν Σωκράτη, ἐναντία ψηφιεῖται. οὔτε γὰρ ἂν που ἐγὼ ἀποφήσαιμι, εἰ οὐδὲν φημι ἄλλο ἐπίστασθαι ἢ τὰ ἐρωτικά, οὔτε

E. πᾶσα ἡ διατριβή] Articulum praebuerunt Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Angel. w. Vat. p. πάντες ἅρα ξυνέφασαν] Wyttenbach. Bibl. Crit. I. p. 39.

κοσμηῆσαι τ. Θ.] h. e. laudibus ornare.

εἰ οὖν ξυνδοκεῖ — διατριβή] Haec in brevius contracta sunt. Nam plene debet dici hoc modo: εἰ οὖν ξυνδοκεῖ καὶ ὑμῖν, οὕτω ποιήσομεν γένοιτο γὰρ ἂν ἡμῖν ἐν λόγοις ἰκανὴ διατριβή. Ex qua interpretatione patet, qui fiat, ut post εἰ ξυνδοκεῖ inferatur optativus cum ἂν coniunctus. — ἰκανὴ διατριβή, h. e. satis larga in dicendo materia, qua otium consumamus, hinlängliche Unterhaltung. Non habet Latina lingua vocabulum, quo commode reddi possit Graecum διατριβή, quod de huiusmodi disputationibus et colloquiis amicorum frequentissime usurpari constat, v. Euthyphron. in. Apolog. Socr. p. 37. D. p. 41. A. Phaedon. p. 59. D. Politic. p. 285. C., ubi eadem verborum coniunctio: περὶ πάσης τῆς ἐν τοῖς τοιοῖσδε λόγοις διατριβῆς.

D. ἐπὶ δεξιᾷ] a dextera in orbem. — πατὴρ τοῦ λόγου, h. e. auctor. Phaedr. p. 257. B: Φαῖδρός τε καὶ ἐγώ,

ἀναλὼν τὸν τοῦ λόγου πατέρα αὐτιώμενος.

ὅς οὐδὲν φημι ἄλλο ἐπίστασθαι] Profitebatur enim Socrates artem amatoriam, v. infra p. 212. B. Phaedr. p. 227. C. Lysid. p. 204. B. Xenoph. Mem. II. 6, 28. Symp. III. 3. Maxim. Tyr. XXIV. 4. The- mist. Oratt. XIII. p. 161., quod quorsum pertineat in Prolegg. ad Charmidem et Phaedrum significavimus.

E. οὐδὲ μὴν Ἀριστοφάνη] Notabis οὐδὲ μὴν non sine gravitate post οὔτε — οὔτε illatum, v. ad Apolog. Socrat. c. IV. in. Etiam οὔτε μὴν ita post οὔτε inferri docuit Herb. st. ad Xenoph. Symp. p. 17.

ὅ περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην] Cum Baccho Aristophani res erat tanquam poetae comico. Erat enim huic deo res scenica sacra, v. Casaub. De poesi satyr. p. 9. ed. Rambach. Sed quid ei cum Venere intercesserit necessitudinis, de eo variae sunt hominum doctorum opiniones. Et Wolfius quidem suspicatur ad mores quosdam poetae respici, quos non accuratius cognitos habea-

που Ἀγάθων καὶ Πανσανίας, οὐδὲ μὴν Ἀριστοφάνη, ὃ περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα ἡ διατριβή, οὐδὲ ἄλλος οὐδεὶς τούτων ὧν ἐγὼ ὀρώ. καί τοι οὐκ ἐξ ἴσου γίγνεται ἡμῖν τοῖς ὑστάτοις κατακειμένοις· ἀλλ' ἐὰν οἱ πρόσθεν ἰκανῶς καὶ καλῶς εἴπωσιν, ἐξαρκέσει ἡμῖν. ἀλλὰ τύχη ἀγαθῆ καταρχέτω Φαῖδρος καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν Ἐρωτα.

Ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἅρα ξυνέφασαν τε καὶ ἐκέλευον ἄπερ ὁ Σωκράτης. πάντων μὲν οὖν, 178 ἂ ἕκαστος εἶπεν, οὔτε πάνυ ὁ Ἀριστόδημος ἐμέμνητο

coni. πάντες ἅμα ξυνέφ. Sed v. annot.

P. 178. ἂ ἕκαστος εἶπεν] Vett. editt. ὅσα ἕκαστος εἶπεν, praeter codicum fidem.

mus. Rückertus autem comœdias Aristophanis tanquam Veneris plenas significari censet. Posterior explicatio handquam probanda. Simplicissimum est existimare Venerem quoque commemorari, quia ea cum Baccho fere solebat consociari et utrumque numen ad conviviorum hilaritatem valebat. Aristæen. I. Ep. 3: καὶ οὕτω δὴ γέγονεν ἡμῖν ἀμφὶ Διόνυσον τε καὶ Ἀφροδίτην ἢ πᾶσα διατριβή. Lucian. Saturnal. §. 34: οὐ πρῶτα μὲν οὐ κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον ἐπέουσιν εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικῶς καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέου καὶ φιλοφροσύναις συνέονται, οἷα ἡδίσται διατριβαί, φηλαὶ μὲν τῷ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ, φηλαὶ δὲ καὶ Χάρου. Vide tamen Prolegg.

καί τοι οὐκ ἐξ ἴσου γ.] quanquam iniqua nobis conditio est. De hoc καί τοι — ἀλλὰ — ἀλλὰ v. ad Phaedon. p. 68. E. τύχη ἀγαθῆ] v. ad Criton. p. 43. D.

Ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἅρα ξυνέφ.] Non amsim hoc ἅρα cum Wyttenbachio in ἅμα mutare. Ean-

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

dem voculae collocationem habes Sophist. p. 224. E: εἰ δὴ σκοπῶμεν, εἴ τιτι τοιούδε προσέκειν ἅρα τὸ νῦν μεταδιωκόμενον γένος. Legg. X. p. 906. B: ψυχὰ δὴ τίτες ἐπὶ γῆς οἰκοῦσαι καὶ ἄδικον λῆμα κεκτημέναι δηλονότι Θηριώδεις πρὸς τῶν νῦν φυλάκων ψυχὰς ἅρα κινῶν κ. τ. λ. De Rep. VIII. p. 547. B: στάσεως, ἣν δ' ἐγώ, γενομένης εἰλέτην ἅρα ἐκατέρω τῷ γένει. Aristoph. Ecclesiaz. v. 91: τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροάμην ἅρα ξαίνοσα, Ibid. v. 433. ed. Dind. al. Ceterum recte Reisigius Enarrat. Soph. Oed. Col. CCVIII. „ἅρα particula, quae ab ἄρω orta, multo latius patet, quam ad conclusiones faciendas tantummodo, atque omne id, quod aptum est, declarat.“ Hoc loco vocula significat propter ea, quae antea monita fuerint, factum esse, ut omnes consentirent.

P. 178. οὔτε πάνυ ὁ Ἀριστόδημος —] Cautè haec interposuit, ne legentes in eam inciderent opinionem, ut has orationes revera habitas, non ab ipso cuiusque ingenio convenienter compositas esse putarent.

οὐτ' αὖ ἐγὼ ἂ ἐκεῖνος ἔλεγε πάντα· ἂ δὲ μάλιστα καὶ ὧν ἔδοξε μοι ἀξιωμακρόντων [εἶναι], τούτων ὑμῖν ἐρῶ ἐκάστου τὸν λόγον.

Cap. VI. Πρῶτον μὲν γάρ, ὡς περ λέγω, ἔφη Φαῖδρον, ἀρξάμενον ἐνθύνδε ποθέν, λέγειν, ὅτι μέγας θεὸς εἴη ὁ Ἔρως καὶ θαυμαστός ἐν ἀνθρώποις τε καὶ θεοῖς, πολλαγῆ μὲν καὶ ἄλλη, οὐχ ἥμισυ δὲ **B** κατὰ τὴν γένεσιν. Τὸ γὰρ ἐν τοῖς πρεσβύτατον εἰ-

ἀξιωμακρόντων [εἶναι] ἀξιωμακρόντων Par. DK. Vat. p. Vatic. Creuzeri. In Bodl. Coisl. Vat. A. Par. EF. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. r. s. Ven. t. est ἀξιωμακρόντων, quod verum. Vett. editt. habent ἀξιωμακρόντων, sicuti in Bodl. superscriptum exstat. Id male defendit Hommel. Nam etsi genitivum cum ὧν coniungere liceat, tamen quum non ipsi oratores, sed tantummodo orationes vocari possint ἀξιωμακρόντων, eam lectionem vitiosam esse apparet. In Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Ang. w. εἶναι desideratur. Igitur uncis seclusi. Nam et recte abesse potest et optimatorum librorum destituitur auctoritate.

B. ἐν τοῖς πρεσβύτατον εἶναι τῶν θεῶν] Vett. editt. πρεσβυτάτοις, quod e Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Stobaeo Eclogg. Phys. p. 154. mutatum. Pro τῶν θεῶν, quod tenemus, alii ex Par. DK. Ambr. Vat. r. p. Vind. 1. 7. Vat. Creuz. dederunt τὸν θεόν. Pro τίμιον ἢ δ' ὅς Stobaeus l. c. τίμιον εἶδος. Inde Creuzerus ad Plotin. l. c. eleganti coniectura

ἂ δὲ μάλιστα — ἀξιωμακρόντων εἶναι] Quod nunc reduximus tandem ἀξιωμακρόντων, id mutatum ab iis est, qui structurae genus non cognitum haberent. Est vero ἂ ἀξιωμακρόντων dictum ut ταῦτα ἀδύνατον, de qua loquendi forma v. Ast. ad Legg. p. 177., id quod recto iudicio perspexit Bernhardy Syntax. p. 336. Pergere Aristodemus poterat sic: καὶ ὧν ἔδοξε μοι μάλιστα ἀξιωμακρόντων ὁ λόγος; sed praemisso ἂ dixit potius ἀξιωμακρόντων. Unde repetenda est structurae periodi insolentia.

Πρῶτον μὲν γάρ] Laudat Phaedrus Amorem a generis antiquitate et multis ex veteri historia propositis exemplis probat divinam eius et prorsus singularem esse vim in animis hominum ad omnem virtutem

incitandis. Docet praeterea eos, qui Amori se prorsus dediderint, maximis praemiis a diis esse affectos et ornatos. De forma huius orationis v. ad c. IV. B.

ἔφη — λέγειν] narrabat dixisse. v. p. 172. B.

B. ἐν τοῖς πρεσβύτατον εἶναι] Solet ἐν τοῖς superlativis addi, ut Latina longe, multo, imprimis, praecipue, omnium; sed num tali ellipsi, quali vulgo volunt, res explicanda sit, id quidem non immerito dubitavit Fr. A. Wolfius ad Reizii librum de Inclinat. Accent. p. 21. Nam solet ἐν τοῖς etiam nominibus feminini generis cum superlativo iunctis praemitti. Itaque sic statuendum videtur: principio quidem ἐν τοῖς dictum esse elliptice, ut intelligeretur nomen

ναι τῶν θεῶν τίμιον, ἢ δ' ὅς, τεκμήριον δὲ τούτου· γονῆς γὰρ Ἔρωτος οὐτ' εἶδὼν οὐτε λέγονται ὑπ' οὐδενὸς οὐτε ιδιώτου οὐτε ποιητοῦ· ἀλλ' Ἡσίοδος πρῶτον μὲν χάος φησὶ γενέσθαι,

αὐτὰρ ἔπειτα
γαῖ' εὐρύτερονος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ,
ἢ δ' Ἔρος.

elicuit τίμιον ὄνειδος, comparans illud καλὸν ὄνειδος, κάλλιστον ὄνειδος et similia, de quibus v. Muret. Varr. Lectt. VI. 18. Valcken. ad Phoeniss. v. 828. Wackefeld ad Soph. Phil. v. 476. Reising. Enarrat. Oedip. Col. p. CIX. Bastius vero istud ἢ δ' ὅς delendum censet. Et huic rationi nuper ipse Creuzerus accessit in Annal. Vindobb. l. c. p. 137 sq. ἢ δ' ὅς ortum putans e nota margini adscripta ΗΛΟΣ, i. e. Ἡσίοδος, qui statim allegetur. Habet tamen ἢ δ' ὅς aliquid defensionis ex eo, quod transitus fit ab obliqua oratione ad rectam, quodque nunc Phaedrus intelligitur, quum Apollodorus antea omnia retulerit ex mente Aristodemi. Neque offendet, quod formula in fine membri posita est; in qua re cur Bastius haeserit, equidem non video. Ad τίμιον intelligas εἶδὼν, ut Euthydem. p. 304. B. Legg. v. p. 726. A. Symp. 209. D. γονῆς γὰρ Ἔρωτος] Atticam formam servarunt Bodl. Coisl. Vat. A. t. Ambr. Flor. a. w. et a pr. m. Par. F. Vett. editt. γονῆς φησὶ γενέσθαι] Sic Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. r. Ven. t. Vett. editt. γενέσθαι φησὶ.

adiectivum vel participium cum superlativo copulatum, cui additum esset ἐν τοῖς, sed usu paulatim factum esse, ut ἐν τοῖς simpliciter adderetur ad augendam vim superlativorum, neque amplius de ellipsi cogitaretur. cf. Viger. p. 787. et infra p. 178. C.

τεκμήριον δὲ τούτου· γονῆς γὰρ Ἔρωτος] De hac structura v. interppt. ad Xenoph. Sympos. IV. 17. Matth. Gr. §. 630. f. Buttman. §. 138. IV. 6. Deinde ιδιώτης est scriptor prosae orationis; opponitur enim ποιητής, ut Phaedr. p. 288. D. Nam est hoc vocabulum in numero eorum, quae pro varia oppositionis ratione variam habent vim et significationem. v. Hemsterhus. ad Lucian. Nocyom. p. 484. Ruhnk. ad Longin. p. 410. ed.

Weisk. Ceterum Cupidinis nullos esse parentes multi sane docuerunt: quanquam fuerunt etiam imprimis post Platonis aetatem, qui eum love et Venere aut aliis etiam parentibus natum dicerent. v. Valcken. Diatrib. p. 160 sq. et qui doctissime de hac re disputavit, Astius ad calcem Phaedri et Symposii in linguam German. conversi p. 273 sq.

ἀλλ' Ἡσίοδος] Theogon. v. 117. sq. Plutarchus Amat. p. 756. E: Ἡσίοδος δὲ φρονιώτερον ἐμοὶ δοκεῖ ποιῆν Ἔρωτα πάντων πρεσβυτάτων, ἵνα πάντα δι' ἐκείνον μετάσχη γένεσθαι.

αὐτὰρ ἔπειτα —] Repentina transitio ab obliqua oratione ad ipsa Hesiodi verba, quae Phaedri ingenium non dedecet. Itaque nihil mutandum.

φησὶ μετὰ τὸ χάος δύο τούτω γενέσθαι, γῆν τε καὶ Ἔρωτα. Παρμενίδης δὲ τὴν Γένεσιν λέγει, πρῶτιστον μὲν Ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων.

φησὶ μετὰ τὸ χάος — μητίσατο πάντων] Stobaeus Eclogg. Phys. I. p. 154., ubi totum hunc locum exscripsit, haec verba: φησὶ μετὰ τὸ χάος — πάντων, omisit. Et pro glossemate ea habuit Heynius in Commentatt. Acad. Paris. Inscript. T. I. p. 377., qui ea suspicatus est ex Aristotel. Metaphys. I. 4. huc translata esse. Ita etiam Astius et Voegelin. Praef. ad Symp. ed. Tur. min. p. 4 sqq. de quibus v. infra. Asyndeton in verbis φησὶ μετὰ τὸ χάος Wolfius scribendo φησὶ δὲ μ. τ. χ., Heindorfius post Ἔρωτα inserendo ὅς ἀμovere studuerunt. Hommelius coni.: ἀλλ' Ἠολόδος πρῶτον μὲν χάος φησὶ γενέσθαι αὐτὰρ

φησὶ μετὰ τὸ χάος — Ἔρωτα] Asyndeton ne mireris; sunt enim haec admonitionis gratia veluti διὰ μέσου addita.

φησὶ μετὰ τὸ χάος — πάντων] Haec verba Heynio aliisque suspecta visa esse in annotatione critica narravi. Quanquam iis eiectis non video, qui deinde dici possit οὕτω πολλαχόθεν ὁμολογείται. Quippe ridiculum et ineptum paene esset, solo Hesiodi et Acusilai testimonio allato, ita pergi: tam multorum confirmatur consensione quod dicimus, Cupidinem esse deum longe antiquissimum. Tolerabilior certe haec oratio est servata Parmenidis mentione: quam cur Stobaeus, ubi hunc Platonis locum exscripsit, omiserit, ratio reddi potest satis idonea. Accedit quod Agatho in ea, quam recitat, oratione cap. XVIII. Phaedri hanc sententiam refutans non solum Hesiodi, sed etiam Parmenidis inicit mentionem. Itaque ego in ea sum sententia, ut haec omnia servanda esse censeam. Mirum autem visum est, quod Parmenidis versiculus, quem habent etiam Sextus Empir. IX. 9. p. 550., ubi vid. Fabric., Stobaeus Eclogg. Phys. I. p. 274, ed. Heeren. et Plu-

tarchus Amat. p. 756. E., ita affertur, ut, ad quodam subiectum referendum sit verbum μητίσατο, primo certe aspectu in ambiguo relinquatur. Quod ego olim suspicatus sum, in verbis τὴν γένεσιν λέγει contineri subiecti significationem, id coniecit etiam Hermannus, qui teste Kochio meo Praefat. ad Additam. in Tim. Lex. p. XII sq. Γένεσιν, litera maiuscula initiali, scribendum censuit. Qua ratione probata omnia clara sunt et perspicua, quamquam γένεσιν non putamus necessario litera maiuscula scribendum esse, quod nec Karstenio De Parmen. Reliquiis p. 119 sq. nostram explicationem amplectanti visum est necessarium. Etenim quum vulgo Eros pro Ἀφροδίτης filio haberetur, Parmenides hanc sic interpretatus est, ut vim naturae generatricem intelligeret. A qua primum exisse statuit coeundi appetitum, quem intellexit Amorem. Ex hac vero observatione perspicitur etiam, cur Parmenidis versiculus a multis sine subiecti mentione afferatur. Etenim quum antea τῆς γενέσεως facta esset commemoratio, non animadversum est veteres Graecos uno eodemque vocabulo saepenumero ita

Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλωσ ὁμολογεῖ. οὕτω πολλαχόθεν ὁμολογείται ὁ Ἔρωσ ἐν τοῖς προσβύτατος εἶναι. Προσβύτατος δὲ ὧν μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίος

ἔπειτα, φησὶ, γαῖ' — ἢ δ' Ἔρωσ. Ista autem: φησὶ μετὰ τὸ χάος — καὶ Ἔρωτα eiicienda censet. Sed additamentum certe a Phaedri ingenio non abhorret. Denique C. Fr. Herm. ipse Hesiodi verba: γαῖ' εὐρύστερος — ἢ δ' Ἔρωσ, pro subditiciis habet. Ceterum pro vulg. δύο e Bodl. Coisl. Vat. A. Vind. 2. Par. DFK. aliis multis restitutum δύο.

C. ἐν τοῖς προσβύτατος εἶναι] V. προσβύτατος, quod e Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w. Vat. 1. Ven. t. mutatum. Proxima, προσβύτατος δὲ ὧν, Bastius spuria censebat; sine causa idonea.

uti consuevisse, ut et rem sive notionem abstractam significaret, et deorum vim naturamque complecteretur; cuius generis exempla infra consignavi ad p. 196. D. De Parmenide etiam Aristot. Metaph. I. 4: καὶ γὰρ οὗτος (ὁ Παρμενίδης) καισακενῶζων τὴν τοῦ παντός γένεσιν, πρῶτιστον μὲν, φησὶν, Ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων, quo loco item γένεσιν putamus ut apud Platonem dici. Pro γενέσει Plutarch. Amat. p. 756. F. vulgarem sequutus rationem posuit Ἀφροδίτην. Scripsit enim haec: διὸ Παρμενίδης μὲν ἀποφαίνει τὸν Ἔρωτα τῶν Ἀφροδίτης ἔργων προσβύτατον, ἐν τῇ κοσμογραφίᾳ γραφῶν πρῶτιστον μὲν Ἔρωτα κ. τ. λ., quem locum debemus Brandisio Commentat. Eleatt. p. 127. Hinc lucem accipit Simplic. ad Aristot. Phys. p. 9. Parmenidem narrans habuisse θεῶν αἰτίαν δαίμονα ἐν μέσῳ πάντων, ἢ πάντα κυβερνᾷ. Ne vero mireris γένεσιν de vi genitrice dictum, ita iam Homer. Iliad. § 201: Ἠλέανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύην, quo versu Plato utitur etiam Theaet. p. 152. D. E. 160. D. 179. E. et Cratyl. p. 402. B. Hinc Hezychius; γένεσιν πατέρα ἢ μητέρα. Ceterum post τὴν Γένε-

σιν λέγει ne quis ὅτι excidisset putet, quod certe Platonis loquendi consuetudo requirere videatur, eandem orationis formam habes Phaedron p. 94. D: οὗ λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα στήθεσ δὲ πλήξας κραδίην ἤταπε μύθῳ, ubi v. ann. Nimirum hic quoque τὴν γένεσιν λέγει idem est quod περὶ τῆς γενέσεως λέγει. — De Acusilao disputavit Sturzius ad calcem libri de Pherecydis Fragmentis p. 215 sq. Ad hunc locum facit Clemens Alex. VI. p. 629. A: τὰ Ἡσιόδου μετέλλαξαν εἰς πέζον λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξηγήσαν Ἐμμηλὸς τε καὶ Ἀκουσίλαος. Iactat igitur orator doctrinam suam.

C. οὕτω πολλαχόθεν ὁμ.] Pessime Hommelius; auf diese Weise wird von so vielen andern zugestanden etc. Nam ita scriptum esse oportebat: οὕτω πολλαχόθεν ἄλλοθεν ὁμ. Nunc orator testimoniorum allatorum vim rhetorice amplificans hoc dicit: adeo multis conceditur Amorem esse antiquissimum.

Προσβύτατος δὲ ὧν] Bastius Specim. crit. p. 15. quum participium causae indicium facere existimavisset, cur Amor etiam pro summorum auctore

ἔστιν. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔγω εἰπεῖν, ὃ τι μείζον ἔστιν ἀγαθὸν εὐθύς νέω ὄντι ἢ ἐραστῆς χρηστός καὶ ἐραστῆ παιδικά. ὃ γὰρ χρὴ ἀνθρώποις ἠγεῖσθαι πάντοσ τοῦ βίου τοῖς μέλλουσι καλῶς βιώσεσθαι, τοῦτο οὔτε ξυγγένεια οἷα τε ἐμποιεῖν οὕτω καλῶς οὔτε τιμαὶ οὔτε πλοῦτος οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ὡς ἔρωσ. λέγω δὲ δὴ τί τοῦτο; τὴν ἐπὶ μὲν τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίαν. οὐ γὰρ ἔστιν ἀνευ τούτων οὔτε πόλιν οὔτε ιδιώτην μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι. γρημί τοίνυν ἐγὼ ἀνδρα ὅστις ἐρᾷ,

οὔτε ξυγγένεια] Wyttenb. Epist. crit. p. 9. legendum censuit οὔτε εὐγένειαν. Vat. A. habet συμφύσειαν.

οὔτω καλῶς] Par. K. Vat. p. οὔτε κάλλος. Unde Iacobsius in priore editione elegantissime coniecit: οὔτω, οὔτε κάλλος οὔτε τιμαὶ κ. τ. λ. Idem proposuerat Reynders, qui tamen οὔτω ante ἐμποιεῖν sine librorum consensu inferiri volebat. Nec tamen in tanta praestantissimorum codicum consensione quidquam loco movendum duxi, praesertim quum pulcritudinis mentio ideo non sit necessaria, quia additur οὔτ' ἄλλο οὐδὲν, imo etiam consulto omissa videatur, quia pulcritudo cum amore artissima sane con-

honorum habendus esset, legendum censuit: πρὸς δὲ τούτω τῶν μεγ. ἀγ. Sed recte iudicavit Astius esse hanc oratoriam quandam transitionem, quae argumentationis speciem prae se ferat more sophistarum studiose quaesitam.

καὶ ἐραστῆ παιδικά] sc. μέγα ἀγαθὸν ἔστιν. Addit enim haec non amplius habens rationem inchoatae constructionis. Qua orationis conversione offensus Hommelius corrigendum censet: ἢ ἐραστῆς χρηστός, καὶ ἐραστῆ, ἢ παιδικά, verbis εὐθύς νέω ὄντι post ὃ τι μείζον ἔστιν ἀγαθὸν transpositis. Quae profecto nimia est corrigendi audacia.

ὃ γὰρ χρὴ ἀνθρ. κ. τ. λ.] h. e. ὃ γὰρ χρὴ τοῖς ἀνθρώποις ὡσπερ ἠγεμόνα εἶναι πάντοσ τοῦ βίου.

τοῦτο οὔτε ξυγγένεια—] Intelligitur ξυγγένεια affinitas et

cognatio hominum nobilium et honoratorum, quorum cogitatione quis ab humili ac turpi sentiendi agendique ratione deterreri queat. Aperte contulit Astius de Rep. VI. p. 491. C; κάλλος καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχὺς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐξοφύμενη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οὐκεία.

D. λέγω δὲ δὴ τί τοῦτο:] De interrogationibus mediae orationi sic saepe apud Platonem interpositis v. ad Apolog. Socrat. p. 40. B. et ad Criton. p. 46. C. Menon. p. 97. E: πρὸς τί οὐκ δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας ἀληθεῖς κ. τ. λ. Gorg. p. 457. E: τοῦ δὴ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς κ. τ. λ. Plura dabit Heusdius Specim. crit. p. 87. Heindorf. ad Gorg. §. 18. ad Phaedr. p. 250. D. Ast. ad Legg. p. 29. Explicanda autem haec sunt hoc

εἰ τι αἰσχρὸν ποιῶν κατάδηλος γίγνοιτο ἢ πάσχων ὑπὸ του, δι' ἀνανδρίαν μὴ ἀμυνομένος, οὔτ' ἀν ὑπὸ πατρός ὀφθέντα οὕτως ἀλγήσαι οὔτε ὑπὸ ἐταίρων οὔτε ὑπ' ἄλλου οὐδενός, ὡς ὑπὸ παιδικῶν. ταῦτον δὲ τοῦτο καὶ τὸν ἐρώμενον ὀρώμεν ὅτι διαφερόντως τοὺς ἐραστὰς αἰσχύνεται, ὅταν ὀφθῆ ἢ ἐν αἰσχροῦ τινι ὦν. εἰ οὖν μηχανή τις γένοιτο, ὥστε πόλιν γενέσθαι ἢ στρατόπεδον ἐραστῶν τε καὶ παιδικῶν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἀν ἀμεινον οἰκήσειαν τὴν ἐαυτῶν ἢ ἀπεχόμενοι πάντων τῶν αἰσchrῶν καὶ φιλοτι-

tinetur cognatione, ut huic recte honores et opes opponantur, minus eleganter pulcritudo e regione collocetur.

D. λέγω δὲ δὴ τί τοῦτο] δὲ om. Par. DFK. Vat. p. Bastius malebat δὴ τι τοῦτο, ut est in Vind. 1. 2. 7. Par. K.; non opus mutatione.

ἔργα ἐξεργάζεσθαι] ἐργάζεσθαι Par. DK. Vat. p. et Creuz.

E. ὡς ὑπὸ παιδικῶν] Pro ὡς Par. DK. Vat. p. ἦ.

καὶ φιλοτιμούμενοι πρὸς ἄλλ.] Astius coni. καὶ ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτ., uti in superioribus scriptum ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμύων. Nec tamen hic opus est isto additamento.

modo: τί δὲ δὴ τοῦτο ἔστιν, ὃ λέγω;

πάσχων ὑπὸ του — μὴ ἀμυνομένος] Nam viri fortis esse putabatur iniuriam acceptam ulcisci et punire, v. ad Criton. p. 49. C. huius edit. annotata.

E. ταῦτόν δὲ τοῦτο καὶ τ.] In his ταῦτόν τοῦτο absolute positum est. cf. Phileb. p. 37. D: μῶν οὐκ ὀφθῆν μὲν δόξαν ἐροῦμεν, ἀν ὀφθῆντα ἰσχυρὰ, ταῦτόν δὲ ἡδονήν; ubi ταῦτόν δὲ absolute accipiendum, pariterque voluptatem. Cratyl. p. 404. E: ταῦτόν δὲ καὶ περὶ τῶν Ἀπόλλων. Protagor. p. 344. D: καὶ γεωργὸν χαλεπὴ ὥρα ἐπιελθοῦσα ἀμήχανον ἀν θεῶν καὶ λατρῶν ταῦτὰ ταῦτα. Menon. p. 90. D: οὐκοῦν καὶ περὶ ἀλήθειας καὶ τῶν ἄλλων ταῦτὰ ταῦτα πολλὴ ἀνοία ἔστιν, βουλομένους κ. τ. κ. Politic. p. 308. E. De Rep. X. p. 605. B. VII. p. 535.

D., ubi v. ann., Demosth. Midian. p. 526. extr. ed. Reisk. ἐπειθ' ὃ πληγῆς ἐκείνος ὑπὸ τοῦ Πολύζηλον ταῦτό τοῦτο ἰδίᾳ διαλυσάμενος — οὐδ' εἰσῆγαγε τὸν Πολύζηλον. Loquendi genus cum alibi, tum hoc loco viros doctos fefellit. Ἐν αἰσχροῦ τινι εἶναι est in re turpi versari.

οἰκήσειαν τὴν ἐαυτῶν] Intell. πόλιν. Quanquam etiam voc. στρατόπεδον cogitatione iterandum est. Ceterum cave οὐκείν cum οὐκείν confundas, quod nupero huius libri interpreti accidisse video, aut ἀμεινον cum Hommelio delendum putes. Nam pro eo, quod sic poterat dici: optime eorum administrabitur civitas, sic potius loquitur: non erit quia ratione melius suam gerant rempublicam quam turpibus rebus omnibus abstinentes etc. repetita su-

179 μούμενοι πρὸς ἀλλήλους. καὶ μαχόμενοι γ' ἂν μετ' ἀλλήλων οἱ τοιοῦτοι νικῶν ἂν ὀλίγοι ὄντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πάντας ἀνθρώπους. ἐρῶν γὰρ ἀνὴρ ὑπὸ παιδικῶν ὀφθῆναι ἢ λιπῶν τάξιν ἢ ὄπλα ἀποβαλῶν ἥττον ἂν δήπου δέξαιτο ἢ ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ τούτου τεθνᾶναι ἂν πολλάκις ἔλοιτο. καὶ μὴν ἐγκαταλιπεῖν γε τὰ παιδικὰ ἢ μὴ βοηθῆσαι κιν-

P. 179. μετ' ἀλλήλων οἱ τοιοῦτοι] Hunc ordinem et optimi et plurimi libri servarunt. Vett. editi. οἱ τοιοῦτοι μετ' ἀλλήλων.

καὶ πρὸ τούτου — ἔλοιτο] Multiplici ratione haec verba a viris doctis sollicitata sunt. Astius, quoniam ea quorsum referantur non habeant, aliquid addendum censuit. Alii ea cum sequentibus connecti voluerunt. Heusdius teste Ekkerō in Specim. inaug. in Protagorae apud Platonem fabulam de Prometheo p. 113. et Init. philos. Plat. T. I. p. 109 sq. priore καὶ abiecto locum hunc in modum refigendum statuit: ἐρῶν γὰρ ἀνὴρ ὑπὸ παι-

periore sententiā; quod post comparativum et ἢ ita fieri solere docebunt annot. ad Gorg. p. 500. C. coll. Matthiae Gr. p. 846. Itaque nec Rückerti probamur sententiā ἢ delendum putantis.

P. 179. ὀλίγοι ὄντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πάντας ἀνθρ.] h. e. propemodum omnes homines. Nam ὡς ἔπος εἰπεῖν, quod Hommelius perperam ad ὀλίγους refert, arcte connectendum cum πάντας ἀνθρώπους. Usus formulae ad Remp. I. p. 341. B. Phaed. 78. E. Gorg. p. 450. B. al. attigimus. De oratoria verborum oppositione cf. Menexen. p. 241. A: κατὰ γῆν οἷός τε ἀμύνεσθαι τοὺς βαρβάρους ὀλίγοι πολλούς, ut alia taceamus. Ceterum scriptor in mente habere potuit ἐρῶν λόγον Thebanorum, de quo v. Perizon. ad Aelian. V. Hist. III. 9. et Davis. ad Maxim. Tyr. XXIV. 2. p. 587., si scriptum est Symposium Olymp. CII.

ἢ λιπῶν τάξιν ἢ ὄπλα ἀποβαλῶν] Nam λειποταξία

turpissima habebatur. Lex Attica, cuius meminit Lysias Or. κατὰ Πλάτωνος δοκιμασίας. T. V. p. 887. ed. Reisk. et Demosthen. adv. Neaer. T. II. p. 1353. „τὸν λιποταξίαν τὴν τάξιν ἀπέχεσθαι ἀγορᾶς μήτε στεφανοῦσθαι μήτε ἐκέναι εἰς τὰ ἐργὰ τὰ δημοτελῆ.“ Nec minor erat infamia eorum, qui arma turpiter abiecerant: de qua re fuse disputavit Klotz. ad Tyr. 1. 10. 27. cf. de Republ. V. p. 468 B. Legg. XII p. 945. Aristot. de morib. V. 3. — καὶ πρὸ τούτου, sc. πρὸ τοῦ ὀφθῆναι ὑπὸ παιδικῶν. De formula loquendi τεθνᾶναι πολλάκις v. ad Apolog. Socr. c. XVII. p. 30. C.

καὶ μὴν ἐγκαταλιπεῖν γε — κινδυνεύοντι] Verissime Astius ad Translat. German. p. 279. „Der Text ist unverderbt; καὶ μὴν — γε ist, wie weiter unten p. 202. B. ja auch, d. h. in diesem Zusammenhang, volleys, und die abgebrochene Rede, die mit einem allgemeinen Satze

κινδυνεύοντι οὐδὲς οὕτω κακός, ὅντινα οὐκ ἂν αὐτὸς ὁ Ἔρως ἐνθεον ποιήσῃε πρὸς ἀρετὴν, ὡς θ' ὅμοιον εἶναι τῷ ἀρίστῳ φύσει. καὶ ἀτεχνῶς, ὃ ἔφη Ὀμηρος, μένος ἐμπνεῦσαι ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεόν, τοῦτο ὁ Ἔρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ.

Cap. VII. Καὶ μὴν ὑπεραποθνήσκειν γε μόνοι

δικῶν ὀφθῆναι ἢ λιπῶν τάξιν ἢ ὄπλα ἀποβαλῶν ἥττον ἂν δήπου δέξαιτο ἢ ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων· καὶ μὴν ἐγκαταλιπεῖν γε τὰ παιδικὰ ἢ μὴ βοηθῆσαι κινδυνεύοντι, πρὸ τούτου τεθνᾶναι ἂν πολλάκις ἔλοιτο. Verum librorum scripturam sanissimam esse et prorsus incorruptam nobis plane persuasum est. Ceterum Vat. n. κινδυνεύουσι.

B. τοῦτο ὁ Ἔρως τοῖς ἐρῶσι] τοῦτο δὲ Ἔρως Ald. Bas. 1. et Flor. n. Frustra Orellius ad Isocrat. de antidos. p. 325. inserendum censuit πᾶσι.

endet (οὐδὲς οὕτω κακός κ. τ. λ.), charakterisirt treffend den Phaedros als leidenschaftlichen Erotiker, den der Gedanke, dass der Liebhaber den Geliebten verlassen und ihm in der Gefahr nicht beistehen sollte, empört und fast ausser sich setzt.“ Minus recte Wolfius ad ἐγκαταλιπεῖν τὰ παιδικὰ e superioribus intelligendum censebat ἔλοιτ' ἂν. Nempe orator dicturus erat fere: οὐδὲς οὕτω κακός, ὅστις οὐκ ἂν ἀλοχιστον νομίζῃ. Sed dicendi fervore abreptus alia infert deinceps. — κινδυνεύοντι, sc. amasio. Nam τὰ παιδικὰ etiam hoc loco de uno amasio intelligendum est, unde recte subiicitur numerus singularis. Plura de hac re dixi ad Phaedrum p. 240. A.

ὄντινα οὐκ ἂν αὐτὸς ὁ Ἔρως] Languere olim visum est istud αὐτὸς et mutandum in οὕτως, hoc sensu: Nemo adeo malus est, quem Amor non possit tanto incendere virtutis studio,

ut vel optimo nihil cedat. Iacobsius tamen censet vi sua non carere αὐτὸς, si opposita existimes praecepta virtutis, leges, educationem et quae praeterea ad virtutem adducere possint. Aliter Rückertus vulgatum defendit, explicans: ipse Amor, i. e. hoc ipsum, quod amat, etiamsi sit alioquin ignavus. Cui Hommelius quoque assensus est. Fateor neutram explicationem mihi omni ex parte satisfacere. Ego enim locum sic intelligo: ipse Amor per se solus, sine illo pudoris et emulationis sensu, antea memorato.

B. μένος ἐμπνεῦσαι] „Ut Iliad. X. v. 482: τῷ δ' (Dionomedi) ἐμπνεῖσεν μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη. et XV. 262: ὡς εἰπῶν (Apollo) ἐμπνεῖσεν μένος μέγα ποιμένι λαῶν (Hectori).“ Fischerus. Ceterum Orellius ad Isocrat. περὶ ἀντιδ. p. 325. propterea quod ἐνίοις praececidit, scribendum putabat τοῖς ἐρῶσι πᾶσι παρέχει. Sed quum τοῖς ἐρῶσι cum vi et gravitate

ἐθέλουσιν οἱ ἐρωῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες. τούτου δὲ καὶ ἡ Πελίου θυγάτηρ Ἀλκίηστος ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται (ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου) εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἐθέλησασα μόνη ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν, ὄντων αὐτῷ πατρός τε καὶ μητρός· οὗς ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερέβαλετο τῇ φιλικῇ διὰ τὸν ἔρωτα, ὥστε ἀποδειξάι αὐτοὺς ἄλλοτρι-

οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες] Articulus aī vulgo desideratum e Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. 7. Par. DK. Aug. w. Vat. p. cum Bekkero restitimus. Stephanus scribendum suspicabatur: οὐ μόνον οἱ ἄνδρες. Sed et οὐ μόνον ὅτι recte se habet, et articulus hic non incommode omittitur; ante γυναῖκες autem idem infertur propter oppositionis vim et gravitatem.

ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου] Haec verba tanquam glossema deleri voluerunt Wolfius et Astius, sed Winckelm. Praef. ad Plat. Diall. Spurius p. XI. ed. min. ὑπὲρ τοῦδε extermiari iubet. Et iam Stephanus istud ὑπὲρ τοῦδε expungendum, τοῦ λόγου autem post τοῦτου δὲ ponendum censuerat. Wyttenbach. ad Sel. Princip. Hist. p. 360. corr. παρέχεται τοῦ λόγου, i. e. τοῦ λελεγμένου. Heindorf. ad Protagor. p. 471. interpretatur: ut huic

opponatur isti ἐνίοις τῶν ἡρώων, non opus esse putamus, ut πασι addatur.

οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες —] De οὐχ ὅτι, i. e. οὐ λέγω ὅτι, v. Schaef. ad Lambert. Bos. Ellips. p. 775 sq. Matthiae §. 624. 3. c. Neque offendit μόνον in hac formula. Nam sententia haec est: οὐ λέγω μόνον ὅτι ἄνδρες (sc. τοῦτο ποιοῦσιν), ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες. Xenoph. Mem. II. 9, 8: οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡουχίῃ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. Alium locum comparavit Astius: Aristotel. Polit. VII. 11. p. 292. ed. Schneid. οὐχ ὅτι τεύχη μόνον περιβλητέον, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμελητέον, ὅπως κ. τ. λ.

τούτου δὲ — ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου] τούτου referendum ad proxime praegressa, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας ἐθ. ὑπερβαλ. Sed ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου pertinet

ad omnem sententiam de amantibus expositam. Itaque Germanice dicas: Hiervon giebt des Pelias Tochter ein Zeugniß zu Gunsten meiner Behauptung.

Ἀλκίηστος ἱκανὴν μ.] Seneca ad Helv. c. 17: nobilitatur carminibus omnium, quae se pro coniuge vicariam dedit. Res satis nota ex mythographis. Deinde verba εἰς τοὺς Ἕλληνας, quae vulgo perperam ad sequentia trahuntur, retulimus ad μαρτυρίαν παρέχεται. Neque vero εἰς pro ἐν dictum putari debet, sed proprie significat transitionem ad aliquem atque valet ad Graecos, coram Graecis. Menex. p. 239. A: πολλὰ δὲ καὶ καλὰ ἔργα ἀπερήγητο εἰς πάντας ἀνθρώπους. Protagor. p. 312. A: οὐ δὲ — οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων; ubi Heindorfius apte hunc locum compa-

ους ὄντας τῷ νείει καὶ ὀνόματι μόνον προσήκοντας. καὶ τοῦτ' ἐργασαμένη τὸ ἔργον οὕτω καλὸν ἔδοξεν ἐργάσασθαι οὐ μόνον ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ θεοῖς, ὥστε πολλῶν πολλὰ καὶ καλὰ ἐργασαμένων εὐαριθμητοῖς δὴ τισιν ἔδοσαν τοῦτο γέρας οἱ θεοί, ἐξ Αἴδου ἀνεῖναι πάλιν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ τὴν ἐκείνης ἀνεῖσαν ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ· οὕτω καὶ θεοὶ τὴν περὶ τὸν D

dicto fidem faciam. Bastius Spec. Crit. p. 106. verba ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου post εἰς τοὺς Ἕλληνας collocanda censet, ut ὑπὲρ sit ἔνκα. Sed sinceram esse librorum scripturam docebit interpretatio nostra.

C. καλὰ ἐργασαμένων] V. ἐργασμένων, quod praeter Par. E. etiam Vat. A. tuetur.

ἔδοσαν τοῦτο γέρας] τοῦτο τὸ γέρας Par. DK. Vind. 7., sed v. ann.

ἀλλὰ τὴν ἐκείνης ἀν.] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Par. DE FK. Ambr. Aug. w. Vat. n. p. r. Ven. t. Vind. 1. 2. 7. Flor. a. b. c. i. Legebatur olim ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ.

ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ] τὸ ἔργον Par. DK. Vat. p. Vind. 7. Darmst., v. ann.

ravit. Ibid. p. 349. A: εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας (σαυτὸν) σοφιστὴν ἐπονομάσας. Legg. p. 951. C. Gorg. p. 526. B: ἑλλόγημος γέγονε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας Ἀριστοτέλης. Menexen. p. 239. A. Tim. p. 25. B. Eurip. Orest. 21: ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας. — ἐθέλησασα μόνη. Eurip. Alcest. v. 15: πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλους, πατέρα γεραίον θ' ἢ σφ' εἰκτετε μητέρα, οὐχ εὐρε πλὴν γυναικός, ἣτις ἤθελε θανεῖν πρὸ κελύου.

C. ὥστε ἀποδειξάι αὐτοὺς ἄλλοτριους] ut ostenderet illos a filio esse alienos et nomine tantum cognatos, h. e. efficeret, ut illi viderentur tantum esse cognati, facta comparatione eius amoris, quem ipsa illi probavisset, et cognatorum, qui uoluissent pro eo mori. Phaedon. p. 72. C: τελευταῖα

λήρον τὸν Ἐνδυμώνα ἀποδείξεε καὶ οὐδαμῶς ἀν γαίνοντο, ubi v. Wyttenbach. et quae ipsi nuper adiecit.

εὐαριθμητοῖς δὴ τισιν ἔδοσαν] facile numerabilibus, h. e. perpaucis. Apolog. Socrat. p. 40. E: τὸν μέγαν βασιλέα εὐαριθμητοῦς ἀν εὐρεῖν, ubi v. annot. De isto δὴ τισιν v. Politic. p. 306. B: ὡς ἔστον κατὰ δὴ τινὰ τρόπον— ἔχοντε. Legg. I. p. 630. B: ἐκτός δὴ τινῶν. De Republ. VI. p. 493. A. VII. p. 521. C. Phaedon. p. 103. C, ubi v. annot. Plura dabit Boissonad. ad Philostr. Her. p. 299. Hartung De Part. Graecis. T. I. p. 278. Deinde τοῦτο est subiectum, γέρας praedicatum, ut non necessarium sit scribere cum Wolfio τοῦτο τὸ γέρας, v. ad Apolog. Socr. p. 18. A. et p. 24. B. Pergere autem sic debebat orator: τὴν δ' ἐκείνης ἀνεῖσαν ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ.

ἔρωτα σπουδὴν τε καὶ ἀρετὴν μάλιστα τιμῶσιν. Ὀρφέα δὲ τὸν Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν ἐξ Ἰδίου, φάσμα δειξάντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἦκεν, αὐτὴν δὲ οὐ δόντες, ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει αἰτεῖν ὡν κισσῶν οὐ δόντες, καὶ οὐ τολμᾶν ἕνεκα τοῦ ἔρωτος ἀποθνήσκειν, ὡς περ' Ἀλκίσις, ἀλλὰ διαμνηχανᾶσθαι ζῶν εἰσιέναι εἰς Ἰδίου. τοιγάρτοι διὰ ταῦτα δίκην αὐτῷ ἐπέθε-

D. φάσμα δειξάντες] φάντασμα Coisl. Par. EF. Ambr. Ang. u. Vat. n. r. s. Ven. t. Vind. 1. Flor. a. b. c. i. Darmst., quod ex interpretatione fluxit.

ἐφ' ἣν ἦκεν] Vett. edit. ἐφ' ἣν ἐκὼν ἦκεν. Sed ἐκὼν et languet mirifice et codicum plurimorum optimorumque auctoritate destitutum est.

ἀλλὰ διαμνηχανᾶσθαι] διαμνηχανάσασθαι Par. DK. Ambr. Ang. p. 1. Dein ζῶν ἵνα Coisl. Ambr. Vat. n. r. Ang. u. Darmst.

Sed gravior beneficii et honoris magnitudinem significaturus dicit ἀλλὰ τ. κ. Nimirum pondus huic sententiae addunt verba ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ, ut tota verborum comprehensio possit explicari sic: Hoc facinus eius diis adeo probatum est, ut quum non nisi paucis quibusdam ex inferis redire concesserint, huic non solum tribuerint hoc beneficium, sed cum admiratione tantae animi magnitudinis concesserint. Fallitur enim Hommel. ἀνέναι legendum ratus; quae certe coniectura abstinuisset, si ordinem et collocationem verborum ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ considerasset paullo diligentius. Ceterum Ruhnken. ad Tim. p. 9. verissime observavit hunc unum esse Platonis locum, in quo ἀγασθαι cum dativo casu constructum legatur. Nihil tamen mutandum, v. Xenoph. Cyrop. II. 4, 9. VI. 4, 9. al. coll. Pierson. ad Moer. p. 1 sq. Matth. Gr. §. 390. Bernhardy Synt. 104.

D. Ὀρφέα δὲ τ. Οἰάγρ.]

Etiam in hac narratione de Orpheo quaedam insunt a vulgari fabula discrepantia, quae Phaedrus aut ipse pro consilii sui ratione immutavit aut repetit ab iis, qui rem ita memoriae tradiderant, ut facile omnia possent accommodari praesenti disputationi. — ἀτελῆ, i. e. re infecta, ἀπρακτικόν, οὐδὲν διαπραξάντα.

ἀλλὰ διαμνηχανᾶσθαι ζῶν εἰσιέναι] sed omnibus machinis adhibitis perficere conatus esse, ut vivus in Orcum ingrederetur. Mira Rückerti ad h. l. annotatio est ita scribentis: „Non videbatur hoc facere, sed fecit Orpheus; ut parum recte hoc expressum sit.“ Enimvero nihil offensionis habet δοκεῖν, quo iudicium et sententia de rebus vel hominibus non raro denotatur, ut Phaed. p. 113. D. 114. B. al. Mirabiliora etiam Hommelius de verbo εἰσιέναι annotavit, pro quo proprie ait descendendi verbum κατεῖναι desiderari. Quasi vero non de ingressu in Orci regnum, sed de descensu Orphei agatur.

σαν, καὶ ἐποίησαν τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ γυναικῶν γενέσθαι, οὐχ ὡς περ' Ἀχιλλεῖα τὸν τῆς Θέτιδος υἱὸν ἐτίμησαν καὶ εἰς μακάρων νήσους ἀπέπεμψαν, ὅτι πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς, ὡς ἀποθανοῖτο ἀποκτείνας Ἔκτορα, μὴ ἀποκτείνας δὲ τοῦτον οἰκαδ' ἔλθῶν γηραιὸς τελευτήσοι, ἐτόλμησεν ἐλέσθαι βοηθήσας τῷ ἔραστῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας οὐ μόνον 180

Alii pauci ζῶν ἵνα.

E. ὡς ἀποθανοῖτο] Codd. vel ἀποθάνοιτο vel ἀποθάνοι. Pauci iique deteriores ἀποθανοῖτο, quod unice verum.

μὴ ἀποκτείνας δὲ τοῦτον] Sic Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Angel. w. Vat. p. cum. Bas. 2. Vulgo μὴ ποιήσας δὲ τοῦτο. Recepta lectio propter vim oppositionis magis est oratoria ideoque Phaedri ingenio melius accommodata. Dein Vat. A. Ven. E. Par. D. οἰκαδὲ δ' ἔλθῶν.

E. οὐχ ὡς περ' Ἀχιλλεῖα —] Notabis breviloquentiam pro ἀλλ' οὐκ ἐτίμησαν αὐτὸν ὡς περ' Ἀχιλλεῖα, ὅν καὶ εἰς μακάρων νήσους ἀπέπεμψαν, ὅτι κ. τ. λ. Graecae dictionis vim et elegantiam ex his locis percipient tirones. Infra p. 189. C: ἐμοὶ δοκοῦσιν ἀνθρώποι — θνήσκειν ἄν ποιῶν μέγιστος, οὐχ ὡς περ' ἄν τούτων οὐδὲν γίγνεται περὶ αὐτόν. Gorg. p. 522. A: τοὺς νεωπάτους ὑμῶν διαφθείρει τέμνων τε καὶ κῶν — οὐχ ὡς περ' ἐγὼ πολλὰ καὶ ἰδέα καὶ παντοδαπὰ εὐλόγων ἡμᾶς, ubi v. Heindorf. Protagor. p. 341. A: ἀπειρος εἶναι φαίνει, οὐχ ὡς περ' ἐγὼ ἔμπειρος διὰ τὸ μαθητὴς εἶναι κ. τ. λ., ubi interpres doctissimus comparavit Aristoph. Equitt. v. 784: οὐ φρονιζέει ἀκλήρως σε καθήμενον οὕτως, οὐχ ὡς περ' ἐγὼ θρασυμένος σοι τούτῳ φέρω. Intelligitur ex his, opinor, satis perspicue haec omnia οὐχ ὡς περ' — ἀπέπεμψαν uno tenore esse legenda neque interpunctione separanda, ut factum est in edit. veteribus. — Achillem in insulis beatorum collocarunt multi, v. quos ad h. l. laudavit Astius. Et quis

non meminit Scollii illius in Harmodium et Aristogitonem: φιλίαθ' Ἀρμόδι', οὐ τί ποιν ἐθνήσκεις, Νήσοις ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι, Ἴνα περ' ποδώκης Ἀχιλλεὺς Τυδείδῃ τέ φασιν Ἰομυηδαί, v. 11 gen. Scol. p. 47. De insulis beatorum v. Gorg. p. 523. A. Menexen. p. 235. D. Gataker. ad Antonin. X, §. 8. p. 295.

ὅτι πεπυσμένος παρὰ τ. μ.] Vide Iliad. σ. v. 94 sqq. ὁ. 410 sqq. et Apolog. Socrat. p. 28. C: μὴ ἀποκτείνας δὲ τοῦτον — τελευτήσοι. conf. Heyne Obs. T. VII. p. 426 sqq. Oratoriam hanc esse locorum Homericorum interpretationem, qui ipsum Homerum inspexerint, facile intelligent. Nam apud Homerum Iliad. XVIII. 94. Thetis hoc tantum vaticinatur, futurum esse, ut Achilles paullo post Hectorem moriatur; et Iliad. IX. 414 sqq. Achilles ipse ait se ad grandem perventurum senectutem, si bello relicto domum revertatur. Eodem modo Homerum interpretatus est Aeschines c. Timarch. c. 59. ed. Bremi.

ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. ὄθεν δὴ καὶ ὑπεραγασθέντες οἱ θεοὶ διαφερόντως αὐτὸν ἐτίμησαν, ὅτι τὸν ἐραστὴν οὕτω περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο. Διοχύλος δὲ φλυαρεῖ φάσκων Ἀχιλλεῖα Πατρόκλου ἐρᾶν, ὃς ἦν καλλιῶν οὐ μόνον Πατρόκλου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἠρώων ἀπάντων, καὶ ἐτι ἀγένειος, ἔπειτα νεώτερος πολὺ, ὡς φησὶν Ὀμηρος. ἀλλὰ γὰρ τῶ ὄντι μάλιστα μὲν ταύτην τὴν ἀρετὴν οἱ θεοὶ τιμᾶσι τὴν περὶ τὸν ἔρωτα, μᾶλλον μέντοι θαυμάζουσι καὶ ἄγανται καὶ εὖ ποιοῦσιν, ὅταν ὁ ἐρώμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπᾷ ἢ ὅταν ὁ ἐραστής τὰ παιδικά.

P. 180. ἀλλὰ καὶ τῶν ἠρώων ἀπάντων] V. ἀλλ' ἔρα καὶ τ., quod e Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. mutatum. Cod. Darmst. Creuz., cuius excerpta hic desunt. πολὺ post νεώτερος om.

B. Οὕτω δὲ ἔρωγε φ.] Sic codd. fere omnes praeter Par. EF. Ang. u. Vat. s. Legebatur οὕτω δὲ καὶ ἔρωγε φ.

P. 180. Διοχύλος δὲ φλυαρεῖ — ὡς φησὶν Ὀμηρος] Haec verba, de quibus etiam Politian. Obs. I. 45. et Buhle ad Arist. Rhetor. 913. disputarunt, Valckenar. ad Eurip. Fragm. p. 13. et ad Callimach. Fragm. p. 218. ab aliena manu interposita iudicavit, eique assentiuntur Wolfius et alii. Sed recte eorum patrocinium susceperunt Bastius Specim. Crit. p. 108. Heynius ad Hom. II. XI. v. 786. Astius ad h. l. Boeckh. De similitudine etc. p. 17. et nuper etiam Schleiermacherus, qui olim ea condemnauerat. Quum enim Phaedrus Homeri maxime esset studiosus, id quod ex dialogo eius nomine inscripto novimus; egregie eum Plato facit ita disputantem, ut patrem poeseos, qui Patroclum natu maiorem finxit (Iliad. XI. 787.) ideoque eum pro Achillis amatore habuisse videri potuit, magnis laudibus ornet, Aeschylum autem ceterosque poetas tragicos, qui

Achillem fecerant amatorem Patrocli, vehementer reprehendat. Quum autem illa, de quibus poetae tragici celebrassent, sententia in populo illis temporibus regnare coepisset, necessarium hoc additamentum Phaedro videri debuit, quo insolitam de Patroclo Achillis amatore sententiam audientibus comprobaret. Accedit quod, his verbis omissis, deinde non ἀλλὰ γὰρ, sed καὶ γὰρ dici debuit. Ceterum de amore Achillis et Patrocli laudant Fabricium ad Sext. Empir. Pyrrhon. Hypot. III. 24. et intpp. ad Lucian. Erot. §. 54. ac de Achillis formositate Iliad. II. 673. Dorvill. ad Chariton. p. 15.

B. τῆς Ἀλκίσιδος μᾶλλον] Nam Alcestis propter amorem, quo in maritum flagrabat, mortem ultro subiit: Achilles autem propter amorem, quo Patroclus eum amplectebatur — erat eum ὁ ἐρώμενος, s. amasius Patrocli ex Phaedri sententia — morti se obtulit.

θειότερον γὰρ ἐραστής παιδικῶν· ἐνθεός γάρ ἐστι. διὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα τῆς Ἀλκίσιδος μᾶλλον ἐτίμησαν εἰς μακάρων νήσους ἀποπέμψαντες. Οὕτω δὲ ἔρωγε φημι Ἐρωτα θεῶν καὶ προσβύτατον καὶ τιμιώτατον καὶ κυριώτατον εἶναι εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν ἀνθρώποις καὶ ζῶσι καὶ τελευτήσασιν.

Cap. VIII. Φαῖδρον μὲν τοιοῦτόν τινα λόγον ἔφη εἰπεῖν, μετὰ δὲ Φαῖδρον ἄλλους τινὰς εἶναι, ὧν οὐ πάνυ διεμνημόνευεν· οὓς παρὲς τὸν Πανσανίου λόγον διηγείτο. εἰπεῖν δ' αὐτὸν, ὅτι Οὐ καλῶς μοι

καὶ προσβύτατον] Hic καὶ addunt Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Deinde καὶ κυριώτερον cum Ald. et Bas. 1. habent Coisl. Par. EF. Ang. u. Vat. n. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i. n.

καὶ τελευτήσασιν] τετελευτήσασιν Vat. A. Ang. w.

Locum recte interpretantur Schneiderus ad Xenophon. Symp. p. 215. et Astius; iniuria sollicitarunt Wolfius, Bastius, Schützius.

τὸν Πανσανίου λόγον] De Pausania in Prolegg. et ad p. 176. A. dictum est. v. Perizon. ad Aelian. Varr. Hist. II. 21. Apud Xenophontem Sympos. c. VIII. §. 32. Socrates de eo haec narrat: καίτοι Πανσανίας γέ, ὁ Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐραστής, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασιῶν ἀνεκλήθουμένων, εἴρηκεν, ὡς καὶ σιγάεινμα ἀλιμώτατον ἐν γένειοι ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐρασιῶν, quam sententiam vidimus antea Phaedro a Platone tributam esse. Collegerunt autem ex illo loco Xenophontis Thierschius Specim. de Plat. Sympos. p. 7. alique Pausaniam composuisse scriptionem eroticam, in qua puerorum cum viris consuetudinem defenderit, ad eumque librum Xenophontem et Platonem re-

spexisse, quo magis hominis ingenium, mores, et opiniones ad ipsam veritatem describerent. Et huius quidem orationis argumentum censuerunt etiam nunc a Pausania tractari, tectius id quidem et obscurius, sed ita tamen, ut intelligeretur eum pueris veniam dare amatoribus suis morigerandi, si quidem illi sese hac re virtutis propriae incrementa capturos esse arbitrantur. Sed quamvis ingeniosa sit haec suspicio; tamen, quominus eam pro vera probemus, multa impediunt. Quod enim non paucae in Platonis Symposiumo reperiuntur sententiae, quae apud Xenophontem Pausaniae tribuuntur; inde non efficitur, ut scriptionem aliquam Pausaniae amatoriam exstitisse putare debeamus, siquidem non solum a Platone, sed etiam a Xenophonte Pausaniae tributa sunt ea, quae eius ingenio et moribus digna viderentur. In qua re si hic c. VIII. §. 34. ita versatus est, ut Platonem p. 182. B.

δοκῆ, ὦ Φαῖδρε, προβεβλήσθαι ἡμῶν ὁ λόγος τὸ ἀπλῶς οὕτως παρηγγελθῆναι ἐγκωμιάζειν Ἐρωτα. εἰ μὲν γὰρ εἷς ἦν ὁ Ἔρως, καλῶς ἂν εἶχε· νῦν δὲ — οὐ γὰρ ἔστιν εἷς. μὴ ὄντος δὲ ἐνὸς ὀρθότερόν ἐστι
 D πρότερον προῤῥήθῃναι, ὅποιον δεῖ ἐπαινεῖν. ἐγὼ οὖν πειράσομαι τοῦτο ἐπανορθώσασθαι, πρῶτον μὲν Ἐρω-

D. ὅποιον δεῖ ἐπαινεῖν] Herm. in Teubn. de suo refi-
 xit ὁπίσθιον. Factum nollem. Nam duplicis Amoris distinctio
 deinceps demum affertur.

D. Ἀφροδίτη. μιᾶς μὲν οὖν οὐσης] Vett. editt. Ἀφρο-
 δίτη. ταύτης δὲ μιᾶς μὲν οὐσης. Quod dedimus, id acceptum refe-
 rimus Bodl. Par. D. Ambr. Ang. w. n. Flor. a. c. i. Vat. d. r.
 Ven. t. et, quod magni momenti est, etiam Vat. A., quem Bastius
 diserte annotavit ita scriptum habere. Praeterea ταύτης δὲ om-

aliquatenus haberet consentien-
 tem; utriusque scriptoris consen-
 sensus inde videtur explicari
 posse, quod Pausaniam constabat
 fortasse Eleorum, Thebanorum
 aliorumque populorum hoc in
 genere instituta cognita habere.
 Quod autem nos in eam deducit
 opinionem, ut non putemus ad
 librum a Pausania scriptum
 respici, illud est maxime, quod
 quae a Xenophonte tribuantur
 Pausaniae, ea magnam partem a
 Platone Phaedro adscripta esse
 videmus. cf. Xenoph. VIII. 32.
 Platon. p. 178. E. Xenoph. VIII. §. 32.
 Plat. p. 179. A. Xenoph. VIII. 34. 35.
 Quid quod Pausaniae apud
 Platonem sententia eadem fere est,
 quae Socrati apud Xenophontem
 tribuitur? Quid igitur? num
 verisimile est Platonem, si ad
 scriptionem aliquam Pausaniae
 respexisset, commissurum fuisse,
 ut eius decreta et Phaedro
 tribueret, praesertim quum illum
 ipsum convivio interesse iusserit?
 An Xenophontem putabimus
 Pausaniae sententiam Socrati suo
 tribuisse? Nimia, fateor, haec
 foret fingendi licentia, ne quid
 gravius dicam. Accedit quod
 ex illo loco Xenophontis non

potest colligi probabili ratione
 Pausaniam scriptionem eroticam
 in vulgus emisisse. conf. Groen
 van Prinsterer. Prosopogr. p. 206.
 Audiendus igitur Aethnaeus,
 qui V. 56. praefracte negat
 scriptionem eiusmodi a Pausania
 esse compositam.
 τὸ ἀπλῶς οὕτως — Ἐρωτα] Haec
 per epexegesin addita sunt,
 ut praegressum προβεβλήσθαι ὁ
 λόγος accuratius explicetur hoc
 sensu: quatenus sic simpliciter etc.
 Itaque ea cum Rückerto accusativo
 casu accipienda putamus. Non
 probanda est Homelii ratio, qui ea
 per exclamationem posita esse censuit.

νῦν δὲ — οὐ γάρ] Vide annot. ad
 Apolog. Socrat. c. XXVIII.

D. Πάντες γὰρ ἴσμεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ Ἐρ. Ἀφρ.]
 Argumentatur hunc in modum:
 Venerem constat perpetuo uti
 socio et sectatore Amore. (Neque
 enim muliebris gratia et venustas
 masculo amore caret.) Iam una
 si esset Venus, etiam unus Amor
 esset. Quando autem duae sunt
 Veneres, etiam duo Amores sint
 necesse est. Certum est autem
 duas Veneres reperiri. Altera
 certe quidem,

τα φράσαι ὃν δεῖ ἐπαινεῖν, ἔπειτα
 ἐπαινεῖσαι ἀξίως τοῦ θεοῦ.
 Πάντες γὰρ ἴσμεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ
 Ἐρωτος Ἀφροδίτη. μιᾶς μὲν οὖν οὐσης,
 εἷς ἂν ἦν Ἐρως. ἐπεὶ δὲ δὴ δύο ἴστων,
 δύο ἀνάγκη καὶ Ἐρωτε εἶναι.
 πῶς δ' οὐ δύο τῶ θεά; ἢ μὲν γέ
 πον προεσβωτέρα καὶ ἀμῆτωρ,
 Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἦν δὴ καὶ

Coisl. Par. EFK. Vat. n. s. Flor. b. et Stob. Eclogg. Phys. p. 23.
 Bekkerus οὖν omisit, in ceteris nobiscum consentiens. Dein ἦν ὁ Ἐρως Par. K. Vat. p. εἷς ἂν οὖν Ἐρως Flor. n.

ἐπεὶ δὲ δὴ δύο] δε restitutum e Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. Ang. w. Vat. r. Palat.

δύο τῶ θεά] V. τὰ θεά, praeter fidem codicum. Dein Coisl. Par. DK. Vat. p. ἢ μὲν γάρ πον.

ut opinor, est coelestis, altera vulgaris. Ex quo consequitur, ut etiam duplicem esse Amorem statuendum sit. Simplicissimam hanc acutarum conclusionum seriem mireris profecto viris doctis tantum attulisse molestiae, ut ad violentas correctiones confugiendum putarent. Graserus enim Adversar. p. 25 sqq. scribendum esse contendit: ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ Ἐρωτος Ἀφροδίτη. Ἀφροδίτης δὲ μιᾶς μὲν οὐσης κ. τ. λ. Quae mutatio sicuti audaciae nomine displicere debet, ita nec ullo modo est necessaria. Non probabilior ratio Rückerti est, qui legendum proposuit: Ἀφροδίτη, ἧς μιᾶς μὲν οὐσης κ. τ. λ. Quasi vero ad μιᾶς μὲν οὐσης non facillime et rectissime intelligatur αὐτῆς. v. Ast. ad Phaedr. p. 431. Opp. Plat. T. X. Deinde ne quis scribendum opinetur ἢ μὲν γάρ πον προ, audias Buttmannum ad Demosthen. Midian. p. 46: „Quum quis, inquit, uno argumento vel exemplo aliquid probat, potest hoc ut sufficiens afferre: quod fit particula γάρ; potest etiam significare plura quidem posse desiderari, sed hoc unum satis grave esse: quod fit addito γέ,

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

certe, saltem.“ Infra p. 215. C: ὁ μὲν γε δὲ ὀργάνων ἐκλήλει κ. τ. λ. Plura id genus ad Politic. p. 257. C. memoravimus. De Venere Urania atque Vulgiva, quae etiam vulgari iudicio videntur seiunctae esse atque diverso cultu ornatae, siquidem diversa iis oblata sunt sacrificia (v. Lucian. Diall. Meretr. VII. in. Encom. Demosth. c. 13. Pausan. IX. 16, 2. Soph. Oed. Col. v. 101. ibique Schol.) secundum Platonis sententiam disputarunt Apuleius Apolog. p. 281. ed. Oudend. Plotin. Enn. III. Lib. V. c. 2. p. 158. E. Io. Lydus de mensibus p. 89 sq. Alios laudavit Astius ad h. l. Conferas etiam Xenoph. Symp. 8, 2. ibique Bornemann. Creuzer. Symbol. I. 729. 733. Quod autem illa dicitur ἀμῆτωρ, pro magna deorum laude haberi solere, quod alterutro parente careant, docte demonstravit Wesselingius Observv. II. 10. p. 177 sqq. De Venere Vulgiva ex Iove et Dione nata v. intpp. ad Cicer. de Nat. Deor. III. 23. Creuzer. in Melett. I. p. 27. Elmenhorst. ad Apulei. p. 328 sqq. et quos laudat Bach. ad Xenoph. Sym-

οὐρανιαν ἐπονομαζόμεν· ἢ δὲ νεωτέρα Λιός καὶ Λιῶ-
 E νης, ἣν δὴ πάνδημον καλοῦμεν· ἀναγκαῖον δὴ καὶ
 Ἐρωτα τὸν μὲν τῇ ἑτέρῃ συναεργὸν πάνδημον ὀρθῶς
 καλεῖσθαι, τὸν δὲ οὐράνιον. ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ
 πάντας θεούς. ἃ δ' οὖν ἐκάτερος εἴληγε πειρατέον
 εἰπεῖν. πᾶσα γὰρ προᾶξις ὧδ' ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυ-
 181 τῆς πραττομένη οὔτε καλὴ οὔτε αἰσχρά. οἷον ὁ νῦν
 ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν ἢ ἄδειν ἢ διαλέγεσθαι, οὐκ
 ἐστὶ τούτων αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οὐδὲν, ἀλλ' ἐν
 τῇ πράξει, ὡς ἂν παραχθῇ, τοιοῦτο ἀπέβη· καλῶς
 μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ ὀρθῶς καλὸν γίνεται, μὴ

E. ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ — πειρατέον εἰπεῖν] Ba-
 stius conl. ἐπαινεῖν μὲν οὖν οὐ δεῖ πάντας θεούς. ἃ δ' οὖν ἐκ.
 Orellius ad Isocr. p. 326. l. c. verba ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ π. θεούς
 ex glossemate orta putat.

P. 181. ἐφ' ἑαυτῆς πραττομένη] Participium πραττομένη
 om. Proclus Comm. ad Alcib. l. P. l. p. 215. Creuz., nec expres-
 serunt Gellius N. A. XVII. 20. et Ficinus. Delendum censuit
 Astius; iniuria.

αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οὐδὲν] καθ' αὐτὸ om. Bodl. Vat.
 A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. d. p. r. et pr. Ambr.
 Ven. t. Nolui expungere, quum ad perspicuitatem orationis ali-

pos. VIII. 19. Ceterum vix est
 quod moneam totum hoc argu-
 mentum a Pausania ita tractari,
 ut fabulas de Amore et Venere
 pro consilio suo mutaverit ei-
 que accommodaverit.

καὶ Ἐρωτα] Duo Amores
 quod distinguuntur, non abhorret
 hoc ab opinione vulgari. v. Lu-
 cian. Amor. §. 37. Plut. Erot.
 Vol. IX. p. 62. ed. Reisk. Et
 Socrates quoque apud Xenoph.
 Conv. VIII. 10. rem non im-
 probat.

E. ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ
 πάντας — εἰπεῖν] Nolumus
 narrare varias hominum docto-
 rum de his verbis opiniones,
 ex quibus ne una quidem nobis
 probatur. Satius erit loci sen-
 tentiam declarasse, quae haec
 est: Laudare omnes deos
 oportet; verum tamen

quae uterque Amor pro-
 pria habeat, id explican-
 dum est. Discernendus est
 enim Amor vulgaris ab Amore
 coelesti, ut ne alterius laudes
 temere in alterum transferantur.
 Particulas δ' οὖν ita positas
 videbis infra p. 193. C. Theaet.
 p. 197. B. al. v. Hartung.
 Part. II. p. 13.

αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πραττο-
 μένη] Participium πραττομένη
 h. e. dum vel quatenus fit,
 s. peragitur, hic ponitur,
 quo magis emergat vis adver-
 biorum in proximis: ὡς ἂν
 παραχθῇ καλῶς μὲν γὰρ πραττό-
 μενον καὶ ὀρθῶς. Hoc autem
 vult dicere: non ipsam actio-
 nem et per se spectatam esse
 vel honestam vel turpem, sed
 modum et rationem, qua quid-
 que fiat, ei honestatis vel tur-
 pitudinis notam asserre, itaque

ὀρθῶς δὲ αἰσχρόν. οὕτω δὴ καὶ τὸ ἐρᾶν καὶ ὁ
 Ἐρως οὐ πᾶς ἐστὶ καλὸς οὐδὲ ἄξιος ἐγκωμιάζεσθαι,
 ἀλλ' ὁ καλῶς προτρέπων ἐρᾶν.

Cap. IX. Ὁ μὲν οὖν τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης
 ὡς ἀληθῶς πάνδημὸς ἐστὶ καὶ ἐξεργάζεται ὅ τι ἂν B
 τύχη· καὶ οὗτός ἐστιν, ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων
 ἐρῶσιν. ἐρῶσι δὲ οἱ τοιοῦτοι πρῶτον μὲν οὐκ ἦττον
 γυναικῶν ἢ παιδῶν, ἐπειτα ὧν καὶ ἐρῶσι, τῶν σω-
 μάτων μᾶλλον ἢ τῶν ψυχῶν, ἐπειτα ὡς ἂν δύνων-
 ται ἀνοητοτάτων, πρὸς τὸ διαπραξάσθαι μόνον βλέ-
 ποντες, ἀμελοῦντες δὲ τοῦ καλῶς ἢ μῆ. ὅθεν δὴ

quantum valeat et exp. 183. D. plurimum habeat defensionis. Her-
 mann. tamen ut importunum interpretamentum expunxit; uncis cir-
 cumscripserunt Turicenses. De glossemate importuno non assen-
 tior. Immo auctor recensionis, quam codd. illi referunt, verba
 videtur importunius delevisse, ne scilicet post ἐφ' ἑαυτοῦ iam male
 videretur καθ' αὐτὸ illatum esse. Flor. a. b. c. i. αὐτὸ καθ'
 αὐτὸ τὸ καλόν.

B. ὅ τι ἂν τύχη] V. soloece τύχει, invitis codd. fere om-
 nibus.

δύνωνται ἀνοητοτάτων] Par. K. Vat. p. Vind. 1. 7. ἀνοη-
 τώτος, quod coniecit Schützius.

αὐτὸ καθ' αὐτὸ est per se
 spectata, nec iam habita
 ratione modi, quo pera-
 gatur. Mox οἷον ἀπέβη est
 qualis evadit. Mira enim de
 hac loquutione somniat Hom-
 melius, qui de proverbio ne-
 scio quo cogitavit.

B. ἐξεργάζεται ὅ τι ἂν
 τύχη] Intell. ἐξεργαζόμενος.
 Sic mox B: ἐμβαίνει αὐτοῖς ὅ
 τι ἂν τύχῃσι, τοῦτο πράττειν.
 Crito p. 45. D: ὅ τι ἂν τύχῃσι,
 τοῦτο πράξουσιν. Protagor. p.
 353. A. Aristoph. Rann. v.
 155: οὐκ ἐλήροιν ὅ τι τύχοιμι.
 — οὐκ ἦττον γυναικῶν. De
 mulierum contentu apud Grae-
 cos, imprimis apud Athenien-
 ses, v. Meiners vermischte
 philosophische Schriften. T. I.
 p. 80. sqq.

ὡς ἂν δύνωνται ἀνοητο-

τάτων] Quam insipientissimos
 amare dicuntur, quoniam hi se
 amatoribus tradunt facilius. Quo-
 circa talis amator in Phaedro
 p. 239. A — C. dicitur amatum
 ab iis omnibus avocare et re-
 tinere, quorum usu possit eva-
 dere sapientior. Hanc loci sen-
 tentiam qui non perspicerent,
 scripserunt ἀνοητίως, h. e. im-
 purissime; v. ad Aristoph.
 Nubb. v. 416. Quod etsi per
 se non displicet, sicuti olim
 placuit, tamen quum postea
 melioris naturae amator dicatur
 τὸ νοῦν ἔχον μᾶλλον ἀγαπᾶν nec
 prius amare pueros ἢ ἐπειδὴν
 ἦδη ἀρχονται τοῦν ἰσχυεῖν, quid
 hic verum sit, vix dubitare li-
 cebit. Istud διαπραξάσθαι de
 re venerea intelligendum est, ut
 Phaedr. p. 234. A. 256. C. Xe-
 noph. Symp. IV. 18. Plu-
 tarch. Alcib. p. 210. E. al. Ad

ξυμβαίνει αὐτοῖς, ὃ τι ἂν τύχῃσι, τοῦτο πράττειν, ὁμοίως μὲν ἀγαθόν, ὁμοίως δὲ τούναντιον. ἔστι γὰρ
 C καὶ ἀπὸ τῆς θεοῦ νεωτέρας τε οὔσης πολὺ ἢ τῆς
 ἑτέρας, καὶ μετεχούσης ἐν τῇ γενέσει καὶ θήλεος καὶ
 ἄρρενος. ὁ δὲ τῆς οὐρανίας πρώτον μὲν οὐ μετεχού-
 σης θήλεος, ἀλλ' ἄρρενος μόνον — καὶ ἔστιν οὗτος
 ὁ τῶν παιδῶν ἔρωσ — ἔπειτα πρεσβυτέρας, ὕβρεως
 ἀμοίρου. ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἄρρεν τρέπονται οἱ ἐκ τού-
 του τοῦ ἔρωτος ἐπιπνοὶ, τὸ φύσει ἐρόωμενέστερον καὶ
 νοῦν μᾶλλον ἔχον ἀγαπῶντες. καὶ τις ἂν γνοίη καὶ

C. ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος] Articulum vulgo omissum sup-
 peditarunt codd. tantum non omnes.

D. ἀλλ' ἐπειδὴν ἡδὴ ἀρχονται] Bekkerus de Stephani
 coniectura edidit ἀλλ' ἢ ἐπειδάν.

τοῦ καλῶς ἢ μὴ rursus intelli-
 gas διαπραΰσασθαι. v. ad Phae-
 don. p. 114. B.

ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς
 θεοῦ] Intell. ὁ πένθημος ἔρωσ.
 Deinde πολὺ referas ad νεωτέ-
 ρας: in qua verborum colloca-
 tione ne offendas, conferas Al-
 cibiad. II. p. 143. D: ἀλλὰ μᾶλ-
 λον πολὺ. Legg. VII. p. 818. B:
 εὐθηστάτος ἐστὶ μικρῶ. Po-
 litic. p. 275. C: ὁμοίως τε εἴ-
 ναι μᾶλλον πολὺ τὰς φύσεις. ubi
 vulgo legebatur πολὺ μᾶλλον.
 Ibid. p. 288. A: ἀλλὰ μᾶλλον
 πολὺ τεκτονικῆς. Gorg. p. 488.
 E. Phileb. p. 19. A. Supra p.
 180. A: ἔπειτα νεώτερος πολὺ,
 ubi cod. Darmstadt. πολὺ per-
 peram omittit. Phaedon. p. 90
 A: τὰς χρηστοῦς καὶ πορητοῦς
 σφόδρα, ubi v. annot. edit. 3. Nimi-
 rum postponitur πολὺ ideo, quia
 νεωτέρας vi et gravitate sua
 eminent.

C. καὶ ἔστιν οὗτος ὁ τῶν
 παιδῶν ἔρωσ] Inserviunt haec
 verba illustrandis postremis ἀλλ'
 ἄρρενος μόνον. Iniuria igitur ea
 pro inepto glossemate habue-
 runt Wolfius, Schuetzcius,
 Astius. Neque scrupulum in-

licit, quod Pausanias deinceps
 rem uberius illustrat verbis:
 ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἄρρεν τρέπονται
 κ. τ. λ. — ὕβρεως ἀμοίρου.
 In hoc asyndeto nil est quod
 habeat offensionem, ut non as-
 sentiamur Astio, qui ὕβρεως
 τ' ἀμοίρου scribendum censet.
 Multo minus autem probamus
 quod Orellius ad Isocrat. de
 Antidos. p. 326. legendum pro-
 posuit, ὕβρεως ἀμοίρος. v. ad
 Phaedon. p. 110. D. ed. rec.
 Remp. II. p. 350. D. Dicitur
 autem Venus Urania libera et
 immunis esse a petulantia et li-
 bidine illa, quae Veneri Vulgi-
 vagae propria sit. Ceterum
 post πρώτον μὲν intell. ἐστίν,
 quod Rückerti gratia mone-
 mus in verborum structura sine
 causa haerentis.

D. οὐ γὰρ ἐρωῶσι παίδων,
 ἀλλ' ἐπειδὴν ἡδὴ] Non as-
 sentior Stephano ἢ post ἀλλ'
 inserendum putanti. Nam senten-
 tia haec est: non enim amant
 pueros (tanquam pueros), sed
 amant eos, quum iam sapere
 incipiunt. Quocirca οὐκ
 ἐρωῶσι ὡς ἂν δόνωνται ἀνοητοτά-
 των, quod in vulgares istos ama-

ἐν αὐτῇ τῇ παιδευασίᾳ τοὺς εἰλικρινῶς ὑπὸ τούτου
 τοῦ ἔρωτος ὠρμημένους. οὐ γὰρ ἐρωῶσι παίδων, ἀλλ' D
 ἐπειδὴν ἡδὴ ἀρχονται νοῦν ἴσχειν· τοῦτο δὲ πλησιά-
 ζει τῷ γενειάσκειν. παρεσκευασμένοι γὰρ, οἶμαι, εἰ-
 σὶν οἱ ἐντεῦθεν ἀρχόμενοι ἐρᾶν ὡς τὸν βίον ἅπαντα
 ξυνεσόμενοι καὶ κοινῇ συμβιωσόμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξα-
 πατήσαντες ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς νέον καταγε-
 λάσαντες οἰχήσεσθαι ἐπ' ἄλλον ἀποτρέχοντες. χρῆν
 δὲ καὶ νόμον εἶναι μὴ ἐρᾶν παίδων, ἵνα μὴ εἰς ἀδη-
 λον πολλῇ σπουδῇ ἀνηλίσκετο· τὸ γὰρ τῶν παιδῶν E

E. σπουδῇ ἀνηλίσκετο] ἀναλίσκειτο Par. DK. Vat. p.
 Vind. 7. male. Pro παίδων Marklandus ad Lysiam p. 43. ed.
 Reisk. T. V. παιδας legendum proposuit. Frustra.

tores cadere antea ostendit Pau-
 sanias. Ita παῖδες in verbis μὴ
 ἐρᾶν παίδων, ἵνα μὴ κ. τ. λ.
 sunt pueri adhuc impru-
 dentes et immaturi. — τῷ
 γενειάσκειν, nam pubertas
 est ἡβη χαριστάτη, ut ait Ho-
 mer. Od. X, 279.

ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες] Sententia haec est: nam qui
 inde ab hoc tempore ama-
 re incipiunt, ii se ita com-
 paraverunt, ut velint per
 totam vitam cum amasio
 suo versari, non quum
 eum, quippe quem depre-
 henderint iuvenem, im-
 peritum et imprudentem,
 sefellerint ac deceperint,
 cum risu et contemptu ad
 alium aufugere. Participio-
 rum cumulatio effecit, ut locus
 non recte intelligeretur. Tenen-
 dum igitur verba ἐν ἀφροσύνῃ
 λαβόντες ὡς νέον arcte cohaere-
 re cum praecedenti οὐκ ἐξαπα-
 τήσαντες eique explicando et
 illustrando inservire, eademque
 ratione ἐπ' ἄλλον ἀποτρέχοντες
 connectendum esse cum verbis
 καταγέλαντες οἰχήσεσθαι v. ad
 Euthyphron. p. 27. et ad Criton.

p. 50. A. Ceterum transiit scri-
 ptor a participio ὡς — ξυνεσόμενοι
 κ. κ. συμβιωσόμενοι ad infiniti-
 vum: quae constructio nihil ha-
 bet insolentiae. v. Charmid. p.
 164. D. Politic. p. 303. C. Legg.
 I. p. 626. A. De Rep. II. p. 383.
 A. ibique ann.

ἵνα μὴ εἰς ἀδ. — ἀνηλί-
 σκετο] Indicat accidere solere,
 ut plurimum studii frustra con-
 sumatur in amore adolescentium,
 ideoque utitur imperfecto. vid.
 Hermann. ad Viger. p. 806.
 Rost. §. 122. 12. Itaque ἀνη-
 λίσκειτο retinimus. Protagor. p.
 317. B: ἀλλὰ σε ἔχρην ἡμῖν
 συγχορεῖν τὸν ἀμφοτέρω δινάμε-
 νον, ἵνα μηδὲς αὐτοὺς διεφθει-
 ρεν. Crit. p. 44. D. Menon.
 p. 89. B. Sed plurima hujus
 constructionis exempla collegerunt
 Valcken. Diatr. p. 149.
 et Monck. ad Hippol. v. 643.
 Mox de verbis οἱ τελευτᾶ v. Lo-
 beck. ad Phryn. p. 43. et
 Pflugk. ad Eurip. Hecub. 419.
 Fallitur autem Hommelius
 κακίας ἢ ἀρετῆς scribendum rat-
 us; de quo verbo monuisse
 satis erit. Germanice dicas:
 was Tugend und Laster
 betrifft.

τέλος ἀδελον οἱ τελευταῖα κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε περὶ καὶ σώματος. οἱ μὲν οὖν ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὐτοῖς ἐκόντες τίθενται, χρῆν δὲ καὶ τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστὰς προσαναγκάζειν τὸ τοιοῦτον, ὥσπερ καὶ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν προσαναγκάζομεν αὐτούς καθ' ὅσον δυνάμεθα μὴ ἐρᾶν. οὔτοι γὰρ εἰσιν οἱ καὶ τὸ ὄνειδος πεποιηκότες, ὥστε τινὰς τολμᾶν λέγειν, ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς, λέγουσι δὲ εἰς τούτους ἀποβλέποντες, ὁρῶντες αὐτῶν τὴν ἀκαίριαν καὶ ἀδικίαν· ἐπεὶ οὐ δήπου κοσμίως γε καὶ νομίμως ὁτιοῦν [πρᾶγμα] πραττόμενον ψόγον ἂν δικαίως

χρῆν δὲ καὶ τούτους] Sic Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Vulgo χρῆ. Dein τῶν τοιούτων Ven. E. Vind. 1. 2. cum Bas. 2. quod non debebat. Wolfius amplecti.

P. 182. ὥστε τινὰς τολμᾶν] Sic Bodl. Coisl. Vat. D. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. n. V. Ven. t. Flor. a. b. c. i. Vulgo erat τινὰ, quod defendit Prinsteter Prosopogr. Plat. p. 113.
οὐ δήπου κοσμίως γε] V. τε, invitis Bodl. Coisl. Vat. A. Par. EF. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. r. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i.

E. τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστὰς] Etiam hoc loco οὗτος cum contemptu dictum est. Criton. p. 45. A: οὐχ ὄρας τούτους τοὺς συγκοφάντας ὡς εὐτελεῖς, ubi v. annot. Constructionem verbi ἀναγκάζειν et προσαναγκάζειν cum duplici accusativo ne mireris, cf. infra c. XXXIX. ταῦτα δὲ ἀναγκάζομεν αὐτούς. Plura dabunt Heindorf. ad Phaedr. p. 235. et Matthiae §. 419. Etiam Latine dicitur aliquis aliquid cogi, de quo v. Gronov. ad Liv. IV. 26.
τὸ τοιοῦτον, ὥσπερ —] Expectabas: οἰόντες ἐστὶ τοῦτο, ὅτι καὶ τῶν ἐλευθέρων γ. π. μὴ ἐρᾶν. Sed nihil mutandum. v. ad Phaedon. p. 86. A.
P. 182. χαρίζεσθαι ἐρασταῖς] Timaeus: χαρίζεσθαι ἰδίως ἐπὶ ἀφροδισίων. v. Ruhnken. p. 195. Prorsus eodem modo Latini utuntur obsequen-

di verbo. Opponitur ἀχαριστέων c. XII. v. Lennep. ad Phalar. p. 17.

ἐπεὶ οὐ δήπου κοσμίως γε] De particulis οὐ δήπου — γε v. ad Apolog. Socrat. c. V. in. Minus bona vulgata lectio est.

B. ὁ δ' ἐνθάδε — ποικίλος] h. e. difficilis ad intelligendum propterea, quod quasi varietate sua deludit. Quod cum laude dictum est. Significat enim Athenienses et Lacedaemonios amorem nec vetare simpliciter nec permittere, sed certa ratione circumscribere, quem alii eum vel plane tollant vel sine cautione permittant. Verba capite extremo ab ipso Pausania explicantur sic: ἐνθάδε δὲ πολλὸν τούτων κάλλιον νενομοθέτηται καὶ, ὅπερ εἶπον, οὐ ῥᾶδιον κατανοῆσαι. Phileb. p. 53. E: λέγε σφέτε-

φέροι. Καὶ δὴ καὶ ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι νοῆσαι ῥᾶδιος· ἀπλῶς γὰρ ὠρισταί· ὁ δ' ἐνθάδε καὶ ἐν Ἀακεδαίμονι ποικίλος. B ἐν Ἠλίδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς καὶ οὐ μὴ σοφοὶ λέγειν ἀπλῶς νενομοθέτηται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς, καὶ οὐκ ἂν τις εἴποι οὔτε νέος οὔτε παλαιός ὡς αἰσχρὸν, ἵνα, οἶμαι, μὴ πράγματ' ἔχωσι λόγῳ πειρώμενοι πείθειν τοὺς νέους, ἅτε ἀδύνατοι λέγειν. τῆς δὲ Ἰωνίας καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ αἰσχρὸν νενομίσται, ὅσοι ὑπὸ βαρβάρους οἰκοῦσι. τοῖς γὰρ βαρβάρους διὰ τὰς τυραννίδας αἰσχρὸν τοῦτό γε, καὶ

conf. ad Euthyphron. p. 84. Dein πρᾶγμα post ὁτιοῦν illatum om. Bodl. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. r. t. delevit Herm.

καὶ ὁ ἐν Ἀακεδαίμονι] Hic articulum omittunt Bodl. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. r. et pr. Vat. A. Ven. t. Eiecerunt etiam Turicenss. Winckelmanno καὶ ἐν Ἀακεδαίμονι delenda videbantur coll. p. 182. D. 183. C.D. 184. A.B.

B. αἰσχρὸν τοῦτό γε] Bas. 1. 2. Flor. n. τὸντὶ γε. Herm. de suo dedit: τοῦτό τε καὶ ἡ γε φ. v. ex. c.

ρον — ὁ τι λέγεις. Socr. οὐδὲν ποικίλον. Tim. p. 59. C. Gorg. d. 491. D. Ceterum ὁ ante ἐν Ἀακεδαίμονι non repetitum, quia utraque lex uni generi subiecta esse dicitur.
ἐν Ἠλίδι μὲν γὰρ κ. —] Paulo aliter Pausanias apud Xenophontem Sympos. VIII. §. 32 — 35. De moribus Lacedaemoniorum, qui hic commemorantur, v. Xenoph. Resp. Laced. II. 13. 14. Plutarch. Laced. Inst. p. 237. B. Aelian. V. H. III. 10. 12. Plutarch. in Lycurg. p. 200. sq. ed. Reisk. De Thebanis v. Aelian. V. H. XIII. 5. Athenaeus XIII. 2. Davis. ad Max. Tyr. XXIV. p. 455. XXVI. p. 27. De Eleis v. Xenoph. Symp. VIII. 35. de Republ. Lac. I. c. Aelian. I. c. coll. Davis. I. c. Plura laudant Wolfius et Astius ad h. l.

τῆς δὲ Ἰωνίας —] Hoc

vult dicere: apud Iones vero aliosque populos, qui Persis subiecti sunt, plerumque turpe habetur etc. Stephanus legendum putabat τῆς δὲ Ἰωνίας πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι αἰσχρ. v. Thiersch. Specim. Crit. p. 45. malebat τῆ δὲ Ἰωνίας. Astius τῆς in τοῖς mutandum censebat. Rückertus post νενομίσται inseri vult καὶ, vel μάλιστα δέ. Locus, si quid video, est longe sincerissimus. Nam genitivus τῆς Ἰωνίας pendet ex πολλαχοῦ. Plat. Politic. p. 290. E: πολλαχοῦ τῶν Ἑλλήνων. Aristoph. Avv. 1689: πανταχοῦ τῆς Ἀιτίας. conf. Matthiae Gr. §. 377. Post τῆς Ἰωνίας vero additur καὶ ἄλλοθι h. e. καὶ ἄλλων τῶν χωρῶν. Denique κατὰ σύνθεσιν subiungitur ὅσοι — οἰκοῦσι, perinde ac si praecessisset: τῶν δὲ Ἰωνῶν καὶ ἄλλων πολλαχοῦ; in quo non haerendum.

C ἢ γε φιλοσοφία καὶ ἡ φιλογυμναστική. οὐ γάρ, οἶμαι, συμφέρει τοῖς ἄρχουσι φρονήματα μεγάλα ἐγγίγνεσθαι τῶν ἀρχομένων, οὐδὲ φιλίας ἰσχυρὰς καὶ κοινωνίας, ὃ δὴ μάλιστα φιλεῖ τὰ τε ἄλλα πάντα καὶ ὁ ἕως ἐμποιεῖν. ἔργῳ δὲ τοῦτο ἔμαθον καὶ οἱ ἐνθάδε τύραννοι· ὁ γὰρ Ἀριστογείτονος ἕως καὶ ἡ Ἀρμοδίου φιλία βέβαιος γενομένη κατέλυσε αὐτῶν τὴν ἀρχήν. οὕτως οὐ μὲν αἰσχρὸν ἐτέθη χαρίζεσθαι ἑρασταῖς, κενία τῶν θεμένων κείται, τῶν μὲν ἀρχόντων πλεονεξία, τῶν δὲ ἀρχομένων ἀνανδρία· οὐ δὲ καλὸν ἀπλῶς ἐνομίσθην, διὰ τὴν τῶν θεμένων τῆς ψυχῆς ἀρχίαν.

C ἐγγίγνεσθαι τῶν ἀρχομένων] τοῖς ἀρχομένοις Bas. 2. Ven. Z. et supra versum Vind. 2.

καὶ ἡ Ἀρμοδίου φιλία] V. ἡ aberat, praeter fidem codicum.

D ἐνθάδε δὲ πολὺ] δὲ propter finalem praegressi voc. syllam

καὶ ἡ γε φιλοσοφία καὶ ἡ φιλ.] Nam puerorum amor, ut bene observat Reynndersius, ut plurimum in philosophorum scholis et gymnasiis oriebatur. v. Cicer. Tuscul. IV. 33. et Plat. Legg. I. 636 B. Praeterea conf. Demosth. Philipp. I. p. 51: Ὡςπερ οἱ Βάρβαροι πεκτεύουσιν. Ceterum post τοῦτό γε, istud quidem h. e. παιδερασίᾳ, recte dein subiicitur: καὶ ἡ γε φ. κ. τ. λ. i. e. atque adeo philosophia et gymnastices studium. Locus est sincerissimus.

C. φρονήματα — τῶν ἀρχομένων] Expectabas dativum τοῖς ἀρχομένοις, quem tres codd. cum ed. Bas. 2. exhibent. Sed duarum constructionum confusione genitivus refertur ad φρονήματα μεγάλα, ut verbum ἐγγίγνεσθαι ponatur sine dativo, sicut mox dicitur ὃ δὴ μάλιστα φιλεῖ — ἐμποιεῖν. Sic etiam De Rep. V. p. 464. D. quem locum Rückertus comparavit.

ὃ δὴ μάλιστα φιλεῖ] h. e.

solet efficere, ut infra p. 188. B. Menex. p. 242. A: ὃ δὴ φιλεῖ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν προσπίπτειν. Legg. VI. p. 766. A: παιδείας μὲν δὲ θῆς τυχόν — θεϊότατον ἡμερώτατον τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ. Phileb. p. 37. B. Tim. p. 89. E: δόξα ψευδής τε καὶ ἀληθής ἡμῖν φιλεῖ γίγνεσθαι. al.

τὰ τε ἄλλα πάντα κ. τ. λ.] h. e. prae ceteris omnibus maxime amor. Sic Graeci frequentant ἄλλως τε καὶ, τὰ τε ἄλλα καὶ. v. infra p. 220. A. Apol. 36. A. Crit. p. 52. C. Phaedr. p. 257. A. Non est igitur quod cum Schleiermachero pro πάντα malis ταῦτα legi. Verum vidit Astius.

ὁ γὰρ Ἀριστογείτονος —] Res satis nota est. Laudat Wolfius Aelian. V. H. XI. 8. ad eumque Perizonium. Plura dabit Meursius in Pistrato c. XIII. Ceterum horum Aristogiton fuit amator, Harmodius amatus, id quod satis declarant verba ἕως et φιλία, cf. Hipparch. p. 229.

ἐνθάδε δὲ πολὺ τούτων κάλλιον νενομοθέτηται καὶ; ὅπερ εἶπον, οὐ ῥάδιον κατανοῆσαι.

Cap. X. Ἐνθυμηθέντι γάρ, ὅτι λέγεται κάλλιον τὸ φανερώς ἐρᾶν τοῦ λάθρα, καὶ μάλιστα τῶν γενναιοτάτων καὶ ἀρίστων, καὶ αἰσχίους ἄλλων ὄσι, καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ παρακλήσεις τῶν ἐρῶντι παρὰ πάντων θανμαστή, οὐχ ὡς τι αἰσχρὸν ποιοῦντι, καὶ ἐλόντι τε καλὸν δοκεῖ εἶναι καὶ μὴ ἐλόντι αἰσχρὸν, καὶ πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖν ἐλεῖν ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῶν ἑραστῆ θανμαστὰ ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαινεῖσθαι, ἃ εἰ τις τολμῶη ποιεῖν ἄλλ' ὅτιοῦν διώκων καὶ βουλόμε-

ham om. Bodl. Vat. A. Par. DEFK. Ang. w. Vat. n. p. r. s. Ven. t. Flor. a. b. c. errore.

καὶ ἐλόντι τε καλόν] τε om. Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. u. Flor. a. c. errore nescio quo.

E. ἃ εἰ τις τολμῶη] αἰεὶ τις Bodl. Vat. A. ἄν εἰ Par. DK. Vat. p.

Ἐνθυμηθέντι γάρ, ὅτι λέγεται κ. τ. λ.] Pausanias plurimis sententias coacervatis deinde inchoatae orationis adeo obliviscitur, ut videatur in alia omnia abiisse, donec ad extremum in memoriam eorum redeat, de quibus ab initio cooperat dicere. Itaque participio ἐνθυμηθέντι nihil in proximis respondet, sed excidit orator inchoata structura. Ipsam autem sententiam, quam enuntiare voluit, infra demum p. 183. C. resumit, ubi sic loqui pergit: ταῦτη μὲν οὖν οἰηθείη ἂν τις πάγκαλον νομίζεσθαι κ. τ. λ. Ex quibus verbis intelligitur eum in mente habuisse haec: ἐνθυμηθέντι γάρ, ὅτι λέγεται — δόξαιεν ἂν πάγκαλον νομίζεσθαι ἐν τῆδε τῇ πόλει καὶ τὸ ἐρᾶν καὶ τὸ φίλους γίγνεσθαι τοῖς ἑρασταῖς.

καὶ αἰσχίους ἄλλων ὄσι] Intell. corpore, non animo. Deinde οὐχ ὡς τι αἰσχρὸν ποιοῦντι arcte connectas cum praecedentibus his: ὅτι ἡ παρακλήσεις — θανμαστή, ut recte

addi poterit οὐχ ὡς τι αἰσχρὸν ποιοῦντι, cuius rei ratio in isto θανμαστή inest. — καὶ ἐλόντι τε κ. δ. i. e. καὶ ὅτι ἐλόντι κ. τ. λ.

E. καὶ πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖν] et ad capiendi conatum legem s. morem ei hanc fecisse potestatem, ut mira faciat ac nihilominus laudetur, etc. Elegans tamen Astii coniectura est legendum putantis πρὸς τῶν, hoc sensu: denique non solum hoc concedere legem amatori, ut amasium capere conetur, verum etiam, ut mira faciens laudetur. Ceterum θανμαστὴ vel θανμασία ποιεῖν vel ἐργάζεσθαι, ut infra p. 213. D. Apolog. p. 35. A. Theaet. p. 151. A., dicitur de iis, qui vel propter dolorem et indignationem, vel obingentem laetitiam vel etiam prae vehementi aliqua cupiditate mira faciunt.

ἃ εἰ τις τολμ. — quae si quis audeat facere, quum aliud quid praeter istud perficere stu-

183 νος διαπραξασθαι πλὴν τοῦτο, φιλοσοφίας τὰ μέγιστα καρποῖτ'· ἂν ὀνειδῆ· εἰ γὰρ ἢ χρήματα βουλομένος παρά του λαβεῖν ἢ ἀρχὴν ἀρξαι ἢ τιν' ἄλλην δύναμιν ἐθέλοι ποιεῖν οἵαπερ οἱ ἐρασταὶ πρὸς τὰ παιδικά, ἐκτείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιοῦμενοι, καὶ ὄρκους ὀμνύντες, καὶ κοιμήσεις ἐπὶ θύραις, καὶ ἐθέλοντες δουλείας δουλεύειν οἷας οὐδ' ἂν δούλος οὐδεὶς, ἐμποδίζοιτο ἂν μὴ πράττειν οὕτω

P. 183. φιλοσοφίας τὰ μέγιστα κ.] Pro φιλοσοφίας Rükertus τῆς ἀπορίας legendum putat. Creuzerus Annal. Vindob. l. c. Fasc. 56. a. 1831 p. 140. com. φλυαρίας. C. Fr. Hermann. nuper audacius de suo edidit πλὴν φιλίας pro πλὴν τοῦτο φιλοσοφίας. Sed v. explicat.

ἐθέλοι ποιεῖν] Sic Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. D E. Ang. w. Legebatur ἐθέλει.

ἐθέλοντες δουλείας] V. ἐθελοντίας, quod abhorret a codd. fere omnium testimoniis. In Vat. A. Ang. w. δουλείας deest.

B. πάντα ταῦτα ποιοῦντι] Hoc dedimus e Bodl. Vat. A.

deat ac velit, maximas auferat reprehensiones.

P. 183. φιλοσοφίας τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὀνειδῆ] Sic de Republ. IX. p. 579. C: οὐκ οὐν τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς πλεῖω καρποῦται ἀνὴρ, ὅς ἂν κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος — μὴ ὡς ἰδιώτης καταβῆ. Eodemque modo etiam ἀπολαύειν in malam partem dicitur Criton. p. 54. A., ubi v. ann. Sed molestiam creavit istud φιλοσοφίας. Itaque Bekkerus Hommeliusque illud ex glossemate natum putant. Quod tamen ut credam, nondum adduci potui, siquidem quanam vocis origo fuerit, minime perspicitur. Nec animus explet quod legendum proposuit Creuzerus φλυαρίας. Nam quod ait ita sensum verborum hunc existere: „er würde sich die grössten Vorwürfe eines ungemässigten, übertriebenen und nichtigen Betragens zuziehn,“ vereor equidem, ne ita φλυαρίας vocabulo ea significatio tribuatur, quam nunquam habuerit. Multo minus etiam placet quod

alius vir doctus legendum proposuit φιλιαντίας, quo significetur coeetus sui amor, quo occupati teneantur qui aliquid nimio studio appetant. Sed nimirum quid sibi velint φιλοσοφίας ὀνειδῆ, clarissime docent verba p. 183. B: τῶν μὲν ὀνειδιζόντων κολακίας καὶ ἀνελευθερίας, τῶν δὲ νοουθετούντων καὶ αἰσχynomένων κ. τ. λ. Itaque ne literula quidem loco movenda est. Quippe φιλοσοφία, latiore sensu dicta, iam tribuitur iis qui adulationem atque illiberalitatem omnino reprehendam statuunt atque homine ingenuo indignam esse arbitrentur. Itaque verba licebit Germanice sic interpretari: so würde er von Seiten der Bildung die grössten Vorwürfe einernnten. Enimvero genitivus connectendus est cum τὰ μέγιστα ὀνειδῆ, ita quidem, ut activa vi et potestate positus esse existimetur. Prave enim vulgo eum suspensum esse putant ex καρποῖτο. Ceterum infra p. 184. D: παιδεύσεις καὶ σοφία est quae hic φιλοσοφία audit. Mox de voc. ἀντιβολήσεις

τὴν πράξιν καὶ ὑπὸ φίλων καὶ ὑπὸ ἐχθρῶν, τῶν μὲν ὀνειδιζόντων κολακείας καὶ ἀνελευθερίας, τῶν δὲ νοουθετούντων καὶ αἰσχynomένων ὑπὲρ αὐτῶν· τῷ δ' ἐρῶντι πάντα ταῦτα ποιοῦντι χάρις ἐπεστι, καὶ δέδοται ὑπὸ τοῦ νόμου ἀνευ ὀνειδούς πράττειν, ὡς πάγκαλόν τι πράγμα διαπραττομένον· ὃ δὲ δεινότατον, ὡς γε λέγουσιν οἱ πολλοί, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τὸν ὄρκον· ἀφροδίσιον

Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. pro vulg. ταῦτα πάντα π. Dein ἐπίεται Vat. A. ἐπειται Bodl. Ang. w., quod dederunt Tur. coll. Legg. II. 667. B.

πράγμα διαπραττομένου] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. Ven. t. Flor. b. i. Legebatur olim διαπραττομένου.

ἐκβάντι τὸν ὄρκον] V. τῶν ὄρκων. Accusativum tuentur Vat. A. Ven. E. Vind. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Cyrillus c. Iulian. VI. p. 137. et ex parte Bodl., qui habet τῶν ὄρκων, unde apparet fraudis origo.

v. Anecdott. Bekker. T. I. p. 407., ubi hic locus laudatur.

ἢ τιν' ἄλλην δύναμιν] Zeugma est, siquidem ex praegresso verbo λαβεῖν est assumendum. Audacius etiam haec figura adhibetur in proximis, ubi ad καὶ κοιμήσεις ἐπὶ θύραις intelligendum est ποιοῦμενοι aut simile aliquod verbum. Quamquam de verborum integritate merito dubitaveris.

καὶ ἐθέλοντες δουλείας δουλεύειν] h. e. et prompti paratique ad subeundam servitutum, s. sponte servientes servitutum. Expectabas καὶ ἐθελοντί δουλείας δουλεύοντες, aut quod Astius restitutum putabat ἐθελοντιά δ. δουλεύοντες. Sed conferas Markland ad Lys. p. 616, ed. Reisk. et Buttmanii Gr. p. 447. Xenoph. Hier. VII. 9: εἴταν — ἐόντες τε παραχωρῶσι τοῦτω ὀδῶν καὶ θάκων ὑπανιστάσθαι φιλοῦντες — καὶ δωρεῶσθαι ἐθέλωσιν, ubi expectes καὶ ἐθελοντες δωρῶνται, sua sponte dona offerunt. Deinde quod post ἐμποδίζοιτο infertur

μὴ πράττειν, explicavit hanc loquendi rationem Hermannus ad Viger. p. 810 sq. Loquutionem ἀλοχύνεσθαι ὑπὲρ τίνος illustravi ad Criton. p. 45. D. Charmid. p. 175. D. Alcib. I. p. 119. C. Pro ὑπὲρ αὐτῶν expectabas ὑπὲρ αὐτοῦ. Sed ita post εἰ τις non raro infertur numerus pluralis, v. ad Remp. VII. p. 536. A. coll. Matth. Gr. §. 487. 4. Quamobrem non probamus, quod nuper Hermannus de mera coniectura αὐτοῦ scripsit, repudiata et contenta auctoritate librorum omnium.

B. ὡς πάγκαλόν τι — διαπραττομένου] De genitivo absolute post dativum posito v. de Republ. VIII. p. 497. A: τάχα δ' ἂν ἡμῖν τις παραστάς ἀπὴρ σφοδρὸς καὶ νέος λοιδορήσειεν ἂν ὡς ἀνόητα καὶ ἀδύνατα τιθέντων. Ibid. p. 590. B: ὡς οἴοντε αὐταῖς — εἴτε ἀληθεῖα ἐπομένων. Phileb. p. 44. C: ὡς περ μάντις προσχρησθῆσθαι τοῖς (αὐτοῖς συμβουλεύω) — ἢ μὴ μεμνησκότων τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν καὶ νενομικῶτων κ. τ. λ. Plura dabit Matthiae §. 561. Deinde ἐκβαίνειν τῶν ὄρ-

γὰρ ὄρκον οὐ φρασιν εἶναι· οὕτω καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῶ ἐρῶντι, ὡς ὁ νόμος φησὶν ὁ ἐνθάδε. ταύτη μὲν οὖν οἰηθεῖται ἂν τις πάγκαλον νομίζεσθαι ἐν τῇδε τῇ πόλει καὶ τὸ ἐρᾶν καὶ τὸ φίλους γίνεσθαι τοῖς ἐρασταῖς. ἐπειδὴν δὲ παιδαγωγούς ἐπιστήσαντες οἱ πατέρες τοῖς ἐρωμένοις μὴ ἔωσι διαλέγεσθαι τοῖς ἐρασταῖς, καὶ τῶ παιδαγωγῷ ταῦτα προσεταγμένα ἢ οἱ ἠλικιωῖται δὲ καὶ

C. διαλέγεσθαι τοῖς ἐρασταῖς] Herm. de coniectura Orellii ad Isocrat. De antid. p. 327, scripsit τοὺς ἐραστὰς, quia διαλέγεσθαι solenne sit de amatore amasium sermonibus suis ad amorem pellicere conante.

C. προσεταγμένα ἢ] Vulg. ἢ ἠλικιωῖται. Pro ἢ Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK habent οἱ. Vat p. ἢ οἱ ἠλικ. quod reposuimus. Dein libri: καὶ ἔπειτα δεῦν, quod duce Ficino cum Heindorfio ad Phaedr. p. 210, et Astio correximus.

D. εἰς δὲ ταῦτά τις] V. δὴ quod ex optimis plurimisque

κων, quod vulgo legebatur, etsi recte dicitur, recepimus tamen meliorum librorum lectionem τὸν ὄρκον, quam constructionem illustravit Astius ad h. l. Cf. Matthiae § 379. 1. Politic. p. 295. D: κατεργῶν δ' ἂν ἦγοιτο δεῖν μὴ ἐκβαλεῖν τὰ ἀρχαῖα ποτε νομοθετηθέντα. Ceterum de periculis amantium a diis non puniri solitis Phileb. p. 65. C: ἐν ταῖς ἡδοναῖς περὶ τὰ φροδῖμα καὶ τὸ ἐπινοεῖν ξυγγνώμην εἴληψε πικρὰ θεῶν, ubi v. annot. et quae colligerunt in tpp. ad Aristaen. p. 729. ed. Boiss.

C. ἐπειδὴν δὲ παιδαγωγ. ἐπιστήσαντες] De paedagogis, qui puerorum et puellarum ductores fuerunt et doctores, v. Plat. Lysid. p. 223. A, ubi huius ipsius rei exemplum est, et Pignorius de Servis p. 116 sqq. — ταῦτα προσεταγμ. intell. μὴ ἔωσι διαλέγεσθαι τοῖς ἐρασταῖς.

D. οὐχ ἄπλοῦν ἐστίν, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς —] Loci sententia haec est: Quod supra dicebatur, nihil esse per se honestum aut turpe, id non simplex est, sed

quasi duplicem habet faciem, prouti rationis et modi, quo peragitur, ratio habetur, aut non habetur. Quod quidem orator sic eloquitur: non simplex est, inquit, quod ab initio dicebatur nec honestum quidquam per se esse nec turpe, sed si honeste peragitur, honestum est, si turpiter, turpe. Quae breviter dicta esse liquet pro eo, quod esse debebat: non simplex est, quod dicebatur etc. sed duplex; nam prouti honeste aut turpiter fit, etiam honestum ac turpe evadit. Itaque ἀπλοῦν nunc non est simpliciter verum, ut saepe alibi, sed potius partes, h. e. id quod, sicuti ait Terentius, simplicem faciem habet et una tantum ex parte spectari potest. Similiter Lachet. p. 188. C: ἀπλοῦν τὸ γ' ἐμὸν περὶ λόγων ἐστίν· εἰ δὲ βούλει, οὐχ ἄπλοῦν, ἀλλὰ διπλοῦν· καὶ γὰρ ἂν δόξαιμι τῷ φιλοσόφῳ γοῦς εἶναι, καὶ αὐτὸν μισολόγος. Simplicissima vero haec loci interpretatio non intelligeretur, inprimis etiam illud videtur effecisse, quod verba οὐτε καλὸν

ἐταῖροι ὀνειδίζωσιν, ἐάν τι ὀρθῶσι τοιοῦτο γιγνόμενον, καὶ τοὺς ὀνειδίζοντας αὐτὸ οἱ πρεσβύτεροι μὴ διακωλύωσι μηδὲ λοιδορῶσιν ὡς οὐκ ὀρθῶς λέγοντας, εἰς δὲ ταῦτά τις αὐτὸν βλέψας ἠγήσεται ἂν πάλιν αἰσχιστον τὸ τοιοῦτον ἐνθάδε νομίζεσθαι. τὸ δέ, οἶμαι, ὡδ' ἔχει· οὐχ ἄπλοῦν ἐστίν, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐλέχθη, οὐτε καλὸν εἶναι αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐτε αἰσχρόν· ἀλλὰ καλῶς μὲν πραττόμενον καλόν, αἰσχρῶς δὲ αἰσχρόν.

libris mutatum. Videlicet iteratur hic illud δέ, quod est in verbis ἐπειδὴν δὲ παιδαγ., de qua loquendi ratione alibi dictum.

οὐχ ἄπλοῦν ἐστίν] Bastius οὐχ delendum censebat. Astius omisso εἶναι, quod deest in aliquot libris, scribi malebat ἀπλῶς. Bas. 2. τὸ δέ, οἶμαι, ὡδ' ἀπλοῦν ἐστίν. v. in tpp.

αἰσχρῶς μὲν οὐκ ἐστίν] Steph. αἰσχρόν μ., quod mutatum e Bodl. Coisl. Vind. 1. 2. 7. Par. DEK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i. n., quibuseum Ald. et Bass. consentiunt. Stephanianum tenuerunt Turr. praeter rectam rationem. v. explic.

— οὐτε αἰσχρόν subiecto suo carere visa sunt totusque locus omnino prave perspectus fuit. Quamobrem primum quidem tenendum est verba οὐτε καλὸν εἶναι — οὐτε αἰσχρόν, quae proprie debebant cum οὐχ ἄπλοῦν ἐστίν coniungi, hunc in modum: οὐχ ἄπλοῦν ἐστίν τὸ οὐτε καλὸν εἶναι — οὐτε αἰσχρόν, suspensa esse potius e membro periodi secundario vel parenthesi: ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐλέχθη, ita quidem, ut deinceps recta oratione pergatur: ἀλλὰ καλῶς μὲν — αἰσχρόν. In qua quidem enuntiatione conformatione etsi fuerunt qui offenderent, tamen qui Graecos meminerint non raro primarias sententiarum partes cum parenthesi connectere solere, nequaquam in illa haerebunt. Praeterea vero etiam animadvertendum est diligenter, quod καλὸν et αἰσχρόν sine subiecti mentione positum est, ne hoc quidem a linguae usu et consuetudine ullo modo recedere. Nam post negandi particulam adiectivum neutrius generis non ita raro usurpatur sic, ut τὸ vel οὐδὲν s. μηδὲν intelligendum relinquatur. Cuius

generis exempla quum ad Gorg. p. 485. E. adscriptimus, tum alia etiam afferemus ad Legg. V. p. 736. D siquidem per deum et librarium aliquando fiet, ut opus dum absolutum in lucem emittere liceat. Itaque οὐτε καλὸν εἶναι idem est quod οὐτε καλὸν εἶναι τὸ s. οὐδὲν. Denique meminisse etiam iuvabit, toto hoc loco respici ad illa, quae a Pausania p. 181. A. explicata sunt; quibus comparatis eam, quam nunc defendimus, loci interpretationem unice veram rectamque esse etiam certius intelligitur.

αἰσχρῶς μὲν οὐκ ἐστίν π.] Ad αἰσχρῶς et καλῶς e superioribus intelligendum est πρᾶττεν. De Republ. l. p. 339. C: οὐκοῦν ἐπιχειροῦντες νόμους τιθεῖναι τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθεῖσιν, τοὺς δὲ ἴσως οὐκ ὀρθῶς; — Τὸ δὲ ὀρθῶς (sc. νόμους τιθεῖναι) τὸ τὰ ξυμφεροντὰ ἐπιτελεῖσθαι ἐαυτοῖς. Plura adscriptimus ad Euthyphr. p. 2. C. Cratyl. p. 388. C Hom. melii ad h. l. disputationem fautor me non intelligere. Is scilicet ad αἰσχρῶς et καλῶς potius φιλεῖν intelligi vult. Mox verba

αἰσχροῦς μὲν οὖν ἐστὶ πονηρῶ τε καὶ πονηρῶς χαρίζεσθαι, καλῶς δὲ χρηστῶ τε καὶ καλῶς πονηρός δ' ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ ἐραστής ὁ πάνδημος, ὁ τοῦ σώματος μᾶλλον ἢ τῆς ψυχῆς ἐρῶν. καὶ γὰρ οὐδὲ μόνιμός ἐστιν, ἅτε οὐδὲ μόνιμου ἐρῶν πράγματος· ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἀνθεὶ λήγοντι, οὐπὲρ ἦρα, οἴχεται ἀποπτάμενος, πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις κατασχύνας. ὁ δὲ τοῦ ἠθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστής διὰ βίου μένει, ἅτε μόνιμῳ συντακίς. τούτους δὲ βού-
 184 λεται ὁ ἡμέτερος νόμος εὖ καὶ καλῶς βασανίζειν, καὶ τοῖς μὲν χαρίσασθαι, τοὺς δὲ διαφεύγειν. διὰ ταῦτα οὖν τοῖς μὲν διώκειν παρακελεύεται, τοῖς δὲ φεύγειν, ἀγωνοθετῶν καὶ βασανίζων, ποτέρων ποτὲ ἐστὶν ὁ ἐρῶν καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος. οὕτω δὲ ὑπὸ ταύτης

καλῶς δὲ χρηστῶ] Vett. editt. καλόν, quod correctum ex Par. DK. Vat. p.

E. ἢ τῆς ψυχῆς ἐρῶν] Sic Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. Vett. editt. ἐρῶν ἢ τῆς ψυχῆς.

Ἐτε οὐδὲ μόνιμου] οὐ ex Bodl. Coisl. Vind. 2. Turr. Idem habet teste Bastio etiam Vat. A. Praestat tamen vulgatum. Dein Sydenhamus coni. ἅμα γὰρ — ἀνθεὶ, λήγοντος οὐπὲρ ἦρα.

P. 184. τοῖς μὲν χαρίσασθαι] χαρίζεσθαι Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. Sed praestabilior est aoristus, qui ob διαφεύγειν immutatus videtur.

διὰ ταῦτα οὖν — ὁ ἐρώμενος] Schützsius totam hanc sententiam putabat ab aliena manu interpositam esse. Idem censebat

οἴχεται ἀποπτάμενος petita sunt ex Iliad. II. 71.

P. 184. ποτέρων ποτὲ ἐστίν] h. e. ad utrum genus referendi sint amatores et amati. Interiecta sunt autem haec: διὰ ταῦτα οὖν τοῖς μὲν διώκειν — ποτέρων ὁ ἐρώμενος, quasi per parenthesin quandam atque inserviunt verbis postremis illustrandis τοῖς μὲν χαρίσασθαι, τοῖς δὲ διαφεύγειν. Solet enim Pausanias, ut iam vidimus, ab orationis tenore passim paululum deflectere ac deinceps pluribus interpositis ad superiora reverti. Non erat igitur quod Schuetzsius totam hanc sententiam a Platone profectam esse

negaret. τοῖς μὲν, amatoribus. τοῖς δὲ, amasiis.

Ἐνα χρόνος ἐγγένηται] Phaedon. p. 86. E: ἕνα χρόνον ἐγγενομένου βουλευσώμεθα, τί ἐροῦμεν. Protagor. p. 339. E: ἕνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει. De sententia v. Simonides Fr. 86. in Deflect. Schneidew. p. 408.

B. ὑπὸ πολιτικῶν δυνάμεων] h. e. spe magnae in civitate auctoritatis et potestatis. v. Wytttenbach. ad Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 58.

χωρὶς τοῦ μηδὲ πεφ.] h. e. praeterquam quod ne oritur quidem inde generosa amicitia: abgesehen davon dass etc. Usum loquen-

τῆς αἰτίας πρῶτον μὲν τὸ ἀλίσκεσθαι ταχὺ αἰσχρὸν νενομίσται, ἕνα χρόνος ἐγγένηται, ὃς δὲ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν· ἔπειτα τὸ ὑπὸ χρημάτων καὶ ὑπὸ πολιτικῶν δυνάμεων ἀλῶναι αἰσχρὸν, εἴαν τε κακῶς B πάσχων πτήξῃ καὶ μὴ καρτερήσῃ, ἂν τ' εὐεργετούμενος εἰς χρημᾶτα ἢ εἰς διαπραΐξεις πολιτικὰς μὴ καταφρονήσῃ. οὐδὲν γὰρ δοκεῖ τούτων οὔτε βέβαιον οὔτε μόνιμον εἶναι, χωρὶς τοῦ μηδὲ πεφυκέναι ἀπ' αὐτῶν γενναίαν φιλίαν. μία δὲ λείπεται τῷ ἡμετέρῳ νόμῳ ὁδός, εἰ μέλλει καλῶς χαρίζεσθαι ἐραστῇ παιδικᾷ. ἐστὶ γὰρ ἡμῖν νόμος, ὥσπερ ἐπὶ τοῖς ἐρασταῖς ἦν δουλεύειν ἐθέλοντᾶ ἠντινοῦν δουλείαν παιδικοῖς μὴ C κολακείαν εἶναι μηδὲ ἐπονείδιστον, οὕτω δὲ καὶ ἄλλη

Astius. Bastius autem et Orellius ad Isocr. περὶ ἀντιδ. p. 328 sq. ex codd. Vindobb. legi volebant τοῖς μὲν — τοῖς δὲ, pro τοῖς μὲν, τοῖς δὲ. Et confirmant accusativum Coisl. Par. DK. Vat. p. Nec tamen quidquam mutaverim.

οὕτω δὲ ὑπὸ ταύτης] δὲ καὶ ὑπὸ τ. Coisl. Ambr. Vat. r. Baiter. ὑπὸ ταύτης τῆς αἰτίας abesse malebat.

B. ἂν τ' εὐεργετούμενος] ἀντενεργετούμενος Vind. 2. Par. E. Vat. n. Dein Vind. 2. Ven. Z. ἢ καὶ εἰς διαπραΐξεις.

C. οὕτω δὲ καὶ ἄλλη μία μόνη δ.] ἄλλη μία μῶν δ. Vat. A. Bodl. Ang. w. unde Winckelmann. extudit μία νόμῳ. μία om. Par. E. F. Ang. u. Vat. n. s. μόνον scribunt Coisl. Par. D. E. F. K. Ang. u. Ambr. Vat. n. p. r. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i. Nimirum videre hinc licet haesisse criticos et scribas in formula εἰς μόνος. Rückertus μόνη ex glossenate ortum censet.

di illustravi ad Apolog. Socrat. c. XXIV. in. et ad Criton. c. III. in.

C. οὕτω δὲ καὶ ἄλλη μία μ.] Inest in his verbis anacolutiā quaedam. Plenius enim et strictiore verborum iunctura dicendum erat: οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς παιδικοῖς ἄλλην μίαν μόνην δουλείαν οὐκ ἐπονείδιστον εἶναι. Hoc autem vult: etiam praeter illam, quam antea commemoraverit, unam eamque solam esse servitutem, quae τοῖς παιδικοῖς nullam afferat ignominiam. Itaque non est quod pro ἄλλη cum Schuetzsius scribamus. Multo minus etiam probanda est Bastii coniectura,

qui pro μία legendam censuit μόνη. Nam frequenter εἰς μόνος, μία μόνη, ἐν μόνον coniunctim poni solere docuerunt Thierschius Specim. Crit. p. 47 sq. et Schaeferus Melett. p. 19 sq. Cf. Apolog. Socr. p. 25. B. Criton. p. 47. B. De Rep. VIII. p. 548. C. X. p. 597. C. Neque aliter scriptores Latini. Terent. Adelph. V. 3. 46: solum unum hoc vitium affert hominibus. Cicero in Pison. c. 40: cives Romani — te unum solum suum depeculatore, vexatore, praedonem, hostem venisse senserunt. Ceterum paullo ante ἐθέλοντᾶ rursus ita dictum est,

μία μόνη δουλεία ἐκούσιος λείπεται οὐκ ἐπονείδιστος· αὕτη δὲ ἐστὶν ἢ περὶ τὴν ἀρετὴν.

Cap. XI. Νενόμισται γὰρ δὴ ἡμῖν, ἐάν τις ἐθέλη τινὰ θεραπεύειν ἠγούμενος δι' ἐκείνον ἀμεινῶν ἔσεσθαι ἢ κατὰ σοφίαν τινὰ ἢ κατὰ ἄλλο ὅτιοῦν μέρος ἀρετῆς, αὕτη αὖ ἢ ἐθελοδοουλεία οὐκ αἰσχρὰ εἶναι, οὐδὲ κολακεία. δεῖ δὴ τῷ νόμῳ τούτῳ ξυμβαλεῖν

D εἰς ταυτό, τὸν τε περὶ τὴν παιδεραστίαν καὶ τὸν περὶ τὴν φιλοσοφίαν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, εἰ μέλλει ξυμβῆναι καλὸν γενέσθαι τὸ ἐραστῆ παιδικὰ χαρίσασθαι. ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθῶσιν ἐραστῆς τε καὶ παιδικὰ νόμον ἔχων ἐκάτερος, ὁ μὲν χαρισάμενοις παιδιοῖς ὑπηρετῶν ὅτιοῦν δικαίως ἂν ὑπηρε-

δι' ἐκείνον ἀμεινῶν] ἐκεῖνο Bodl. Vat. A. Ang. w. Quod debetur criticis, qui ἐκείνον ad τινὰ referri moleste tulissent. Itaque vulgata servanda fuit. Mox ἐθελοδοουλεία Par. D. Ambr. Vat. r.

D. τὸ ἐραστῆ παιδικὰ χαρίσασθαι] V. τῷ ἐρ., quod frustra defendit Rückertus. Nam debebat ita certe etiam τὰ παιδικὰ scribi. Itaque τὸ cum Bekkero dedi ex Coisl. Ven. Z. Ven. t. et pr. Ang. n., quod habet etiam Vind. 2.

δικαίως αὖ ὅτιοῦν ἂν ὑπ.] Vulgo pro αὖ scribebatur ἂν, quod correctum e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 1. 2. 7. Par. D. K. Ambr. Vat. n. p. r. Flor. a. v. In Vat. A. Bodl. etiam pro altero ἂν habetur αὖ. Alii libri hic voculam omittunt, velut Par. D. K. Vat. p. Vind. 2. Flor. c. Dein pro vulg. ὑπηρετῶν Bodl. Coisl. Vat. A. Par. D. E. F. K. Ambr. Aug. n. Vat. n. p. r. s. Vind. 1. 7. Flor. a. b.

ut significet sponte, v. supra ad p. 183. A. Neque opus est cum Astio ἐθελοντίας corrigere, quum in participio singularis numeri personae, quam vocant, indefinitae significatio insit, ita ut sententia universe enuntietur. v. ad Criton. p. 43. C. p. 104. huius edit.

D. ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθῶσιν] Quum ita in unum convenerint, ut uterque legem teneat aliquam. Mox dicitur τούτων ξυμῶντων εἰς ταὐτὸ τῶν νόμων.

εἰς φρόνησιν κ. τ. ἄ. ἀρετῆν ξυμβάλλεσθαι] Observandum est verbum ξυμβάλλεσθαι passim ita usurpari, ut omittatur accusativus obiecti. Eo-

dem modo nostrates: und dass jener vermag zur Weisheit und Tugend beizutragen. Eundem usum verborum προστιθεῖναι, ἀπολλύναι, κερδαίνειν, tetigit annot. ad Euthyphron. p. 3. D. Itaque concinnitatis causa deinde eandem servavit structuram in his: ὁ δὲ δεόμενος — κτῶσθαι, quae Germanice sic reddas: und der andere in Beziehung auf Bildung und Weisheit zu gewinnen (pr. sibi acquirere) begehrt; neque assentimur Schuetzio, qui εἰς ante παιδευοῖν iteratum deleri oportere iudicavit.

E. τότε δὴ τούτων ξυμῶντων] Revertens ad prima-

τεῖν, ὁ δὲ τῷ ποιῶντι αὐτὸν σοφόν τε καγαθὸν δικαίως αὖ ὅτιοῦν ἂν ὑπουργεῖν, καὶ ὁ μὲν δυνάμενος εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι, ὁ δὲ δεόμενος εἰς παιδεύειν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτῶσθαι, τότε δὴ τούτων ξυμῶντων εἰς ταὐτὸν τῶν νόμων μοναχοῦ ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι παιδικὰ ἐραστῆ χαρίσασθαι, ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ. ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐξαπατηθῆναι οὐδὲν αἰσχρόν· ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ ἐξαπατωμένῳ αἰσχύνῃ φέρει καὶ μὴ. εἰ γὰρ τις ἐραστῆ ὡς πλουσίῳ πλούτου ἕνεκα χαρισάμενος ἐξαπατηθῆι καὶ μὴ λάβοι χρήματα, ἀναφανέντος τοῦ ἐραστοῦ πένητος, οὐδὲν ἥττον αἰσχρόν· δοκεῖ γὰρ ὁ τοιοῦτος τὸ γε αὐτοῦ ἐπιδειξάι, ὅτι ἕνεκα

c. i. ὑπουργῶν. Quocirca Bastius etiam superius illud ὑπουργεῖν in ὑπουργῶν commutari volebat, eique obsecutus est Reynders. Sed illa: νόμον ἔχων ἐκ., i. e. νομῶν ἐκάτερος, profecto huic rationi magnopere officiant. Itaque tenendus infinitivus est, qui propter sequentium participiorum concursum a scribis temere in participium est commutatus. Baïterus con. ὑπουργῶν ὑπουργεῖν, ut paullo ante dicitur ὑπηρετῶν — ὑπηρετεῖν.

ἀρετῆν ξυμβάλλεσθαι] ξυμβάλλεσθαι Bodl. Vat. A. Ven. Z. Par. D. K. Vat. p. Dein εἰς ante παιδευοῖν Schützius delendum putabat. male.

E. εἰς ταὐτὸν τῶν νόμων] Vind. 7. Par. D. εἰς αὐτὸν τὸν νόμον. Bastius τῶν νόμων delendum censebat.

riam sententiam repetit superiora ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθῶσιν adiecta vocula δὴ, v. ad Apolog. Socrat. p. 21. A. Menex. p. 240. D. al. Patet vero ex his inane esse coniecturam Astii, qui ex scriptura unius cod. Vindob. εἰς αὐτὸν τὸν νόμον eruendum putabat εἰς τὸν αὐτὸν νόμον. Nam quod antea dicebatur εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν, id nunc plenius magisque perspicue enuntiat sic, ut τῶν νόμων adiciatur.

ξυμπίπτει τὸ κ.] Phavorinus: συμπίπτειν λέγεται καὶ τὸ συμβαίνειν. et s. v. συμπε-
τεῖν: συμπίπτειν ὁμοῦ γενέσθαι. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τυχρῶν ἀποβάσεων κτῶσθαι.

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

ἐπὶ τούτῳ] quum sic affecti sunt animo.

ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις πᾶσι] sub quavis alia conditione. Ad αἰσχύνῃ φέρει e superioribus intelligendum τὸ χαρίσασθαι, id quod satis declarant proxima verba.

P. 185. οὐδὲν ἥττον αἰσχρόν] Intell. ἢ εἰ μὴ ἐξαπατηθῆι καὶ λάβοι.

τὸ γε αὐτοῦ] Wolfius: seinen Character, seine Gesinnung. Equidem malim: quantum in ipso est, quem admodum dicitur τὸ ἐμόν, τὸ σόν, al.; eamque interpretationem confirmat proximum illud τὸ καθ' αὐτόν.

χορημάτων ὅτι οὖν ἂν ὀφροῦν ὑπηρετοῖ· τοῦτο δὲ οὐ
καλόν· κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον κὰν εἴ τις ὡς ἀγα-
θῷ χαρισάμενος καὶ αὐτὸς ὡς ἀμείνων ἐσόμενος διὰ
τὴν φιλίαν τοῦ ἐραστοῦ ἐξαπατηθεῖη, ἀναφανέντος
B ἐκείνου κακοῦ καὶ οὐ κεκτημένου ἀρετῆν, ὅμως καλὴ
ἢ ἀπάτη· δοκεῖ γὰρ αὐτῷ καὶ οὗτος τὸ καθ' αὐτὸν
δεδηλωκέναι, ὅτι ἀρετῆς γ' ἕνεκα καὶ τοῦ βελτίων γε-
νέσθαι πᾶν ἂν παντὶ προθυμηθεῖη· τοῦτο δὲ αὐ-
πάντων κάλλιστον. οὕτω πάντως γε καλὸν ἀρετῆς
ἕνεκα χαρίζεσθαι. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Οὐρανίας Θεοῦ
ἕρως καὶ οὐράνιος καὶ πολλοῦ ἀξίος καὶ πόλις καὶ
ιδιώταις, πολλὴν ἐπιμέλειαν ἀναγκάζου ποιῆσθαι
C πρὸς ἀρετὴν τὸν τε ἐρῶντα αὐτὸν αὐτοῦ καὶ τὸν
ἐρώμενον· οἱ δ' ἕτεροι πάντες τῆς ἑτέρας, τῆς παν-

P. 185. ὡς ἀγαθῷ χαρισάμενος] Stephan. sine idonea causa malebat χαρισόμενος.

διὰ τὴν φιλίαν τοῦ ἐραστοῦ] τοῦ additum ex Coisl. Ven. Z. Vind. 2. 7. Par. DK. Vat. p.

B. ἀρετῆς γ' ἕνεκα] γ' additum e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 1. 2. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Ven. t. Flor. b. i. Mox autem post καλὸν ἀρετῆς voculam vulgo adiectam omisimus cum Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w.

C. καὶ τὸν ἐρώμενον] Bastius Specim. p. 37. conī. καὶ τοῦ ἐρωμένου. περὶ Ἐρωτος συμβάλλομαι] συμβάλλομεν Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p.

C. τὸν τε ἐρῶντα — καὶ τὸν ἐρώμενον] Post τὸν ἐρώμενον rursus intelligas αὐτὸν αὐτοῦ. Frustra Bastius et Astius τοῦ ἐρωμένου scribendum putarunt; quod si ab ipso Platone esset profectum, ordo verborum hic, opinor, foret: τὸν ἐρῶντα αὐτὸν τε αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐρωμένου. Nunc sententia haec est: amor coelestis utrumque, et amatorem et eum, qui amatur, impellit et cogit, ut omnem curam ponat in studio virtutis et sapientiae.

ὡς ἐκ τοῦ παραχρηῖμα]

sic subito et ex tempore. Xenoph. Hell. I. 1, 21: λέγειν τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρηῖμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους.

Πανσαντίου δὲ πανσαμένου] Ludit simili verborum sono ridetque artificia sophistarum huiusmodi ornatum orationis studiose captantium. De qua re v. Heindorf. ad Phaedr. §. 114. ad Gorg. p. 9. et p. 79. et Wesseling. ad Diog. Sicul. XII. p. 514. T. I. — τὰ ἕσα σχήματα autem teste Hermog. περὶ δεινότη. p. 28. dicuntur illae figurae orationis omnes, quae cernuntur in similitudine

δήμου. Ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς ἐκ τοῦ παραχρηῖμα, ὦ Φαῖδρε, περὶ Ἐρωτος συμβάλλομαι.

Πανσαντίου δὲ πανσαμένου, διδάσκουσι γὰρ με ἴσα λέγειν οὕτως οἱ σοφοί, ἔφη ὁ Ἀριστοδόημος δεῖν μὲν Ἀριστοφάνη λέγειν, τυχεῖν δὲ αὐτῷ τινα ἢ ὑπὸ πλησμονῆς ἢ ὑπὸ τινος ἄλλου λύγχα ἐπιπεπωκυῖαν καὶ οὐχ οἷόν τε εἶναι λέγειν, ἀλλ' εἶπεῖν αὐτὸν — ἐν τῇ κάτω γὰρ αὐτοῦ τὸν ἱατρὸν Ἐρουξίμαχον κατα- D κείσθαι — Ὡ Ἐρουξίμαχε, δίκαιος εἶ ἢ παῦσαι με τῆς λυγγῆς ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι. Καὶ τὸν Ἐρουξίμαχον εἶπεῖν· Ἀλλὰ ποιήσω ἀμφοτέρα ταῦτα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐρῶ ἐν τῷ σῶ μέρει, σὺ δ', ἐπειδὴν παύσῃ, ἐν τῷ ἐμῷ· ἐν ᾧ δ' ἂν ἐγὼ λέγω, ἐὰν μὲν σοι ἐθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον παύε-

Ἀριστοφάνη λέγειν] V. Ἀριστοφάνην, quod e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Par. DK. Ang. w. Vat. p. r. Ven. t. mutatum. Mox Par. DK. Vat. p. ὑποπεπωκυῖαν Par. DK. Vat. p.

D. ἐν τῇ κάτω γὰρ] V. ἰγγυῖατω γὰρ, reluctantibus codicibus, ut videtur, omnibus, nisi forte Flor. n., ex quo nihil est enotatum, veterem lectionem tuetur. Nec agitur de vicinitate, sed de ordine. Dein τῶν ἱατρῶν Bodl. Vat. A. Ang. w. male.

πολὺν χρόνον παύεσθαι] Bas. 1. 2. Stob. Serm. XCVIII. p. 542. 11. παύσεται, quod est etiam in Flor. n. Sed recte iudicavit Fischerus pendere infinitivum ex ἐθέλῃσῃ, et deesse apodosin; v. ann.

verborum, quales sunt ὁμοιοτέλειον, παρήχησις, al.

τυχεῖν δὲ αὐτῷ τινα —] Bene Aristides Orat. Plat. T. II. p. 287: ἀλλ', οἶμαι, λυζέω αὐτὸν ἴδου, ἵνα τις ἀπληροῖται κοφθῆ, quanquam is Platonem propterea temere reprehendit. Nimirum facete designavit eum, qui totus erat Baccho et Veneri addictus. Aliter Ast. de Vita et Scriptis Plat. p. 312., qui putat rideri Pausaniae orationem, cuius taedio sese captum esse Aristophanes significare vult; cui adstipulatur Groen v. Prinsterer. p. 175. Sed simulati singultus nullum exstat ve-

stigium.

D. ἐὰν μὲν σοι ἐθέλῃ — παύεσθαι ἢ λύγξ] Deest apodosis. Supplet vulgo εἰ ἔχει. v. Gregor. Corinth. de dial. p. 47 sqq. Viger. p. 509. et 833. Buttmann. §. 138. IV. 4. De verbo ἐθέλειν etiam de rebus usurpari solito alibi diximus, v. Viger. p. 266. ibique intpp. Istud ἐν ᾧ est interea dum, quam diu, v. ad Remp. VI. p. 498. B. Apol. p. 40. E. — ἀπνευστὶ ἔχοντι, h. e. animam continenti et reprimenti. — ἀνακογχυλλιασον. Timaeus interpretatur per ἀναγαράρισαι. v. Ruhken. ad h. l.

σθαι ἢ λύξ· εἰ δὲ μή, ὕδατι ἀνακογχυλίασον. εἰ δ' ἔρα πάνυ ἰσχυρά ἐστιν, ἀναλαβὼν τι τοιοῦτον, οἷον κνήσαιο ἢ τὴν ῥίνα, πτάρε· καὶ ἐὰν τοῦτο ποιήσης ἅπαξ ἢ δις, καὶ εἰ πάνυ ἰσχυρά ἐστι, παύσεται. Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, γάναι τὸν Ἀριστοφάνη· ἐγὼ δὲ ταῦτα ποιήσω.

Cap. XII. Εἰπεῖν δὲ τὸν Ἐρυξίμαχον· Δοκεῖ τοίνυν μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ἐπειδὴ Πανσανίας ὀρησας ἐπὶ τὸν λόγον καλῶς οὐκ ἰκανῶς ἀπετέλεσε, δεῖν 186 ἐμὲ πειρᾶσθαι τέλος ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ διπλοῦν εἶναι τὸν Ἔρωτα δοκεῖ μοι καλῶς διελέσθαι.

E. οἷον κνήσαιο] Libri κνήσαιο. Emendavit Luzacius de digamia Socratis p. 125. Apud Stob. Flor. tit. XCVIII. p. 542. legitur κνήσαιο, quod restitui iusserunt Wytttenb. Bibl. crit. 1.2. p. 50. Villebrun. ad Athen. T. II. p. 45. Animad. ed. Schweigh. Creuzer. ad Plotin. de Pulcrit. p. 525. conf. Phileb. p. 46 D. et 51. D. γάναι τὸν Ἀριστοφάνη] Sic Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Legebatur olim εἰπεῖν et Ἀριστοφάνην. Etiam

E. οἷον κνήσαιο ἢ τ. ῥ.] Sic verissime correxerunt vulg. κνήσαιο. Nimirum titillatione non motu tantum opus erat. Defendit tamen librorum scripturam Winckelmann. ad Plut. Amat. p. 224. contra quem vide quae monuimus ad Phileb. p. 46. E.

οὐκ ἂν φθάνοις λέγων] quantocius dicas: quin tu statim initium dicendi fac. v. Phaedon. p. 100. C. ibique annot. Ceterum quod Valckenar. ad Xenoph. Mem. IV. 1, 1. et Wolfius ad h. l. καὶ εἰ pro εἰ καὶ dictum putarunt, de eo v. ad Apolog. Socrat. p. 32. A. coll. Hermann. ad Viger. p. 832.

Εἰπεῖν δὲ τὸν Ἐρυξίμαχον] Sequitur oratio Eryximachi medici, qua ille vim et efficaciam Amoris per totam rerum naturam patentem et non solum in hominibus ceterisque animantibus, sed etiam in omnium rerum natura conspi-

quam celebrare instituit. Respicit autem Eryximachus haud dubie ad nobilissimam illam et multis, ut videtur, posteris temporibus probatam sententiam veterum quorundam philosophorum, qui statuerunt elementa totius rerum universitatis inter se pugnantia per concordiam et amicitiam (φιλίαν) esse inter se conciliata et in ordinem redacta. v. Aristotel. Metaphys. 1. 4. p. 644. T. II. ed. Duval. et quos laudant intpp. ad Aristoph. Avv. v. 695 sqq.: πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρωτος συνέμιξεν ἅπαντα· συμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις, γένετο ὄστρονός ἀκεανός τε καὶ γῆ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἀφθίτων κ. τ. λ. Conf. etiam Karsten ad Parmenidis Reliquias p. 233 sqq. Itaque orator Ἔρωτα latiore sensu vocat vim illam in rerum natura dominantem, quae contraria et secum pugnantia conciliat et in concordiam redigit. Ceterum Thierschius Specim. p. 13. censuit hanc ora-

ἔτι δὲ οὐ μόνον ἐστὶν ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς καλοὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, τοῖς τε σώμασι τῶν πάντων ζώων καὶ τοῖς ἐν τῇ γῆ φρουμένοις καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐν πᾶσι τοῖς οὐσί, καθεωρακῆναι μοι δοκῶ ἐκ τῆς ἰατρικῆς, τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὡς μέγας καὶ θαυμαστός καὶ ἐπὶ πάν ὁ θεὸς τείνει καὶ κατ' ἀνθρώπινα καὶ B κατὰ θεῖα πράγματα. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρὸςβέβωμεν τὴν τέχνην. Ἡ γὰρ φύσις τῶν σωμάτων τὸν διπλοῦν Ἔρωτα τοῦτον ἔχει. τὸ γὰρ ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν ὁμολογου-

Ven. t. Flor. e. Ἀριστοφάνη.

P. 186. τῶν πάντων ζώων] τῶν ἄλλων Par. DK. Vat. p. Vindob. 7.

ὡς μέγας καὶ] V. καὶ ὡς μέγας καὶ θαυμ. invitis codicibus omnibus. Nec habet illud καὶ Stobaeus; deest etiam in Ald. Bas. 1. 2., ut Stephanus de suo interposuisse videatur.

B. Ἔρωτα τοῦτον ἔχει] ἔχη Bodl. Vat. A.

tionem excerptam esse et conflatum ex maiore aliquo Eryximachi aut alius cuiusdam medici libro, indeque factum esse, ut nonnulla vix ac ne vix quidem indicata sint, quae iusta sententiarum continuatione uberius explicari debuerint. De qua re nos sentimus paullo aliter. Etenim fecit Plato Eryximachum ita de Amore verba facientem, ut decebat hominem in studiis historiae naturalis occupatum, ideoque illi tribuit decreta physicorum et medicorum illa aetate multum, ut videtur, celebrata plurimisque communia; quae tamen passim orationis consilio prudenter accommodavit.

ἀναγκαῖον εἶναι — δεῖν ἐμὲ πειρᾶσθαι] Observes δεῖν post ἀναγκαῖον εἶναι per pleonasmum quandam illatum. Cuius generis exempla ad Alcibiad. II. p. 144. D. notavimus. Alia suppeditabit Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. 4.

P. 186. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλ-

λα πολλὰ καὶ ἐν τ. ἄλλοις] Rückertus desiderabat hunc verborum ordinem: ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πρὸς ἄλλα πολλὰ. Non meminit igitur figurae illius, quam grammatici chiasmum appellant, quaque Platonem quoque non ita raro usum esse ostendimus ad Apolog. Socr. p. 39. B. ed. 3. Nec vero καὶ ante ἐν ἄλλοις quemquam offendere debet, quanquam in eo haesit Hömmelius. Sententia verborum haec est: Amor non solum in hominum animis erga pulcros inest, sed etiam erga multa alia atque in ceteris rebus omnibus.

ὡς μέγας καὶ θαυμαστός] Haec quoque ex καθεωρακῆναι pendunt, ut idem verbum duas habeat sententias ex se aptas nexasque, quarum posterior fere eiusdem est argumenti atque superior. Similis ratio est infra p. 211. E. conf. ad Apol. p. 20. C.

B. πρὸςβέβωμεν] i. e. τιμῶμεν, v. ad Criton. 46. B.

μένως ἕτερόν τε καὶ ἀνόμοιον ἐστὶ. τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνόμοιων ἐπιθυμῆ καὶ ἐρῶ. ἄλλος μὲν οὖν ὁ ἐπὶ τῷ ὑγιεινῷ ἔρωσ, ἄλλος δὲ ὁ ἐπὶ τῷ νοσῶδει. ἐστὶ δὴ, ὡς περ ἄρτι Πανσανίας ἔλεγε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς καλὸν **C** χαρίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων, τοῖς δὲ ἀκολάστοις αἰσχρόν, οὕτω καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς σώμασι τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἐκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγιεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι καὶ δεῖ, καὶ τοῦτό ἐστιν ᾧ ὄνομα τὸ ἰατρικόν, τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσῶδεσιν αἰσχρόν τε καὶ δεῖ ἀχαριστεῖν, εἰ μέλλει τις τεχνικὸς εἶναι. ἐστὶ γὰρ ἰατρικὴ, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν, καὶ ὁ διαγιγνώσκων ἐν τούτοις τὸν καλὸν τε καὶ αἰσχρόν ἔρωτα, **D** οὗτός ἐστιν ὁ ἰατρικώτατος· καὶ ὁ μεταβάλλειν ποῶν,

ὁ ἐπὶ τῷ ὑγιεινῷ] ὁμοί. Bodl. Vat. A. Par. D. In Par. EF. ὑγιεινῶν legitur. Pro ἔρωσ ἴδεν νοσῶδός. Utrumque errore.

ὡς περ ἄρτι Π.] ὅπερ Par. DK. Vat. p. C. χαρίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων] Thierschius τῶν ἀνθρώπων exstinguendum censebat. v. ann.

D. ἕτερον κτᾶσθαι] Sic Bodl. Vat. A. Ven. E. Par. DK.

ἕτερόν τε καὶ ἀνόμοιον] Non est quod cum Thierschio corrigamus ἕτερόν τε καὶ ἀν. Nam τε καὶ subinde etiam usurpatur, ubi non diversa hecuntur. v. ad Symp. 175. B. Phaedr. p. 242. B.

C. καλὸν χαρίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων] Non temere additum est τῶν ἀνθρώπων, quod Thierschius delendum putabat, sed opponitur cum gravitate quadam verbis proximis ἐν αὐτοῖς τοῖς σώμασι et ἐκάστου τοῦ σώματος. Nam sententia haec est: quod Pausanias modo dicebat, bonis hominibus honestum esse gratificari, lascivis turpe; id etiam de ipsis corporibus dicendum est, quorum partibus sanis atque bonis quasi gratificari debet medicus, aegrotis adversari. Apud Sydenhamus comparat Hippo-

crat. de morbo sacro s. fin. χρῆ — μὴ αὔξειν τὰ νοσήματα, ἀλλὰ σπεύδειν τρέχειν προσφέροντας τῇ νοσῶ τὸ πολεμώτατον ἐκάστη, μὴ τὸ φθλον καὶ σὺνηθεις. ὑπὸ μὲν γὰρ τῆς σὺνηθειας θάλλει καὶ αὐξεται, ὑπὸ δὲ τοῦ πολεμίου φθίνει καὶ ἀμυροῦται.

ἐστὶ γὰρ ἰατρικὴ] Hippocrat. de flat. p. 296. 11. ed. Foës. ἰατρικὴ γὰρ ἐστὶ πρὸς θεοῖς καὶ ἀφαιρέσεις· ἀφαιρέσεις μὲν τῶν ὑπερβαλλόντων, πρὸς θεοῖς δὲ τῶν ἄλλεπόντων· ὁ δὲ κάλλιστα τοῦτο ποῶν ἄριστος ἰηθός, quem locum contulit Sydenhamus.

D. ὁ μεταβάλλειν ποῶν] Intell. τὰ ἐρωτικὰ τῶν σωματίων, s. τὸ πρᾶγμα. — δημιουργός, i. e. ἰατρός.

δεῖ γὰρ δὴ τὰ ἐχθίστα] Nam bona corporis valetudo ex veterum medicorum sententia continetur ἑμμετρίᾳ et ἑμμετρικῆ singularum eius partium: de

ὥστε ἀντὶ τοῦ ἑτέρου ἔρωτος τὸν ἕτερον κτᾶσθαι, καὶ οἷς μὴ ἔνεστιν ἔρωσ, δεῖ δ' ἐγγενέσθαι, ἐπιστάμενος ἐμποιῆσαι καὶ ἐνόητα ἐξελεῖν, ἀγαθὸς ἂν εἴη δημιουργός. δεῖ γὰρ δὴ τὰ ἐχθίστα ὄντα ἐν τῷ σώματι φίλα οἶόν τ' εἶναι ποιεῖν καὶ ἐρᾶν ἀλλήλων. ἐστὶ δὲ ἐχθίστα τὰ ἐναντιώτατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ, πάντα τὰ τοιαῦτα. τούτοις ἐπιστηθεῖς ἔρωτα ἐμποιῆσαι καὶ ὁμόνοιαν ὁ ἡμέτερος πρόγονος Ἀσκληπιός, ὡς φασιν οἶδε οἱ ποιηταὶ καὶ ἐγὼ πείθομαι, συνέστησε τὴν ἡμετέραν τέχνην. ἢ τε οὖν ἰατρικὴ, ὡς περ λέγω, πᾶσα διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται, ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. μουσικὴ δὲ καὶ παντὶ κατάδηλος τῷ καὶ **187** σμικρὸν προσέχοντι τὸν νοῦν ὅτι κατὰ ταῦτα ἔχει

Vind. 2. Vat. p. Ang. w. Ceteri cum vulg. κτῆσθαι.

πάντα τὰ τοιαῦτα] Ante πάντα Wolfius kal desiderabat; frustra. Sed recte idem post τοιαῦτα plene distinxit, quum vulgo omnis deesset interpunctio.

P. 187. καὶ σμικρὸν προσέχοντι] V. μικρόν, praeter fidem optimorum plurimorumque codicum.

qua re dicemus postea.

ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ] Verba πικρὸν γλυκεῖ Eryximachus ipse p. 188. A., ubi haec denuo commemorat, omisit, ut recte videatur indicasse Astius ea sciolo alicui deberi. Alio certe ordine Lysid. p. 216. A. scriptum est: τὸ μὲν γὰρ ξηρὸν ὑγροῦ (ἐπιθυμῆ), τὸ δὲ ψυχρὸν θερμοῦ, τὸ δὲ πικρὸν γλυκέος. Defendit tamen ea Voegelius probabiliter sic, ut Platonem dicat abuisse ad sententiam magis generalem. Deinde ne quis haeret in his: πάντα τὰ τοιαῦτα, plura huius asyndeti exempla collegit Heindorf. ad Gorg. p. 517. D. et Toup. Emend. in Suid. I. p. 207. Unum apponimus nos ex Demosth. Orat. pro Coron. c. 74: μετὰ ταῦτα σπονδάντων οἷς ἢ ἐπιμελὲς ἐμὲ κακῶς ποιεῖν, καὶ γραφάς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας, πάντα τοιαῦτα ἐπαγόντων κ. τ. λ.

Sic τοὺς ἄλλους De Rep. X. p. 598. B. et πάντα τὰλλα Aristoph. Rann. 620: θήσας, κρεμάσας, — πάντα τὰλλα.

E. ὡς φασιν οἶδε οἱ ποιηταί] Haec propterea dicuntur δικτυκῶς, quod Agatho et Aristophanes epulis intersunt.

ἢ τε οὖν ἰατρικὴ] Ne quis τε in γε mutandum arbitretur, refertur haec vocula ad proximum δέ: de quo loquendi genere v. De Rep. II. p. 367. C. III. 394. C. IV. 715. A. X. 611. C. XII. 943. E. Legg. I. 628. A. Xenoph. Hell. I. 1. 34. ubi est τε — δέ — δέ. Praeterea observanda est articuli omissio in his: ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία, quum praecedat ἢ ἰατρικὴ. Nimirum artium nomina frequenter articulo carent, v. Schaefer. Melet. Crit. p. 4. et Heindorf. ad Sophist. p. 442.

P. 187. ὅτι κατὰ ταῦτα ἔχει τούτοις] Intell. ἰατρικῆ

τούτοις, ὡς περ ἴσως καὶ Ἡράκλειτος βούλεται λέγειν, ἐπεὶ τοῖς γε ῥήμασιν οὐ καλῶς λέγει. τὸ ἐν γὰρ φησι διαφερόμενον αὐτὸ αὐτῶ ξυμφέρεσθαι, ὡς περ ἀρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας. ἔστι δὲ πολλὴ ἀλογία ἀρμονίαν φάναι διαφέρεσθαι ἢ ἐκ διαφερομένων ἔτι εἶναι. ἀλλ' ἴσως τόδε ἐβούλετο λέγειν, ὅτι ἐκ διαφερομένων

B πρότερον τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος, ἔπειτα ὕστερον ὁμολογησάντων, γέγονεν ὑπὸ τῆς μουσικῆς τέχνης. οὐ γὰρ δήπου ἐκ διαφερομένων γε ἔτι τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος ἀρμονία ἀνεῖη. ἢ γὰρ ἀρμονία συμφωνία ἐστὶ, συμφωνία δὲ ὁμολογία τις· ὁμολογίαν δὲ ἐκ διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι· διαφερόμενον δὲ αὐ καὶ μὴ ὁμολογοῦν ἀδύνατον ἀρμόσαι, ὡς περ γε καὶ ὁ

C ῥυθμὸς ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διενηρηγμένων πρό-

τὸ ἐν γὰρ φησὶ] Sic codd. praeter Par. E. et fortasse paucos quosdam alios, qui cum vet. edit. habent τὸ ἐν γὰρ, Astius coni. ὄν vel πᾶν pro ἐν. Dein ξυμφ. καὶ ὡς Vat. A. Ang. w. B. ὑπὸ τῆς μουσικῆς τέχνης] His vulgo additur ἀρμονία, quod recte spernunt Bodl. Coisl. Vat. A. Par. DFK. Ang. w. Vat. p. Vind. 1. 2. 7. Flor. a. b. c. i. ἐκ διαφερομένων γε] γε om. Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat. p. et Palat., qui ὀξέος καὶ βαρέος scribit.

καὶ γυμναστικῆ καὶ γεωργία. De Heraclito Ephesio, qui dictus est σκοτεινός, disputavit praeter alios Schleiermacherus in Museo antiquitatis studio a Wolfio et Buttmanno ed. T. I. P. III. p. 401 sqq.

τὸ ἐν γὰρ φ. δ.] De hoc effato Heracliti, quod etiam Aristotel. Ethic. ad Nicom. VIII. 2. et ad Eudem. VII. 1. attingit, dixerunt Creuzerus in Studior. T. II. p. 264. Mytholog. T. II. p. 184 sqq. Boeckh. in Studiis. I. T. III. p. 13. Schleiermacher. in Museo Studior. I. c. p. 413 sqq. et Astius ad h. l. Version. p. 303 sqq. Nobis hoc videtur voluisse Heraclitus: in tota rerum universitate (haec enim nunc vocatur τὸ ἐν) hanc dominari legem, ut contraria pugnent cum contrariis, ita ta-

men, ut ea se non tollant invicem, sed in ipso certamine et pugna concordent ad unumque finem extremo tendant, prorsus ut fidibus lyrae in diversas partes intentis efficiatur, ut sonus et harmonia existat, aut nervis arcus in contrarias partes distractis eius intentio quaedam oriatur. Quam quidem sententiam nostram etiam illud confirmare videtur, quod harmonia illa, quam Heraclitus in rerum natura inesse putabat, vocatur παλίντονος. Accedit testimonium Simplicii ad Aristot. Phys. p. 11. a: ἐπεδείκνυτο δὲ (Ἡράκλειτος) τὴν ἐν τῇ γενέσει ἐναρμόνιον μίξιν τῶν ἐναντίων. Commemoravit autem Eryximachus hoc placitum philosophi hoc loco sic, ut illud ad unam musicam transferat, de qua dicere instituerat; unde deinde post ἐκ διαφερομέ-

τερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε. τὴν δὲ ὁμολογίαν πᾶσι τούτοις, ὡς περ ἐκεί ἢ ἰατρικῆ, ἐνταῦθα ἢ μουσικῆ ἐντίθησιν, ἔρωτα καὶ ὁμόνοιαν ἀλλήλων ἐμπούησασα· καὶ ἔστιν αὐ μουσικῆ περὶ ἀρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἐρωτικῶν ἐπιστήμη. καὶ ἐν μὲν γε αὐτῇ τῇ συστάσει ἀρμονίας τε καὶ ῥυθμοῦ οὐδὲν χαλεπὸν τὰ ἐρωτικὰ διαγιγνώσκειν, οὐδὲ ὁ διπλοῦς ἔρως ἐνταῦθά πῶς ἔστιν· ἀλλ' ἐπειδὰν δὲ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καταχρησθῆται ῥυθμῶ τε καὶ ἀρμονία ἢ ποιούνητα, ὁ

D δὲ μελοποιίαν καλοῦσιν, ἢ χρωμένον ὀρθῶς τοῖς πεποιημένοις μέλεσι τε καὶ μέτροις, ὁ δὲ παιδεία ἐκλήθη, ἐνταῦθα δὲ καὶ χαλεπὸν καὶ ἀγαθοῦ δημιουργοῦ δεῖ. πάλιν γὰρ ἔκει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι τοῖς μὲν κοσμίσι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἂν κοσμιώτεροι

C. διενηρηγμένων πρότερον] Sic Ven. E. Vind. 2. Ante Bekkerum repetita praepositione scribebatur: ἐκ διενηρ. pr. manifesto errore. Mox ἢ ante ἰατρικῆ] deest in Vind. 2. Vat. n.

ἀλλήλων ἐμπούησασα] Vulgo ἀλλήλοις. Sed ἀλλήλων Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Recte. Igitur nunc reposui. αὐτῇ τῇ συστάσει] αὐ τῇ σ. Par. DK. Vat. p.

οὐδὲ ὁ διπλοῦς — πῶς ἔστιν] Haec verba Schützius immerito pro spuris habuit.

νων πρότερον addit verba τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος, quae frustra fuit qui in glossematis suspicionem vocaret. Poterit autem ex his intelligi, quo iure Eryximachus reprehendat Heraclitum; nec existimandum est Platonem eum fecisse haec dicentem alia de causa, nisi ut inani hac doctrinae ostentatione, qualem etiam Pausaniam sectantem vidimus, notaretur sophistarum ars oratoria.

B. ὡς περ γε καὶ ὁ ῥυθμὸς] Cf. Phileb. p. 26. A sq. ibique annot.

C. καὶ ἐν μὲν γε αὐτῇ τῇ συστάσει] In ipsis rationibus musicis, h. e. in harmonia et rhythmo, nullo negotio ait cognosci et animadverti posse τὰ ἐρωτικά, h. e. quae sint consona et congruentia: simplices enim

illas esse et quae non patiantur discrepantiam aut diversitatem ullam; sed in usu et exercitatione musices plurimum interesse, quo modo illis utaris, atque hic cerni vim duplicis illius Amoris, coelestis et vulgiviagi. Perperam igitur Schuetzius haec: οὐδὲ ὁ διπλοῦς ἔρως ἐνταῦθά πῶς ἐστὶ delenda iudicavit. Erravit etiam Hommelius, qui ad verba: οὐδὲ ὁ διπλοῦς ἔρως ἐνταῦθά πῶς ἐστὶ, e superioribus intelligendum censet χαλεπός.

D. ὁ δὲ παιδεία ἐκλήθη] Sic de Legg. II. p. 653. B. C. p. 660. A sqq. Intelligitur autem τὸ χρῆσθαι ὀρθῶς τοῖς πεποιημένοις μέλεσι καὶ μέτροις. Ceterum conf. Matthiae Gr. §. 475. C. πάλιν γὰρ ἔκει ὁ αὐτὸς λόγος] redit hic enim eadem ratio (duplicis Amoris),

γίνονται οἱ μήπω ὄντες, δεῖ χαρίζεσθαι καὶ φυλάττειν τὸν τούτων ἔρωτα, καὶ οὗτός ἐστιν ὁ καλός, ὁ οὐράνιος, ὁ τῆς οὐρανίας Μούσης ἔρωτος· ὁ δὲ Πολυμνίας, ὁ πάνδημος, ὃν δεῖ εὐλαβούμενον προσφέρειν οἷς ἂν προσφέρῃ, ὅπως ἂν τὴν μὲν ἡδονὴν αὐτοῦ καρπώσεται, ἀκολασίαν δὲ μηδεμίαν ἐμποίησῃ, ὡς περ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ μέγα ἔργον ταῖς περὶ τὴν ὀψοποιικὴν τέχνῃν ἐπιθυμίαις καλῶς χρῆσθαι, ὡς ἂνευ νόσου τὴν ἡδονὴν καρπώσασθαι. Καὶ ἐν μουσικῇ δὴ καὶ ἐν ἰατρικῇ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ τοῖς ἀνθρωπείοις καὶ τοῖς θείοις, καθ' ὅσον παρεί-
188 κει, φυλακτέον ἐκάτερον τὸν ἔρωτα· ἐνεστος γάρ.

E. οἷς ἂν προσφέρῃ] Vett. editt. προσφέρει, ut est in paucis quibusdam libris, veluti Par. E.

ἡδονὴν αὐτοῦ καρπώσεται] V. αὐτῷ, quod e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. Vat. n. r. Ven. t. Vind. 1. 2. 7. Flor. a. b. c. i. et Bas. 2. emendatum.

καθ' ὅσον παρείκει] V. παρέκει. Vind. 1. παρέκει, quod confirmatur etiam scriptura codicum optimorum, Bodl. Vat. A. Coisl. aliorum, παρῆκει.

P. 188. καὶ ἀρμονίαν καὶ κρᾶσιν] καὶ ante ἀρμονίαν additum e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Ven. t. Flor. a. b. c. i. et Stobaeo.

ut bene moratis hominibus obsequendum sit eorumque cupiditas observanda. His vero interiecta sunt verba: καὶ ὡς ἂν κοσμιώτεροι γίνονται, i. e. καὶ ὀρθῶς, ὡς ἂν κ. γ., et ea quidem ratione, qua qui nondum sunt evadere possint moratiores. De ὡς ἂν cum optativo et ἂν iuncto v. ad Phaedr. p. 230. B.

E. ὁ δὲ τῆς Πολυμνίας] Respicit ad nominis etymon atque vulgare Venerem aequiparat Polyhymniae, cuius nomen cantuum varietatem ac multitudinem denotat.

οἷς ἂν προσφέρῃ] Intelligitur pronomen indefinitum, cuius significatio inest in infinitivo

προσφέρειν aliunde suspensio. v. Criton. p. 49. D. Apol. p. 29. A. Charmid. p. 167. B. Phaedr. p. 272. C. Hipp. mai. p. 304. B. Sophoc. Oed. Col. 1225—30. ed. Br. Idem tenendum de seq. καρπώσεται et ἐμποίησῃ. Secus locum accepit Rückertus.

καθ' ὅσον παρείκει] quoad fieri potest. v. De Rep. II. p. 374. E. Sophoc. Phil. 1048. al.

P. 188. καὶ ἡ τῶν ὀρθῶν τοῦ ἐν.] Phileb. p. 26. B: οὐκ ὄν ἐκ τούτων ὀρθῶς τε καὶ ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέρονε, τῶν τε ἀπέριτων καὶ τῶν πέρας ἔχόντων ἐνμυχθέντων;

ἡκεῖ φέροντα — ὑγίειαν] Sic participium φέρον verbis veniendi adiungi solere docuit Valcken. ad Eurip. Phoe-

Cap. XIII. Ἐπεὶ καὶ ἡ τῶν ὀρθῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ οὐστάσις μεστὴ ἐστὶν ἀμφοτέρων τούτων, καὶ ἐπειδὴν μὲν πρὸς ἄλληλα τοῦ κοσμοῦ τύχη ἔρωτος ἂ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, τὰ τε θερμὰ καὶ τὰ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ καὶ ὑγρὰ, καὶ ἀρμονίαν καὶ κρᾶσιν λάβῃ σώφρονα, ἡκεῖ φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὑγίειαν ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς, καὶ οὐδὲν ἠδίκησεν· ὅταν δὲ ὁ μετὰ τῆς ὑβρεως Ἔρως ἐγκρατέστερος περὶ τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας γένηται, διαφθείρει τε πολλὰ καὶ ἠδίκησεν. οἱ τε γὰρ λοιμοὶ φλοῦσι γίνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων καὶ ἄλλ' ἀνόμοια πολλὰ νοσήματα καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς· καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβηι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ

B. διαφθείρει τε πολλὰ καὶ ἠδίκησεν] διαφθείρει Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Ang. w. Apud Stobaeum et in Bas. 2. est διαφθείρει τε πολλὰ καὶ ἀδικεῖ. Vulgo erat διέφθειρε.

καὶ ἄλλ' ἀνόμοια] Schützius coni. ἄλλ' ὁμοια. Baier. ἄλλα ὁμοια. Winckelm. ἄλλα παντοῖα. Orellius ad Isocrat. de Antid. p. 330. mavult: ἄλλ' ἂν ὁμοια. Pflugk. Sched. Critt. p. 14. corr. καὶ ἄλλ' ἀνθρώποις ὁμοια. Astius nuper edidit ἄλλ' ἄλλ' ὁμοια. Herm. de suo dedit ἄλλ' αὐ ὁμοια. Possis etiam coniectare ἀνήντια. Deinde ἐρυσίβηι cum Schneidero ad Remp. X. p. 609. A. scripsimus. Vulgo ἐρυσίβηι.

niss. v. 269. p. 223. cf. Rost. §. 140. 4. f. De re ipsa vid. Phileb. l. c. ἀρ' οὐκ ἐν μὲν νόσοις ἡ τούτων ὀρθῇ κοινῶν τὴν ὑγίειαν φῶσιν ἐγέννησεν; ubi v. annot. Praeterea cf. Maxim. Tyr. diss. XXVI. p. 311. Nemes. de Nat. Hom. II. p. 90. Chrysippus ap. Galen. de Hippocrat. et Plat. V. p. 287. et quae plura ad h. l. laudavit Astius.

B. διαφθείρει τε π. κ. ἡδ.] De hac aoristi et praesentis temporis in uno orationis membro coniunctione v. Porson. ad Eurip. Hecub. v. 21. ed. Med. v. 1138; Heindorf. ad Phaedon. p. 84. D. = §. 77. A. st. ad Phaedr. p. 335. Schaefer. Melett. p. 116. conf. Gorg. 484. A. De Rep. V. 465. C.

ἐκ τῶν τοιούτων] Intell. οἷα γίνονται, ὅταν ὁ μετὰ τῆς ὑβρεως Ἔρως ἐγκρατέστερος γένηται. Mox ἀνόμοια νοσήματα sunt inter se dissimilia, varia ac diversa, ut p. 186. B.

καὶ γὰρ πάχναι — γίνονται] De verbo singularis numeri cum nominibus in plurali positus coniuncto Platoni satis frequentat v. Astius ad Phaedr. p. 310. ad Politiam. p. 400. Heindorf. ad Euthydem. p. 403. cf. Matthiae §. 303. Itaque non debebant Fischerus et Wolfius e Stobaeo recipere γίνονται. — Timaeus ἐρυσίβηι μιλιώδης δράσος. πάχνη δὲ δρόσος χιονώδης, ubi v. Ruhken. Itaque ἐρυσίβηι est rubigo, ut πάχνη pruina.

ἄλληλα τῶν τοιούτων γίνεταί ἐρωτικῶν, ἃν ἐπιστήμη
περὶ ἀστρον. τε φορᾶς καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας ἀστρονο-
μία καλεῖται. Ἐπι τοίνυν καὶ θυσίαι πᾶσαι καὶ οἷς
μαντική ἐπιστάτῃ — ταῦτα δ' ἐστὶν ἢ περὶ Θεοῦς
C τε καὶ ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους κοινωνία — οὐ
περὶ ἄλλο τί ἐστὶν ἢ περὶ Ἐρωτος φυλακὴν τε καὶ
ἴασιν. πᾶσα γὰρ ἢ ἀσέβεια φιλεῖ γίνεσθαι, ἐὰν μὴ
τις τῷ κοσμίῳ Ἐρωτι χαρίζεται, μηδὲ τιμᾶ τε αὐτὸν
καὶ προσβύη ἐν παντὶ ἔργῳ, ἀλλὰ τὸν ἕτερον, καὶ
περὶ γούτας καὶ ζῶντας καὶ τετελευτηκότας καὶ περὶ
D Θεοῦς. ἃ δὴ προστέτακται τῇ μαντικῇ, ἐπισκοπεῖν τοὺς
Ἐρωτας καὶ ἰατροῦν, καὶ ἐστὶν αὐτῇ ἢ μαντικῇ φι-
κίας Θεῶν καὶ ἀνθρώπων δημιουργὸς τῷ ἐπίστασθαι
τὰ κατ' ἀνθρώπους ἐρωτικά, ὅσα τείνει πρὸς θῆμιν
καὶ ἀσέβειαν. Οὕτω πολλὴν καὶ μεγάλην, μᾶλλον δὲ
πᾶσαν δύναμιν ἔχει ξυλλήβδην μὲν ὁ πᾶς Ἐρως, ὁ δὲ
περὶ τὰγαθὰ μετὰ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἀπο-

τῶν τοιούτων γίνεταί] Stobaeus Eclogg. Phys. p. 24.
γίνονται, probante Fischero et Wolfio, sed v. infra. Dein vet.
editt. φορᾶς.

ἃν ἐπιστήμη — καλεῖται] Haec verba Schützius censebat
esse suppositicia, quia doctrina de anni tempestatibus non posset
referri ad astronomiam. Bastius verba καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας expungi
volebat. Denique Creuzer. Fragment. Histor. Gr. p. 124. ἐνιαυτῶν
ὄρους, annorum terminos, coniecit. v. ann.
καὶ θυσίαι πᾶσαι] V. καὶ αὐθυσίαι ἀπνοαί, quod e Bodl.
Vat. A. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. D. K. Vat. p. mutatum.

C. ἀλλὰ τὸν ἕτερον] Sic unus Stobaeus, et fortasse Vind.
2., de quo tamen silet Bekkerus. Vulgo: ἀλλὰ περὶ τὸν ἕτερον.
Unde Pflugk. Progr. Gedan. a. 1835. p. 10. effinxit περιτότερον.
Kochius ad Anton. Liberal. p. 132. corr. περιτιῶς τὸν ἕτερον. Her-

ἃν ἐπιστήμη — ἀστρονο-
μία καλεῖται] Non solum eam
doctrinam, quae coeli meatus
astrorumque decursus observat,
Plato vocavit astronomiam, sed
etiam scientiam variarum tem-
pestatum eodem nomine com-
plexus est; v. de Republ. VII.
p. 527. D sqq. Quod autem ad-
dit Eryximachus hanc definitio-
nem astronomiae, atque mox
etiam definitionem μαντικῆς, id
nemo inepte aut temere fieri ar-

bitrabitur, qui reputaverit ho-
minem omnia ad amoris vim na-
turamque retulisse.

οἷς μαντικῇ ἐπιστ.] Ne
quis articulum desideret, solent
nomina in ικῇ desinentia saepe
sic eo omisso usurpari. v.
Matth. §. 263. coll. supra p.
186. C. E. p. 187. A. al.

C. ἃ δὴ προστέτακται]
Verba ἐπισκοπεῖν τοὺς Ἐρωτας
καὶ ἰατροῦν per epexegesin pro-

τελούμενος καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ θεοῖς, οὗτος
τὴν μεγίστην δύναμιν ἔχει καὶ πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμο-
νίαν παρασκευάζει καὶ ἀλλήλοις δυναμένους ὁμιλεῖν
καὶ φίλους εἶναι καὶ τοῖς κρείττοσιν ἡμῶν θεοῖς.

Ἴσως μὲν οὖν καὶ ἐγὼ τὸν Ἐρωτα ἐπαινῶν πολλὰ E
παραλείπω, οὐ μέντοι ἐκῶν γε. ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον,
σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστοφάνες, ἀναπληρῶσαι· ἢ εἴ πως
ἄλλως ἐν νῷ ἔχεις ἐγκωμιάζειν τὸν θεόν, ἐγκωμιάζει,
ἐπειδὴ καὶ τῆς λυγρῆς πέπασαι.

Ἐκδεξάμενον οὖν ἔφη εἰπεῖν τὸν Ἀριστοφάνη, ὅτι 189
Καὶ μάλ' ἐπαύσατο, οὐ μέντοι πρὶν γε τὸν παρμὸν
προσενεχθῆναι αὐτῇ, ὥστε με θαυμάζειν, εἰ τὸ κό-
σμιον τοῦ σώματος ἐπιθυμῆι τοιούτων ψόφων καὶ
γαργαλισμῶν, οἷον καὶ ὁ παρμὸς ἐστὶ· πάνν γὰρ
εὐθὺς ἐπαύσατο, ἐπειδὴ αὐτῷ τὸν παρμὸν προσήνε-
κα. Καὶ τὸν Ἐρυξίμαχον, Ὡ γὰθ' ἐ, φάναι, Ἀρι-
στοφάνες, ὄρα τί ποιεῖς· γελωτοποιεῖς μέλλων λέγειν,

mann. περὶ uncis seclusit. Idem mox τοὺς Ἐρωτας post ἐπισκοπεῖν
ut de glossemate suspectum uncis circumdedit.

D. καὶ ἀλλήλοις δυναμένους] Vind. 2. et corr. Coisl. δυ-
ναμένοις. Sed recte se habet accusativus. Deinde καὶ ante τοῖς
κρείττοσιν Rückertus deleri vult. At respondet καὶ ἀλλήλοις.

E. ἐπειδὴ καὶ τῆς λυγρῆς πέπ.] Unus Steph. καὶ omisit,
quod deest etiam in Ven. E.

P. 189. εἰπεῖν τὸν Ἀριστοφάνη] Sic Bodl. Vat. A. Ven.
E. Par. D. F. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. t. Flor. b. i. Olim scribeba-
tur Ἀριστοφάνην, qua forma Plato abstinnisse videtur.

οἷον καὶ ὁ παρμὸς] Bodl. supra versum οἷος, addita an-
not. σημ. διὰ συντ., unde apparet correctionem esse alicuius
grammatici.

nomini ἃ subiecta sunt.

D. καὶ δικαιοσύνης ἀπο-
τελούμενος] h. e. qui circa
bona expletur. Sic ἀποτε-
λεῖσθαι περὶ τι positum De Rep.
IX. p. 480. E. Phileb. p. 54. E.
ubi v. ann.

δυναμένους ὁμιλεῖν] De
accusativo post dativum illato
v. ad p. 176. D. Est autem ac-
cusativus ad ἡμᾶς accommoda-
tus, quod apud ὁμιλεῖν cogitan-
dum relinquatur.

E. ἐπειδὴ καὶ τῆς λ. πέπ.]

„ Particula καὶ a Stephano eici
non debebat. Nam Eryximachus
ostendit partes disserendi iam
Aristophani suscipiendas esse,
non modo propter ordinis ratio-
nem, sed etiam propterea, quod
singultibus non impediretur, qui-
bus sedatis promississet se verba
esse de Amore facturum. „ Fi-
scherus.

P. 189. ὥστε με θαυμά-
ζειν, εἰ τὸ κ.] Ridet quae

B καὶ φύλακά με τοῦ λόγου ἀναγκάζεις γίνεσθαι τοῦ σεαντοῦ, ἐάν τι γελοῖον εἴπῃς, ἐξόν σοι ἐν εἰρήνῃ λέγειν. Καὶ τὸν Ἀριστοφάνη γελάσαντα εἶπεν, Ἐὐ λέγεις, ὦ Ἐρυξίμαχε, καὶ μοι ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα. ἀλλὰ μὴ με φύλαττε, ὡς ἐγὼ φοβοῦμαι περὶ τῶν μελλόντων ὀηθήσεσθαι, οὐ τι μὴ γελοῖα εἴπω, τοῦτο μὲν γὰρ ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριον, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα. Βαλὼν γε, φάναι, ὦ Ἀριστοφάνης, οἷε ἐκφεύξεσθαι; ἀλλὰ πρόσθε τὸν γούν, καὶ οὕτως λέγε, ὡς δώσω λόγον. ἴσως μέντοι, ἂν δόξῃ μοι, ἀφήσω σε.

Cap. XIV. Καὶ μὴν, ὦ Ἐρυξίμαχε, εἶπεν τὸν

B. Ἀριστοφάνη γελάσαντα] Ἀριστοφάνη Vind. 2. Vat. n. Flor. n. Dein ὦ ante Ἐρυξίμαχε praebuerunt Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Ambr. alii.

μελλόντων ὀηθήσεσθαι] Vitiose Bodl. Vat. A. Ang. w ἠτηθήσεσθαι. Par. DK. Vat. p. ψηφίσεσθαι. Dein οὐ τοι Par. k.

C. εἶπεν τὸν Ἀριστοφάνη] Ἀριστοφάνη Vind. 2. Ambr. Vat. n. r., quam formam meliores libri ubique aspernantur.

Eryximachus disputavit supra p. 187. D. E. c. XII. extr.

B. ἐάν τι γελοῖον εἴπῃς] h. e. si quid risu dignum et ineptum dixeris. Alio sensu deinde vocem accipit Aristophanes, qui intelligit iocosum et facetum, opponitque καταγέλαστον, frigidum et ineptum. Etenim γελοῖον, ut Lat. ridiculum, significatione quum activa tum passiva usurpatum est. De qua re pauca notavit Wytttenbach. Epist. Crit. p. 26.

οὐ τι μὴ γελοῖα εἴπω] Hoc οὐ τι connectas cum φοβοῦμαι. Nam sententia haec est: noli me custodire: nam ego vereor de iis, quae nunc dicturus sum, non quidem, ne ridicula proferam — hoc enim lucrum foret et comicae Musae nostrae consentaneum — sed ne deridenda.

βαλὼν γε, φάναι, —] Proverbialis dictio est. Suidas T. I. p. 414. ed. Kust. βαλὼν φεῖξεσθαι οἷε; πρὸς τοὺς κακὸν τι δράσαντας καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν. v. Erasmi Adagg. p. 1210. Wytttenbach. ad Plat. d. S. N. V. p. 6.

Cap. XIV. **C.** οὐ τι καὶ Πανσανίας εἰπέτην] Expectabas εἶπετον. Sed animadvertit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. v. 773. Eurip. Med. v. 1041. et Monkius ad Eurip. Alcest. v. 282. secundam personam dualem nunquam a tertia diversam fuisse. Quod etsi dubitamus an parum caute pronuntiatum sit, certum tamen est apud scriptores veteris dialecti Atticae secundam personam saepenumero in — τὴν terminari. Itaque equidem assentior Schaefero, qui ad schol. Apollon. Rhod. p. 146. „prisca graecitas, inquit, dualem, cer-

Ἀριστοφάνη, ἄλλη γέ πη ἐν νῶ ἔχω λέγειν ἢ ἢ σύ τε καὶ Πανσανίας εἰπέτην. ἐμοὶ γὰρ δοκοῦσιν ἀνθρωποι παντάπασι τὴν τοῦ ἔρωτος δύναμιν οὐκ ἠσθησθαι, ἐπεὶ αισθανόμενοι γε μέγιστ' ἂν αὐτοῦ ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμοὺς καὶ θυσίας ἂν ποιῶν μεγίστας, οὐχ ὥσπερ νῦν τούτων οὐδὲν γίγνεται περὶ αὐτόν, δέον πάντων μάλιστα γίνεσθαι. ἔστι γὰρ θεῶν φιλανθρωπότατος, ἐπίκουρός τε ἂν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰατρός τούτων, ἂν ἰαθέντων μεγίστη εὐδαιμονία ἂν τῷ ἀνθρωπείῳ γένει εἴη. ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. δεῖ δὲ πρῶτον ὑμᾶς

Πανσανίας εἰπέτην] εἶπετον scripsit Bekkerus, invitis codicibus. In Par. EF. Vat. s. verbum deest.

δοκοῦσιν ἀνθρωποι] Ven. Z. Ambr. Vat. r. et Herm. οἱ ἀνθρώποι. Bekkerus dedit ἀνθρώποι. conf. ad Protagor. p. 355. A. et infra p. 206. A.

D. μεγίστη εὐδαιμονία ἂν] V. ἂν εὐδαιμονία, adversante Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. DKF. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Ven. t. Flor. a. b. c. i.

te activi in his temporibus videtur bifariam flexisse — ετον, ετον et ετην, ετην; sed posteriorum usus temporum, grammatica subtilius an argutius ex-culta, terminationem in ον assignasse secundae personae, in ην tertiae. Cf. Buttmann. Grammat. Amplior. T. II. p. 417 sq. Matthiae Gr. T. I. §. 195. I. Apud Platonem illa forma saepius reperitur, ita ut, ubi bonorum codicum auctoritate confirmatur, non temere removenda sit. Itaque in Euthydem. p. 273. E. retinui ἐπεδημησάτην, quod Bekkerus in ἐπεδημησάτον mutavit. Ibid. p. 294. E. optimi libri: ὅτε παιδία ἦσαν. Legg. III. p. 705. D; καὶ δὴ καὶ τοῦτ' ἐλεγέτην. Legg. VI. p. 753. A; ἐκοινωνησάτην. Sed vel haec sufficient, ut intelligatur non temere hic a nobis εἰπέτην esse conservatum.

ἐμοὶ γὰρ δοκοῦσιν — ἢ ἢ σθησθαι, ἐπεὶ — κατασκευάσαι] Positus infinitivus post δοκοῦσιν in oratione obliqua hoc sensu: nam si eam perceptam haberent, eos arbitror maxima illi templa et aras extructuros fuisse maximaque sacra facturos. Par est constructionis ratio Xenoph. Hellen. VII. 1, 38: πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὸ τῶν χρημάτων πλῆθος ἀλαζονείαν αὐτῶ δοκεῖν εἶναι ἔφη. ἐπεὶ καὶ τὴν ὑμνουμένην ἀνθρώπων πλείονον οὐκ ἱκανὴν εἶναι τέττιγι οὐκ ἂν παρέχειν, ubi vulgo ἔφη post ἱκανὴν. Particula ἂν vero pertinet ad κατασκευάσαι et ποιῶν. conf. ann. ad p. 174. D. Ceterum ne quis putet Eroti nulla prorsus sacra facta esse, v. Valcken. Diatrib. in Fragm. Eurip. c. XI. et Iacobs Vermischte Schriften P. III. p. 538. Vim habet adjectivum μέγιστα.

οὐχ ὥσπερ — γίγνεται

μαθεῖν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὰ παθήματα αὐτῆς. Ἡ γὰρ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὐτὴ ἦν ἥπερ νῦν, ἀλλ' ἄλλοια. πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐχ ὡςπερ νῦν δύο, ἀρῶεν E καὶ Θῆλυ, ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν ὃν ἀμφοτέρων τούτων, οὐ νῦν ὀνομαζομένον, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται· ἀνδρόγυνον γὰρ ἐν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἀρῶενος καὶ Θήλεος, νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνειδείῳ ὄνομα κείμενον. ἔπειτα ὅλον ἦν ἐκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον, νῶτον καὶ πλευρὰς κύκλω ἔχον. χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσίν,

[οὐχ αὐτὴ ἦν] Bekk. dedit οὐχ ἡ αὐτῆ, ut est apud Euseb. Praep. Ev. XII. p. 585. C. Sed οὐχ αὐτὴ dictum est δεικτικῶς: non haec, quam nunc cernimus. Vat. A. οὐκ αὐτῆ. Par. DK. Vat. p. οὐκ αὐτῆ. Dein τὰ γένη τῶν ἀνθρώπων Ambr. Vat. r. Vind. l. et Euseb. ac Stob. Eclogg. Phys. p. 394.

E. ἀνδρόγυνον γὰρ ἐν τότε] ἐν om. Par. EF. Ang. n. Vat. n. s. t. Flor. a. b. c. i.

καὶ Θήλεος] καὶ τοῦ Θήλεος Vat. A. Ambr. Ang. w. Vat. r. s. ἀλλ' ἢ ἐν ὀνειδείῳ] ἐν ὃν εἶδει Bodl. Vat. A. Male Hommel. ἀλλ' ἢ scripsit.

ἐπ' ἀχένη κυκλοτερεῖ] κυκλοτερεῖ Par. D. Vat. p.

περὶ αὐτόν] Vide ad c. VII. p. 179. E.

E. ἀνδρόγυνον γὰρ — καὶ Θήλεος] Unum enim tunc quidem erat ἀνδρόγυνον, forma et nomine ex utrisque illis masculo et feminino conflatum. Nam εἶδος καὶ ὄνομα mihi quidem non est dubium quin accusativo sit accipiendum. Nec ἐν nunc sollicitaverim quod positum est habita ratione sequentium. Significatur enim unum fuisse genus ex duobus illis compositum, quae nunc sint disiuncta atque separata. Non alienum erit adscribere quae Schwarzius de hoc argumento disputavit in libro de Educatione T. I. p. 150. „Schon darum, inquit ille, kann es keinen vollkommenen Menschen geben, weil ieder entweder

als Mann oder als Weib existirt. Dadurch ist die Menschheit getheilt, und Platon sprach darin gar nichts Schwärmerisches, wenn er die beiden als zwei Hälften ansah. Es lässt sich beweisen, dass durch die Trennung der Geschlechter der Organismus des einzelnen etwas Unvollständiges enthält, so wie dagegen die Art nur dadurch gesichert wird. Daher der Trieb der Vereinigung zum Ganzen.“ Patet autem, quam prudenter Plato hoc argumentum Aristophani pertractandum dederit. Neque obscurum est hunc mythum ab ipso philosopho esse confictum, non solum ut convivium ornaret hoc ingenii lusu et quasi exhilararet,

καὶ πρόσωπα δύο ἐπ' ἀχένη κυκλοτερεῖ, ὁμοια πάντα· 190 κεφαλὴν δ' ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν, καὶ ὄτα τέτταρα, καὶ αἰδοῖα δύο, καὶ τὰλλα πάντα ὡς ἀπὸ τούτων ἂν τις εἰκάσειεν. ἐπορεύετο δὲ καὶ ὀρθὸν ὡςπερ νῦν, ὁποτέρωσε βουληθείη· καὶ ὁπότε ταχὺ ὀρμήσειε θεῖν, ὡςπερ οἱ κυβιστῶντες εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλω, ὁκτῶ τότε οὔσι τοῖς μέλεσιν ἀπεριεδομένοι ταχὺ ἐφέροντο κύκλω. ἦν δὲ διὰ ταῦτα τρία τὰ γένη καὶ τοιαῦτα, ὅτι τὸ μὲν ἀρῶεν ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἔχονον, τὸ δὲ Θῆλυ τῆς γῆς, τὸ δὲ ἀμφοτέρων μετέχον τῆς σελήνης, ὅτι καὶ ἡ σελήνη ἀμ-

P. 190. ὀρμήσειε θεῖν] V. ὀρμήσει εἰθεῖν, quod e Vat. A. Vind. 2. PK. Ang. w. Vat. p. Ven. E. pr. et Stobaeo est emendatum. Etiam Bodl. receptam lectionem confirmat, in quo tamen post ὀρμήσειε rasura est. Paulo ante καὶ ante ὀρθὸν ὡςπερ νῦν deest in libris Florentinis. Nec tamen sollicitaverim.

κυβιστῶντες εἰς ὀρθὸν] καὶ vulgo ante εἰς interpositum praecunte Bekkero cum Par. DK. Vat. p. Vind. 7. extrusimus. Ac fortasse huc pertinet, quod paullo ante ex libris Florentinis enotatum est, καὶ ante ὀρθὸν deesse.

ὁκτῶ τότε οὔσι] V. τότε ὁκτῶ οὔσαι, praeter fidem meliorum eodicum.

sed etiam ut rem ipsam alia ratione illustraret atque antea factum erat.

ἀλλ' ἢ ἐν ὀνειδείῳ δ. κ.] Suidas: ἀνδρόγυνος· ὁ τὰ ἀνδρὸς ποιῶν καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. Musonius Fragm. p. 208. ed. Peerk. οἱ γε ἀνέχονται ἀνδρόγυνοι καὶ γυναικῶδες ὀρθῶσαι ὄντες, ὅπερ ἴδει φεύγειν ἐξ ἄπαντος, εἰ. δὴ τῷ ὄντι ἀνδρὸς ἦσαν.

P. 190. ὡςπερ οἱ κυβιστῶντες —] Κυβιστῶν, interprete Oleario ad Philostrat. vit. Apoll. p. 80., quem laudavit Sturzium in Lexico Xenoph. s. h. v., est rotare se, caput deorsum, pedes sursum proficere, ita tamen ut, priusquam in terram devenias, suo loco caput et pedes consistant. De Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

genere saltationis, quod verbo κυβιστῶν indicatur, v. Meursius de saltat. vet. in Gronov. Thes. antiq. Gr. Vol. VIII. et Boettiger. in libro: Andeutungen zu 24 Vorlesungen p. 155.

B. ὅτι τὸ μὲν ἀρῶεν ἦν] Respici putat Astius ad philosophorum quorundam veterum sententiam, qui igni vim moventem et quasi virilem tribuerint, terrae vero quasi femineam. Quam in rem conferri iubet Aristot. Metaph. I. 3. 6. Phys. I. 6. de Gener. I. 3 II. 3. al. Cicero. Acad. IV. 37. Menag. ad Diog. Laert. p. 74. 317. 318. Quemadmodum vero inter ignem atque terram medium quasi locum aqua obtinere visa sit, ita putat visam esse multis lunam soli ac terrae interpositam esse, id quod etiam ex Hymno Orphic. IX. 4.

φωτέρων μετέχει. περιφωρη δὲ δὴ ἦν καὶ αὐτὰ καὶ ἡ πορεία αὐτῶν διὰ τὸ τοῖς γονεῦσιν ὅμοια εἶναι. ἦν οὖν τὴν ἰσχυρὴν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην, καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον, ἐπεχείρησαν δὲ τοῖς θεοῖς, καὶ ὁ λέγει Ὅμηρος περὶ Ἐφιάλτου τε καὶ Ὠτου, περὶ ἐκείνων λέγεται, τὸ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν ἐπιχειρεῖν ποιεῖν, ὡς ἐπιδησομένων τοῖς θεοῖς.

C. Cap. XV. Ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο, ὅ τι χρῆ αὐτοὺς ποιῆσαι, καὶ ἠπόρουν· οὔτε γὰρ ὅπως ἀποκτείναιεν εἶχον καὶ ὥσπερ τοὺς γί-

C. καὶ τὰ ἱερά] Hoc τὰ om. Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Ven. f. Flor. a. c. Non probō; praecedit enim αἱ τιμαὶ et sequitur deinde τὰ παρὰ τῶν. Eiecerunt tamen τὰ ante ἱερά Turicenss. μόγεις δὲ ὁ Ζεὺς] δὲ Par. DK. Vat. p. n. Stob. μόλις Ven. Z. Vind. 2.

p. 266. ed. Herm. colligi possit. Aliter Sydenhamus, cuius tamen sententiam fateor minus mihi probari.

καὶ τὰ φρονήματα μ. εἰ-χοῦ] h. e. ὡς μεγάλα, μεγάλα ἐφρόνουν, conf. p. 182. C. De Ephialta et Oto, Neptuni et Iphimedeae filii, v. Homer. Odys. XI. v. 307 sqq. ibique Eustathium. Ceterum ἰσχύς καὶ ῥώμη sic coniungitur Legg. IX. p. 863. C: μετὰ μὲν ἰσχύος καὶ ῥώμης ἐπομένης, conf. Schaeffer. Epimetr. ad Aristoph. Plut. Hemsterh. p. XXIX. Appar. Demosth. T. I. p. 333. Id restituendum Xenophonti Sympos. II. 9.

Cap. XV. C. ὅ τι χρῆ αὐτοὺς π.] Ne quis χρῆ corrigen- dum putet, cf. Xenoph. Hellen. II. 2, 10: οἱ Ἀθηναῖοι ἠπόρουν, τί χρῆ ποιεῖν. Ages. II. 13: καὶ ἡρώτων, τί χρῆ ποιεῖν. Cyrop. I. 4, 24: ἐκ τούτου δὴ ἀνῆκεν ὁ Ἀστυάγης — καὶ τὸν Κῆρον οὐκ ἔχων, ὅ τι χρῆ λέγειν. Ibid. IV. 5, 19: οἱ μὲν οὖν Μηδοὶ ἀκούσαντες ἐβλήσαν, ἀποροῦντες μὲν, πῶς χρῆ καλοῦντος ἀπειθεῖν, φοβούμενοι δὲ, πῶς φπει-

λοῦντι ὑπακούσειαν, ubi etsi sequitur optativus, tamen male correxeris χρῆ. Lysias c. Agorat. p. 101. ed. Brem. ἐβουλεύοντο, τί χρῆ ποιεῖν. Eurip. Orest. v. 282: ἐξίστο ὄρουν νιν, μητέρ' εἰ κτείνεν με χρῆ, ubi male tentarunt μ' ἐχρῆν. Aeschyl. Prom. v. 680: ὁ δ' εἰς τε Πυθῶ καὶ Λαδῶν πικρῶς θεοσπόπου ἄλλεν, ὡς μάθουε, τί χρῆ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσι πράσσειν φησὶ. Aristoph. Plut. v. 36: φλόμην — πενσομένους, εἰ χρῆ — εἶναι πενοῦρον. Quum enim Graeci omnino ab oratione obliqua repente transire soleant ad sermonem rectum, quem grammatici vocant; tum verbum χρῆ propter significationem suam longe frequentissime post praeterita ita usurparunt, ut ponerent modum indicativum, ubi vulgaris ratio exigebat optativum. v. ad Euthyphron. p. 4. C. 9. B.

ὥσπερ τοὺς γλιαντας κεραυνώσαντες] Intellige ἠφάνισαν ex proximo ἀφανίσαιεν, cuius breviloquentiae exempla collegit Wyttenbach. ad Selecta Princip. Histor. p. 364. Sic in-

γαντας κεραυνώσαντες τὸ γένος ἀφανίσαιεν — αἱ τιμαὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὰ ἱερά τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἠφανίζετο — οὐθ' ὅπως ἐφῶν ἀσελγαίνειν. μόγεις δὲ ὁ Ζεὺς ἐννοήσας λέγει, ὅτι Δοκῶ μοι, ἔφη, ἔχειν μηχανήν, ὡς ἂν εἶεν τε ἀνθρώποι καὶ παύσαιεντο τῆς ἀκολασίας ἀσθενέστεροι γενόμενοι. νῦν μὲν γὰρ αὐτοὺς, ἔφη, διατεμῶ διχα ἕκαστον, καὶ ἅμα μὲν ἀσθενέστεροι ἔσονται, ἅμα δὲ χρησιμώτεροι ἡμῖν διὰ τὸ πλείους τὸν ἀριθμὸν γεγονέναι· καὶ βαδιοῦνται ὄρθοι ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. ἐὰν δ' ἔτι δοκῶσιν ἀσελγαί-

D. ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν] δυοὶ Par. DK. Vat. p.

ἐὰν δ' ἔτι δοκ.] Sic Par. K. Vat. p. s. Stob. Vulgo erat ἐὰν δέ τι, quod iam Stephan. mutandum vidit. Dein Thelwos Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. et pr. Ven. Z. Unde Baiterus effluxit μὴ Thelwos.

fra E: ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια, et p. 210. D: ὥσπερ οὐκέρτης, ἀγαπῶν παιδαριὸν κάλλος κ. τ. λ.

αἱ τιμαὶ γὰρ — ἠφανίζετο] Quis hic non recordatur Avium Aristophanis, in qua fabula Iupiter, ne fame dii perirent, imperium avibus tradere narratur. Ceterum quod Astius in his ἂν excidisse suspicatus est, nobis quidem ea suspicio vana et inanis videtur. Nam aoristus et imperfectum sine ἂν particula positum in talibus significat certo et haud dubie ac sine ulla conditione aliquid fuisse futurum: accedente autem ἂν particula conditionis et modalitatis, quam vocant philosophi, necedit notatio, ab hoc loco pae- ne aliena. Quocirca non tantum χρῆν, ἔδει, προσῆκεν, ut Lat. oportebat, decebat, debebam, ita usurpatum est, sed multa alia verba, imprimis ea, quae natura sua continent aliquam necessitatis significationem. Itaque huc pertinent talia: Xenoph. Anab. VII. 7, 40: ἀσχυρὸν ἦν τὰ μὲν ἐμὰ διηπεπράχθαι, Xenoph. Hell. II. 3, 41:

ἔξῃν ταῦτα ποιεῖν. Plato de Republ. V. p. 450. D: καλῶς εἶχε ἡ παραμυθία. Lucian. Piscator. p. 118. T. III. ed. Bip.: ἀριστον ἦν. Plat. Euthydem. p. 304. D: καὶ μὴν, ἔφη, ἄξιόν γ' ἦν ἀκούσαι. Aristoph. Nubb. v. 1213: κρεῖττον ἦν. Lysias c. Theomnest. p. 149. ed. Brem. κρεῖττον δὲ ἦν αὐτῷ τότε ἀποθανεῖν. Plat. Charmid. p. 171. E: ὅ τι πράττοντες ὀρθῶς ἐμελλον πράξειν. Aeschyl. Agam. v. 361: πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ἄνησιν εἰλόμην. Itaque hunc locum sic interpreteris: nam ita futurum erat, ut honores et sacrificia ab hominibus oblata evanescerent: vel non poterant non honores et sacrificia evanescere. Eandem habet explicationem locus Thucyd. VIII. 86: ἐν ᾧ σαρπηστία Ἰωνῶν καὶ Ἑλλήσποντον εὐθὺς εἶχον οἱ πολέμοι, h. e. non poterat aliter quin statim tenerent Ioniam et Hellespontum. v. Gernhard. Excurs. I. ad Ciceronis Laelium. Cf. etiam annot. ad p. 198. C. Dein μόγεις est tandem, aegre tandem.

νειν καὶ μὴ ἐθέλωσιν ἡσυχίαν ἄγειν, πάλιν αὖ, κρη-
 τεμῶ διχα, ὡστ' ἐφ' ἐνός πορεύονται σκέλους ἀσκη-
 λίζοντες. Ταῦτα εἰπὼν ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους διχα,
 ὡςπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν,
 ἢ ὡςπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. ὄντινα δὲ τέμνοι, τὸν
 Ἀπόλλω ἐκέλευε τό τε πρόσωπον μεταστρέφειν καὶ τὸ
 τοῦ αὐχένος ἡμισυ πρὸς τὴν τομήν, ἵνα θεώμενος
 τὴν αὐτοῦ τμησιν κοσμιώτερος εἴη ὁ ἀνθρώπος, καὶ
 τὰλλα ἰᾶσθαι ἐκέλευεν. ὁ δὲ τό τε πρόσωπον μετέ-
 στρεψε, καὶ συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέσμα ἐπὶ τὴν

ἀσκολίζοντες] Pro vulg. ἀσκολιάζοντες legunt ἀσκολίζοντες
 Bodl. Coisl. Vat. A. Par. EF. Ang. u. w. Vat. s. Ven. t., ut in Lex. Ti-
 maei, ubi p. 51. v. Ruhnken., qui utramque formam usitatam fuisse
 censet.

οἱ τὰ ὄα τέμνοντες] Vulg. ὠὰ, quod libri omnes cum Sui-
 da in v. ταριχεύειν tuentur, feliciter emendarunt Ruhnken. ad Tim.
 Gloss. p. 189. Valckenar. et Toup. Emendatt. in Suid. T. III. p.
 188. Sed Viger. ad Euseb. Praep. Ev. XII. 12. p. 56. sunt, inquit,
 quibus ὠὰ vel ὠάτα placeat. Turicenss. ὠὰ retinuerunt. Ceterum
 priore loco οἱ om. Bodl. Vat. A. Dein Vat. A. τὸν Ἀπ. ἐκέλευσεν.

E. τὴν αὐτοῦ τμησιν] Bodl. aliique non pauci αὐτοῦ.
 Ambr. Vat. r. ἐαυτοῦ.

σύσπαστα βάλαντια] Bodl. Vat. A. βάλλοντια. Ang. w.

D. ἀσκολίζοντες] Timaeus interpretatur: ἐφ' ἐνός ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ubi v. Ruhnken. Fuit genus quoddam saltationis, monente Wytenbachio ad Eunap. p. 285., de qua re v. Schol. h. I.

ὡςπερ οἱ τὰ ὄα τ.] Vulgata lectio ὠὰ ferri nullo modo potest. Nam ova avium secta sale esse condita, ut diutius conservarentur, ecquis vel fando audivit? Itaque praeclare Ruhnken. ad Tim. p. 188. atque Toup. ad Suid. T. I. Opusc. crit. p. 465. ed. Lips. correxerunt ὄα, sorba (Arlesbeeren), quae constat dissecta et condita esse, quo diutius usui inservirent. Proxima verba: ἢ ὡςπερ — θριξίν, suppositicia habuerunt Sydenham., B a s t. et Astius, atque addita a grammatico aliquo, cui in mentem

venisset proverbii illius: ὠὰ θριξὶ διαιρεῖν v. Plutarch. Amat. T. II. p. 770. B. Si ab ipso Platone profecta sunt, quod minime dubitamus, non opus videtur, ut cum Toupio ex Plutarcho scribamus: ὡςπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξὶ διαιροῦντες: nam τέμνοντες semel positum bis intelligendum, ut bene animadvertit Ruhnken. l. c. p. 190. Ceterum mire Hommelius hanc ovorum per crines dissectionem pro ludi genere quoddam habendam esse suspicatur. Ad ὡςπερ τὰ οὖσα βάλαντια int. συνέλκωνται, v. supra ad p. 190. C. Nec in proximis quidquam inest difficultatis. Nam ὁ δὲ est τὸ ἀποδεσμένον στόμα. Articulus τὸν autem ne quem male habeat, interpreteris verba hunc in modum: quem vulgo umbilicum omnibus scilicet no-

γαστέρα νῦν καλουμένην, ὡςπερ τὰ σύσπαστα βάλαντια, ἐν στόμα ποιῶν ἀπέδει κατὰ μέσση τὴν γαστέρα, ὁ δὲ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. καὶ τὰς μὲν ἄλλας ὑτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέκται καὶ τὰ στήθη διήρθρον, 191 ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα λαινόντες τὰς τῶν σκυτῶν ὑτίδας· ὀλίγας δὲ κατέλιπε, τὰς περὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα καὶ τὸν ὀμφαλὸν, μνημεῖον εἶναι τοῦ παλαιοῦ πάθους. ἐπειδὴ οὖν ἡ φύσις διχα ἐτμήθη, ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἡμισυ τὸ αὐτοῦ ξυνηεῖ, καὶ περιβάλλοντες τὰς χεῖρας καὶ συμπλεκόμενοι ἀλλήλους, ἐπιθυμοῦντες συμ-

βάλλαντια. Ven. t. βαλλάντια. De scriptura vocabuli v. ad Remp. l. p. 348. D. IX. p. 575. B. Mox Hommelius eiecto articulo scribendum censet: ὁ δὲ ὀμφαλὸν καλοῦσι, quoniam τὸν vim vocabuli ὀμφαλὸν infringat.

P. 191. τὸ τοιοῦτον ὄργανον] Voc. ὄργανον Creuzerus ad Plotin. de Pulcr. p. 525. deleri iubet, collato loco p. 185. E. Non opus est. Dein καλόποδα Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. 7. Par. D. Ambr. Ang. w. Vat. p. r., quam formam tuentur Suidas et Etym. M. Ceteri καλόποδα.

τὸ αὐτοῦ ξυνηεῖ] ξυνεῖναι vitiose Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. alii.

tum appellant, v. Matthiae Gr. p. 552. ed. 2. Rost. p. 447. ed. 4.

P. 191. περὶ τὸν καλόποδα λ.] „Suidas in v. κάλα — κάλον γὰρ τὸ ξύλον· ἐξ οὗ καὶ καλόπους, ὁ ξύλινος ποὺς. Etymol. M. καλόπους· κυρίως ὁ ξύλινος ποὺς· κάλον γὰρ τὸ ξύλον. Sed καλόποδα ex hoc loco laudat Pollux X. 141. τὰ δὲ σκυτοτόμου οὐκ ἐστὶν — καλόπους, ἐν τῷ Συμποσίω.“ Fischerus. Mox μνημεῖον εἶναι, i. q. ὡςτε μνημεῖον εἶναι.

καὶ περιβάλλοντες] Plutalem posuit, ac si praecederet τμηθέντες οἱ ἀνθρώποι ποθοῦντες ἀλλήλους. Notavit hanc structuram Priscian. XVII. p. 1100. ed. Putsch., ubi hunc locum comparat. Ad praec. ἡ φύσις ἰntellige αὐτῶν, quod non putamus in textum esse invehendum.

De hoc usu loquendi confer supra p. 186. B: ἡ φύσις τῶν σωματῶν, ubi paullo post ἐν τοῖς σώμασι dicitur. Phaedr. p. 251. B: ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις. Cratyl. p. 400. A: τὴν φύσιν τοῦ σώματος ὡςτε καὶ ζῆν καὶ περιεῖναι τί σοι δοκεῖ ἔχειν; De Republ. IV. p. 429. D: οἱ βαφεῖς — ἐκλέγονται ἐν τοσοῦτων χρωμάτων μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν. De Rep. III. 401. C. Legg. V. 747. D. VI. 770. D. VIII. 845. D. IX. 862. D. 869. C. XII. 942. E. 968. D. Aristotel. Politic. I. 3: τὴν τοῦ γάλακτος φύσιν. Cicero de Fin. V. 11: hoc intelligant, si quando naturam hominis dicam, hominem dicere me; nihil enim hoc differt. v. ad Phaedon. p. 87. E. coll. Creuzero ad Plotin. de Pulcritud. p. 139. sq.

Cap. XVI. Ἐκαστος οὖν ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώ-
που ξύμβολον, ἅτε τετμημένος ὡσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ
ἐνός δύο. ζητεῖ δὴ αἰεὶ τὸ αὐτοῦ ἕκαστος ξύμβολον.
ὅσοι μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν τοῦ κοινοῦ τμημα εἰσιν, ὃ
δὴ τότε ἀνδρόγυννον ἐκαλεῖτο, φιλογύναικός τ' εἰσὶ
καὶ οἱ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γε-
γόνασι, καὶ ὅσαι αὖ γυναικὸς φίλανδροι τε καὶ μοιχεύ-
τριαι, ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. ὅσαι δὲ τῶν
γυναικῶν γυναικὸς τμημα εἰσιν, οὐ πάντ' αὐταὶ τοῖς
ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς
γυναικὰς τετραμμέναί εἰσι, καὶ αἱ ἐταιρίστριαι ἐκ τού-
του τοῦ γένους γίγνονται. ὅσοι δὲ ἀρρένος τμημα
εἰσιν, τὰ ἀρρένα διώκουσι, καὶ τέως μὲν ἂν παῖδες
ᾧσιν, ἅτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἀρρένος, φιλοῦσι τοὺς

D. τὸ αὐτοῦ ἕκαστος ξύμβολον] V. ianitoῦ Coisl. Vat.
A. Flor. q. i. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. αὐτοῦ Bodl. Ambr. Ang.
u. w. Vat. r. t. αὐτοῦ, quod revocavit Bekker. Deinceps vet. edit.
ἕκαστον, quod emendatum ex Coisl. Ven. Z. Par. F. Ambr. Ang. u.
w. Vat. n. r. Ven. t. Vind. I. Flor. i.

E. ὅσοι δὲ ἀρρένος τμημα] Bastius coni. ὅσοι δὲ ἀρρένος
ἀρρένος τμημα, quo non opus.

καὶ τέως μὲν ἂν π.] Sic codd. omnes. Vide tamen, ne cum
Astio ἕως legendum sit. Ficinus: at dum pueri sunt. Nisi forte
τέως relative usurpatum est, cuius generis exempla attulit Butt-
mannus Indic. ad Demosth. Midiam s. v. et Schaefer App. ad De-

Cap. XVI. D. ἀνθρώπου
ξύμβολον — ὡσπερ αἱ ψῆ-
τται] Aristotel. de generat.
animal. I. 18: Ἐμπεδοκλῆς —
φησὶ ἐν τῷ ἀρρένῳ καὶ ἐν τῷ θή-
λει ὅλον σύμβολον εἶναι, ὅλον δ'
ἂν' οὐδὲτέρον ἀπέναι, ad quod
decretum philosophi respexit for-
tasse Aristophanes. Eleganter
autem σύμβολον commemorat,
quod significat fere tesseram
hospitalitatis, v. de hac vo-
cabuli significatione in ppp. ad
Plauti Cistellar. II. 1, 27. et
Poenulum V. 1, 25. Hinc expen-
das loci elegantiam. Ψῆτται
dicuntur genus piscium, quod
oculos et nares in altera tan-
tum parte capitis habet. Latinis
vocantur passer es, nobis Stach-
selflunder. Parum vero a

rhombo discrepant. Plin. N.
H. IX. 20: marinorum alii
sunt plani, ut rhombi, so-
lei ac passer es. conf. Ari-
stot. Hist. An. IV. II. IX. 37.
Horat. Sat. II. 8, 29. sq.
Athenaeus VII. p. 329. F.,
ubi vide Casaubon. coll.
Ruhnken. ad Tim. p. 278.

E. αἱ ἐταιρίστριαι] Ti-
maeus p. 123: ἐταιρίστριαι αἱ
καλούμεναι τριβάδες, ubi Ruhn-
kenius: tales crissantes,
inquit, mulieres, quae aliis
nominibus Lesbiades, triba-
des, frictrices et subagi-
tatrices vocantur, intelligit
Clemens Al. Paedag. II. p.
264: γυναικὸς ἀνδρῶντες παρα-
φύσιν. Adeas praeterea Wachsmuth.
Hellen. Alterthums-

ἀνδρας καὶ χαίρουσι συγκατακείμενοι καὶ συμπεπλε- 192
γμένοι τοῖς ἀνδράσι, καὶ εἰσιν οὗτοι βέλτιστοι τῶν
παίδων καὶ μειρακίων, ἅτε ἀνδρείοτατοι ὄντες φύσει.
φασὶ δὲ δὴ τινες αὐτοὺς ἀναισχύντους εἶναι, ψευδό-
μενοι· οὐ γὰρ ὑπ' ἀναισχυντίας τοῦτο δρῶσιν, ἀλλ'
ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρρένωπίας, τὸ ὅμοιον
αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι, μέγα δὲ τεκμήριον· καὶ γὰρ τε-
λεωθέντες μόνον ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικά ἀνδρες
οἱ τοιοῦτοι. ἐπειδὴν δὲ ἀνδρωθῶσι, παιδευαστοῦσι
καὶ πρὸς γάμους καὶ παιδοποιίας οὐ προσέχουσι τὸν B
νοῦν φύσει, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκάζονται· ἀλλ'
ἐξαρκεῖ αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. πάν-
τως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδευαστὴς τε καὶ φιλερα-

mosth. I. p. 261. Dein τεμάχια e Bodl. Vat. A. Ang. u. w. Ven. t. Flor.
a. i. revocatum pro τεμάχια. Sed literam μ non esse duplicandam
docent inter alia loci Aristophan. Acharn. 881. 1068. ed Dind. Equitt.
283. 1177.

P. 192. συμπεπλεγμένοι] Vat. A. Ang. w. συμπλεκόμενοι.
καὶ ἀνδρείας] Hanc scripturam, de qua diximus nuper co-
piusius in Praef. ad edit. Tauchnit. 4. p. XI., praebent Ambr. Vat.
t. Flor. b. i. pro vulg. ἀνδρίας. Dein Bodl. et Florentini αὐτοῖς pro
αὐτοῖς Par. DK. Vat. p. καὶ τὸ ὅμοιον.

καὶ γὰρ τελεωθέντες] τελεωθέντες Ven. Z.

B. ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκάζονται] Coisl. ἀναγκάζονται
ὑπὸ τοῦ νόμου.

kunde T. II. P. II. p. 48 sq. —
τεμάχια h. e. frustula, frus-
tella, ut interpretantur Glos-
saria vet. — ὄντα dictum pro ὄν-
τες, v. ad. Prot. p. 529. D. 333.
B. 359. D. Matth. §. 440. 6.

P. 192. καὶ ἀρρένωπίας] E
t y m. M. ἀρρένωπός· ἐκ
τοῦ ἀρρήν καὶ τοῦ ᾠψ, ὃ σημαί-
νει τὸ πρόσωπον, ὃ ἀρρένος πρόσ-
ωπον ἔχων, κατὰ οὐνεκοχῆν·
ἦγον ὃ ἀνδρείος καὶ λαχυρὸς καὶ
δυναμένος πρὸς ἐχθρὸν ἀντιπα-
χθῆναι.

B. ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγ-
κάζονται] Νόμος fortasse
est mos et consuetudo.
Certe quidem non aliunde con-
stat coelibem vitam apud Athe-
nienses fuisse legibus publicis
interdictam, v. Wachsmuth.

Antiquitat. Gr. T. II. P. I. p.
266. Quanquam apud Sparta-
nos de ea re leges latas fuisse
testatur Stobaeus Sermon.
65. p. 410.

παιδευαστὴς τε καὶ φι-
λεραστὴς γ.] Dicitur φιλερα-
στὴς, qui amatorem caritate et
amore prosequitur: quo sensu
infra p. 213. D. Alcibiadi tribui-
tur φιλεραστία. Pertinet igitur
hoc vocabulum ad p. 191. E.,
ubi Aristophanes: καὶ τέως μὲν
ἂν παῖδες ᾧσιν — φιλοῦσι τοὺς
ἀνδρας καὶ χαίρουσι συγκατακί-
μενοι καὶ συμπεπλεγμένοι τοῖς
ἀνδράσι. Quod autem φιλερα-
στὴς nunc post παιδευαστὴν com-
memoratur, neminem hic ordo
morabitur, nisi chiasmi figurae
prorsus immemorem. Frustra

στὴς γίγνεται, ἀεὶ τὸ ξυγγενὲς ἀσπαζόμενος. ὅταν μὲν οὖν καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ ἐντύχη τῷ αὐτοῦ ἡμίσει καὶ ὁ παιδραστής καὶ ἄλλος πᾶς, τότε καὶ θανατο-
C στα ἐκπλήττονται φιλία τε καὶ οικειότητι καὶ ζῶντι, οὐκ ἐθέλοντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, χωρίζεσθαι ἀλλήλων οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. καὶ οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου οὗτοι εἰσιν, οἳ οὐδ' ἂν ἔχοιεν εἰπεῖν, ὅ τι βούλονται σφίσι παρ' ἀλλήλων γίνεσθαι. οὐδὲ γὰρ ἂν δόξειε τοῦτ' εἶναι ἢ τῶν ἀφροδισίων συνουσία, ὡς ἄρα τούτου ἕνεκα ἕτερος ἕτέρῳ χαίρει ξυνῶν οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς· ἀλλ' ἄλλο τι βουλομένη
D ἑκατέρου ἢ ψυχῆ δῆλη ἐστίν, ὃ οὐ δύναται εἰπεῖν, ἀλλὰ μαντεύεται ὃ βούλεται καὶ αἰνίττεται. καὶ εἰ αὐτοῖς ἐν τῷ αὐτῷ κατακειμένοις ἐπιστάς ὁ Ἡφραι-

C. οὐδὲ γὰρ ἂν δόξειε] οὐδὲν Coisl. Vat. A. Vind. 1. 2. Par. DEK. Ang. w. Vat. n. p. r. s. Ven. t. Flor. a. b. c. i. n. et pr. Pr. F. ἕτερον χαίρει] χαίρειν Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w. vitiose. D. ὃ ἂν θρωποι] ὃ om. Par. K. Vat. p. ὅ τι μάλιστα ἀλλήλοις] ὅ τι add. Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. 7. Ang. w. Vat. n. p. Ven. t. Flor. a. b. c. i. n. et marg. Par. F. E. ἐθέλω ὑμᾶς συντηῆσαι] θέλω Vat. A. Ven. 2. Par. D. K. Ang. w. Vat. p. et pr. Ven. Z. Dein συμπῆσαι, conflare, Vat. A. Par. D. Ang. w. Vind. 1. 7. Vat. r. et pr. Bodl. Ven. t., quod inconsiderate suscepit Rückertus. Vulgatam tuetur etiam imitatio posteriorum scriptorum, quos indicavit Wyttenb. ad Plutarch. T. II. p. 249. ed. Lips. T. VI. p. 963. et ipse Aristoteles, qui hunc locum ob oculos habuit Polit. II. I., 16. ed. Schneid. καθάπερ ἐν τοῖς ἐρωτι-

igitur Rückertus et Hommelius in hoc loco haeserunt. ὅταν μὲν οὖν καὶ αὐτῷ] Respicit ad superiora illa: ζητεῖ δὴ αἰεὶ τὸ αὐτοῦ ἑμβόλον, ideoque utitur particulis μὲν οὖν, quarum vim Rückertus non percepit, oppositionis significationem in iis inesse ratus. Dein ἐκπλήττονται, numerus pluralis, eo rectius potuit inferri, quia verbi ἐντύχη subiectum non solum ὁ παιδραστής est, sed etiam ἄλλος πᾶς. Istud θανατοστά autem dictum putamus sicuti πολλὰ Phaedon. p. 61. C: πολλὰ ἣδη ἐντυύχηκα τῷ ἀνδρὶ, ubi v. ann. Proximorum verborum structura haec est: καὶ οὐτοί

εἶναι οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου, οἳ οὐδ' ἂν ἐχ.

C. ὡς ἄρα τούτου ἕνεκα] Pronomen τούτου refertur ad ἡ τῶν ἀφροδισίων συνουσία, v. ad Remp. I. 329. C.

βουλομένη ἑκατέρου ἢ ψυχῆ δῆλη] Hipp. mai. p. 296. D: ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν, ὃ Ἰαπία, ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἢ ψυχῆ εἰπεῖν. De Rep. II. p. 365. A. τί οὐόμεθα ἀκουσάσας νέων ψυχὰς ποιεῖν, ubi v. ann. Eurip. Hippol. 174: τί ποί' ἐστι, μαθεῖν ἔρχεται ψυχῆ. Horat. Sat. I. 4, 17: inopis me quodque pusilli Finxerunt animi raro et perpauca loquentis.

στος, ἔχων τὰ ὄργανα, ἔροίτο· „Τί ἐσθ' ὃ βούλεσθε, ὦ ἄνθρωποι, ὑμῖν παρ' ἀλλήλων γενέσθαι;“ καὶ εἰ ἀποροῦντας αὐτοὺς πάλιν ἔροίτο· „Ἄρα γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε, ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι ὃ τι μάλιστα ἀλλήλοις, ὥστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων; εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυμεῖτε, ἐθέλω ὑμᾶς **E** συντηῆσαι καὶ συμπῆσαι εἰς τὸ αὐτό, ὥστε δύ' ὄντας ἓνα γεγονέναι καὶ ἕως τ' ἂν ζῆτε, ὡς ἓνα ὄντα, κοινῇ ἀμφοτέρους ζῆν, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνητε, ἐκεῖ αὖ ἐν Ἄιδου ἀντι δνεῖν ἓνα εἶναι κοινῇ τεθνεῶντε· ἀλλ' ὀρᾶτε, εἰ τούτου ἐρᾶτε καὶ ἐξαρκεῖ ὑμῖν, ἂν τούτου τύχητε.“ ταῦτα ἀκούσας ἴσμεν ὅτι οὐδ' ἂν εἰς ἐξαργηθείη οὐδ' ἄλλο τι ἂν φανείη βουλόμενος, ἀλλ' ἀτεχνῶς οἰοῖτ' ἂν ἀκηκοέναι τούτο, ὃ πάλαι ἄρα

κοῖς λόγοις ἔσμεν λέγοντα τὸν Ἀριστοφάνην, ὡς τῶν ἐρώτων διὰ τὸ σφόδρα φιλεῖν ἐπιθυμούντων συμφῆναι καὶ γενέσθαι ἐκ δύο ὄντων ἀμφοτέρους ἓνα. Synes. Epist. p. 151: βούλουτ' ἂν οὖν, φησὶν (ὁ Πλάτων), Ἡρακλείου τέχνη συντηῆσαι τε καὶ συμπῆσαι καὶ ἐν ἀμφῷ γενέσθαι. v. Finkh. in Iahnii Annalib. a. 1831. Fasc. 3. p. 305.

ἕως τ' ἂν ζῆτε] ἐστ' ἂν Vat. n. Ambr. ἕως τᾶν Bodl. Dein vett. editt. ὡς ἓνα ὄντας, quod codicum fere omnium consensione mutatum est. Mox δνεῖν hic et in proximis Bodl. Coisl. Vat. A. Vind. 2; Ang. w. Ven. t. pro vulg. δνεῖν. Etiam p. 211. C. optimi δνεῖν. Sed magna est hoc in genere codicum fluctuatio, nec grammatici certi quid de usu huius formae praecipiant, v. Schneider. ad Remp. V. p. 470. B. Itaque singulis locis quid codd. maxime commendent videndum erit.

D. μαντεύεται ὃ βούλ.] h. e. divinat quasi et auguratur. Sic μαντεύεσθαι legitur Lysid. p. 215. D. de Republ. III. p. 394. D. Phileb. p. 64. A. al.

καὶ εἰ αὐτοῖς ἐν τῷ αὐτῷ κ.] Orditur apodosis infra sect. E. a verbis: ταῦτα ἀκούσας ἴσμεν διε οὐδ' ἂν εἰς κ. τ. λ., ubi orator, pronominis αὐτοῖς non amplius memor, numerum singularem posuit eumque proximo οὐδ' ἂν εἰς accommodavit. Perperam haec ῥήσις vulgo distinguebatur.

E. συντηῆσαι καὶ συμπῆσαι] Verbum τήκειν, liquefacere, elegantissime hoc loco

ut supra p. 183. E. ponitur, quum et proprie de Vulcano dicitur, et μεταφορικῶς de amore et amantibus usurpari soleat, v. Ruhken. ad Tim. Gloss. p. 139. De συμπῆσαι lege annot. crit.

ἀλλ' ἀτεχνῶς οἰοῖτ' ἂν ἀκ.] Ad οἰοῖτ' ἂν ex praecedente οὐδε εἰς intellige ἐκαίτος. De Republ. II. p. 366. D: τῶν γε ἄλλων οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπὸ ἀνανδρίας — φέγει τὸ ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. ibid. p. 382. B. VIII. p. 561. B. Legg. 628. A. Theaet. p. 157. B. Demosth. in Midiam p. 39. et 40. ed. Buttm. pr. Horat. Sermon. I. 1, 1: Qui fit,

ἐπιθυμῶν, συνελθῶν καὶ συντακῆς τῶ ἐρωμένῳ ἐκ
 δεῖν εἰς γενέσθαι. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ αἴτιον, ὅτι ἡ
 ἀρχαία φύσις ἡμῶν ἦν αὕτη καὶ ἡμεν ὅλοι· τοῦ ὅλου
 193 οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. καὶ πρὸ τοῦ,
 ὡς περ λέγω, ἐν ἡμεν· νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν δι-

τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ αἴτιον] Vat. n. τὸ αἰτιόν ἔστι. Bastius
 τουτου malebat, consentiente Astio.

P. 193. καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδ.] Haec verba
 Hommelius aut ex glossemate orta esse censuit, aut hunc in mo-
 dum mutanda: νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διωκόμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
 καθάπερ Ἀρκάδες ἀπὸ Λακεδαιμονίων. Priorem rationem vir do-
 ctus ipse repudiavit; posteriorem nos repudiamus, v. ann. Corna-
 rius διωκόμεθα coniecit, quod recte improbarunt Wolfius, As-
 tius, alii.

φῶβος οὖν ἔστιν] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 1.2.
 7. Par. DEFK. Ambr. Ang. w. Vat. n. p. r. s. Flor. a. b. c. i. Legebat-
 tur olim ἐστίν. Dein Par. DK. Vat. p. διωκόμεθα. Bodl.

Maecenas, ut nemo, quam
 sibi sortem seu ratio de-
 derit, seu fors obiecerit,
 illa contentus vivat, lau-
 det diversa sequentes, h.
 e. sed quisque laudet etc.,
 v. ibi intpp. — συνελθῶν —
 εἰς γενέσθαι. Haec praecedentibus
 addita sunt ἐπεξηγήσεως
 χάριν, de quo loquendi genere
 v. Indic. in v. Infinitivus.
 De voculae ἄρα usu dictum est
 ad Phaedon. p. 68. B.

P. 193. ὡς περ λέγω] V. ad
 Apolog. Soerat. 21. A.

διωκόμεθα — καθάπερ
 Ἀρκάδες] Utitur τῆς οικει-
 ότητος amantium habita ratione
 verbo διωκόμεθα pro διωκ-
 ὄμεθα propter adiecta verba
 καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαι-
 μονίων. Nam verbum διοικέ-
 σθαι hac in re proprium est, v.
 Valckenar. ad Ammon. p.
 171 sq. Hemsterhus. Anec-
 dot. I. p. 251 sqq. ed. Geel.
 Harpocratio v. Μαντινέων
 διοικισμός. Xenoph. Hellen. V.
 2, 7: ἐκ δὲ τούτου καθηρέθη μὲν
 τὸ τεῖχος, διοικέθη δὲ ἡ Μαν-
 τινεῖα τετραχῆ. Diodor. Sic.
 XV. 5. ibique Wesseling. Strab.
 VIII. p. 335. ed. Casaub. Iso-

crat. Paneg. §. 126. ed. Bremi.
 Polyb. IV. 27. Aristid. Orat.
 T. II. p. 287. ed. Iebb. διωκ-
 ὄμεθα δὲ γε Μαντινέες ὑπὸ Λα-
 κεδαιμονίων ἤδη τῆς εἰρήνης ὁμο-
 μοσμένης. Aristotel. Polit. V.
 8, 8: ἐν τοῦ ἀσπίδος — διοικέ-
 ζειν, ubi v. Schneider p. 336.
 Voluerunt autem Lacedaemonii
 Mantineenses urbe moenibusque
 eorum funditus eversis non in
 uno habitare loco, sed per pa-
 gos dispersos habere sua domi-
 cilia. Quod quidem factum esse
 constat Olymp. XCVIII. anno
 4. ante Chr. n. 385. Itaque no-
 tandus est insignis anachronis-
 mus. Nam convivium Agatho-
 nis multo ante habitum agitur.
 Qua re offensus Hommelius
 legendum censet ἀπὸ Λακεδαι-
 μονίων, quandoquidem inter Ar-
 cadiam et Lacedaemonem altis-
 simi montes fuerint interiecti.
 Sed huic coniecturae ipsium ver-
 bum διωκόμεθα adversatur. Nec
 est vituperandus hic anachro-
 nismus. Nam primum quidem
 satis lepidum est, quod Plato
 Aristophanem inducit de re, quo
 tempore Symposium in lucem
 prodiit, haud ita pridem, ut
 videtur, facta sermocinantem,

κίσθημεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακε-
 δαιμονίων. φόβος οὖν ἔστιν, ἐὰν μὴ κόσμοι ὤμεν πρὸς
 τοὺς Θεοὺς, ὅπως μὴ καὶ αὐθις διασχισθώμεθα,
 καὶ περιόμενοι ἔχοντες ὡς περ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατα-
 γραφὴν ἐκτετυπωμένοι διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας,

Vat. A. διασχισθώμεθα. Bodl. super versu etiam περιόμενοι
 καταγραφὴν ἐκτ.] Ita verissime vett. editt. καταγραφὴν. Bu-
 daeus Commentar. ling. Gr. p. 198. legi volebat: ἔχοντες καταγρα-
 φὴν, διαπεπρισμένοι κ. τ. λ. Schneiderus in Lex. v. conl. καταγραφῆ.
 Hommelius scripsit κατὰ γραφὴν, ut cogitaretur de compage duorum
 laterum angulum efficientium, in quibus dimidiata faciei forma utrin-
 que conspiceretur. Quam coniecturam tamen vir doctus ipse, opi-
 nor, postea reprobavit. Ruhken. ad Tim. Gloss. p. 175. correxit
 κατὰ γραφὴν, ut est in Par. E. et Coisl., quam emendationem pro-
 barunt Heynius, Wolfius, Bastius, Bekkerus, Astius, alii. Sed ve-
 rum est καταγραφὴν, quod quomodo interpretandum sit, id nos
 nuper docuit Godofr. Hermannus.

praesertim quum eius commemo-
 ratione violenta hominum an-
 tea coniunctorum disiunctio prae-
 clare illustretur. Deinde haec
 temporum confusio, quia non
 statim ab legentibus sentitur eo-
 que ipso animo suaviter delu-
 dit, per se quidem non poterit
 vitiosa censerī nisi ab iis, qui in
 artis opere nihil eiusmodi per-
 missum esse arbitrantur. De-
 nique Plato deliberato consilio,
 nisi fallor, huius rei mentionem
 fieri iussit, ut suspicari vel po-
 tius intelligere liceret, quo tem-
 pore hic liber literis esset con-
 signatus; de qua re exposuit
 Prolegg. ad Menex. p. 14. Quod
 autem Arcades nominantur pro
 Mantineensibus, in quo ipso haesit
 Hommelius, id exinde habet
 explicationem, quod Mantinea
 fuit urbs Arcadiae opulenti-
 ssima, cuius incolae, postea-
 quam urbe sua deleta in variis
 Arcadiae regionibus habitarent,
 recte Arcades potuerunt appelli-
 ri.

φόβος οὖν ἔστιν — ὅπως
 μὴ — διασχισθώμεθα] De hac
 constructione v. Demosthen. Philipp. III. p. 130.
 12. ed. Reisk.: δέδοικα, ὅπως

μὴ πῶνθ' ὄσα οὐ βουλόμεθα
 ποιῆν ἡμῖν ἀνάγκη γενήσεται.
 Alia dabit Elmsleius ad So-
 phocl. Oed. Tyr. v. 1075.

καταγραφὴν ἐκτετυπωμέ-
 νοι] Veterem lectionem κατα-
 γραφὴν nuper Hermannus in
 Programmat. De veterum
 Graecorum pictura parietum
 p. 8 sq. Opusc. V. p. 214.
 ita contra Ruhkenium alios-
 que tutatus est, nihil ut dubita-
 tionis de ea re superesse videri
 queat. Est enim καταγραφὴν,
 adverbialiter positum, idem quod
 καταγραφῆ, denotatque imagi-
 nes obliquas faciem dimidiatam
 referentes (en profil). Hunc
 vocabuli usum vir illustris de-
 monstravit ex Hipparcho ad
 Arati Phaenom. I. 6. p. 180: ἔπαν-
 τα γὰρ τὰ ἀστὲρα ἡποτελεῖσθαι
 πρὸς τὴν ἡμετέραν Θεωρίαν καὶ
 ὡς ἂν πρὸς ἡμᾶς ἐστραμμένα, εἰ
 μὴ τι κατάγραφον αὐτῶν ἔστιν.
 et Plinio XXXV. 34., qui de
 Cimone Clenaeo: Hic cata-
 grapha invenit, hoc est
 obliquas imagines. Itaque
 οἱ ἐν ταῖς στήλαις καταγραφὴν
 ἐκτετυπωμένοι sunt figurae s.
 crustae in columnis sic effictae,
 ut ostendant faciem dimidiatam.

γεγονότες ὡςπερ λίσπαι. ἀλλὰ τούτων ἕνεκα πάντ'
B ἀνδρα χρηῖ ἅπαντα παρακλιεύεσθαι εὐσεβεῖν περὶ θε-
 ούς, ἵνα τὰ μὲν ἐκφυγῶμεν, τῶν δὲ τύχωμεν, ὧν ὁ
 Ἔρωσ ἡμῖν ἡγεμῶν καὶ στρατηγός. ᾧ μὴδεις ἐναντία
 πραττέτω· πράττει δ' ἐναντία ὅστις θεοῖς ἀπεχθάν-
 νεται. φίλοι γὰρ γενόμενοι καὶ διαλλαγέντες τῷ θεῷ
 ἐξευρησόμεν τε καὶ ἐντευξόμεθα τοῖς παιδικοῖς τοῖς
 ἡμετέροις αὐτῶν, ὃ τῶν νῦν ὀλίγοι ποιοῦσι. καὶ μὴ
 μοι ὑπολάβη Ἐρυξίμαχος κωμῶδων τὸν λόγον, ὡς
 Πανσανίαν καὶ Ἀγάθωνα λέγω· ἴσως μὲν γὰρ καὶ
C οὔτοι τούτων τυγχάνουσιν ὄντες καὶ εἰσὶν ἀμφοτέροι
 τὴν φύσιν ἀρρένες· λέγω δὲ οὖν ἕγωγε καθ' ἅπαν-
 των καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅτι οὕτως ἂν ἡμῶν

B. ὧν ὁ Ἔρωσ ἡμῖν] V. ὡς, quod ex Par. K. et corr. Vat. p. s. emendatum est. Verum coniectura assecutus erat Stephanus. διαλλαγέντες τῷ θεῷ] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DEFK. Ambr. Ang. w. Vat. p. n. r. Ven. t. Vett. edit. διαλλαχθέντες. v. Pierson. ad Moer. p. 182. Dein Bastius coni. τοῖς ἡμιτόμοις αὐτῶν.
μὴ μοι ὑπολάβη] V. μου, quod e Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w. Vat. p. correctum. Genitivum, quem libri deteriores tenent,

Nam ἐκτυποῦν intelligendum est de προστύποις s. crustis, quae nunc vocantur Basreliefs. Istiusmodi autem figurae videntur nares dissectas habere. Quare additur διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας, pro quo Ruhnkenius ex Gloss. Tim. p. 175. restituit volebat ὄλγα πεπρισμένοι. Quod iure improbavit Fische- rus, quia διαπεπρισμένοι sit ex- quisitius, quam ut a librariis profectum videri possit. Audias C. Ottfr. Müllerum ad librum sic inscriptum: Voelkels Arch- chaeolog. Nachlass p. 100. haec commentantem: „Hier ist ganz deutlich von niedrigen Reliefs die Rede, mit denen die Grabcippen, wie man sie noch heut zu Tage häufig in der Nähe des Kerameikos bei Athenaus- gräbt, versehen sind, in welchen Reliefs wohl sel-

ten eine Gestalt anders als im Profil, also gleichsam halbirt und durch die Nase mitten durchgeschnitten zu sehen ist. In- servit vero istud διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας illustrandis ver- bis praecedentibus: ἔχοντες ὡς- περ, i. e. ἔχοντες οὕτως, ὡςπερ οἱ ἐν τ. σκ. Huic autem rur- sus additur ὡςπερ λίσπαι γεγο- νότες, i. e. tanquam tali in medio dissecti. Αἰσπαι enim interprete scholiasta ad h. l. et Suida sunt οἱ διαπεπρι- σμένοι ἀστράγαλοι. Quod quid significet, intelligitur e scholiis Eurip. ad Med. v. 610: οἱ ἐπιξε- νοῦμενοι τῶν ἀστράγαλων κατα- τέμνοντες θάτερον μὲν αὐτοῖ κα- τεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατέ- λμψανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα, εἰ δέοι πάλιν αὐτοῦς ἢ τοῦς ἐκείνων ἐπιξενούσθαι πρὸς ἀλλή- λους, ἐπαγόμενοι τὸ ἡμιου ἀστρά-

τὸ γένος εὐδαιμον γένοιτο, εἰ ἐκτελέσαιμεν τὸν ἔρωτα καὶ τῶν παιδικῶν τῶν αὐτοῦ ἕκαστος τύχοι εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπελθῶν φύσιν. εἰ δὲ τοῦτο ἄριστον, ἀναγ- καῖον καὶ τῶν νῦν παρόντων τὸ τούτου ἐγγυτάτω ἄριστον εἶναι. τοῦτο δ' ἐστὶ παιδικῶν τυχεῖν κατὰ νοῦν αὐτῷ πεφυκότων. οὗ δὴ τὸν αἴτιον θεὸν ὑμνοῦν- τες δικαίως ἂν ὑμνοῖμεν Ἔρωτα, ὅς ἐν τε τῷ πα- **D** ρόντι ἡμᾶς πλεῖστα ὀνήνησιν εἰς τὸ οἰκεῖον ἄγων, καὶ εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται, ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοῦς εὐσεβίαν, καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἰασάμενος μακαρίους καὶ εὐδαιμονας ποιῆσαι.

Cap. XVII. Οὗτος, ἔφη, ὦ Ἐρυξίμαχε, ὁ ἐμὸς

servavit Rückertus. Sed metathesis pronominis ita ad τὸν λόγον referendi hic non excusanda.

C. τὴν φύσιν ἀρρένες] Bastius coni. ἀρρένος. Orellius ad Isocrat. de antidos. l. c. ἀρρένος ἐνός malebat. Dein Par. K. Vat. n. p. κατὰ πάντων.

τούτου ἐγγυτάτω] τοῦτον Bodl. Vat. A. τούτω Vat. r.

D. ὅς ἐν τε τῷ παρόντι] τε om. Bodl. Vat. A. καὶ ἐν τῷ παρόντι habent Ven. E. Vind. 2.

γάλιον ἀνανεῖντο τὴν ξυλίαν. Εὐ- βουλος Ζούθω· τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσεως, ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. οὕτως Ἑλλάδιος. Itaque male Ruhnkenius l. c. talos in medio incisos interpretatur.

B. τοῖς παιδικοῖς τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν] Frustra Bastius legendum coniecit τοῖς ἡμιτόμοις αὐτῶν. De genitivo αὐτῶν post pronomem possessivum illato v. infra v. 194. A. Apolog. Socrat. p. 22. A. coll. Matthiae §. 466. 1.

ὀλίγοι ποιοῦσι] ut sc. amatos reperiant. Nam ὄλγα et ποιεῖν pro quovis alio verbo ex atgressis repetendo ponitur. v. ad Phaedr. 268. B. Phil. p. 20. A. al.

κωμῶδων τὸν λόγον] h. e. ridens, ad ridiculum tra-

ducens, v. ad Apol. Socr. p. 31. D. Ruhnken. ad Tim. p. 171.

C. ἀμφοτέροι τὴν φύσιν ἀρρένες] h. e. ἀρρένος ἐνός, quod tamen nolim cum Orel- lio ad Isocrat. l. c. p. 330. ab ipso Platone scriptum putare.

κατὰ νοῦν αὐτῷ] Dativum cum κατὰ νοῦν iunctum illustra- vimus ad Tim. p. 17. C. Phaedr. p. 97. D. De αὐτῷ s. αὐτῶ ad indefinitum subiectum τινα, quod infinitivo τυχεῖν continetur, re- lato diximus ad Gorg. 469. C. 520. E.

D. ἐλπίδας μ. παρέχεται — ἰασάμενος μακαρίους κ. εὐδ. ποιῆσαι] Constructionis rationem repetes ex iis, quae monuit Matthiae §. 549. 5. p. 1077. Videlicet ἐλπίδας παρέχεται idem est quod ait, polli- cetur. De infinitivo aoristi v. ad Phileb. p. 204. sq. Remp. II. c. 10. extr. Elmslei. ad Med. 750.

λόγος ἐστὶ περὶ Ἐρωτος, ἄλλοιός ἢ ὁ σός. ὥσπερ οὖν ἐδεήθην σου, μὴ κομφοδῆσαι αὐτόν, ἵνα καὶ τῶν
 E λοιπῶν ἀκούσωμεν, τί ἕκαστος ἐρεῖ, μᾶλλον δὲ τί
 ἑκάτερος· Ἀγάθων γὰρ καὶ Σωκράτης λοιποί.

Ἀλλὰ πείσομαι σοι, ἔφη γράναι τὸν Ἐρουξίμαχον·
 καὶ γὰρ μοι ὁ λόγος ἠδέως ἐρήθη. καὶ εἰ μὴ ξυνη-
 δειν Σωκράτει τε καὶ Ἀγάθωνι δεινοῖς οὔσι περὶ τὰ
 ἐρωτικά, πάνυ ἂν ἐγοβούμην, μὴ ἀπορήσωσι λόγων
 194 διαρῶ. Τὸν οὖν Σωκράτη εἰπεῖν, Καλῶς γὰρ αὐ-
 τὸς ἠγώνισαι, ὦ Ἐρουξίμαχε. εἰ δὲ γένοιτο οὗ νῦν ἐγὼ
 εἰμι, μᾶλλον δὲ ἴσως οὗ ἔσομαι, ἐπειδὴν καὶ Ἀγά-
 θων εἶπε, εὖ καὶ μάλα ἂν φοβοῖτο καὶ ἐν παντί

E. ἠδέως ἐρήθη] V. ἐδέθη. Illud praebuerunt Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Flor. a. c. et a pr. m. Vat. p. a. sec. m. Par. E. Vat. s. Ven. t. r. Lobbeck. ad Phryn. p. 447. Buttm. Gr. ampl. T. II. p. 121.

μὴ ἀπορήσωσι λόγων] ἀπορήσω Bodl. Vat. A. Par. DK. Vat. p. Ven. t. Mox unus Vind. 2. Σωκράτη. v. ad p. 189. A.

P. 194. Φαρμάττειν βούλει] φράττειν Vat. A. Ang. w. et deinde φοβηθῶ. Rursus mox soli Vind. 2. Ambr. Vat. r. Σωκράτην. τὴν σὴν ἀνδρείαν] V. ἀνδρίαν, quod ex Ang. w. et Flor. b. i. mutavi.

ὥσπερ οὖν ἐδεήθην σου] Vide c. XIII. p. 189. B.

E. εἰ μὴ ξυνηδειν — δεινοῖς οὔσι] Rariore usu συνειδῆσαι τι π. ponitur hic pro aliquid de aliquo scire. Isoerat Archidam p. 229; συνειδότες Ἀθηναίους ἐκλιποῦσι τὴν χάριαν ἐπερ τῆς τῶν ἄλλων — ἐλευθερίας. Id. Areopagit. p. 257; σύννοιά τε τοῖς πλεστοῖς αὐτῶν ἤμισια χαίρουσιν. Phaedon. p. 92. D: ἐγὼ δὲ τοῖς — λόγοις ἐξνοίδα ὅσον ἀλαζόων, ubi v. annot. Protag. p. 348. B. Xenoph. Symp. IV. 62. De coniunctivo ἀπορήσωσι v. Rost Gr. §. 122. II. 9. 4. p. 624 sq. ed. 4.

P. 194. Καλῶς γὰρ αὐτὸς ἠγώνισαι] Intelligi e superioribus potest: ὃν μὲν δύνισαι θαρόειν, v. ad Apolog. Soerat. p. 41. A. Deinde εὖ καὶ μάλα ple-

nus dictum pro vulgari εὖ μάλα, v. ad Euthyphron. p. 22. — ἐν παντί εἶναι, in summa consilii inopia versari. Euthydem. p. 300. C: ἐν παντί ἐγενόμην ὑπὸ ἀπορίας. Plenius De Rep. IX. p. 505. C: ἐν παντί κακοῦ εἶη, de quo v. Wytttenbach. ad Plutarch. de Sera Num. Vind. p. 127.

Φαρμάττειν βούλει με] Cogitandum est de fascinatione, de qua v. ad Phaedon. c. XLIV. p. 95. B. — τὸ θεάτρον, h. e. convivas, sicut Legg. II. 659. A. III. 700. E: τὸ θεάτρον sunt spectatores. [θεάτρον εἶνονα auditores narrationis vocat Plutarch. T. II. p. 575. F. Vid. Wytttenbach. ad Eunap. p. 229. F. I.] Eundem usum voc. notavit Wytttenb. Biblioth. Crit. XII. p. 79.

εἶης, ὥσπερ ἐγὼ νῦν. Φαρμάττειν βούλει με, ὦ
 Σώκρατες, εἰπεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ἵνα θορυβηθῶ διὰ
 τὸ οἶσθαι τὸ θεάτρον προσδοκίαν μεγάλην ἔχειν,
 ὡς εὖ ἐροῦντος ἐμοῦ. Ἐπιλήσμων μὲν ἂν εἶην,
 ὦ Ἀγάθων, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη, εἰ ἰδὼν τὴν σὴν
 ἀνδρείαν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν B
 ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν καὶ βλέφαντος ἐναν-
 τία τοσοῦτω θεάτρῳ, μέλλοντος ἐπιδείξασθαι σαυτοῦ
 λόγους, καὶ οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἐκπλαγέντος, νῦν οἰη-
 θεῖν σε θορυβηθήσεσθαι ἕνεκα ἡμῶν ὀλίγων ἀν-
 δρώπων. Τι δαί, ὦ Σώκρατες, τὸν Ἀγάθωνα γρά-
 ναι, οὐ δῆπου με οὕτω θεάτρον μεστὸν ἠγεῖ, ὡστε
 καὶ ἀγνοεῖν, ὅτι νοῦν ἔχοντι ὀλίγοι ἐμφρονες πολ-

B. ἐναντία τοσοῦτω θεάτρῳ] Vett. editt. ἐναντίον τοσοῦτον θεάτρον, invitis cold. omnibus uno Ven. Z. excepto. Dein vulgo erat ἐπιδείξασθαι, sed Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. w. s. futurum obtulerunt.

Ti δαί, ὦ Σ.] δε Bodl. Coisl. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Vat. p. r. s. Ang. w., quod Turicenss. receperunt. Sed habet haec interrogatio quamdam affectus significationem, ut δαί unice verum sit, v. ad Phileb. p. 6. Euthyphr. p. 21 sq. Phaedr. p. 227. B. Mox ἠγεῖ pro ἠγῆ Bodl. Vat. A., quos Bekkerus neglexit, et Ang. w.

B. τὴν σὴν ἀνδρείαν — ἀναβαίνοντος] De hac structura sermonis monui supra ad p. 193. B. conf. Matthiae Gr. §. 466. 1., ubi hic ipse locus laudatur. — Photius: ὀκρίβας τὸ λογιεῖν, ἐφ' ᾧ οἱ τραγωδοὶ ἠγωνίζοντο. καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. Hesychius T. II. p. 676: βέλτιον γράναι τὸ λογιεῖν, ἐφ' ᾧ ἴσταντο οἱ τραγωδοὶ ἢ οἱ ὑποκριταὶ ἐν μετέωρον καὶ Πλεγαν. Timaeus p. 190: ὀκρίβας πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' ᾧ ἴσταντο οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμὴν γὰρ αὐδέω ἦν, ubi v. Rubnken. οὐ δῆπου με οὕτω — φοβρώτεροί] Non video causam, cur Stephanus οὐ τί που scribendum iudicaverit aut interrogationi nullum omnino locum concedendum putaverit. Quan-

quam haec rectius sane tollitur. Germanice ita dixeris: du glaubst doch nicht etwa, dass etc. Euthyphron. in. οὐ γὰρ δῆπον καὶ σοὶ δὲ τι τις οὐσα τυγχάνει, quanquam ibi pro δῆπον libri meliores που exhibent. Plura dabit Elmslei. ad Aristophan. Acharn. v. 122, qui tamen non satis accurate distinguit inter οὐ δῆπον et οὐ τί που. Videlicet οὐ δῆπον est suspicantis: οὐ τί που autem mirantis et indignantis, ut Theaet. p. 146. A. de Republ. II. p. 362. D. Itaque Aristoph. Ran. 526 legendum: τί δ' ἴσταν; οὐ τί που μὲ ἀφελόσθαι διανοεῖ ἢ ἴδωκας αὐτός; quod video iam ab aliis pro vulg. οὐ δῆπον editum esse. — θεάτρον μεστὸν εἶναι, h. e. theatri applausu inflatum esse et superbire. Paulo aliter Ari-

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

C λῶν ἀφρόνων φοβρωτέρου. Οὐ μὲντ' ἂν καλῶς ποι-
οίην, φάναι τὸν Σωκράτη, ὡς Ἀγάθων, περὶ σοῦ
τι ἐγὼ ἀγροικὸν δοξάζων· ἀλλ' εὖ οἶδα, ὅτι, εἴ τι-
σιν ἐντύχοις, οὗς ἤγοιο σοφοὺς, μᾶλλον ἂν αὐτῶν
φροντίξοις ἢ τῶν πολλῶν. ἀλλὰ μὴ οὐχ οὗτοι ἡμεῖς
ᾤμεν· ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ ἐκεῖ παρῆμεν καὶ ἡμεν τῶν πολ-
λῶν. εἰ δὲ ἄλλοις ἐντύχοις σοφοῖς, τάχ' ἂν αἰσχύνοιο
D αὐτούς, εἴ τι ἴσως οἴοιο αἰσχρὸν ὄν ποιεῖν. ἢ πῶς
λέγεις; Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. Τοὺς δὲ πολλοὺς οὐκ
ἂν αἰσχύνοιο, εἴ τι οἴοιο αἰσχρὸν ποιεῖν; Καὶ τὸν
Φαῖδρον ἔφη ὑπολαβόντα εἰπεῖν, Ὡ φίλε Ἀγάθων,
ἐὰν ἀποκρίνη Σωκράτει, οὐδὲν ἔτι διοίσει αὐτῷ ὀπη-
οῦν τῶν ἐνθάδε ὅτιοῦν γίνεσθαι, ἐὰν μόνον ἔχη
ὅτῳ διαλέγεται, ἄλλως τε καὶ καλῶ. ἐγὼ δὲ ἠδέως
μὲν ἀκούω Σωκράτους διαλεγομένου, ἀναγκαῖον δὲ

C. φάναι τὸν Σωκράτη] τὸν Σωκράτη om. codices Bek-
keri omnes et de Florent. b. d. i. Eiecit Rückertus. Sed retinen-
dum videtur propter oppositum nomen Agathonis.
ἀγροικὸν δοξάζων] V. ἀγροῖκον, adversante Vat. A. Vind. 2.
Par. DK. Ang. w. Vat. p. Grammatici ἀγροῖκον volunt esse qui ruri
habitet; ἀγροικὸν autem, qui rusticis moribus sit, v. Rubnk. ad
Tim. 2. 24.

D. οἴοιο αἰσχρὸν ὄν ποιεῖν] Non est cur ὄν cum Astio
delendum putes, siquidem sententia haec est: si quid facere
te putes, quum tamen turpe sit, sc. facere.

staenetus l. 19: θαρσαλέως
ἐχρήτο τῆ τέχνη ἅτε λοιπὸν
θεατρῶν μεστὴ γεγονῆα, v.
Abresch. Lect. p. 117. et quae
ad eum locum notavit Boisso-
nad. p. 491. Manifesta imitati-
one Themistius Orat. XXXVI.
p. 311. B: οὐ δῆπου μετὰ θεάτροι
οὕτως ἀγαπᾶν ἠγείσθε, ὥστε
ἀγροεῖν, ὅτι ὀλίγοι ἐμφορῶν
πολλῶν ἀφρόνων τῷ λέγοντι φο-
βρωτέρου.

D. οὐδὲν ἔτι διοίσει αὐ-
τῷ] h. e. nihil iam ipsius
intererit, quomodo quid-
que eorum, quae facere
constituimus, peragatur,
dummodo habeat quocum
colloquetur. Coniunctivus
διαλέγεται ne quem offendant,

conf. Prot. p. 348. D: περιωὴν
ζητεῖ, διῶ ἐπιδείξεται καὶ μεθ'
ἑαυτοῦ βεβαιώσεται. Hipp. mai.
291. D: πρὸς γὰρ τοῦτο ἐάν τις
ἔχη ὅ τι ἀνίσταται. Ibid. 291. E:
διὰ γὰρ πρὸς ταῦτα ἔχη μὲν
μὴδὲν, ὅ τι λέγει. Sophist. 264.
A: ἔχεις ὅ τι προσέστης αὐτό.
Euthydem. p. 287. E. 300. D.
Cratyl. 426. D: οὐ γὰρ ἔχομεν
τοῦτου βέλτιον, εἰς ὅ τι ἀνεύγ-
κομεν. Contra futurum certam
sedem habet Phileb. 61. A: ἔνα,
δευτερεῖα ὅτῳ δώσομεν ἔχομεν.
Sed cfr. ad Phaedon. p. 113. C.
et infra ad p. 216. C.

ἀποδέξασθαι] accipere
tanquam debitum. Eodem
modo verbum ἀποδοῦναι capien-
dum infra p. 220. D. Politic. p.

μοι ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἐγκωμίου τῷ Ἔρωτι καὶ ἀπο-
δέξασθαι παρ' ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν τὸν λόγον. ἀπο-
δοῦς οὖν ἐκάτερος τῷ θεῷ οὕτως ἤδη διαλέγεσθω. E
Ἀλλὰ καλῶς λέγεις, ὦ Φαῖδρε, φάναι τὸν Ἀγάθωνα,
καὶ οὐδὲν με κωλύει λέγειν· Σωκράτει γὰρ καὶ αὐ-
θις ἔσται πολλάκις διαλέγεσθαι.

Cap. XVIII. Ἐγὼ δὲ δὴ βούλομαι πρῶτον μὲν
εἰπεῖν, ὡς χρὴ με εἰπεῖν, ἔπειτα εἰπεῖν. δοκοῦσι γὰρ
μοι πάντες οἱ πρόσθεν εἰρηκότες οὐ τὸν θεὸν ἐγ-
κωμιάζειν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐδαιμονίζειν τῶν
ἀγαθῶν, ὧν ὁ θεὸς αὐτοῖς αἴτιος· ὁποῖος δὲ τις
αὐτὸς ἂν ταῦτα ἐδώρησάτο, οὐδεὶς εἰρηκεν. εἰς δὲ 195
τρόπος ὀρθὸς παντός ἐπαίνου περὶ παντός, λόγῳ
διελθεῖν οἷος οἷων αἴτιος ἂν τυγχάνει περὶ οὗ ἂν ὁ
λόγος ᾗ. οὕτω δὴ τὸν Ἔρωτα καὶ ἡμᾶς δίκαιον ἐπαί-

D. ὅτῳ διαλέγεται] διαλέγεται Vind. 2. Par. DK.

ἡμῶν τὸν λόγον] τῶν λόγων a pr. m. Vat. A.

E. ὡς χρὴ με εἰπεῖν] ὡς Bodl. Coisl. Vat. A. Par. DEFK.
Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. Flor. a. b. c. i. Itaque quod editt. vett. ha-
bent ἢ, exiguum habet testimoniorum auctoritatem. Mira vero de
discrimine vocularum ὡς et ἢ commentus est Hommelius, quae
referre piget.

P. 195. οἷος οἷων αἴτιος] οἷος ὦν αἴτιος Bodl. Vat. A.
Vind. 2. Par. K. Ang. w. Ambr. Vat. r. male. Baiter. inde effingi iubet
οἷος ὄσων, coll. p. 198. E.; sed v. ann.

173. B: καλῶς καὶ καθαπερὲ
χρῆως ἀπέδωκάς μοι τὸν λόγον.
De Republ. p. 612. B. C: εἶρ'
οὐν ἀποδώσει μοι εἰ ἐδανείσα-
σθε ἐν τῷ λόγῳ; κ. τ. λ. De v.
οὕτως post participium illato v.
Phaedon. c. II.

E. καὶ αὐθις] etiam post-
hac.

Ἐγὼ δὲ δὴ βούλομαι] Ac-
cedimus ad orationem Agatho-
nis, de cuius poeticis virtutibus
supra dictum est. Verissime
Prinsterer Prosopograph.
Platon. p. 167. „Manifestum est,
inquit, Platonem ingenium et
dicendi genus (quo Agatho ute-
batur) ad veritatem mirabiliter
expressisse. Plena est (haec ora-

tio) vocum altisonarum, oppo-
sitionum, omninoque festivita-
tum, quae ex Gorgiae discipuli-
na desumptae videantur, ut con-
iici licet ex p. 198. B. C., ubi
Socrates ornatus redundantiam
videlicet laudans addit: καὶ τὰ
μὲν ἄλλα οὐχ ὁμοίως θαυμαστά
κ. τ. λ.

P. 195. οἷος οἷων αἴτιος
ὦν] Phaedr. 271. B: οἷα οὐ-
σα ὑφ' οἷων λόγων δὲ ἦν αἴτιαν
πέθεται. De Rep. VIII. p. 569.
A: οἷος οἷων θερέμα γενῶν ἠσπά-
ζετο. Eurip. Alcest. 145: οἷας
οἷος ὦν ἀμαρτάνεις. Sophocl.
Trachin. 1047: οἷας οἷος ὦν
ἐλαύνεται. Antigon. 942. Electr.
751. Plura huius generis exem-
pla collegerunt Wyttenbäch.

νέσαι πρῶτον αὐτὸν οἶός ἐστιν, ἔπειτα τὰς δόσεις. Φημί οὖν ἐγὼ πάντων θεῶν εὐδαιμόνων ὄντων Ἐρω-
τα, εἰ θέμις καὶ ἀνεμέσσητον εἰπεῖν, εὐδαιμονέστατον
εἶναι αὐτῶν, κάλλιστον ὄντα καὶ ἄριστον. ἔστι δὲ
B ὧ Φαῖδρε. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέ-
χεται φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας, ταχὺ δὲν δῆλον ὅτι·

Φημί οὖν ἐγὼ π. θ.] Inde ab hoc loco Agathonis oratio descripta legitur apud Stob. Sermon. LXI. p. 396 sqq.

εὐδαιμονέστατον εἶναι αὐτῶν] αὐτῶν Stob. Trincav., quod non displicet Rückerto, mihi ex correctione ortum videtur.

B. πέφυκεν Ἐρως μ.] Ἐρωτος Bodl. Vat. A. Dein οὐδ' ἐντός Stobaeus. Libri Platonis omnes οὐδ' ὄντος. Tum Bodl. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. πλησιάζει.

ἀεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν] Bastius in Specim. crit., ut tautologia vitaretur, scribendum putabat: μετὰ δὲ νέων ξύνεστί τε

ad Iulian. Caesar. p. 180. ed. Lips. et Monk. ad Eurip. Alcest. 145.

εὐδαιμονέστατον εἶναι αὐτῶν] Sic αὐτός saepe post nomen substantivum vel pronomen infertur. Infra p. 200. A: πότερον ὁ ἔρως ἐκείνου — ἐπιθυμῆ αὐτοῦ. Charmid. p. 159. A. Legg. I in. XII. p. 969. A. Rep. III. p. 395. D. IV. p. 439. Theaet. p. 155. D. E. Demosth. pro Rhod. p. 198. 12. Reisk. Olynth. III. 35, 4. Aristocr. p. 657, 19 — 22. p. 681, 6. Thucyd. IV. 93. Xenoph. Cyrop. I. 3, 15: περιόσομαι τῷ πάπῳ, ἀγαθῶν ἰσπεὴν κρείττοτος ὢν ἰσπεύς, συμμαχεῖν αὐτῷ. Ibid. I, 4, 5. al.

κάλλιστον ὄντα καὶ ἄριστον] His verbis Agatho indicat breviter orationis suae argumentum. Itaque prima parte laudat dei pulcritudinem et formositatem; altera virtutes eius summis laudibus celebrat.

B. φεύγων φυγῇ τὸ γῆ-

ρας] h. e. summopere fugiens more fugientium, h. e. omni contentione, senectutem defugiens atque declinans. Lucian. adv. In-doct. §. 16: φυγῇ φευκτέον ἀποτῶν βιβλίων. Liban. Decl. IV. p. 136: τὰ ἐργαστήρια φυγῇ φεύγων. Aristid. Orat. Plat. II. 153. T. II: φυγῇ φευξομένη τὰ πράγματα. Platon. Epinom. p. 974. B: φυγῇ φεύγει, ὅταν τις πρὸς τινα φρόνησιν ἔη. Nec abludiv Hipp. mai. p. 292. A: ἐν μὴ ἐκφύγω φεύγων. Epist. VIII. p. 354. C: ἔφυγον φυγῇ. v. Ast. ad Epin. p. 586. Proxima ταχὺ δὲν δῆλον ὅτι, h. e. δῆλον δὲ ὅτι ταχὺ ἔστι τὸ γῆρας, Heusdius Specim. Crit. p. 62. tanquam glossema delenda statuit. Sed neque Agathonis ingenio indigna sunt, neque commode abesse possunt propterea, quod additur θάττον γοῦν τοῦ θεόντος ἡμῖν προσέχεται. Structurae rationem explanavit Buttmannus ad Criton. p. 106.

θάττον γοῦν τοῦ θεόντος ἡμῖν προσέχεται. ὁ δὲ πέφυκεν Ἐρως μισεῖν καὶ οὐδ' ἐντός πολλοῦ πλησιάζειν. μετὰ δὲ νέων ἀεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν· ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. ἐγὼ δὲ Φαῖδρε πολλά ἄλλα ὁμολογῶν τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἐρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν, ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν C καὶ ἀεὶ νέον, τὰ δὲ παλαιὰ πράγματα περὶ θεοῦ,

καὶ ἀεὶ ἔστιν. Quam sententiam ipse postea retractavit in Epist. ad Boisson. p. 175. Winckelmann. pro ἔστιν legi iubet ἔπειτα. Hommelius interpretatur: ἀεὶ οὐνεστὶ τε μετὰ νέων καὶ ἐστὶ νέος, quod non fert collocatio et ordo verborum. In priore scilicet verbo ξύν vi sua eminet, unde ἔστι iteratur: Mit der Jugend ist er zusammen und weilet bei ihr.

C. τὰ δὲ παλαιὰ πράγματα] γράμματα Bodl. Vat. A. Vind. 2 7. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Dein Bodl. Vat. A., ut solent, Parmenίδης, de qua scriptura dicam ad Parmenidem.

πέφυκεν Ἐρως μισεῖν] h. e. naturali quodam odio persequitur s. natura sua odit, v. Viger. p. 321.

οὐδ' ἐντός πολλοῦ πλ.] ac ne cominus quidem appropinquat, s. ne prope quidem accedit. Hoc ἐντός πολλοῦ idem est quod ἐντός πολλοῦ διαστήματος, quod interdum in similibus formulis additum reperiri docuerunt intpp. ad Lamb. Bos. de Ellipsis. p. 103 sq. Comparavit Astius Thucyd. II. 77: ἐντός γὰρ πολλοῦ χωρίου τῆς πόλεως οὐκ ἦν πελάσαι. Vitiosum est quod vulgo legebatur ὄντος atque indignum patrocinio Dorvilli ad Charit. p. 254. Ceterum ad πλησιάζειν intelligas αὐτῷ, v. Matthiae §. 428. 2.

ἀεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν] Comparat Wyttenbach. ad Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 36, ubi huius loci facit mentionem, Plutarch. de Is. et

Osir. p. 352. A: παρ' αὐτῆ καὶ μετ' αὐτῆς ὄντα καὶ συνόντα. conf. Dohree ad Arist. Plut. p. 117. ed. Lips. et ann. crit. De proverbio: ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, quod apud Platonem non uno loco commemoratur, comparamus versiculum, qui legitur Lysid. p. 214. A: ἀεὶ τοι τὸν ὅμοιον ἀγεί θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον. Cicero de Senect. 3: pares cum paribus veteri proverbio facillime congregantur.

ὡς Ἐρως Κρόνον —] Dixerat enim Phaedrus Amorem esse deorum longe antiquissimum. Quod quidem in risum vertens Agatho eum Crono et Iapeto vocat antiquiorem. Moeris p. 200: Ἰαπετός· ἀντὶ τοῦ γέρον. καὶ Τιθωνός καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γρόντων, v. intpp. ad Aristoph. Plut. v. 589. et 994. Hemsterhus. ad Lucian. Dialog. Deor. II. 1. Erasmi Adagg. p. 110.

ἂ Ἡσίοδος καὶ Παρμενίδης λέγουσιν, Ἀνάγκη καὶ οὐκ ἔρωτι γεγονέναι, εἰ ἐκείνοι ἀληθῆ ἔλεγον· οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαί, οὐδὲ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίγνοντο καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια, εἰ ἔρωσ ἐν αὐτοῖς ἦν, ἀλλὰ φιλία καὶ εἰρήνη, ὡσπερ νῦν, ἐξ οὗ ἔρωσ τῶν θεῶν βασιλεύει. Νέος μὲν οὖν ἐστὶ, πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἀπα-
D λός· ποιητοῦ δ' ἔστιν ἐνδεὴς οἶος ἦν Ὀμηρος, πρὸς τὸ ἐπιδειξάαι θεοῦ ἀπαλότητα. Ὀμηρος γὰρ Ἄτην θεὸν τέ φησιν εἶναι καὶ ἀπαλήν· τοὺς γοῦν πόδας αὐτῆς ἀπαλοὺς εἶναι, λέγων

τῆς μὲνθ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδέος πιλναται, ἀλλ' ἄρα ἢ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. καλῶ οὖν δοκεῖ μοι τεκμηρίῳ τὴν ἀπαλότητα ἀποφαίνειν, ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληροῦ βαίνει, ἀλλ' ἐπὶ **E** μαλθακοῦ. τῷ αὐτῷ δὴ καὶ ἡμεῖς χρῆσώμεθα τεκμη-

D. οὐ γὰρ ἐπ' οὐδέος] Apud Homerum est οὐδεῖ, quod ex libris Bekkeri soli Ambr. Vat. r. e nostris Flor. n. tuentur. Etiam Bas. 2. habet οὐδέος. Igitur nunc οὐδέος restitui. Nam quod Hommelius censet, οὐδεῖ a criticis mutatum esse, ne utriusque versus terminatio eadem esset, id mihi quidem parum credibile videtur.

C. ἂ Ἡσίοδος καὶ Παρ-
 μενίδης] Nomen Parmenidis Astius comparatis locis Legg. III. p. 677. D. Pausan. VIII. 18. mutandum censet in Ἐπιμενίδης, propterea quod de theogonia Parmenidea nihil memoriae traditum est. Quid vero, si Parmenides in altera carminis parte, nunc deperdita, vulgi opiniones de diis eorumque rebus gestis exposuerit? Etiam Macrob. Somn. Scip. I. 2. extr.: Pythagoras ipse atque Empedocles, Parmenides quoque et Heraclitus de diis fabulati sunt. v. etiam Karsten. De Parmen. Reliquis p. 20 sq. et p. 237. atque Brandis. Comment. Eleat. p. 127 sqq. Accedit quod Agathonem apertum est respicere ad ea, quae supra Phaedrus p. 179. B. de Hesiodo et Parmenide

exposuit. Unde etiam explanationem habet imperfectum, εἰ ἐκείνοι ἀληθῆ ἔλεγον, de quo Hommelius mira narrat. Ἀνάγκη] Nam tanta fuit ex veterum sententia vis Necessitatis, ut ei non solum homines, sed etiam dii subiecti essent, v. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 122.

οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαί, οὐδὲ δ.] Euthyphr. c. IV: αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι τυχάνουσι νομίζοντες τὸν Δία τῶν θεῶν ἀγίστον καὶ δικαιοτάτον, καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὐτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς νέεας κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ, κακείνόν γε αὐτὸν αὐτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν δι' ἕτερα τιαδία. v. Hesiod. Theogon. 173 sq.

πρὸς δὲ τῷ νέῳ] Structuram illustravi ad Remp. X. p. 610. E. Charmid. p. 169. B. Plura

ρίῳ περὶ ἔρωτα, ὅτι ἀπαλός. οὐ γὰρ ἐπὶ γῆς βαίνει, οὐδ' ἐπὶ κρανίων, ἃ ἐστὶν οὐ πᾶν μαλακά, ἀλλ' ἐν τοῖς μαλακωτάτοις τῶν ὄντων καὶ βαίνει καὶ οἰκεῖ. ἐν γὰρ ἡθεσι καὶ ψυχαῖς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὴν οἰκῆσιν ἴδρυνται, καὶ οὐκ αὖ ἐξῆς ἐν πάσαις ταῖς ψυχαῖς, ἀλλ' ἦτινι ἂν σκληρόν ἡθος ἐχούσῃ ἐντύχη, ἀπέροχεται, ἢ δ' ἂν μαλακόν, οἰκίζεται. ἀπτόμενον οὖν αἰεὶ καὶ ποσὶ καὶ πάντῃ ἐν μαλακωτάτοις τῶν μαλακωτάτων, ἀπαλώτατον ἀνάγκη εἶναι. Νεώτατος μὲν δὴ ἐστὶ καὶ ἀπαλώτατος· πρὸς δὲ τούτοις **196** ὑγρὸς τὸ εἶδος. οὐ γὰρ ἂν οἶός τ' ἦν πάντῃ περιπίτυσσεσθαι, οὐδὲ διὰ πάσης ψυχῆς καὶ εἰσιῶν τὸ πρῶτον λανθάνειν καὶ ἐξιῶν, εἰ σκληρός ἦν. συμμετροῦ δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἢ εὐσχημοσύνη, ὃ δὴ διαφερόντως ἐκ πάντων ὁμολογουμένως

E. καὶ ἡμεῖς χρῆσώμεθα τ.] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. EF. Ang. u. w. Vat. n. s. Vulgo erat χρῆσόμεθα, quod Rückertus vel propter auctoritatem librorum non debebat defendere.

P. 196. δ δὴ διαφερόντως] Vett. edit. δ δὴ καὶ, quod soli Par. E. Vat. s. Flor. n. tueri videntur. Ceteri καὶ omittunt.

etiam suppeditabit Wytenbach. ad Plut. Mor. T. II. p. 85. ed. Lips.

D. Ὀμηρος γὰρ Ἄτην.—] V. Homer. Iliad. XIX. 92 sqq. Iniuria Orellius ad Isoer. p. 330. verba: τοὺς γοῦν πόδας—κράατα βαίνει, ab aliena manu interposita esse putabat. Quibus ciectis proxima non habitura essent quorsum referrentur. Neque ista versuum Homericorum recitatio indigna est Agathonis ingenio, quem iam antea vidimus inani quadam se iactare doctrinae ubertate atque elegantia. Quid quod haec οὐ γὰρ ἐπὶ γῆς βαίνει, οὐδ' ἐπὶ κρανίων, quae Agatho deinde de Amore dicit, deletis versiculis Homericis, ne intelligi quidem ullo modo possent?

ἐπὶ μαλθακοῦ] Dixit enim κατ' ἀνδρῶν κράατα.

E. ἐν γὰρ ἡθεσι καὶ ψυχαῖς] V. Valcken. ad Diatr. p. 157 sqq., ubi similia collecta. καὶ ποσὶ καὶ πάντῃ] quum pedibus, tum omnino.

P. 196. ὑγρὸς τὸ εἶδος] Opponitur ὑγρὸς proximo σκληρός, ut facile intelligatur, quid hoc loco significet. Dicitur autem saepe de rebus lubricis, lentis, flexibilibus, mollibus, atque frequenter ad Amorem transfertur, v. Heynius ad Pindar. P. I. 17. Fischerus ad Anacreont. XXVIII. 21. Huschk. Analect. p. 205. Peerlcamp. ad Muson. p. 336. Iacobs ad Philostr. Imagg. p. 654. [Ad rem cf. Paul. Sil. in Anth. Pal. IX. 443., ubi inter alia de Amoris spiculo: οἷστρος ὀλοσθήεσαν ἔχει φῶαν. F. I.] συμμετροῦ δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδ.] Acute vidit Astius σύμ-

"Ερως ἔχει ἀσχημοσύνη γὰρ καὶ Ἐρωτι πρὸς ἀλλή-
λους αἰεὶ πόλεμος. χροῖας δὲ κάλλος ἢ κατ' ἀνθη
B διαίτα τοῦ Θεοῦ σημαίνει· ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπην-
θηκότη καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλω ὄτροφον οὐκ
ἐνίξει "Ερως, οὐ δ' ἂν εὐανθῆς τε καὶ εὐώδης τόπος
ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἴζει καὶ μένει.

Cap. XIX. Περὶ μὲν οὖν κάλλους τοῦ Θεοῦ
καὶ ταῦτα ἱκανά, καὶ ἐτι πολλὰ λείπεται, περὶ δὲ
ἀρετῆς "Ερωτος μετὰ ταῦτα λεκτέον. τὸ μὲν μέγιστον,
ὅτι "Ερως οὐτ' ἀδικεῖ οὐτ' ἀδικεῖται οὐθ' ὑπὸ Θεοῦ
οὐτε θεόν, οὐθ' ὑπ' ἀνθρώπου οὐτε ἀνθρώπων. οὐτε
C ἀπτεται· οὐτε ποιῶν ποιῶν· πᾶς γὰρ ἐκὼν "Ερωτι
πᾶν ὑπηρετεῖ· ἂ δ' ἂν ἐκὼν ἐκόντι ὁμολογήσῃ, φρα-

B. οὐτε ποιῶν ποιῶν] οὐτε βίη ποιῶν ποιῶν Bas. 2. Stob.
Flor. n. Sed βίη nec opus est et poni post ποιῶν debuit. In
Par. DK. Vat. p. ποιῶν desideratur.

C. ἂ δ' ἂν ἐκὼν] Quod vett. editt. ante ἐκὼν interpositum
habent τις, id solus Ven. E. cum Flor. n. tuetur. Abest etiam
a Stobaeo. Ortum est igitur ex glossemate, ut recte expunxerit
Rückertus.

οἱ πόλεως βασιλῆς] V. βασιλεῖς. Sed Coisl. Ang. u. Vat.
n. s. Par. EF. Flor. a. b. c. i. βασιλικῆς, unde sponte emergit βασι-
λῆς, quod est in Bodl. Vat. A. Ang. w. Recte igitur Bekk. hanc

μετρον referendum esse ad περι-
τύσσεσθαι. Amor enim, quia
potest πάντη περιτύσσεσθαι,
recte σύμμετρος vocatur. Itaque
ne hic quidem audiendus est
Orellius, qui σύμμετρος le-
gendum putabat. Aristaenet.
l. I. p. 6. ed. Boiss. οὗτω μὲν-
τοι σύμμετρα καὶ τρυφερά τῆς
Λαδδος τὰ μέλη, ὡς ὑγροφῶς
αὐτῆς λυγέσθαι τὰ δοτᾶ τῆ
περικτυσσομένη (sic Cod.)
δοκεῖν, ubi huius loci non im-
memor fuit Boissonad. De
pronome δ' ad ἡ εὐασχημοσύνη
referendo v. ad Phileb. p. 28. A.
Matthiae §. 439.

ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθ.]
Aristaen. II. Ep. I. ἀνανθεῖ
γὰρ καὶ ἀπηνθηκότη σώματι οὐ
πέφυκε προσεζάνειν ὁ "Ερως, οὐ

δ' ἂν εὐανθῆς τε καὶ εὐώδης ἦ,
ἐνταῦθα καὶ ἐνίξαι καὶ μένει.
Similiter Horat. Od. IV. 13, 6.
Ille (Amor) virentis et do-
ctae psallere Chiae pul-
cris excubat in genis, ubi
v. Mitscherlich.

B. περὶ δὲ ἀρετῆς κ. τ.
λ.] Laudat Agatho Amoris vir-
tutes ita, ut eius iustitiam, tem-
perantiam, fortitudinem, pru-
dentiam ordine celebret; quae
quidem virtutum cardinaliam,
quas vocant, recensio et ipsa
habet nescio quid inanis osten-
tationis atque redolet ingenium
hominis, qui praeter poesin eti-
am philosophorum sapientiam
degustaverat, sed fortasse pri-
mis labris degustaverat. Obser-
ves praeterea, quam artificiose

σιν οἱ πόλεως βασιλῆς νόμοι δίκαια εἶναι. πρὸς δὲ
τῇ δικαιοσύνῃ σωφροσύνης πλείστης μετέχει. εἶναι γὰρ
ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπι-
θυμιῶν, "Ερωτος δὲ μηδεμίαν ἡδονὴν κρείττω εἶναι.
εἰ δὲ ἦττους, κρατοῖντ' ἂν ὑπὸ "Ερωτος, ὁ δὲ κρα-
τοῖ. κρατῶν δὲ ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ὁ "Ερως δια-
φροντῶς ἂν σωφρονοῖ. καὶ μὴν εἰς γε ἀνδρείαν "Ερωτι
οὐδὲ "Αρης ἀνθίσταται. οὐ γὰρ ἔχει "Ερωτα "Αρης, D
ἀλλ' "Ερως "Αρη, "Αφροδίτης, ὡς λόγος. κρείττων δὲ
ὁ ἔχων τοῦ ἐχομένου. τοῦ δ' ἀνδρειοτάτου τῶν ἄλ-
λων κρατῶν πάντων ἂν ἀνδρειότατος εἴη. Περὶ μὲν
οὖν δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας τοῦ
Θεοῦ εἴρηται, περὶ δὲ σοφίας λείπεται· ὅσον οὖν
δυνατόν, πειρατέον μὴ ἐλλείπειν. καὶ πρῶτον μὲν,

formam revocavit, v. ad Remp. V. p. 473. D. Stobaeus τῶν πόλεων,
quod Fischero et Astio non displicuit. Vind. 2. πόλεων.

κρατοῖντ' ἂν ὑπὸ "Ερωτος] V. ὑπὸ τοῦ "Ερ. Articulum om.
Bodl. Coisl. Ven. E. Vind. 2. Par. DFK. Ambr. Ang. u. Vat. d. n. p. r.
Flor. a. b. c. i. Dein pro vulg. ἀνδρείαν ex Stobaeo et cod. Vind. 1.
revocavi ἀνδρείαν, quae forma ob posterioris aetatis consuetudi-
nem a scribis oblitterata est. Mox vero ἀνδρείας plures libri cum
Stob. et ed. Ald. tueri videntur.

D. πάντων ἂν ἀνδρειότατος εἴη] ἂν deest in Bodl. Vat.
A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p.; male: nec melius Flor. n. πάν-
των γὰρ ἀνδρ.

Agatho verba composuerit, quam
lepide paria paribus retulerit et,
ut similiter caperent, elabora-
verit. De formula καὶ ταῦτα
ἱκανά, vel haec sufficiunt,
v. ad Remp. VI. p. 506. D. Me-
nex. 247. C. Dein vide, an cor-
rigendum sit: κἂν εἰ ἐτι πολλὰ
λείπεται.

C. οὐτε ποιῶν ποιῶν] Non
otiosum est ποιῶν quod respon-
det praecedenti: εἰ τι πάσχει,
atque idem significat quod εἰ τι
ποιῶν. Ex qua re intelligitur,
cur vett. quarundam editt. lectio
οὐτε βίη ποιῶν ποιῶν spernenda
fuerit.

φασὶν οἱ πόλεως βασιλῆς
νόμοι] Alcidas apud Ari-
stotel. Rhetor. III. 3: τοὺς τῶν
πόλεων βασιλεῖς νόμους, quem

locum Bastius apte compara-
vit. Notum est illud Pindari
Fragm. T. III. p. 76. ed. Heyn.
νόμος ὁ πάντων βασιλεῖς θνα-
τῶν τε καὶ ἀθανάτων.

εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται
σωφροσύνη] Sic ipse Plato
Phaedon. p. 68. C. de Republ.
IV. p. 431. A. al. Deinde ad εἰ
δὲ ἦττους ex praeced. μηδεμίαν
ἡδονὴν intelligas αἰ ἡδοναί.

D. ἀλλ' "Ερως "Αρη, "Αφρο-
δίτης] Ad genitivum "Αφροδί-
της intelligas rursus nomen ap-
pellativum ἔρως. In qua ratione
ne quis offendant, tenendum est
Graecos pro eo, quo pollebant,
vigore ingenii saepenumero a
deorum commemoratione repen-
te cogitatione deferri ad rem,

ἔν' αὐ καὶ ἐγὼ τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμῶ, ὥσπερ
 E Ἐουξίμαχος τὴν ἑαυτοῦ, ποιητῆς ὁ θεὸς σοφὸς οὐ-
 τως, ὥστε καὶ ἄλλον ποιῆσαι πᾶς γούν ποιητῆς γί-
 γνεται, κἄν ἄμουσος ἢ τὸ πρῶν, οὐ ἂν Ἐρως ἀφη-
 ται. ᾧ δὲ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρῶ χρῆσθαι, ὅτι ποι-
 ητῆς ὁ Ἐρως ἀγαθὸς ἐν κεφαλαιῶ πᾶσαν ποιῆσιν
 τὴν κατὰ μουσικὴν· ἃ γὰρ τις ἢ μὴ ἔχει ἢ μὴ οἶ-
 δειν, οὐτ' ἂν ἐτέρω δοίη οὐτ' ἂν ἄλλον διδάξει.
 197 καὶ μὲν δὴ τὴν γε τῶν ζώων ποιῆσιν πάντων τις
 ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἐρωτος εἶναι σοφίαν, ἢ γίγνε-
 ται τε καὶ φύεται πάντα τὰ ζῶα; ἀλλὰ τὴν τῶν
 τεχνῶν δημιουργίαν οὐκ ἴσμεν, ὅτι οὐ μὲν ἂν ὁ

ἔν' αὐ καὶ ἐγὼ] ἔν' om. Bodl. Vat. A. Vind. 2. errore.

E. τὴν ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Vat. A. Ang. w. αὐτοῦ Bodl. Sed plenior formam propter oppositionis vim et gravitatem praeferebam putamus.

P. 197. B. καὶ Ζεὺς κυβερνήσεως θεῶν] κυβερνᾷ Bodl. Coisl. Vat. A. Flor. EF. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. r. s. Flor. a. b. c. i. et Stob. κυβερνῶν Vat. d. κυβερνᾷ τὰ θεῶν Par. DK. Vat. p.

cuius illi sunt auctores vel prae-
 sides, v. infra p. 107. A. B. p.
 199. E. p. 200. A. p. 201. A. E.
 204 B. D. p. 207. A. Legg. VI.
 773. D. E. Loquendi genus exem-
 plis illustravit Monk. ad Eu-
 rip. Alcest. 50. et nuperrime
 Fritsch. Quaestion. Lucian. p.
 4 sq. Respicit autem ad illam
 narrationem Odys. 9', 266 sqq.

E. πᾶς γούν ποιητῆς γί-
 γνεται κ. τ. λ.] Respicit iudi-
 ce Valckenario Diatrib. p.
 207. ad versus Stheneboeae Eu-
 ripidaeae: ποιητὴν δ' ἄρα [Ἐρως
 διδάσκει, κἄν ἄμουσος ἢ τὸ πρῶν,
 de quibus v. T. IX Eurip. ed.
 Matth. p. 330 sq. Mox ne quid
 desideres, πᾶσαν ποιῆσιν τὴν
 κατὰ μουσικὴν arcte connectas
 cum ἀγαθός. Perperam enim
 in vett. edit. post ἀγαθός inter-
 pungitur. Addit vero τὴν κατὰ
 μουσικὴν propterea, quod deinde
 de ποιητοῖς et ποιητῆς latiore
 sensu de cuiusvis generis pro-
 creatione et generatione dicit.
 Itaque nunc de poesi, quae in

carminibus pangendis cernitur,
 cogitari cupiens commemorat
 ποιῆσιν τὴν κατὰ μουσικὴν. Se-
 cus locum accepit Hommelius,
 qui sibi videtur unus cum recte
 intellexisse. — ἐν κεφαλαιῶ,
 ut summam dicam.

οὐτ' ἂν ἐτέρω δοίη οὐτ'
 ἂν ἄλλον δ.] Ne quis οὐτ' αὐ
 ἄλλον corrigat, vide ad Apolog.
 Socr. p. 31. E. Addimus Hero-
 dot. III. 21: εἰ γὰρ ἦν δίκαιος,
 οὐτ' ἂν ἐπεθύμησε χάριτος ἄλλης
 ἢ τῆς ἑωυτοῦ, οὐτ' ἂν ἐς δου-
 λουσίην ἀνθρώπων ἤγε. Soph.
 Ant. v. 69. 185. 682. 896. al.

P. 197. καὶ μὲν δὴ τὴν γε
 τῶν ζώων] Qui fere ubique in
 isto καὶ μὲν δὴ haesit, Fische-
 rus, is etiam hoc loco καὶ μὲν
 δὴ scribendum censuit. At vero
 καὶ μὲν δὴ — γε est porro
 etiam, quin etiam, neque
 usquam nisi in locis corruptis
 coniuncta reperias καὶ μὲν δὴ.
 Phaedon. p. 75. A: ἀλλὰ μὲν δὴ
 ἔκ γε τῶν αἰσθησῶν δεῖ ἐννοῆ-
 σαι. Politic. p. 287 D: καὶ μὲν

θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται, ἐλλόγιμος καὶ φανὸς
 ἀπέβη, οὐ δ' ἂν Ἐρως μὴ ἐφάφηται, σκοτεινός; το-
 ξικὴν γε μὴν καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν Ἀπόλλων
 ἀνεῦρεν, ἐπιθυμίας καὶ ἔρωτος ἡγεμονεύσαντος, ὥστε
 καὶ οὗτος Ἐρωτος ἂν εἴη μαθητῆς, καὶ Μοῦσαι μου-
 σικῆς καὶ Ἡφαιστος χαλκείας καὶ Ἀθηναῖ ἰστοργίας B
 καὶ Ζεὺς κυβερνήσεως θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων· ὁθεν
 δὴ καὶ κατεσκευάσθη τῶν θεῶν τὰ πράγματα Ἐρω-
 τος ἐγγενομένου, δῆλον ὅτι κάλλους· αἰσχει γὰρ οὐκ
 ἔπεστιν Ἐρως. πρὸ τοῦ δέ, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ εἶπον,
 πολλὰ καὶ δεινὰ θεοῖς ἐγίγνετο, ὡς λέγεται, διὰ
 τὴν τῆς Ἀνάγκης βασιλείαν· ἐπειδὴ δ' ὁ θεὸς οὗτος

οὐκ ἔπεστιν Ἐρως] ἔπεστιν Ven. Z. Vind. 2. Vat. d. et marg.
 Bodl. ἔστιν Par. DK. Vat. p. ἔστιν. Vat. A. Ang. w. ἔν. Bodl. quid
 habeat, non liquet. Bas. 2. ἔπισσον. Non veridissimilis est conie-
 ctura Porsoni Advers. p. 58. olim ἐν scriptum fuisse suspicantis.
 Eam igitur nuper receperunt Turicenses. Astius coni. αἰσχει οὐκ
 γὰρ οὐκ ἔστιν.

δὴ χαλεπὸν ἐπιχειροῦμεν δρᾶν.
 Legg. IV. 712. D. E. v. Har-
 tung. De Particul. T. II. p. 401.
 De μὴ οὐ post ἐναντιώσεται il-
 lato v. Hermann. ad Viger.
 p. 811. intpp. ad Gregor. Co-
 rinth. p. 103. Matthiae §. 533.
 1. Ceterum verba: ἢ γίγνεται
 — τὰ ζῶα, continent epexege-
 sin praecedentium: Ἐρωτος σο-
 φίαν.

καὶ φανὸς ἀπέβη] De hoc
 usu aoristi v. ad cap. XIII. B. et
 Phaedon. 84. D. — Hesychius:
 φανόν· φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. v.
 Dorvill. ad Charit. p. 565. ed.
 Lips.

τοξικὴν γε μὴν κ.] In his
 γε μὴν est prorsus Latin. qui-
 dem certe, ut Parmenid. p.
 153. A. al.

B. καὶ Μοῦσαι μουσικῆς
 κ. τ. λ.] Haec superioribus li-
 centius adduntur sic, ut secunda-
 riae orationis membro: ὥστε καὶ
 οὗτος — εἴη μαθητῆς, non pri-
 mario, accommodata sint. Ita-

que ad nominativos e superiori-
 bus mente repetas Ἐρωτος ἐν
 εἴησαν μαθηταί, ita ut genitivi
 μουσικῆς, χαλκείας, item ex μα-
 θηταί pendeant quod nunc du-
 plici genitivo iunctum est, al-
 teri personae, alteri rei. Aliter
 Astius constructionem verbo-
 rum expedire studuit, qui no-
 minativos refert ad ἀνεῦρεν et
 μαθητῆς ἐν εἴη, genitivos au-
 tem e verbis ἐπιθυμίας καὶ ἔρω-
 τος ἡγεμονεύσαντος, nunc denuo
 mente intelligendis, suspensos
 esse arbitratur. Nostram ratio-
 nem confirmat res ipsa. In pro-
 ximis: Ἐρωτος ἐγγενομένου, δῆ-
 λον ὅτι κάλλους, istud κάλλους
 pendet ex Ἐρωτος, ita ut hoc
 nomen rursus et de deo amoris
 intelligendum sit et de amore
 ipso, utraque notione arcissime
 coniuncta et quasi in unum con-
 fusa. v. ad p. 196. D. Germa-
 nice haec reddas: indem ih-
 nen Eros, nemlich Liebe
 zur Schönheit, einwohnte.
 Itaque Socrates infra p. 201. A:

C. ἔφην, ἐκ τοῦ ἐρᾶν τῶν καλῶν πάντ' ἀγαθὰ γέγονε καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Οὕτως ἐμοὶ δοκεῖ, ὡς Φαίδρος, Ἐρως πρῶτος αὐτὸς ὢν κάλλιστος καὶ ἀριστος μετὰ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἄλλων τοιούτων αἰτίος εἶναι. ἐπέροχεται δέ μοι τι καὶ ἕμμετρον εἰπεῖν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ποιῶν

C. πρῶτος αὐτὸς ὢν κ.] Vind. 2. et Stob. πρῶτον, quod Wolfius, quia sequeretur μετὰ τοῦτο, recipiendum iudicavit. Sed recte alii sensum declararunt sic: quum *primus* ipse sit pulcherrimus. De πρῶτος αὐτὸς docte exposuit Fritschius ad Luciani Dialogg. deor. p. 44.

νηνεμίαν ἀνέμων] τ' ἀνέμων Stob. Ven. 2. ἀνέμοις

οἶμαι γὰρ σε οὕτως πως εἰπεῖν, ὅτι τοῖς θεοῖς κατοικουμένῳ τὰ πράγματα δι' ἔρωτα καλῶν. ἀσχερῶν γὰρ οὐκ εἴη ἔρως.

C. ἐπέροχεται δέ μοι τι καὶ ἕμμε.] h. e. in mentem mihi venit. Germanice dixeris: mich wandelt an, v. Wytttenbach, ad Select. Princip Hist. p. 346. conf. infra p. 199. B. Cratyl. p. 428. C. De formula δτι οὗτός ἐστιν ὁ ποιῶν v. Bake ad Cleomed. Meteor. p. 415. Versiculos convertit Ficinus sic: qui pacem largitur hominibus, qui mari tranquillitatem, qui ventis requiem, cubile viventibus omniumque (somnumque?) securum. Itaque Dindorfius, quia quatuor libri Florentini habent νηνηδῆ, legendum censuit: νηνεμίαν ἀνέμοις, κολιτη θ' ὕπνον νηνηδῆ. Ingeniosa sane coniectura, quam veram putarem, nisi τε invitis codicibus Platonis in aliam sedem translatum esset. Nam νηνηδῆς etsi nusquam alibi usurpatum reperitur, tamen analogia similium verborum, veluti νηναθῆς, satis defenditur, frustra que nuper existit qui vocis illius formam legibus linguae adversari clamaret. Si vera est lectio vulgata, ἐν κήδει idem est quod τοῖς κηδομένοις, s. τοῖς ἐν κήδει οὖσιν. Quod nobis quidem nunc uni-

ce placet. Germanice dixeris: Schweigen der Stürme, ein ruhiges Lager und Schlaf unter Sorgen. Nec offendet quisquam in sententiae ratione parum diligenter expressa, qui meminerit Agathonem hos versiculos ludere a Platone iussum esse, ut sibi ipse quasi illuderet. Non displicet tamen coniectura Hommelii, legendum putantis ἐν κήτει, quod Hesych. interpretatur στεργῶσαι, ἐρημία. Idem acute observavit binorum fere nominum syllabas easdem habere consonas literas, in quo poetae lusus inest. Ceterum Creuzerus Annal. Vindobb. c. p. 141. Agathonem censet ob oculos versatos esse versus Homeri Odys. μ', 168 sq., de quo tamen dubitamus.

D. τὰς τοιάσδε ξυνόδους] Haec δεικτικῶς dicta sunt: quale est hoc convivium nostrum. — φιλόδοχος εὐμενελας — θυρμενελας v. Matthiae §. 339. De voc. ἄδαρος v. Bekker Anecd. I. p. 346. — θεατὸς σοφοῖς, spectatus sapientibus, h. e. gratus et iucundus. — ζηλωτὸς κ. τ. λ. invidendus iis, qui eius expertes sunt; tenendus illis, qui eius participes facti sunt. — χλιδῆ, molities, deliciae, formatum

εἰρήνην μὲν ἐν ἀνθρώποις, πελάγει δὲ γαλήνην, νηνεμίαν ἀνέμων, κολιτην ὕπνον τ' ἐν κήδει. οὗτος δὲ ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κενοῖ, οἰκειότητος δὲ πληροῖ, τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεὶς ξυνιέναι, ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, ἐν θυσίαις γιγνόμενος ἡγεμῶν· πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα

Par. DK. Vat. p. Vind. 7. δ' ἀνέμοις Hermogenes p. 321. ed. Walz. Dein ὕπνον δ' Par. DK. Vat. p. Pro vulg. τ' ἐν κήδει Vat. A. τενηκη δέ. Vat. s. τενηκηδῆ. Coisl. τε κηδομῆ Par. EF. Ambr. Vat. n. Ang. u. τενηκηδῆ. Flor. a. b. c. i. ὕπνον τε νηνηδῆ. Bastius legendum putabat ἐν κήθει. Dindorfius meus codicum secutus vestigia reponbat: κολιτη θ' ὕπνον νηνηδῆ.

D. ἐν θυσίαις] Stobaeus: ἐν εὐθυμίαις.

est a verbo χλιω, calore solvo, mollio, deliciis frango. v. Ruhnken. ad Tim. Gloss. p. 176. — ἐπιμελής ἀγαθῶν, ἀμελής κικῶν. Imitatus est haec Aristaeus. Epistol. I. 1: ἀμελής ἀκούμων, ἐπιμελής εὐπρεπῶν. — De proximis verbis Schützius Lectt. Platon. Specim. I. p. 4. sic disputavit: „Sententiarum inter se relatarum oppositionem turbatam esse nullo negotio perspicitur. Primum enim inter πόνη et λόγῳ prorsus nulla est relatio, quae inter φόβῳ et πόθῳ satis clara intercedit; deinde quorsum omnino hic ἐν λόγῳ pertineat, aut quam vim habeat, intelligi vix potest; denique quatuor illi nominativi κυβερνήτης, ἐπιβάτης, παραστάτης καὶ σωτήρ quomodo ad quatuor dativos ἐν πόνη, ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ, ἐν λόγῳ referantur, ut singula singulis ad sententiam respondeant, haud apparet. Itaque quum vix credibile sit Agathonis operam in concinnitate sententiarum assectanda positam extrema in parte claudicasse, librariorum culpa nonnulla hic turbata esse arbitramur. Ut paucis defungamur, ita nobis videtur Plato scripsisse: ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ, ἐν πόνη, ἐν λόγῳ, κυβερνήτης, ἐπιβάτης, παραστάτης καὶ σωτήρ ἡγεμῶν. Iam primum totam ima-

ginem e re nautica petitam esse existimamus. Nautis enim saepe timor naufragii, desiderium terrae, labor in difficultate navigandi, aerumna naveantibus, fame periclitantibus, cum tempestatibus conficiantibus accidere solet. In timore igitur illo quid gubernatore, in desiderio quid socio itineris et comite (ἐπιβάτη), in labore quid auxiliatore (παραστάτη), in aerumna quid sospitatore (σωτήρι) optabilis? Haec igitur officia unum Amorem omnia praestare amantibus docet. Deinde hac unius literae mutatione uniusque vocabuli transpositione hoc efficitur, ut singula singulis ad amissim respondeant. Ut enim ἐν φόβῳ ad malorum, sic ἐν πόθῳ ad bonorum expectationem refertur; ut πόνος molestiam in agendo, sic μόγος molestiam in patiendo designat; tandem κυβερνήτης ad φόβον, ἐπιβάτης ad πόθον (quis enim flagrantis desiderii sensum melius lenire possit, quam socius itineris, quicum colloquendo horas tardius euntes fallere possis?), παραστάτης ad πόνον, similitudine a remigantibus ducta, denique σωτήρ ad μόγον aptissime refertur.“ Haec vir egregius magno acumine. Quae scio multis placitura esse, modo ne transposi-

δ' ἐξορίζων· φιλόδομος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας· ἴλεως ἀγαθοῖς, θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς θεοῖς· ζήλωτος ἀμοίροις, κτητὸς εὐμοίροις· τρυφῆς, ἀβρότητος, χλιδῆς, χαρίτων, ἡμέρου, πόθου πατῆρ' ἐπιμελής ἀγαθῶν, ἀμελής κακῶν· ἐν πόνῳ, ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ, ἐν λόγῳ κυβερνήτης, ἐπιβάτης, παραστάτης τε καὶ σωτῆρ' ἀριστος, ξυμπάντων τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων κόσμος, ἡγεμὼν κάλλιστος καὶ ἀριστος, ᾧ χρῆ ἐπεσθαι πάντα ἄνδρα ἐφρμνοῦντα καλῶς, καλῆς ᾧδῆς μετέχοντα, ἣν ἔδει θεῶν πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νόημα.

Οὗτος, ἔφη, ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ᾧ Φαῖδρε, τῷ θεῷ ἀνακείσθω, τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας, καθ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι, μετέχων.

ἴλεως ἀγαθοῖς] Sic Stobaeus. Libri Platonis omnes ἀγαθός· κτητὸς εὐμοίροις] ἐν μόροις Par. DK. Vat. p. Mox Bodl. Vat. A. χλιδῆς. Pro ἡμέρου Bodl. Par. DK. Ang. w. Vat. p. ἡμέρου, et pro ἀμελής Bodl. Vat. A. ἀνελής, Par. DK. Vat. p. ἀνεπιμελής. ἐν λόγῳ κυβ.] Schützius coni. ἐν μόγῳ. Winckelm. Praef. ad Spur. Plat. Diall. p. XI. mavult ἐν νόσῳ.

E. ᾧ χρῆ ἐπεσθαι.] Sic codd. praeter Par. E. et paucos alios unanimi consensu. Vett. editt. δεῖ pro χρῆ habent. Receptam lectionem confirmat etiam Stobaeus.

καλῆς ᾧδῆς] καλῆς om. Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. n. r. Flor. a. b. c. i., nec expressit Ficinus. Itaque Astius coniecit: ᾧδῆς ᾧδῆς μετέχοντα. Orellius vero ad Isocrat. de antid. p. 331. reponendum censebat: καὶ τῆς ᾧδῆς μετέχοντα. Mihi vulgata lectio unice vera videtur, et καλῆς ob καλῶς omissum. Accedit quod alterum sine altero debile est atque mancum.

tionis remedium vulnere sanando adhibisset. Vulgatam tamen lectionem ingeniose defendit Astius. Nam verissime iudicat λόγον in hac depicta Agathonis oratione, in qua nil nisi merus verborum lusus cernatur, recte habere, adeoque posse in universum ad Agathonem, egregium scilicet illum et oratorem et poetam, referri, si quidem respiciatur ad notum illud ὁ μῦθος ἐσώθη, ὁ λόγος ἀπώλετο, al., quod frequenter apud Platonem usurpatur, ut de Republ.

X. p. 621. B. Legg. I. p. 645. B. Theaet. p. 164. D. Phileb. p. 14. A. al. Conferre licebit etiam illa χεῖμάζεσθαι ἐν λόγῳ Lach. p. 194. et διανεῖσθαι πλῆθος λόγων Parm. 137. B.

E. τῷ θεῷ ἀνακείσθω] Tanquam donarium. Nam ἀνακείσθαι dicitur de donariis (ἀναθήμικοι) e parietibus templorum suspensis. — μετρίας, h. e. κοσμίως.

P. 198. ἄδεις πάλαι δέος δεδιέναι] Suid. T. I. p. 48:

Cap. XX. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἀγάθωνος, πάντα 198 ἔφη ὁ Ἀριστόδημος ἀναθορυβῆσαι τοὺς παρόντας, ὡς προπόντως τοῦ νεανίσκου εἰρηκότος καὶ αὐτῷ καὶ τῷ θεῷ. τὸν οὖν Σωκράτη εἶπεν βλέψαντα εἰς τὸν Ἐρξίμαχον, Ἀρά σοι δοκῶ, φάναι, ᾧ καὶ Ἀκουμενοῦ, ἄδεις πάλαι δέος δεδιέναι, ἀλλ' οὐ μαντικῶς, ἀ νῦν δὴ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι Ἀγάθων θαυμαστῶς ἔροῖ, ἐγὼ δ' ἀπορήσοιμι; Τὸ μὲν ἕτερον, φάναι τὸν Ἐρξίμαχον, μαντικῶς μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὅτι Ἀγάθων εὐ ἔρει· τὸ δὲ σὲ ἀπορήσειν, οὐκ οἶμαι. Καὶ πῶς, ᾧ μακάριε, εἶπεν τὸν Σωκράτη, οὐ μέλλω ἀπορεῖν καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλος ὅστισοῦν, μέλλων λέξεν μετὰ καλὸν οὕτω καὶ παντοδαπὸν λόγον ῥηθέντα; καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐχ ὁμοίως μὲν θαυμαστά· τὸ

P. 198. ᾧ καὶ Ἀκουμενοῦ] Ἀκουμένου Coisl. Vat. A. Ven. Z. Par. E. Ang. u. w. Vat. n. r. s. Flor. a. b. c. i., sed vid. ad Phaedr. in. et supra p. 176. A.

Θαυμαστῶς ἔροῖ] V. ἔρει, quod e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ang. u. w. Flor. b. i. mutatum. Iisdem fere libris debetur quod deinde pro v. ἀπορήσοιμι dedimus ἀπορήσοιμι. μοι δοκεῖς εἰρηκέναι] μοι δοκεῖς Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Ante Bekker. legebatur δοκεῖς μοι εἶρ. Dein Bas. 2. ἀπορήσειν.

B. εἶπεν τὸν Σωκράτη] Sic Coisl. Ven. Z. Par. DF. Ang. w. Vat. s. Flor. b. c. i. n. Vett. editt. Σωκράτην, quod iniuria tenuit Bekker. Mox Coisl. Paris, EF. Ang. u. Vat. n. r. s. Flor. a. b. c. i. καὶ παντοδαπὸν οὕτω λόγον.

οὐχ ὁμοίως μὲν θαυμ.] μὲν om. Bekker. cum Ven. Z. Vind. 2. Ego nunc servandum duxi. Habet enim defensionem ex eo paratam, quod τὰ μὲν ἄλλα accipi potest absolute pro et quod cetera quidem attinet; quo facto non inepte pergitur

ἀδεις δέδιας δέος λεγόμενόν τι ἔστιν ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβητὰ φοβουμένων. — πάλαι nunc est autea. Nam etiam de brevioris temporis intervallo vocem usurpari constat, v. ad Apolog. Socrat. p. 18. B. Respicitur autem ad cap. XVII. p. 194. A., quorum referenda sunt verba ἄ νῦν δὴ ἔλεγον, i. e. πρὸ ἄλλου, ἀρτίως. Dixi copiosius de vocularum νῦν δὴ usu ad Phileb. p. 105 sqq., ubi quod scripsi: denique cum futuro compositum (νῦν δὴ) multo saepius si-

gnificat nunc igitur quam nunc cum maxime, iam nunc: id nescio cur non intellexerit Bremius, qui annot. ad Aeschin. de fals. legat. p. 230. narraverit me omnino negasse νῦν δὴ cum futuro iunctum nunc cum maxime usquam significare.

B. καὶ παντοδαπὸν] Multiplicem vocat Agathonis orationem, quippe quae videatur omnia attigisse et percurrisse, quae ad laudem Amoris pertinent. Dein cohaerent τὸ δὲ ἐπὶ

δὲ ἐπὶ τελευτῆς τοῦ κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων τίς οὐκ ἂν ἐξέπλάγη ἀκούων; ἐπεὶ ἔγωγε ἐνθυμούμενος, ὅτι αὐτὸς οὐχ οἶός τ' ἔσομαι οὐδ' ἐγὼς τούτων οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν, ὑπὲρ αἰσχύνῃς ὀλίγου ἀποδρᾶς ὥχονην, εἰ πῆ εἶχον. καὶ γὰρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμησεν, ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὀμήρου ἐπεπόνθη· ἐφοβούμην, μὴ μοι τελευτῶν ὁ Ἀγάθων Γοργίου κεφαλὴν δεινοῦ λέγειν ἐν τῷ λόγῳ ἐπὶ τὸν ἕμῳ λόγον πέμψας αὐτὸν με λίθον τῆ ἀφρωνίας ποι-

sic: οὐχ ὁμοίως μὲν θανασιτά, particula μὲν denno iterata. Ceterum inepte Hommelius haec interrogative dieta putat ideoque post θανασιτά posuit notam interrogationis.

C. εἰ πῆ εἶχον] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. Z. Vind. 2. 7. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Flor. a. b. c. i. Vulgo εἰ ποιεῖχον.

Ὀμήρου ἐπεπόνθη] V. ἐπεπόνθειν Bodl. Vind. 2. ἐπεπόνθει, in quo procul dubio latet ἐπεπόνθη, quam formam a scribis haud raro obscuratam hic quoque praeunte Bekkero rursus in lucem protraximus. Eustath. ad Odys. p. 946. ed. Rom. = T. II. p. 305. ed. Lips. παραδίδωσιν γὰρ Ἡρακλείδης, ὅτι Ἀττικὸν τοῦτοῦτοῦ ὑπερσυντελικῶς ἐν τῷ ἤτι μόνῳ περατοῦσιν, ἤδη λέγοντες καὶ ἐνενοήκη καὶ ἐπεποιήκη. καὶ οὕτω φησὶ Πανατιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι. καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῷ τοιοῦτῳ Ἀττικῷ ἔθει. Ex quibus verbis clarum est codices Platonis olim hanc formam habuisse. Igitur ea a scribis aetatis suae consuetudine deceptis paullatim mutata temereque expulsa est. Iam vero utique improbamus eorum consilium, qui hoc similibusque testimoniis confisi protinus codicibus invitis ubique Atticam istam terminationem restitui iubent; sed iidem etiam eos reprehendimus, qui si-

τελευτῆς, quod autem exitum orationis tuae attinet. Nam τοῦ κάλλους pendet ex ἐξέπλάγη, de qua structura v. Matth. §. 368.

τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων] v. ad Apolog. Socrat. p. 17. B. Cratyl. p. 399. A. — τίς οὐκ ἂν ἐξέπλάγη, quis non haec audiens percussus esset?

C. ὀλίγου ἀποδρᾶς ὥχονην] Ne quis scribendum suspicetur: ὀλίγου ἀποδρᾶς ἂν ὥχονην, sententia verborum haec

est: ego prae pudore paene auferam, si qua potuissem. Nam aliud quid significat paene auferissem. v. ad cap. XV. p. 190. C. Sic Theaet. p. 180. D: ὀλίγου δὲ ἐπελαθόμην. Euthydem. p. 279. D: ὀλίγου καταγέλαστοι ἐγερόμεθα. Menex. p. 236. B: ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον, ubi plura dedimus. De formula οὐδὲ ἐγγύς conf. infra p. 221. D. Demosth. de coron. p. 229. ed. Reisk: οὐκ ἐνὶ ἐν τῇ πόλει δίκην ἄξιαν λαβεῖν οὐδ' ἐγγύς. Ibid. p. 258: ἀλλ' οὐκ ἐποιοῦν τοῦτο οὐδ' ἐγγύς. in Midian. p. 524. §. 10. al.

ῆσει. καὶ ἐνενοήσα τότε ἄρα καταγέλαστος ὢν, ἤνικα ὑμῖν ἀμολόγουν ἐν τῷ μέρει μεθ' ὑμῶν ἐγκωμιάσθαι τὸν Ἐρωτα καὶ ἐφην εἶναι δεινὸς τὰ ἐρωτικά, οὐδὲν εἰδὼς ἄρα τοῦ πράγματος, ὡς ἔδει ἐγκωμιάζειν ὅτιοῦν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὑπὲρ ἀβελτερίας ᾤμην δεῖν τάληθ' ἢ λέγειν περὶ ἐκάστου τοῦ ἐγκωμιαζομένου, καὶ τοῦτο μὲν ὑπάρχειν, ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων τὰ κάλλιστα ἐκλεγόμενους ὡς εὐπρεπέστατα τιθέναι. καὶ πάνυ δὴ μέγα ἐφρόνουν ὡς εὐ ἐρῶν, ὡς εἰδὼς τὴν ἀλή-

cubi vel levia quaedam eius vestigia in bonis libris comparent, non statim eam revocandam censeant, codicum scilicet plurimorum ignava mancipia. Recte igitur p. 199. A. restitueris ἤδη et p. 217. C. ἐγκωμιάζειν; nam utroque loco veteris scripturae vestigia exstant; eodemque modo indicandum est de Republ. I. p. 329. B. Euthydem. p. 271. C. D. Phaed. p. 63. E. Apolog. p. 31. D. p. 36. A. Men. p. 80. D. Euthyph. p. 14. C. Protagor. p. 335. D. aliis locis. Quocirca non possumus accedere iudicio Schneideri Praefat. ad Remp. p. XLII sqq., quod legentes expendant ipsi. Usus est hac forma etiam Aristophan., veluti Acharn. 10. et 323. Ecclesiaz. 32. Dignum est autem, quod memoretur, iudicium Dawesii in Miscellan. p. 427. ed. Kidd. statuentis sub Aristophanis senescentis aetatem hanc formam abuisse in desuetudinem, siquidem Anaxandrides apud Athenaeum XIV. p. 642. B. et Macho XIII. p. 580. C. ἤδειν eo loco positum habeant, ubi ἤδη in metrum peccaret.

D. ὑπὲρ ἀβελτερίας] Sic Bodl. Vat. A. Ang. w. V. ἀβελτηρίας. Dein vulgo erat τῶν ἐγκωμιαζομένων, quod mutatum e Bodl. Vat. A. Coisl. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. Vind. 1. 7. Flor. a. b. c. i. Perperam vero Hommel. τοῦ ante ἐγκωμ. delendum putat. Mox Bastius conī. καὶ τοῦτο πρῶτον vel μέγιστον μὲν ὑπάρχειν, sed v. comment.

τὸ τοῦ Ὀμήρου ἐπεπόνθη· ἐφοβούμην —] Apolog. Socrat. p. 22. A: ἐπαθόντι τοιοῦτον· οἱ μὲν μάλιστα εἰδομῶντες ἔδοξάν μοι — τοῦ πλείοντος ἐνδεεῖς εἶναι, ubi v. annot. Respicitur autem ad locum Homeri Odys. κ', 632., quo Ulysses veretur, ne Gorgus capite adspiciendo in lapidem mutetur, et similitudine nominum Gorgine sophistae et Gorgus, terribilis illius monstri, facete luditur. Ita locum, temere a Cornario mutatum, bene intellexit Fischerus. conf. Euthydem. p. 298. A: ἢ αὐ εἰ ὁ αὐ-

Plat. Opp. Vol. I. Sect III.

τὸς τῷ λόγῳ; ἄδοικα ἔγωγε -- μὴ φανῶ ὑπὸ σοῦ ὁ αὐτός.

D. καὶ τοῦτο μὲν ὑπάρχειν] h. e. et hoc debere orationi subiectum esse argumentum. Nam verissime Schneider. ad Xenoph. Oecon. XXI. 11. „ὑπάρχειν dicuntur a Platone quaecumque fundamenti loco adesse debent, ubi quis quid exsequi voluerit.“ v. Menex 237. B. Tim. 30. C. ὡς εἰδὼς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐπαινεῖν] utpote veram tenens laudationis cuiuslibet naturam et rationem.

θειαν τοῦ ἐπαινεῖν ὀτιοῦν. τὸ δὲ ἄρα, ὡς ἔοικεν,
 E οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὀτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς
 μέγιστα ἀνατιθέσθαι τῷ πράγματι καὶ ὡς κάλλιστα,
 εἴαν τε ἦ οὕτως ἔχοντα, εἴαν τε μὴ. εἰ δὲ ψευδῆ,
 οὐδὲν ἄρ' ἦν πρᾶγμα. προὑπόθηται γὰρ, ὡς ἔοικεν,
 ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τὸν Ἔρωτα ἐγκωμιάζειν δόξει,
 οὐχ ὅπως ἐγκωμιάσεται. διὰ ταῦτα δὴ, οἶμαι, πάντα
 199 τὸν τοιοῦτόν τε εἶναι καὶ τοσοῦτων αἰτίων, ὅπως
 ἂν φαίνεται ὡς κάλλιστος καὶ ἀριστος, δῆλον ὅτι
 τοῖς μὴ γινώσκουσιν· οὐ γὰρ ἂν ποῦ τοῖς γε εἰδόσι.
 καὶ καλῶς γ' ἔχει καὶ σεμνῶς ὁ ἔπαινος. ἀλλὰ γὰρ

τὸ δὲ ἄρα — οὐ τοῦτο ἦν] Bastius τοῦτο in τοῦτοις mu-
 tari volebat, sine idonea causa.

E. οὐδὲν ἄρ' ἦν πρᾶγμα] Coisl. τὸ πρᾶγμα. Sed οὐδὲν
 πρᾶγμα significat non molestum est. Dein vet. edit. προ-
 ὑπόθηται, qui error vel sine codicibus tolli debuerat.

ἐγκωμιάζειν δόξει] Sic edidit Stephanus. Sed libri omnes
 δόξει, quod quomodo defendi possit, alii viderint, ego non video.

P. 199. οὐ γὰρ ἂν ποῦ τοῖς γε εἰδ.] ἂν Bodl. Vat. A.
 Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. omittunt, non sine ap-
 plausu Turicensium. Videlicet extruserunt illud qui φαίνονται optati-
 vum intelligendum relinqui vel non viderent vel moleste ferrent.
 Novo igitur hic locus argumento est vel optimos codices manum
 grammaticorum emendatricem expertos esse, ut iis non sine cau-
 tione fides habenda sit.

οὐκ ἦδη ἄρα] Sic Bodl. Vat. A. Ang. u. w. et corr. Coisl.
 Vulgo erat ἦδεν. Pro ἄρα quod in Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. 7. Par.

τὸ δὲ ἄρα — οὐ τοῦτο ἦν]
 De isto τὸ δὲ v. ad Apolog. Socr.
 rat. p. 23. A. et de ἄρ' ἦν, quo
 Socrates, sapientiae suae dissim-
 ulator, significat hanc opinio-
 nem praeter expectationem falso
 ac temere ab ipso susceptam
 esse, ad Phaedon. c. XIII. in.
 De Rep. II. p. 357. A. VII. p. 527.
 al. Infra p. 199. A: ἀλλὰ γὰρ
 ἐγὼ οὐκ ἦδη ἄρα τὸν τρόπον
 τοῦ ἐπαινεῖν. Ceterum hoc So-
 cratis iudicium egregie convenit
 cum illis Menex. p. 234. C: οἱ
 (oratores funebres) οὕτω καλῶς
 ἐπαινοῦσιν, ὥστε καὶ τὰ προσόν-
 τα καὶ τὰ μὴ περὶ ἐκείστον λέ-

γοντες, κάλλιστά πως τοῖς δνό-
 μασι ποικιλλόντες γοητεύουσιν
 ἡμῶν τὰς ψυχὰς.

E. προὑπόθηται γὰρ — ἐγ-
 κωμιάσεται] Haec dicta sunt
 cum acerba irrisione, cuius vim
 auget etiam urbanum istud ac
 modestum ὡς ἔοικεν.

πάντα λόγον κινούντες]
 Dictionem κινεῖν et ἐρείπειν λό-
 γον exemplis illustrarunt Wyt-
 tenbach. ad Plutarch. de Ser.
 Num. Vind. p. 83. et Heusd.
 Specim. Crit. p. 110 sqq.

P. 199. οὐ γὰρ ἂν ποῦ
 τοῖς γε εἰδόσι] Intellige φαί-

ἐγὼ οὐκ ἦδη ἄρα τὸν τρόπον τοῦ ἐπαινοῦ, οὐδ' εἰ-
 δὼς ὑμῖν ὁμολόγησα καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει ἐπαινε-
 σεσθαι. ἢ γλωττα οὖν ὑπέσχετο, ἢ δὲ φρήν οὖν. χαί-
 ρέτω δὴ. οὐ γὰρ ἐτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον·
 οὐ γὰρ ἂν δυναίμην, οὐ μέντοι· ἀλλὰ τὰ γε ἀλη-
 θῆ, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν, οὐ
 πρὸς τοὺς ὑμετέρους λόγους, ἵνα μὴ γέλωτα ὄσσω.
 ὅρα οὖν, ὦ Φαῖδρε, εἴ τι καὶ τοιοῦτου λόγου δέει,
 περὶ Ἐρωτος τὰληθῆ λεγόμενα ἀκούειν, ὀνόμασι δὲ
 καὶ θέσει ῥημάτων τοιαύτη, ὅποια δ' ἂν τις τύχη
 ἐπελθοῦσα. Τὸν οὖν Φαῖδρον ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους
 κελεύειν λέγειν, ὅπη αὐτὸς οἶοιτο δεῖν εἰπεῖν, ταύτη.

DK. Ang. w. Vat. p. r. desideratur, et omissum item in Turic. est.
 Flor. b. i. Ang. u. Vat. n. habent ἐτι. Sed habet ἄρα plus elegan-
 tiae et urbanitatis, quam ut criticis deberi videatur.

B. εἴ τι καὶ τ. λ. δέει] V. δέη. Par. K. δέει. Mox Vind. 1.
 ἀνομάσει δὲ καὶ θέσει, quod non debent probare Bastius 1. c.
 et Schaeferus ad Dionys. de Compos. verbor. p. 23.

ὅποια δ' ἂν τις τύχη ἐπ.] V. τύχοι, praeter fidem codi-
 cum fere omnium. Praeterea codd. omnes praeter Vat. s. et Flor.
 n. ὅποια δ' ἂν τις, probante Astio. Vett. edit. cum Vat. s. Flor.
 n. ὅποια τις, omisso δ'. Posterioris aetatis scriptoribus hunc
 usum vindicat Bastius Epist. crit. p. 219. ed. Lips. Sed dubitare
 licet, an etiam Platonis aetate δὲ relativis ita adiunctum sit. Certe
 exempla rei a Bernhardyo Syntax. p. 483. allata alius generis sunt.
 Nihilominus servandam duximus librorum lectionem, in qua for-
 tasse ὅποια δὲ latere iam olim suspicati sumus. Quamquam id
 nollem ab Hermanno continuo in Platonis orationem invecum es-
 set. Causa certe adhuc est controversa.

νοῦτο. De particulis οὐ γὰρ ἂν
 ποῦ — γε v. ad Apolog. Socrat.
 cap. V. in. coll. supra p. 182. A.

ἢ γλωττα οὖν ὑπέσχετο]
 Respicit ad nobilissimum versum
 Euripidis Hippolyt. 612: ἢ
 γλώσσ' ὁμώροχ', ἢ δὲ φρήν ἀνώ-
 μοτος. Cicero de Offic. III. 29:
 iuravi lingua, mentem in-
 iuratum gero. Mox de vul-
 gari οὐ μέντοι ἀλλὰ v. Viger.
 p. 464. Sed melius visum est
 post οὐ μέντοι denuo inferre
 interpunctionem, ut sit anadi-
 plosis. Hipp. Mai. p. 292. B: οὐ
 μοι δοκεῖ, ὦ Ἰππία, οὐκ, εἰ ταύ-

τά γε ἀποκριναιμην. Odys. γ'.
 27: οὐ γὰρ δῖω, οὐ, σὲ θεῶν
 ἀέκητι γενέσθαι. Aristoph.
 Nub. 1067: εἴληψε — ἀλλ' οὐ
 μὰ Ἀ', οὐ, μάχιμα. Rann. 28.
 1308. al. Mox οὐ πρὸς τοὺς ὑμ.
 λόγους est: non ut conten-
 dam cum vestris oratio-
 nibus.

B. τὰληθῆ λεγόμενα
 ἀκούειν] Addita haec sunt ἐπε-
 ηγήσεως χάριν paullo liberiore
 orationis conformatione. Pen-
 dent autem e verbo δέει. Pro-
 xima sic intelligas: ὀνόμασι δὲ
 τοιοῦτοις καὶ θέσει ῥημάτων τοι-
 αύτη. Mox quod legimus ἀνο-

"Ετι τοίνυν, φάναι, ὦ Φαῖδρε, πάρες μοι Ἀγάθωνα σμίκρο' ἄττα ἐρέσθαι, ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ οὕτως ἤδη λέγω. Ἀλλὰ παρήμι, φάναι τὸν Φαῖδρον· ἄλλ' ἐρώτα. Μετὰ ταῦτα δὴ τὸν Σωκράτη ἐφη ἐνθένδε ποθὲν ἄρξασθαι.

Cap. XXI. Καὶ μὴν, ὦ φίλε Ἀγάθων, καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, λέγων, ὅτι πρῶτον μὲν δεῖο αὐτὸν ἐπιδείξαι, ὁποῖός τις ἐστὶν ὁ Ἔρως, ὑστερον δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ. ταύτην τὴν ἀρχὴν πάνν ἄγαμαι. Ἰθι οὖν μοι περὶ Ἐρωτος, ἐπειδὴ καὶ τὰλλα καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς διήλθες οἷός ἐστι, καὶ τότε εἰπέ· πότερόν ἐστι τοιοῦτος, οἷός εἶναι τινός ὁ Ἔρως ἔρως, ἢ οὐδενός; ἐρωτῶ δ' οὐκ, εἰ μητρόσ τινος ἢ πατρόσ ἐστι — γελοῖον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐρώτημα, εἰ Ἔρως ἐστὶν ἔρως μητρόσ ἢ πατρόσ — ἀλλ'

σμίκρο' ἄττα ἐρέσθαι] V. μικρ' ἄττα, quod unus fere Par. E. tenet. Dein Vat. n. ἀνομολογησάμενος. Flor. b. i. ἀνομολογησάμενος.

D. εἶναι τινός ὁ Ἔρως ἔρως] V. ἔρως ὁ ἔρως. Coisl. Paris. DEFK. Ang. u. Vat. n. p. s. Flor. b. c. ὁ ἔρως, altero ἔρως neglecto. Bodl. Vat. A. Ambr. Ang. w. Vat. r. Vind. 1. 2. ὁ ἔρως ἔρως, quod etiam altera lectione confirmatur, qua ἔρως omissum est.

μητρόσ ἢ πατρόσ] Hunc ordinem tuentur Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. r. Vulgo erat πατρόσ ἢ μητρόσ.

E. Ὀμολογήσαι καὶ τοῦτο] Ὀμολογεῖσθαι Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. EF. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. r. s. Flor.

μολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, alia huius locutionis exempla consignavimus ad Gorg. p. 489. A.

C. καθηγήσασθαι τοῦ λόγου] Eadem verbi constructio est Lachet. p. 182. C. Epist. II. p. 312. C.

D. οἷός εἶναι τινός ὁ Ἔρως] Similis argumentatio est Lysid. p. 221. D sqq., quam contulisse iuvabit. Ostendit autem Socrates deinceps Amorem semper ad aliquid referri, neque in se absolutum esse ac semet ipso contentum. Quod ubi Agatho concessit, ille porro argumentatur Amorem iis, ad quae referatur, carere. Iam vero Aga-

tho ipse quum antea Amorem tanquam pulcherrimum laudavisset, Socrates porro acutis conclusiunculis efficit, ut Amor existimandus sit ad pulcrum referri ideoque eo carere. Pulcrum autem et bonum quum arctissima necessitudine coniuncta sint, Amorem etiam bono carere intelligitur. Quibus ita disputatis, deinde inde a c. 22. Diotima docet quanam vis et natura Amoris sit.

εἰ αὐτὸ τοῦτο — ἠρώτων — εἶπες ἂν δή ποῦ] De aoristo verborum loquendi, respondendi, quaerendi in sententia condicionali sic cum

ὥσπερ ἂν εἰ αὐτὸ τοῦτο, πατέρα, ἠρώτων, ἄρα ὁ πατήρ ἐστι πατήρ τινος, ἢ οὐ; εἶπες ἂν δή ποῦ μοι, εἰ ἐβούλον καλῶς ἀποκρίνασθαι, ὅτι ἐστὶν νίεός γε ἢ θυγατρός ὁ πατήρ πατήρ· ἢ οὐ; Πάνν γε, φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Οὐκοῦν καὶ ἡ μήτηρ ὡσαύτως; Ὀμολογήσαι καὶ τοῦτο. Ἔτι τοίνυν, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη, ἀπόκριναι ὀλίγω πλείω, ἵνα μᾶλλον καταμάθῃς ὁ βούλομαι. εἰ γὰρ ἐροίμην, Τί δέ; ἀδελφός, αὐτὸ τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἐστὶ τινός ἀδελφός, ἢ οὐ; — Φάναι εἶναι. Οὐκοῦν ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς; Ὀμολογεῖν. Πειρῶ δὴ, φάναι, καὶ τὸν Ἐρωτα εἰπεῖν. ὁ Ἔρως ἔρως ἐστὶν οὐδενός ἢ τινός; Πάνν μὲν οὖν ἐστὶν. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη, φύλαξον παρὰ σαντιῶ μεμνημένος ὅτου· τοσόνδε δὲ εἶπέ, πότερον ὁ Ἔρως ἐκείνου, οὗ ἐστὶν ἔρως, ἐπιθυμῆ αὐτοῦ,

a, b, c i. Ὀμολογήσασθε Par. D. Ὀμολογεῖσθω Par. k. et pr. Vat. p. Et recepit Rückertus Ὀμολογεῖσθαι, quem ita secutus est Hommelius, ut tamen de scripturae veritate dubitaret. Enimvero passivum verbum hic quidem vix habet locum. Quocirca nisi Ὀμολογεῖν καὶ τοῦτο scribendum, certe Ὀμολογήσαι retineri debet. Coniecturam nostram recepit Hermannus, nobis ipsis ille audacior.

ὀλίγω πλείω] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Ven. 2. Par. DK. Vat. p. Legebatur ὀλίγα. Paulo post Bas. 2. Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. r. pro τί δαὲ recte τί δέ; Additur enim superioribus fratris mentio, nec animi aliqua commotio vel affectus proditur.

imperfecto consociato v. Euthyphron. p. 12. D: εἰ μὲν οὖν σύ με ἠρώτας — εἶπον ἂν ὅτι κ. τ. λ., ubi plurima exempla huius structurae comparavimus. Videlicet imperfectum indicat id, quod nunc fieret, si fieret: aoristus autem significat rem ita esse comparatam, ut e vestigio posset perfici et absolvi. — αὐτὸ τοῦτο, πατέρα, h. e. πατέρα, αὐτὸ τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ut mox loquitur. Vult autem cogitari de patris notione, qualem mente informatam habemus.

E. Οὐκοῦν καὶ ἡ μήτηρ ὡσαύτως] i. e. οὐκοῦν καὶ ἡ μήτηρ ὡσαύτως ἐστὶ νίεός γε ἢ θυγατρός μήτηρ;

εἰ γὰρ ἐροίμην — ἢ ἀδελφῆς;] Omissa est apodosis, quod post sententias conditionem aliquam indicantes apud optimos quosque scriptores non raro fieri solet, minimum autem habet offensionis in familiari colloquio. Prorsus sic infra p. 204. D. c. XXIV. init., ubi post εἰ δέ τις ἡμᾶς ἐρωτο — ἰὼν καλῶν τί λησῆ; intelligas: τί ἂν γαίης; Protag. p. 311. E. Crat. p. 392. C. Phaedr. p. 268. B. v. Gregor. Corinth. p. 47 sqq. Lamb. Bos. de Ellips. p. 803. in tpp. ad Aristoph. Plut. v. 468. Intelligere possis: φαίης ἂν, ἢ οὐ; P. 200. ἐπιθυμῆ αὐτοῦ;] Vid. annot. ad p. 195. A.

ἢ οὐ; Πάνυ γε, φάναι. Πότερον ἔχων αὐτό, οὐ
ἐπιθυμῆτε καὶ ἐρᾶ, εἴτα ἐπιθυμῆτε καὶ ἐρᾶ, ἢ
οὐκ ἔχων; Οὐκ ἔχων, ὡς τὸ εἰκός γε, φάναι. Σκό-
πει δὴ, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη, ἀντὶ τοῦ εἰκότος εἰ
ἀνάγκη οὕτως, τὸ ἐπιθυμοῦν ἐπιθυμῆναι οὐ ἐνδεές
ἐστίν, ἢ μὴ ἐπιθυμῆναι, ἐάν μὴ ἐνδεές ᾖ. ἐμοὶ μὲν
B γὰρ θαυμαστῶς δοκεῖ, ὡς Ἀγάθων, ὡς ἀνάγκη εἶναι.
σοὶ δὲ πῶς; Κάμοι, φάναι, δοκεῖ. Καλῶς λέγεις.
ἄρ' οὖν βούλοιν' ἂν τις μέγας ὢν μέγας εἶναι, ἢ
ισχυρὸς ὢν ισχυρὸς; Ἀδύνατον ἐκ τῶν ὁμολογημένων.
Οὐ γὰρ που ἐνδεής ἂν εἴη τούτων ὁ γε ὢν. Ἀληθῆ
λέγεις. Εἰ γὰρ καὶ ισχυρὸς ὢν βούλοιο ισχυρὸς εἶ-
ναι, φάναι τὸν Σωκράτη, καὶ ταχὺς ὢν ταχὺς, καὶ
ὕγιής ὢν ὕγιής, — ἴσως γὰρ ἂν τις ταῦτα οἰηθεῖ
καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τοὺς ὄντας τε τοιούτους καὶ

P. 200. B. ἐκ τῶν ὁμολογημένων] Sic Bodl. Vat. A. Coisl.
Ven. E. Vind. 1. 2. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Flor. a. b. c. i.
et ed. Bas. 2. Legebatur ὁμολογουμένων.

ταῦτα οἰηθεῖ] V. tavit, quod e Vat. Ven. E. Vind. 2. Par.
DK. Ang. w. Vat. p. mutatum.

C. τούτοις γὰρ, ὡς Ἀγ.] Sic Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK.
pro vulg. τούτους, quod alteri et propter librorum auctoritatem
et quia datus in accusativum facile mutari potuit, contrarium
fieri non potuit, haud dubie anteponendum est. Frustra Rückertus
tuetur accusativum. Dein ἕκαστα pro ἕκαστον praebuerunt Coisl.
Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. r., quod resti-
tuit Bekkerus.

B. θαυμαστῶς—ὡς ἀνάγκη εἶναι] Ne quis miretur ὡς
tanto intervallo ab θαυμαστῶς
remotum, alia huius generis
exempla notavimus ad Phaedon.
p. 95. A.

Εἰ γὰρ καὶ ισχυρὸς ὢν β.]
Rursus deest apodosis. Volebat
addere fere haec: ἐπιθυμῶν ἂν
οὕτως ὢν ἢ δὴ ἔχει, καὶ βούλοιν'
ἂν εἰ ἐν τῷ παρόντι κενηταὶ καὶ
εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον κεκτῆσθαι.
Quum autem interiecta paren-
thesis animum a sententia paul-
lulum avocaverit, deinceps ita
rem explicare pergit, ut nullam
amplius rationem habeat stru-

cturae verborum antea inchoa-
tae. conf. Apol. p. 29. C.

C. καὶ τούτου γε δήπου] Notandum δήπου in interroga-
tione positum. Nimirum senten-
tia verborum haec est: οὐ γὰρ
δήπου τούτου γέ τις ἐπιθυμή-
σειεν, ut voculae vis et signifi-
catio nemini obscura esse pos-
sit. Eundem usum notavimus
ad Remp. IV. p. 439. A. Cete-
rum antea ad ἐν τῷ παρόντι
ἀνάγκη intelligas ἐστὶ, quae verbi
omissio post ἀνάγκη longe est
frequentissima.

D. ἄλλο τι ὁμολογοῖ ἂν;]

ἔχοντας ταῦτα τούτων, ἄπερ ἔχουσι, καὶ ἐπιθυμῆναι. C
ἰν' οὖν μὴ ἐξαπατηθῶμεν, τούτου ἕνεκα λέγω. τού-
τοις γὰρ, ὡς Ἀγάθων, εἰ ἐννοεῖς, ἔχειν μὲν ἕκαστα
τούτων ἐν τῷ παρόντι ἀνάγκη, ἂ ἔχουσι, ἐάν τε
βούλωνται ἐάν τε μὴ, καὶ τούτου γε δήπου τίς ἂν
ἐπιθυμήσειεν; ἀλλ' ὅταν τις λέγῃ, ὅτι Ἐγὼ ὕγιαίνων
βούλομαι καὶ ὕγιαίνειν, καὶ πλουτῶν βούλομαι καὶ
πλουτεῖν, καὶ ἐπιθυμῶ αὐτῶν τούτων, ἂ ἔχω, εἴποι-
μεν ἂν αὐτῷ, ὅτι Σὺ, ὦ ἄνθρωπε, πλοῦτον κεκτη-
μένος καὶ ὕγιαίνων καὶ ισχὺν βούλει καὶ εἰς τὸν ἔπειτα D
χρόνον ταῦτα κεκτῆσθαι, ἐπεὶ ἐν τῷ γε νῦν παρόντι,
εἴτε βούλει εἴτε μὴ, ἔχεις. σκόπει οὖν, ὅταν τοῦτο λέ-
γῃς, ὅτι Ἐπιθυμῶ τῶν παρόντων, εἰ ἄλλο τι λέγεις
ἢ τὸδε, ὅτι Βούλομαι τὰ νῦν παρόντα καὶ εἰς τὸν
ἔπειτα χρόνον παρεῖναι. ἄλλο τι ὁμολογοῖ ἂν; Συμ-

βούλομαι καὶ ὕγιαίνειν] Adieci καὶ e Bodl. Vat. A. (quem
Bastius narrat ita scriptum habere) Par. DK. Vind. 1. 7. Ambr.
Ang. u. w. Flor. a. b. c. i. Vat. n. p. r. Indidem etiam ante πλουτεῖν in-
serui. Nam vulgo ab utroque loco abest. Errat autem Rückertus
voculam ab ipsa sententia putans alienam esse. Gravissime enim
significat eorum perversitatem, qui, quum prospera corporis vale-
tudine et divitiarum copia fruuntur, tamen eadem bona insuper
sibi expetant.

D. ταῦτα κεκτῆσθαι] ταῦτα om. Par. EF. Vat. s. ἐν γε τῷ
νῦν Par. DK. ἔχεις, Bodl.

ἄλλο τι ὁμολογοῖ ἂν] ὁμολογοῖ cum Steph. habent Par.
K. Ambr. Ang. w. Vat. r. s. ὁμολογοῖτ' ἂν Ald. Bas. 1. 2. Flor. n. ἄλλο
τι ἢ ὁμ. pr. Coisl.

Nicht wahr, das würde er
zugeben? Sic ἄλλο τι etiam
mox p. 200. E. 201. A. et innu-
meris aliis locis positum. Solent
enim Graeci cum alacritate in-
terrogantes ἄλλο τι dicere pro
pleniore ἄλλο τι ἢ vel ἄλλο τι
ἢ ἴτι. v. Hermann ad Viger.
p. 731. et quae dixi ad Euthy-
phron. p. 104 Ad proximum
Συμφάναι intelligas ὅτι ὁμολο-
γοῖ ἂν. Perperam enim Ste-
phanus ὁμολογοῖ ἂν edidit.
Nam quaerit Socrates, quid ille,
qui hoc modo interrogetur, Aga-
thoni videatur responsurus esse,
non quid Agatho ipse respon-

surus sit. Nec necesse est, ὁμολο-
λογία scribas, quum altera for-
ma Atticis haudquaquam displi-
cuerit. In proximis ὁ οὐπω εἰτοι-
μον αὐτῷ ἔστιν οὐδὲ ἔχει, pro-
nomen ὁ sic est positum, ut
simul subjecti atque praedicati
partes agat, de quo genere lo-
quendi ad Charmidem diximus.
Deinde haec: τὸ εἰς τὸν ἔπειτα
χρ. κ. τ. λ. relativo pronomini
per appositionem adiecta sunt,
quum proprie deberet scribi τοῦ
τ. κ. τ. λ. Sed non ita raro fit,
ut appositio neglecta parte enun-
tiationi primaria pronomini relativo
accommodetur, v. ad Phaed. p.

φάναι ἔφη τὸν Ἀγάθωνα. Εἰπεῖν δὴ τὸν Σωκράτη, Οὐκοῦν τοῦτό γ' ἐστὶν ἐκείνου ἔρᾶν, ὃ οὐπω ἔτοιμον αὐτῷ ἐστὶν οὐδὲ ἔχει, τὸ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ταῦτα

E εἶναι αὐτῷ σωζόμενα τὰ νῦν παρόντα; Πάνυ γε, φάναι. Καὶ οὗτος ἄρα καὶ ἄλλος πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν τοῦ μὴ ἔτοιμου ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦ μὴ παρόντος, καὶ ὃ μὴ ἔχει καὶ ὃ μὴ ἔστιν αὐτὸς καὶ οὐ ἐνδεὴς ἐστὶ, τοιαῦτ' ἅττα ἐστὶν ὧν ἡ ἐπιθυμία τε καὶ ὁ ἔρως ἐστίν. Πάνυ γ', εἰπεῖν. Ἴθι δὴ, φάναι τὸν Σωκράτη, ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα. ἄλλο τι ἐστὶν ὁ ἔρως πρῶτον μὲν τινῶν, ἔπειτα τούτων, ὧν ἂν ἐν

201 δεῖα παρῆ αὐτῷ; Ναί, φάναι. Ἐπὶ δὴ τούτοις ἀναμνήσθητι, τίνων ἔρησθαι ἐν τῷ λόγῳ εἶναι τὸν ἔρωτα. εἰ δὲ βούλει, ἐγὼ σε ἀναμνήσω. οἶμαι γὰρ σε οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τοῖς θεοῖς κατεσκευάσθη τὰ πράγματα δι' ἔρωτα καλῶν. αἰσχυρῶν γὰρ οὐκ εἶη ἔρως.

Οὐκοῦν τοῦτό γ' ἐστίν] Quod vulgo post Οὐκοῦν inserebatur δὴ, id abieciimus cum Vat. A. Vind.2. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. Flor. a b c. i.

τὸ εἰς τὸν ἔπειτα χρόν.] τὰ Bodl. Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat. p. E. τὰ νῦν παρόντα] σωζόμενα μοι π. Bodl. Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat. p. τὰ καὶ π. Coisl. Par. EF. Ambr. Vat. n. Ang. u. Flor. a. b. c. i. Hermann. τὰ νῦν παρόντα cancellis circumdedit ut pote ex antecedentibus male repetita. Mox Bodl. et alii nonnulli rursus ἔχη, per errorem.

66. E. Apolog. Socr. p. 41. A. Itaque non assentior Rückerto interpunctionem post αὐτῷ ἐστίν inferenti.

E. Ἴθι δὴ, φάναι τ. Σ.] Utitur nunc Socrates ad refutandam Agathonis sententiam hac argumentatione. Quae cupidus, inquit, ea nondum possidemus. Amorem autem quum dixeris pulcritudinis cupiditate teneri, necesse est, eam ille non habeat. Alioquin enim non cuperet. Quum autem pulcrum atque bonum idem sit, caret Amor etiam bono. Ἀνομολογησώμεθα est eū, de quibus con-

venit, paucis repetere; sich noch einmal in kurzem über etwas verständigen, v. Graser Advers. p. 82.

P. 201. τίνων ἔρησθαι — τὸν ἔρωτα] h. e. τίνων ἔρωτα ἔρησθαι εἶναι τὸν ἔρωτα. Dixi de hac ratione ad p. 196. D. Respicitur autem ad verba Agathonis p. 197. B.

αἰσχυρῶν γὰρ οὐκ εἶη ἔρως] In his optativus pro accusativo cum infinitivo positus est, frequentissima constructione. Cf. mea ad Phileb. p. 191 sq. Matthiae §. 529. 3.

οὐχ οὕτως ἴως ἔλεγε; Εἶπον γάρ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Καὶ ἐπιεικῶς γε λέγεις, ὦ ἑταῖρε, φάναι τὸν Σωκράτη, καὶ εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, ἄλλο τι ὁ ἔρως κάλλους ἂν εἶη ἔρως, αἰσχυρῶν δ' οὐ; Ὁμολόγει. Οὐκοῦν ὁμολογήται, οὐ ἐνδεὴς ἐστὶ καὶ μὴ ἔχει, τούτου ἔρᾶν; Ναί, εἰπεῖν. Ἐνδεὴς ἄρ' ἐστὶ καὶ οὐκ ἔχει ὁ ἔρως κάλλος. Ἀνάγκη, φάναι. Τί δέ; τὸ ἐνδεὴς κάλλους καὶ μηδαμῆ κεκτημένον κάλλος ἄρα λέγεις σὺ καλὸν εἶναι; Οὐ δῆτα. Ἐτι οὖν ὁμολογεῖς ἔρωτα καλὸν εἶναι, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει; Καὶ τὸν Ἀγάθωνα εἰπεῖν, Κινδυνεύω, ὦ Σώκρατες, οὐδὲν εἰδέναι ὧν τότε εἶπον. Καὶ μὴν καλῶς γε εἶπες, φάναι, ὦ Ἀγάθων. ἀλλὰ σμικρὸν ἐτι εἰπέ· τὰ γὰρ οὐ καὶ καλὰ

B δοκεῖ σοι εἶναι; Ἐμοιγε. Εἰ ἄρα ὁ ἔρως τῶν καλῶν ἐνδεὴς ἐστὶ, τὰ δὲ ἀγαθὰ καλὰ, πᾶν τῶν ἀγαθῶν ἐνδεὴς εἶη. Ἐγώ, φάναι, ὦ Σώκρατες, σοὶ οὐκ

ἄν ἡ ἐπιθυμία] ὁ Vat. A. Idem deinde cum Par. F. ἀνομολογησώμεθα.

πρῶτον μὲν τινῶν] V. τινῶν. Recte Bodl. τινῶν. Deiu Par. K. ἔπειτα δὲ τούτων male.

P. 201. αἰσχυρῶν γὰρ οὐκ εἶη ἔρως] ὁ ἔρως Vat. A. Par. K. Vat. p. r.

Ὁμολόγει. Οὐκοῦν ὁμ.] Par. DK. Vat. p. ὁμολογεῖτο. Bodl. rursus ἔχη.

B. Τί δέ; τὸ ἐνδεὴς] δαὲ Coisl. Vat. n. Flor. b. c.

ὁ ἔρως κάλλους ἂν εἶη ἔρως] Poterat etiam hoc loco ἔρως omitti. Rectissime tamen ponitur, quo conclusio ista maiorem accipiat vim et perspicuitatem. Dein οὐ ἐνδεὴς ἐστὶ καὶ μὴ ἔχει sic dictum, ut ὁ apud ἔχει repetendum sit, de qua constructione v. Matth. Gr. §. 428. 2. Eodem modo Latini v. Beier. ad Cic. Offic. l. c. 42. 151. 11. 6. §. 21. Otto ad V. de Fin. 9. §. 26.

C. τὰ γὰρ οὐ καὶ καλὰ δ.] Pulcrum atque bonum Graecis arctissimo vinculo colligatum visum esse, qui sciunt quid sit

καλοκάγαθια, noverunt omnes. Et apud Platonem quidem saepissime pulcrum et bonum idem esse dicitur. v. Tim. 87. C. Lysid. p. 216. D. Hipp. Mai. p. 296. A sqq. Menon. p. 77. B. Legg. IX. p. 859 D. adeoque quibus causis et rationibus ea coniunctio nitatur, subtiliter disputatur Phileb. p. 64 sqq. Idem argumentum Socrates deinceps diligentius illustrat ex persona Diotimae. Itaque non miraberis ab Agathone concedi quod Socrates sumit, bonum et pulcrum inter se nihil differre atque unam eandemque habere vim et naturam.

ἂν δυναίμην ἀντιλέγειν, ἀλλ' οὕτως ἐχέτω, ὡς σὺ λέγεις. Οὐ μὲν οὖν τῇ ἀληθείᾳ, φάναι, ὧ φιλούμενε Ἀγάθων, δύνασαι ἀντιλέγειν· ἐπεὶ Σωκράτει γε οὐδὲν χαλεπὸν.

C. Οὐ μὲν οὖν] V. Οὐ μὲν οὖν, quod e Par. D. Ang. w. Vat. p. r. correxi praeunte Bekkero.

Οὐ μὲν οὖν τῇ ἀλ.] h. e. imo vero contra veritatem non potes disputare; nam contra Socratem quidem tibi facile est. Sic μὲν οὖν positum Gorg. p. 466. A. E. Euthydem. p. 304. E. al.

D. Μαντινικῆς Διοτίμας] Diotima — de cuius nominis genitivo v. Bekkeri Anecdof. III. p. 1201. — vocatur hic et p. 211. D. Μαντινική, quum proprie deberet Μαντιώτις: unde evenit, opinor, ut grammatici scriberent μαντικῆς. Nec tamen hoc praeter usum et consuetudinem factum est, siquidem nomina possessiva non raro pro nominibus gentilibus ponuntur, de quo loquendi genere v. Davis. ad Max. Tyr. p. 588. et Fischer. Animadv. ad Welleri Grammat. T. III. P. I. p. 299. conf. etiam Holstenium et Berkelium ad Stephanum Byzant. in Μαντινεία; Davisium ad Max. Tyr. Diss. XXIV. 4. p. 460. T. I. ed. Reisk. Wernsdorf. ad Himer. p. 357., qui ex scriptoribus aetatis posterioris receptam scripturam satis firmanunt. Vehementer autem dubitatum est, quaenam fuerit illa Diotima. Et multi quidem in ea fuerunt opinione, ut eam totam putarent a Platone ad praesentis disputationis usum fictam esse, ne Socrates ex sua ipsius persona disserere videretur, quae ab eius philosophandi ratione alieniora essent. Cuius sententiae suae argumentum attulerunt hoc, quod de muliere ista nulla ad nos perve-

nerit notitia, nisi quae aut ducta ex Platone sit aut a recentioribus Platonis profecta. Quod licet facile largiamur non nihil ponderis habere, tamen non videtur id efficere quod illi volunt. Nam primum quidem per se non est credibile Platonem, qui alibi homines, qui vere vixissent vel vixisse crederentur, ut Aspasiam et Epimenidem, ad causam similem adhibuit, in hac re persona usum esse mere commentitia. Imo verisimile est eum mulierem dudum inter Athenienses altioris sapientiae et sanctimoniae fama celebratam cum Socrate convenire iussisse, quantumvis largiendum sit Socratis sermonem cum ea institutum pariter esse praesentis disputationis gratia confictum, atque conficta est oratio, quae in Menexeno tribuitur Aspasiae. Deinde Plato ipse quod eam vocat Mantineensem, satis aperte prodidisse videtur, cogitasse se de illustri aliqua femina, quae non temere a se excogitata aut conficta esset, sed revera aliquando vixisset. Denique ne verum quidem est, quod vulgo dicitant, non aliam notitiam de Diotima extare nisi quae ab ipso Platone repetita sit. Nam supersunt sane praeter alia, quae memorat Davis. ad Maxim. Tyr. T. I. p. 459. duo antiquitatis testimonia, unde aliquatenus certe conicere liceat, quaenam Diotima fuerit, alterum Procli, alterum scholiastae Aristidis. Et Proclus quidem in Platonis Remp. p. 420. eam annumerat Pythagoreis; quo

Cap. XXII. Καὶ σὲ μὲν γε ἤδη εἶσα· τὸν δὲ λόγον τὸν περὶ τοῦ Ἔρωτος, ὃν ποτ' ἤκουσα γυναικὸς Μαντινικῆς Διοτίμας, ἢ ταῦτά τε σοφῆ ἦν καὶ

D. Μαντινικῆς Διοτίμας] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Ang. u. Vat. n. Flor. a. b. c. i. et marg. Par. EF. Vat. s. Vett. editt. μαντικῆς.

testimonio usi sunt Fabricius Bibl. Gr. Vol. II. p. 403. et Fr. Schlegel in libro: Griechen und Römer p. 253 sqq. Opp. univ. IV. p. 90 et 106. Scholiastes Aristidis autem apud Creuzerum Lectt. Plat. ad calcem Plotini de Pulcrit. p. 527. = p. 468. ed. Dindorf eam narrat fuisse sacerdotem Iovis Lycaei in Arcadia culti, de quo v. ad Remp. p. 565. D. Boeckh. in Min. p. 55 sqq. Creuzer. Symbol. T. II. p. 139. et 466 sq. Quas quidem narrationes Creuzerus in Annal. Vindob. Vol. 56. a. 1831. p. 149. ita conciliare inter se studuit, ut Diotimam et sacerdotem et Pythagoream fuisse ostendere conatus sit. Admonet enim nos Aristocleae vel Theocleae, quae quum esset sacerdos Delphica, tamen teste Porphyry. Vit. Pyth. §. 41 p. 41. ed. Kust. Diogen. Laert. VIII. 8, 21. Suida in Πυθαγόρας, cum ipso Pythagora necessitudine quadam fuerit coniuncta. Idem vir doctus etiam docuit his testimoniis non adversari, quod Aristides in oratione adversus Demosthenem ab Angelo Maio in Scriptor. Vet. Vatic. Collect. II. p. 30. publicata Diotimam vocat τὴν ἐκ Μυλίου. Verissime enim arbitratur I. Geelium Biblioth. Crit. Nov. Vol. IV. p. 93. corrigendum censuisse τὴν ἐκ Μυλίου atque in eam disputavisse sententiam, ut Diotimam a rhetore illo cum Aspasia permutatam esse credibile sit. Iam vero haec si vera sunt, cur Plato mulierem ad rem praesentem adhibuerit, non

difficile est ad coniciendum. Nam etsi minime accidisse credimus, quod Creuzerus suspicatur, ut Socrates olim cum ea revera sit conversatus et sublimiores quasdam de amore sententias ab ea acceperit, tamen eam ad ipsam rem accommodatissime nunc disserentem induci nobis plane persuasimus. Primum enim quum de coelestio amore institueretur disputatio, qui ultra vulgarem istam cupiditatem longissime evehitur, quid tandem potuit fingi aptius aut elegantius excogitari, quam quod Socrates sese simulat totam rem acceptam referre sacerdoti alicui sanctiori, quae, quemadmodum olim Athenas lustrationibus a peste liberaverit, ita etiam animum ipsius ab humilis cupiditatis cogitatione ad divini illius atque coelestis amoris notitiam traduxerit eoque modo veluti expiaverit? Deinde prudentissime Socrates ea tribuit Diotimae, mulieri vaticinae et fama sanctitatis apud Athenienses nobilitatae, quae ad interiorem quandam hominum cum diis atque rebus divinis conjunctionem pertinent, de quibus omnibus ita loquens inducitur, ut sacerdotem aliquam cum divino furore nobis de amore oracula fundentem audire videamur. Denique haud scio, an veri quid perviderit Astius De Vita et Scriptis Platon. p. 312. Diotimam existimans a Platone etiam ideo Socratis in amore magistratam factam esse, ut vulgares isti amoris praecones perstringerentur. Nempe isto modo hi nunc a femina edocen-

ἄλλα πολλά, καὶ Ἀθηναίοις ποτὲ θυσασμένοις πρὸ τοῦ λοιμοῦ δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου, ἣ δὴ καὶ ἐμὲ τὰ ἐρωτικά ἐδίδαξεν, — ὃν οὖν ἐκείνη ἔλεγε λόγον πειράσομαι ὑμῖν διελθεῖν ἐκ τῶν ὠμολογημένων ἐμοὶ καὶ Ἀγάθωνι, αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ, ὅπως ἂν δύνωμαι. δεῖ δὴ, ὦ Ἀγάθων, ὥσπερ σὺ διηγῆσω, **E** διελθεῖν αὐτὸν πρῶτον, τίς ἐστὶν ὁ Ἔρως καὶ ποῖός τις, ἔπειτα τὰ ἔργα αὐτοῦ. δοκεῖ οὖν μοι ῥᾶστον εἶναι οὕτω διελθεῖν, ὡς ποτέ μὲ ἡ ξένη ἀνακρίνουσα διήει. σχεδὸν γάρ τι καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὴν ἔτερα τοι-

αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic Coisl. ex corr. et Par. K. supra verum. Vulgo erat ἀπ' ἐμαυτοῦ, mea sponte, quod tuetur Hermannus, ἀπ' ἐμαυτοῦ falso dicens omnium librorum scripturam esse Correxist Bastius. Vat. A. Ang. w. ὑπ' ἐμαυτοῦ.

δεῖ δὴ ὦ Ἀγ.] δεῖ οὖν Par. DK. Vat. p. διελθὲ Bodl. et pr. Vat. A.

E. ὡς ποτέ με] Bekk. invitis libris plerisque dedit ὡς ποτ' ἐμὲ.

ἤλεγγε δὴ με] δὲ cum vett. editt. perperam tuentur Par. EF. Ambr. Vat. r. s. Flor. a. d. i. n.

tur, qui sit verus atque celestis amor. Atque his ita explicatis quid de tota caussa existimandum sit, vix cuiquam dubium poterit videri. Verisimillimum enim est Diotimam revera vixisse, colloquium autem eius cum Socrate per speciem veritatis esse confictum. Ceterum cum his nostris non poenitebit comparavisse, quae de eodem argumento disputarunt Heusdius Initt. Philosoph. Plat. Vol. I. p. 186 sqq. et Groen van Prinsterer Prosopograph. Platon. p. 125 sq. Ast. Platons Leben u. Schriften p. 313. C. Fr. Hermann. De magistris Socratis p. 16. et Geschichte u. System der Plat. Philos. I. p. 523. ann. 591. Creuzer ad Plotin. p. 527. et ex antiquioribus Fabricius Bibl. Gr. II. p. 403 sq.

Ἀθηναίοις ποτὲ θ. πρὸ τοῦ λοιμοῦ] Intelligitur sine dubio pestis illa, quae primis

annis belli Peloponnesiaci Athenas misere vastabat. v. Thucyd. II. c. XLVII sq.

ὃν οὖν ἐκελεῖν ἔλ.] Redorditur abruptum sermonis filum ita, ut quae illustrationis causa addidit, ea nunc paucis comprehendat, illata particula οὖν. Nam omitti poterant haec: ὃν οὖν ἐκελεῖν ἔλεγε λόγον. v. ad Apolog. Socrat. p. 29. C. p. 40. D. Prot. 341. B. Euthydem. 285. A. De Rep. II. 367. C. Lysid. 223. B.

αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ] ipse per me conabor, v. Schaeferi Melett. Critt. p. 21 sq. et p. 83. Hermann. ad Viger. p. 813. Vulgo ἀπ' ἐμαυτοῦ, quod est: mea sponte. Alcib. I. p. 114. B: αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ.

ὥσπερ σὺ διηγῆσω] h. e. quemadmodum tu praeivisti. P. 195. A: οὕτω δὴ τὸν Ἔρωτα ἡμᾶς καὶ δικαίον ἕλαιτέ-

αὐτα ἔλεγον, οἷάπερ νῦν πρὸς ἐμὲ Ἀγάθων, ὡς εἶη ὁ Ἔρως μέγας θεός, εἶη δὲ τῶν καλῶν. ἤλεγγε δὴ με τούτοις τοῖς λόγοις, οἷσπερ ἐγὼ τοῦτον, ὡς οὔτε καλὸς εἶη κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον οὔτε ἀγαθός. καὶ ἐγὼ, Πῶς λέγεις, ἔφη, ὦ Διοτίμα; αἰσχρὸς ἄρα ὁ Ἔρως ἐστὶ καὶ κακός; Καὶ ἦ, Οὐκ εὐφημήσεις; ἔφη ἦ οἶε, ὅ τι ἂν μὴ καλὸν ἦ, ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι αἰσχρὸν; Μάλιστα γε. Ἥ καὶ ἂν μὴ σοφόν, ἀμα- 202 θές; ἦ οὐκ ἦσθησαι, ὅτι ἐστὶ τι μεταξὺ σοφίας καὶ ἀμαθίας; Τί τοῦτο; Τὸ ὀρθὰ δοξάζειν καὶ ἀνευ-

ἦ οἶε] V. ἦ, recte adversantibus Coisl. Ven. E. Vind. I. 2. 7. Vat. r. et, sicut narrat Bastius, Vat. A. Dein εἶναι αἰσχρὸν codd. omnes praeter Ven. E. Flor. n. qui cum vett. editt. tuentur αἰσχρὸν εἶναι.

P. 202. Ἥ καὶ ἂν μὴ σοφόν, ἀμ.] Coniecerunt: ἦ δ' ἂν μὴ σοφόν, sed v. ann. Hic pro vulg. ἦ recte Coisl. Ven. E. Ambr. Vat. r. suppeditarunt ἦ.

Τὸ ὀρθὰ δοξάζειν] ὀρθοδοξάζειν Bodl. Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Flor. b. Vind. 7. ὀρθῶς δοξάζειν a pr. m. Ven. E. δοξάζειν ὀρθῶς Vind. 2.

σαι, πρῶτον αὐτόν, ἔπειτα τὰς δόσεις.

E. ἔτερα τοιαῦτα ἔλεγον] h. e. itidem talia dicebam. Phaedon. p. 58. D: καὶ τοὺς ἀκουσμένους γε τοιούτους ἑτέρους ἔχεις. De Rep. X. p. 601. A. ubi v. annot. — μέγας θεός, h. e. omnis generis virtutibus ornatus. Frustra Sydenhamus ἀγαθὸς θεός coniecit, Wolfio non improbante. Idem deinde lapsus est verba εἶη δὲ τῶν καλῶν sic explicans: εἶη δὲ ἐκ τῶν καλῶν. Imo καλῶν pendet ex Ἔρωτος, quod etiam hic positum est ut p. 196. D., ubi v. annot.

P. 202. Ἥ καὶ ἂν μὴ σοφόν] h. e. ἂν τι μὴ σοφόν. Nam τι e superiore δ' τι facile intelligas. Hommelius tamen deleta post σοφὸν interpunctio sibi videtur pleniorē audire orationem hanc: ἦ καὶ ἂν οἰοιο μὴ σοφὸν ἀμαθές; Sed vereor, ut idem alii sint audituri, qui linguae leges diligentius perpen-

derint.

Τὸ ὀρθὰ δοξάζειν —] Nam ἡ δόξα (die sinnliche Vorstellung) refertur ad res sensibus subiectas neque efficit veritatis cognitionem nomine suo dignam; ἐπιστήμη autem pertinet ad τὰ ὄντως ὄντα, h. e. ideas, quarum contemplatione nanciscimur sola scientiam veritatis. Quum autem δόξα pertineat ad res in sensus cadentes, et Platonis sententia neque omnis veritatis expertis sit neque habeat verae scientiae (ἐπιστήμης) firmitatem et constantiam — neque enim τῆς δόξης certam rationem reddere quisquam potest — apparet, cur ea μεταξὺ φρονήσεως καὶ ἀμαθίας interiecta esse dicatur. v. Theaetet. p. 190. A. sqq. Sophist. p. 263 sqq. Phileb. p. 37. A. sqq. De Rep. V. p. 477. A. sqq. VI. p. 506. C. sqq. Verba: καὶ ἀνευ — δοῦναι sic interpretor: vel sic, ut nesciamus reddere eius (rectae opinio-

τοῦ ἔχειν λόγον δοῦναι οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι οὔτε ἐπίστασθαι ἔστιν· ἄλογον γὰρ πρᾶγμα πῶς ἂν εἴη ἐπιστήμη; οὔτε ἀμαθία· τὸ γὰρ τοῦ ὄντος τυγχάνον πῶς ἂν εἴη ἀμαθία; ἔστι δὲ δήπου τοιοῦτον ἢ ὄρθῃ δόξα, μεταξὺ φρονήσεως καὶ ἀμαθίας. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. Μὴ τοίνυν ἀνάγκασε ὁ μὴ καλόν B ἔστιν αἰσχρὸν εἶναι, μηδὲ ὁ μὴ ἀγαθὸν κακόν. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ἐρωτα ἐπειδὴ αὐτὸς ὁμολογεῖς μὴ εἶναι ἀγαθὸν μηδὲ καλόν, μηδὲν τι μᾶλλον οἶου δεῖν αὐτὸν αἰσχρὸν καὶ κακόν εἶναι, ἀλλὰ τι μεταξὺ, ἔφη, τούτων. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, ὁμολογεῖται γε παρὰ πάντων μέγας θεὸς εἶναι. Τῶν μὴ εἰδόντων, ἔφη, πάντων λέγεις ἢ καὶ τῶν εἰδόντων; Συμπάντων μὲν οὖν. Καὶ ἡ γελάσασα, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, ὦ Σώ-

το γὰρ τοῦ ὄντος — εἴη ἀμαθία] Desunt haec in Par. DK. Vat. p. hand dubie ob ὁμοιοτέλειον. Pro πῶς ἂν εἴη, ut habent Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. et w. p. vulgo erat πῶς δ' ἂν εἴη. Dein ἀμαθίας καὶ φρονήσεως Par. EF. Ang. u. Vat. n. s. Flor. a. b. c. i.

B. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ἐρ.] δὴ Vind. 1.

C. εὐδαίμονα θεῶν εἶναι] θεῶν Bodl. Vat. A. Coisl. Par. DFK. Ang. u. w. Vat. n. p. et a pr. m. Ambr. Vat. r. Legebatur θεόν, quod fuit qui sic defenderet, ac si θεὸν ὄντα vel alio ordine τινὰ

nis) rationem. Fieri enim posse, ut quis rectam sequatur opinionem, nec tamen causas et rationes eius habeat perspectas, id vero Plato quum in aliis libris, tum in Menone certissime demonstravit.

ἄλογον γὰρ πρᾶγμα—] De repetita parenthesi v. Fritsch. Quaest. Luciani. p. 97 sqq.

τοῦ ὄντος τυγχάνον] Cave de ideis cogitaveris. Imo τὸ ὄν nunc intelligitur τὸ ἀληθές, ut Rep. I. p. 334. E. Xenoph. Anab. III. 2. 39. Nam qui ὄρθῃ δόξαζει, is opinione non fallitur attingitque verum. Deinde ne quis malit μεταξὺ τι ἀμαθίας, ut mox dicitur ἀλλὰ τι μεταξὺ τούτων, eodem modo infra p. 202. D: ἀλλὰ τί μὴν; μεταξὺ θνητοῦ

καὶ ἀθανάτου. Mox μὴ ἀνάγκασε est i. q. μὴ ἀναγκαῖον νομίζει, v. Heindorf. ad Euthyd. p. 432. C.

B. Τῶν μὴ εἰδόντων — λέγεις] h. e. πότερον λέγεις παρὰ πάντων τῶν μὴ εἰδόντων ὁμολογεῖσθαι ἢ καὶ τῶν εἰδόντων. Praepositio saepenumero ex alterius disputatoris verbis repetenda. Cratyl. p. 408. D: ἀπαλλαγῶμεν ἐκ τῶν θεῶν. Herm. τῶν γε τούτων, εἰ βούλει. Sophist. p. 243. D: περὶ τοῦ μεγίστου — πρώτων νῦν σκεπτέον. Theaet. τίνος δὴ λέγεις, ubi v. Heindorf. Gorg. p. 449. E. p. 450. A. Politic. p. 283. C. p. 295. B. p. 297. E. p. 304. E. al. Dein μὲν οὖν est imo, v. ad p. 201. C. et Criton. 44. B.

κρατες, ὁμολογοῖτο μέγας θεὸς εἶναι παρὰ τούτων, C οἱ φασιν αὐτὸν οὐδὲ θεὸν εἶναι; Τίνες οὗτοι; ἦν δ' ἐγώ. Εἰς μὲν, ἔφη, σύ, μία δ' ἐγώ. Κάγῳ εἶπον, Πῶς τοῦτο, ἔφη, λέγεις; Καὶ ἡ, Ραδίως, ἔφη. λέγε γάρ μοι, οὐ πάντας θεοὺς φῆς εὐδαίμονας εἶναι καὶ καλοὺς; ἢ τολμήσας ἂν τινα μὴ φάναι καλόν τε καὶ εὐδαίμονα θεῶν εἶναι; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Εὐδαίμονας δὲ δὴ λέγεις οὐ τοὺς τὰγαθὰ καὶ τὰ καλὰ κεκτημένους; Πάνυ γε. Ἀλλὰ μὴν Ἐρωτά γε D ὁμολόγηκας δι' ἐνδειαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν ἐπιθυμεῖν αὐτῶν τούτων, ὧν ἐνδείης ἔστιν. Ὁμολόγηκα γάρ. Πῶς δ' ἂν οὖν θεὸς εἴη ὁ γε τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἄμοιρος; Οὐδαμῶς, ὡς γ' ἔοικεν. Ὅρῃς οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ Ἐρωτα οὐ θεὸν νομίζεις;

θεὸν μὴ φάναι scriptum legeretur. v. Hermann. ad Sophocli. Aiac. v. 977.

οὐ τοὺς τὰγαθὰ καὶ τὰ καλὰ] Articulum τὰ inserui ante καλὰ e Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Ang. w. Possunt enim haec tanquam a se invicem disiuncta enumerari. Apud Stobaeum est ἀγαθὰ καὶ καλὰ. Vind. 1. et Flor. n. τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τὰγαθὰ.

D. Πῶς δ' ἂν οὖν] δ' om. Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ven. Z. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Pro ὁ γε τῶν Bodl. Vat. A. Ang. w. ὄγεγ' ὧν. Vind. 2. ὁ γε ὧν.

C. Ραδίως, ἔφη] h. e. ὀφείτως λέγω, h. e. sic, ut res facilem habeat explicationem. In proximis οὐ post λέγεις positum non debebat offendere viros doctos: intelligitur enim contrarium, ἀλλὰ τοὺς τᾶλλα.

D. Ὁμολόγηκα γάρ] Nam Socrates p. 201. E: σχεδὸν γάρ τε καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὴν ἕτερα τοιαῦτα ἔλεγον, οἷάπερ νῦν πρὸς ἐμὲ Ἀγάθων.

Ὅρῃς οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ —] h. e. siehst du nun etc. Sic Apolog. Socrat. p. 24. D: τὸν δὲ δὴ βελτίους ποιῶντα ἴθι εἰπέ καὶ μῆνυσον αὐτοῖς τίς ἐστιν. ὄρῃς, ὦ Μέλιτε, δεῖ σιγᾶς καὶ οὐκ ἔχεις εἰπεῖν; Menon.

p. 80. E: μινθάνω, οἷον βούλει λέγειν, ὦ Μένων· ὄρῃς τούτων ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις; Gorg. p. 475. E. Aristoph. Rann. 1136. Vesp. 392. Nubb. 662. 691. Pac. 330. Sophocli. Philoct. v. 860. ibiq. Brunek. Eurip. Orest. v. 581. ibique Porson. In his locis omnibus ὄρῃς ita praemittitur reliquis verbis, ut alterum rei praesentis statum et condicionem ipsum iam perspicere indicet non sine aliqua admirationis vel irrisionis significatione. Paullo alia ratio est eorum locorum, in quibus ὄρῃς mediae orationi interponitur ita, ut alterum tibi non posse non concedere significes, de qua re v. Heindorf. ad Protagor. p. 336. B.

Cap. XXIII. Τί οὖν ἄν, ἔφη, εἴη ὁ Ἔρωσ; θνητός; Ἡμιστά γε. Ἀλλὰ τί μήν; Ὡςπερ τὰ πρό-
 E τερα, ἔφη, μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Τί οὖν,
 ὦ Διοτίμα; Δαίμων μέγας, ὦ Σώκρατες· καὶ γὰρ
 πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξὺ ἐστὶ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ.
 Τίνα, ἦν δ' ἐγώ, δύναμιν ἔχον; Ἐρμηνεῦον καὶ διά-
 πορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις
 τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας,
 τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν.
 ἐν μέσῳ δὲ ὄν ἀμφοτέρων ξυμπληροῖ, ὥστε τὸ πᾶν
 αὐτὸ αὐτῷ ξυνδεδέσθαι. διὰ τούτου καὶ ἡ μαντικὴ
 πᾶσα χωρεῖ καὶ ἡ τῶν ἱερέων τέχνη τῶν τε περὶ τὰς

Ἡμιστά γε. Ὡςπερ τὰ πρότερα, [ἐφη] ἔφη Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind.
 2. Par. K. Vat. p.

καὶ τὴν μαντικὴν] μαγγανίαν coni. Geelius apud Kapeyne
 van de Capello Obs. in Xenophon. Hieron. p. 33 sq.

E. ξυμπληροῖ, ὥστε τὸ πᾶν —] Orellius I. c. p. 331.

Τί οὖν ἄν, ἔφη, εἴη ὁ
 Ἔρωσ;] De hac collocatione ἄν
 particulae v. Reip. p. 327. C:
 οἷε ἄν τινὰ σε, ἔφη, ἀφείναι.
 Ibid. p. 333. A: ὑποδημάτων ἄν,
 σῆμαι, φάτης. conf. etiam ad Cri-
 ton. p. 52. D. et ad Phaedon. p.
 87. A.

E. καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαι-
 μόνιον] Doctrinam de daemo-
 nibus Plato quum aliis locis at-
 tigit, tum Politic. p. 271. p. 539.
 et Epinom. p. 984 sqq. = 510. ed.
 Ast. Quae hoc loco traduntur,
 ea multi scriptores posteriorum
 temporum respexerunt, veluti
 Plutarch. de Isid. p. 361. B. C.
 p. 480. ed. Wyttenb. Aristi-
 des Oratt. II. p. 106. ed. Iebb.
 Maxim. Tyr. XIV. 8. p. 266.
 Lactant. Instit. II. 14. Minu-
 cius Fel. Octav. XXVI. 11. et
 alii, quos nominarunt Astius
 ad h. l. Wyttenbach. ad Eua-
 nap. p. 110 sq. et Creuzerus
 Mytholog. T. III. p. 67. ad Pro-
 clum in Alcibiad. I. c. 11. Pro-
 clus in Parmenid. ap. Bent-
 lei. Epist. ad Millium p. 455.
 ed. Lips. haec omnia e doctrina

Orphicorum repetita esse narrat.
 Quae quidem sententia quum
 confirmetur quodammodo eo,
 quod carminis Orphici fragmen-
 tum ap. Clem. Alexandr. Strom.
 V. p. 724 fere eadem continet,
 quae Diotima hoc loco Socra-
 tem docuisse narratur; eo mi-
 nus de huius narrationis veritate
 dubitamus, quo certius explora-
 tum habemus Platonem non ra-
 ro ad Orphicorum doctrinam re-
 spexisse. Idem de hac causa
 visum est Creuzero l. c.

θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώ-
 πων] Non dixit παρ' ἀνθρώ-
 πους et παρὰ θεοῖς; nam alte-
 ram constructionem requirebat
 verbum διαπορθμεῦον. v. Apolog.
 Socr. p. 32. B. Phaedon. p. 76.
 D. ibique annot.

ξυμπληροῖ, ὥστε τὸ
 πᾶν —] In his ξυμπληροῖ abso-
 lute positum est, er füllt aus,
 i. e. bildet die Ausfüllung.
 Quocirca nil egit qui scriben-
 dum censuit: ξυμπληροῖ τὸ πᾶν,
 ὥστε αὐτὸ αὐτῷ ξυνδεδέσθαι:
 magis etiam a vero aberravit

θυσίας καὶ τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἐπαρὰς καὶ τὴν μαν- 203
 τειαν πᾶσαν καὶ γοητείαν. θεὸς δὲ ἀνθρώπων οὐ μί-
 γνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσα ἐστὶν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ
 διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐργηγοροὶ καὶ
 καθεύδουσι. καὶ ὁ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα σοφὸς δαι-
 μόνιος ἀνὴρ, ὁ δὲ ἄλλο τι σοφὸς ὢν ἢ περὶ τέχνας
 ἢ χειρουργίας τινὰς βάναισος. οὗτοι δὲ οἱ δαίμονες
 πολλοὶ καὶ παντοδαποὶ εἰσιν, εἰς δὲ τούτων ἐστὶ καὶ
 ὁ Ἔρωσ. Πατὴρ δὲ, ἦν δ' ἐγώ, τίνος ἐστὶ καὶ μη-
 τρός; Μακρότερον μὲν, ἔφη, διηγῆσασθαι· ὅμως δὲ B
 σοι ἐρῶ. ὅτε γὰρ ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη, εἰστιῶντο οἱ
 θεοί, οἱ τε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Μητιδος υἱὸς Πόρος.

coni. ξυμπληροῖ το πᾶν, ὥστε αὐτὸ αὐτῷ ξυνδεδέσθαι.

P. 203. ἢ περὶ τέχνας] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. Z. Vind.
 1. 2. 7. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Flor. a. b. c. i. n. Lege-
 batur ἢ περὶ τὰς τέχνας. Mox Coisl. καὶ μητρός τίνος ἐστὶν;

B. εἰστιῶντο οἱ θεοί] ἡστιῶντο Bodl. Vat. A.

qui ante ξυμπληροῖ inseri voluit
 nuperrime τὰ ὅλα. Videlicet viri
 optimi nimis anxie Ficini vestigia
 presserunt, qui haec ita
 reddidit: In amborum me-
 dio constituta totum com-
 plet, ut universum secum
 ipso tali vinculo conne-
 ctatur. — τὸ πᾶν, univer-
 sa rerum natura, h. e. dii
 et homines. De re ipsa v.
 Creuzer. Dionys. I. p. 73 sqq.

P. 203. θεὸς δὲ ἀνθρώ-
 πῳ οὐ μίγνυται] Sunt enim
 daemones inter deos atque ho-
 mines medii. — καὶ ἐργηγο-
 ροὶ καὶ καθεύδουσι. In-
 geniosa est coniectura Heus-
 dii, qui Specim. Crit. p. 65. le-
 gendum censet: ἢ διάλεκτος θε-
 οῖς πρὸς ἀνθρώπους καὶ ἀνθρώ-
 πους πρὸς θεοῦς, καὶ ἐργηγοροὶ
 καὶ καθεύδουσι. Quod legisse
 aut certe optasse etiam Pro-
 clus videtur Commentar. in Parmen.
 T. IV. p. 60. ed. Cousin.
 Quanquam defendi potest le-
 ctio vulgata ita, ut verborum
 constructionem dicamus confor-
 matam esse potius ad sententiam

ipsam, quam ad grammaticam
 subtilitatem ac diligentiam. Quum
 enim dicatur ὁμιλεῖν τινι et δια-
 λέκεσθαι τινι, etiam ὁμιλία et
 διάλεκτος τινι recte dici potuit.
 Et quum antea non dixisset:
 πᾶσα ἐστὶ θεοῖς ἢ ὁμιλία καὶ ἢ
 διάλεκτος ἀνθρώποις, sed per-
 spicuitatis causa usus esset prae-
 positione πρὸς addito casu ac-
 cusativo, nunc ad legitimam
 constructionem revertens, ne-
 glecta grammatica diligentia, da-
 tivum post accusativum recte
 inferre potuit. Ceterum διάλε-
 κτος, colloquium, etiam Theaet.
 p. 146. B. De Rep. V. p. 454. A.
 ita dicitur.

B. ὅτε γὰρ ἐγένετο —]
 Multos haec fabula iam antiqua
 aetate nacta est interpretes. Lau-
 dant Plutarch. de Isid. et
 Osir. p. 374. Csqq. Maxim. Tyr.
 X. 4. p. 107. Themist. Orat.
 XIII. p. 162. B. C. Origen. c.
 Cels. IV. p. 532. Euseb. Praep.
 Ev. XII. 11. Plotin. Enn. III.
 lib. 5. p. 160. p. 293. A. p. 295. C.
 p. 296. F. p. 298. B sqq. p. 317. B.
 Porphy. ap. Stob. Eclog. T.

ἐπειδὴ δὲ εἰδείνησαν, προσαιτήσουσα, οἷον δὴ εὐ-
χίας οὔσης, ἀφίκετο ἡ Πενία καὶ ἦν περὶ τὰς θύ-
ρας. ὁ οὖν Πόρος μεθύσθεις τοῦ νέκταρος, οἶνος
γὰρ οὐπω ἦν, εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βε-

προσαιτήσουσα] Bodl. Vat. A. Ang. w. προσαιτῆς οὔσα,
quod commemoramus, ut appareat, quam amice saepe hi codices
vel in apertis erroribus consentiant.

II. p. 826. Damascium περὶ ἀρ-
χῶν p. 302. ed. Kopp. Qui quem-
admodum non uno modo de hac
narratione statuunt, ita ne ii
quidem, qui recentioribus tem-
poribus eam illustrare conati
sunt, inter se consentiunt. Vid.
praeter alios, quos laudavit
Astius, Sydenhamus apud
Wolffium p. 75 sqq., quibus ad-
dantur Mendelssohn. Oper.
philos. T. I. p. 148. Schelling-
Brunon. p. 188 sq. Astius ad
h. l. Albertus Iahnus, Ber-
nas Helvetius, Dissertat. Plato-
nica, qua tum de caussa et na-
tura mythorum Platoniorum di-
sputatur, tum mythus de Am-
oris ortu, sorte et indole in Con-
vivio narratus explicatur. Ber-
nae 1839. 8. Gust. Schwan-
nitz. Observat. in Platonis Con-
viv. Isenaci, 1842. 4. Sommer.
Ien. Lit. Zeit. a. 1844. N. 249.
et 250. Qui omnes in diversas
partes disputaverunt. Nos vero
nondum poenitet eorum, quae
ante hos viginti ferme annos
de re maxime controversa ad
h. l. commentati sumus, quae
quidem etiam nunc repetere tanto
magis lubet, quod ea non sine
laetitia animadvertimus etiam
Ed. Zelleri in libro: Die
Philosophie der Griechen,
Vol. II. p. 167 sqq. eximie pro-
bata esse. Sunt autem haec.
Primum quidem apparet hanc
fabulam eo consilio esse inser-
tam, ut clarius intelligeretur
quod antea dixerat Diotima,
Amorem medium esse inter de-
os atque homines ideoque in

numero daemonum haberi oportere. Quocirca ut pateret, qui
factum esset, ut natura eius in-
ter perfectam et imperfectam
medium quasi locum teneret,
philosophus eum filium esse ius-
sit Pori et Peniae, Consi et
Paupertatis. Qua quidem fictio-
ne quid significetur, partim ex
eo intelligitur, quod Porus Me-
tidis filius vocatur, partim exinde,
quod Penia vocatur οὐ σοφῆ καὶ
ἀπορῆς. Etenim Porus Amoris
pater esse dicitur, quia hic in-
satiabili quodam pulcioris sa-
pientiorisque vitae tenetur desi-
derio adeoque omnia tentat et
experitur, quo ad pulcri et boni
possessionem perveniat (v. infra
D. ubi πόριμος, consilii potens,
vocatur): Penia autem eiusdem
mater est, quia quod cupit ac
desiderat, id ipse non possidet
adeoque multos ideo perfert la-
bores atque aerumnas: carere
enim dicebatur antea pulcro ac
bono, ut quod perpetuo secta-
retur. Quae quum ita sint, tan-
tum abest, ut cogitari possit de
placitis Orphicis atque mysticis,
ut, nisi forte consulto caecitate
cupias, manifestum esse debeat,
Porum fingi numen aliquod di-
vinum, verae pulcritudinis, bo-
nitatis, sapientiae, cuius desi-
derio perpetuo Amor tenetur,
capax illud atque particeps:
ideoque Metidis filium appellari:
Peniam autem informari mulie-
rem, coelestibus illis pulcritu-
dinis, bonitatis, sapientiaeque
bonis prorsus destitutam ideo-
que inopem. Quum igitur Amor

βαρημένος ἦν δὲν. ἢ οὖν Πενία, ἐπιβουλεύουσα διὰ
τὴν αὐτῆς ἀπορίαν παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πό-
ρου, κατακλίνεται τε παρ' αὐτῶ καὶ ἐκύθησεν τὸν Ἔρωτα. C
διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων

βεβαρημένος ἦν δὲν] V. εὔδεν, quod auctoritate Bodl. Vat.
A. Vind. 2. Vind. D.K. Ang. w. Vat. p. mutatum.

natus sit parentibus indole ac
natura tam diversis, mirum pro-
fecto non est, quod neque ad
patris virtutes potuit plane per-
venire, neque ad matris imbeci-
llitatem et infirmitatem pro-
sus delapsus est, remanente ali-
qua particula virtutum parentis,
hoc est pulcri atque boni desi-
derio inextincto. Quemadmo-
dum vero haec facillimam habent
explicationem, ubi ex ipso
scriptore petieris eorum illustra-
tionem, ita nec reliqua ullā la-
borant obscuritate. Nam quod
Amor natus esse dicitur Veneris
die natali, id non alia de causa
fieri arbitramur, quam ut appa-
reat, cur ille, Veneris comes
perpetuus, nil sectetur nisi quod
pulcrum sit. Id quod satis de-
clarant verba: διὸ καὶ τῆς Ἀφρο-
δίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέ-
γονεν ὁ Ἔρωτας, γεννηθεὶς ἐν τοῖς
ἐκείνης γενεθλίοις, καὶ ἅμα φύ-
σει ἑραστῆς ὧν περὶ τὸ καλόν,
καὶ τῆς Ἀφροδίτης καλῆς οὔσης.
Neque etiam quae de hortis Iovis,
de quibus v. Schneider
Anmerkungen zum Anacreon p.
214., narrantur, solius ornatus
gratia adiecta sunt, sed prope-
modum necessario commemorari
debuerunt. Quum enim Pori at-
que Peniae natura et ingenium
tantopere discrepent, per se pa-
rum verisimile videri debuit il-
lum cum hac potuisse habere
consuetudinem. Itaque quo nar-
ratio maiorem nancisceretur ve-
risimilitudinem, poeta philoso-
phus Porum finxit in convivio
illo in Veneris honorem instituto

ebrium factum se solum in hor-
tum Iovis contulisse, ibi vero
Peniam, quae ei struxisset in-
sidias, sine arbitris convenisse.
Vides, quam necessaria sit haec
fabulae particula: ut profecto
miranda sit operosa industria
eorum, qui de istis Iovis hortu-
lis splendida quaedam commentū
sunt mendacia. Sed satis haec
sunt de fabulae argumento at-
que fine. Restat, ut aliquid
admonendum sit de sensu uni-
versae narrationi subiecto. Ap-
paret autem, opinor, ex iis,
quae dicta sunt, Platonem hoc
mytho voluisse amoris naturam
declarare dilucidius et quasi
imagine aliqua illustrare. Quum
enim intellexisset amorem, hoc
est pulcri et boni studium, con-
fineri insatiabili quadam cupidi-
tate rerum maxime expetenda-
rum; verissime duplicem cuius-
que amantis esse vidit statum,
alterum indigentiae, quatenus
studio illi pulcri atque boni non-
dum satisfactum esset, alterum
divini cuiusdam ardoris atque
studii, quo correptus animus
ferretur atque raperetur ad ea,
quae bona atque pulcra esse vi-
disset quibusque potiri summo
studio conaretur. Hanc igitur
amoris naturam egregie sane vi-
detur illa narratione illustrasse.
Ceterum eandem versibus Lati-
nis celebravit Dan. Heinsius
in Monobiblo. Eleg. IX.

ἐπιβουλεύουσα—ποιήσα-
σθαι] Ἐπιβουλεύειν cum infi-
nitivo iunctum est insidiose

γένονεν ὁ Ἔρως, γεννηθεὶς ἐν τοῖς ἐκείνης γενεθλίοις καὶ ἅμα φύσει ἐραστής ὢν περὶ τὸ καλόν, καὶ τῆς Ἀφροδίτης καλῆς οὐσης. ἄτε οὖν Πόρον καὶ Πενίαις υἱὸς ὢν ὁ Ἔρως ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε. πρῶτον μὲν πένης εἶ ἐστι, καὶ πολλοῦ δεῖ ἀπαλὸς τε καὶ καλός, οἷον οἱ πολλοὶ οἴονται, ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀύχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαιπετῆς αἰεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαί-

C. ἀνυπόδητος] Ambr. Vat. r. tantum non ubique aiei. Mox ἀνυπόδητος Ven. E. Vind. 2.

D. ὑπαίθριος κοιμώμενος] Perperam vet. editt. ὑπαίθριος, quod ex Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. D.K. Ang. w. Vat. p. r. Flor. n. edit. Bas. 2. et Origene c. Celsum IV. 39. p. 352. T. I. ed. Par. emendatum.

studere, v. ad Protagor. p. 343. C.

C. καὶ ἅμα φύσει ἐρ. ὄν] ac simul natura sua pulcri amans, quum etiam Venus pulcra sit. — Verbis οἷον οἱ πολλοὶ οἴονται tangitur Agathonis iudicium p. 195. D. E. expromptum.

ἀλλὰ σκληρὸς —] Egregio artificio Amor ita describitur, ut tota descriptio ad amantium rationes attemperata sit. Isti enim quid non perferunt, quas aerumnas non subeunt, quos labores non exantlare solent, dummodo voti sui compotes fiant? et contra quid iidem non audent, quid non machinantur, quas artes atque dolos non excogitant ac tentant, ut optatis suis potiantur? Nimirum haec omnia, quae festivissime exornata sunt, denique non aliorum pertinent nisi eo, ut significetur magnitudo et vehementia cupiditatis illius nativae, qua hominum animi usque ad pulcrum feruntur atque abripiuntur. Ceterum prudentissime Plato iam supra p. 183. A sqq. Pausaniam induxit hos amantium labores et aerumnas ad ipsius vitae veritatem describentem.

D. ἐπὶ θύραις — κοιμώμενος] Themistius p. 162. D: θυραίων ἐπὶ θύραις. Plotin. p. 295. E. et 668. A: αὐτός ἐστιν ὁ θυραίων Ἔρως v. Iacobs. ad Anthol. Gr. XI. p. 154. Cogitandum de θυραύλαις, quae p. 183. A. vocantur κοιμήσεις ἐπὶ θύραις, v. Kuster. ad Aristoph. Ecclesiaz. v. 956. Ruhnk. ad Tim. p. 144 sq. — καὶ ἔτης, i. e. θρασύς, audax. Protag. p. 349. E: ποτερον τοὺς ἀνδρείους θαρσάλτους λέγεις, ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἔτας γε, ἔφη, ἔφ' ἂ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἵναί. Aristoph. Nubb. 443: τοῖς δ' ἀνθρώποις εἶναι δόξω θρασύς, εὐγλωττός, τολμηρός, ἔτης, ubi v. schol. Plura dabit Iacobs Lectt. Stob. p. 12. De proximis conf. Dio Chrysostom. Or. I. p. 44: ὡς ἡ τοῦ βασιλέως διάνοια σύντονος οὐσα καὶ θυμοειδής. Olympiodor. in Alcibiad. I. p. 14 ed. Creuz. πᾶς γὰρ ἔρως σύντομος ἐστι μανία. Loquutione μηχανὰς πλέκειν, dolos, fraudes nectere, utitur etiam Aristoph. Nubb. 1128: δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Ἀγύπτιοι. Aelian. H. A. III. 30: σοφώτατος ὁ κόκκυς καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δευ-

θριος κοιμώμενος, τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων αἰεὶ ἐνδεία ξυνοικος. κατὰ δὲ αὐτὸν τὸν πατέρα ἐπιβουλὸς ἐστι τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς, ἀνδρείος ὢν καὶ ἔτης καὶ σύντονος, θηρευτῆς δεινός, αἰεὶ τινὰς πλέκων μηχανὰς, καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητής, καὶ πόριμος, φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου, δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής· καὶ οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν οὔτε ὡς θνητός, ἀλλὰ τοτὲ μὲν τῆς αὐτῆς E

τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς] V. τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς καλοῖς. Ordinem invertimus auctoritate Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. D.K. Ambr. Ang. w. Vat. p. r. Flor. n. Et sic Ald. et Bas. I. scriptum habent. Ita autem vulgo dici solitum esse neminem praeteribit, qui meminerit καλοκαγαθίας. Mox δεινός post θηρευτῆς em. Par. D.K. Vat. p.

νότατος. — Πόριμος interprete Suida est ὁ ἀνωῖν ἢ ἐπίνοιαν ἔχων, i. e. δεινός ἐν τοῖς ἀπόροις πόρον τινὰ ἐξευρίειν. Apte Wolf comparat Aristoph. Rann. 1429., ubi Alcibiades vocatur πόριμος αὐτῶ, τῆ πόλει δ' ἀμήχανος. De re ipsa conf. Euripid. Hippolyto priore ap. Stob. LXIII. p. 245. Grot. 370. Gesn. ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον, Ἐν τοῖς ἀμηχανοῖσιν εὐπορώτατον Ἔρωτα, quae iuxta cum aliis similibus memoravit Blomfield ad Aeschyl. Prom. vers. 59. — De proximis dudum observavit Ruhnken. ad Tim. p. 73: γόης, φαρμακεὺς et σοφιστής apud Platonem saepissime iunctim commemorari, de qua re monuit etiam Wyttenb. ad Eunap. p. 173. Sophista vocatur Amor etiam ab Araspa apud Xenoph. Cyrop. VI. 1, 41: νῦν τοῦτο πεφιλοσόφημα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος. Posterioris aetatis scriptores hunc lusum imitantes memorat Villosion. ad Longum p. 273 sq. et Iacobs. ad Achill. Tat. p. 449. Ceterum Plotinus p. 297. C. hunc locum repariciens: καὶ τὸ εὐμήχανον αὐτῶ (Ἔρωτι) διὰ τὴν ἐνδειαν. Nimi-

rum inopiam artium magistram esse pervulgata fuit apud veteres sententia, v. Archytas ap. Stob. Serm. XCIII. et quae attulit Wesseling. ad Diodor. I. 8. Itaque Creuzerus Annal. Vindobb. I. c. p. 154. Platonis locum vitiatum esse suspicatur, ut in quo inter virtutes a patre acceptas referatur, quod in virtutibus maternis fuerit numerandum. In quo vir illustris me quidem non habet consentientem. Nam videtur Plotinus Platonis verba, quae de nectendis fraudibus ac dolis intelligenda sunt, in alium sensum detorsisse, ideoque de suo δι' ἐνδειαν addidisse. Tuetur scripturam librorum Themistius Orat. XIII. p. 162. D.

E. ἀλλὰ τοτὲ μὲν τ. αὐτ. ἢ.] Egregie his verbis amoris naturam describi nemo est quin videat. Notandus vero etiam est usus verborum εὐπορεῖν et πορῆσθαι, quibus quae de Poro dicta sunt, prorsus confirmantur. Ceterum conf. Max. Tyr. XXIV. p. 297: θάλλει μὲν ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν, ubi v. Davis. p. 592. Errat Hommelius εἴταν ἀπορήσῃ scribendum ratus.

ἡμέρας θάλλει τε καὶ ζῆ, ὅταν εὐπορήσῃ, τότε δὲ ἀποθνήσκει, πάλιν δὲ ἀναβιώσκειται διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν. τὸ δὲ ποριζόμενον αἰεὶ ὑπεκρεῖ, ὥστε οὔτε ἀπορεῖ Ἐρως ποτὲ οὔτε πλουτεῖ. σοφίας τε αὖ καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἔστιν. ἔχει γὰρ ὧδε. Θεῶν οὐδείς
 204 φιλοσοφεῖ, οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι· ἔστι γάρ· οὐδ' εἰ τις ἄλλος σοφός, οὐ φιλοσοφεῖ. οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθεῖς φιλοσοφοῦσιν, οὐδ' ἐπιθυμοῦσι σοφοὶ γενέσθαι· αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χαλεπὸν ἀμαθία, τὸ μὴ ὄντα καλὸν καγαθὸν μηδὲ φρόνιμον δοκεῖν αὐτῷ εἶναι ἰκανόν. οὐκ οὖν ἐπιθυμεῖ ὁ μὴ οἰόμενος ἐνδεής εἶναι οὐδ' ἂν μὴ οἴηται ἐπιδεισάσθαι. Τίνες οὖν, ἔφη, ἐγώ, ὦ Διοτίμα, οἱ φιλοσοφοῦντες, εἰ μήτε οἱ σοφοὶ
 B μήτε οἱ ἀμαθεῖς; Αἴηλον δὴ, ἔφη, τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί, ὅτι οἱ μεταξὺ τούτων ἀμφοτέρων, ὧν αὖ καὶ

E. θάλλει τε καὶ ζῆ] τε Bekkerus abiecit cum Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Ceteri cum Bodl. tuentur. Servandum censet etiam Voegelinius.

σοφίας τε αὖ] αὖ om. Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Dubitamus, quo iure. Nam discerni haec a superioribus et novum ordiri orationis membrum sequentia arguunt. Aliter tamen Hermanno visum.

P. 204. δοκεῖν αὐτῷ εἶναι] αὐτό Bodl. Vat. A. Ven. E. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Flor. n. αὐτῷ Flor. a. b. c. i. Astius locum refingebat sic: αὐτὸ γὰρ τοῦτο χαλεπὸν ἀμαθία, τὸν μὴ ὄντα καλὸν καγαθὸν μ. φ. δοκεῖν αὐτὸ ἰκανόν. Hommelius χαλεπὸν eliminandum censet.

Θεῶν οὐδείς φιλ.] Sic etiam Lysid. p. 218. A. Recentiores Platonici quantopere eandem sententiam celebraverint, discas ex iis, quae annotarunt Astius ad h. l. Creuzer. in Lectt. ad Plotin. p. 528. et in Studiis VI. p. 131.

P. 204. αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χ.] Haec ne cui in posterum sollicitanda videantur, αὐτὸ τοῦτο absolute positum est, ut idem sit quod δὲ αὐτὸ τοῦτο, quae autem sequuntur: τὸ μὴ ὄντα — ἰκανόν, ea per appositionem, quam vocant grammaticā, addita sunt. De prono-

mine in accusativo absolute posito v. Prot. p. 310. E. Lambert. Bos. Ellips. p. 676. ed. Schaeff. et Matth. §. 467. 14.

B. ὃν δὲ σὺ φήθης —] Haec verba, quoniam ὃν vi sua plurimum pollet, sic explicare licebit: Quae autem ad eum, quem opinatus es esse Amorem attinet, h. e. quod autem Amorem hunc esse credidisti. Quod quorsum referatur, verbis proximis demum declaratur, conf. Matth. Gr. §. 480. 3.

C. τὸ τῷ ὄντι καλὸν καὶ ἀβρόν] Quum non de Amore,

ὁ Ἐρως. ἔστι γὰρ δὴ τῶν καλλίστων ἡ σοφία, Ἐρως δ' ἔστιν ἔρως περὶ τὸ καλόν, ὥστε ἀναγκαῖον Ἐρωτα φιλόσοφον εἶναι, φιλόσοφον δὲ ὄντα μεταξὺ εἶναι σοφοῦ καὶ ἀμαθοῦς. αἰτία δὲ αὐτῷ καὶ τούτων ἡ γένεσις· πατρὸς μὲν γὰρ σοφοῦ ἔστι καὶ εὐπόρου, μητρὸς δὲ οὐ σοφῆς καὶ ἀπόρου. ἡ μὲν οὖν φύσις τοῦ δαίμονος, ὃ φίλε Σώκρατες, αὐτῆ· ὃν δὲ σὺ φήθης Ἐρωτα εἶναι, θαναστον οὐδὲν ἔπαθες. φήθης δέ, C ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τεκμαιρομένη ἐξ ὧν σὺ λέγεις, τὸ ἐρωμένον Ἐρωτα εἶναι, οὐ τὸ ἐρῶν. διὰ ταῦτά σοι, οἶμαι, πάγκαλος ἐφαίνετο ὁ Ἐρως. καὶ γὰρ ἔστι τὸ ἐραστον τὸ τῷ ὄντι καλὸν καὶ ἀβρόν καὶ τέλειον καὶ μακαριστόν· τὸ δὲ γε ἐρῶν ἄλλην ἰδέαν τῷ αὐτῷ ἔχον, οἷαν ἐγὼ διήλθον.

Cap. XXIV. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Εἶεν δὴ, ὦ ξένη·

B. Αἴηλον δὴ, ἔφη, τ.] Pro δὴ Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. habent δτι, errore manifesto. Nec vero cum Herm. δὴ abieciam, quod non temere scriptum perhiberi, vel illud arguit, quod Bodl. eiusque socii illius loco δτι scriptum habent. Nempe inde certe intelligitur, locum inter Αἴηλον et ἔφη in vetustissimis libris non fuisse vacuum. Ceterum δὴ eleganter positum.

ὃν αὖ καὶ ὁ Ἐρως] Pro ἂν Bekkerus recte e Ven. E. Vind. 2. αὖ dedit, quod equidem non video cur Rückerto displicuerit, qui ἂν errore ex praecedenti ὃν natum esse suspicatur.

σοφοῦ ἔστι καὶ εὐπόρου] ἔστι om. Vat. A. Ang. w. Vat. n. C. ἐξ ὧν σὺ λέγεις] Vett. editt. ἐξ ὧν λέγεις σὺ, quod soli Par. EF. Vat. s. Flor. c. tenent. Mox Bodl. ἀβρόν.

qui proprie dicitur, nunc sermo sit, sed Diotima illud potius significet, quod quia per se pulcrum bonumque censetur, studio nostro dignum sit, mirum sane accidere alicui potest istud ἀβρόν, quod ipse olim in ἀγαθόν commutandum putabam. Sed recte ab Rückerto et Hommelio est observatum ἀβρόν hunc Socratis Amorem, hoc est pulcrum, ideo appellari, quia ipse antea p. 201. E. dixit se eandem fere de Amore statuisset quae Agathonem. Is vero in teneritate ac mollitie numinis celebranda multus fuerat. Ita-

que nunc eo rectius istud ἀβρόν infertur, quod haec omnino contra Agathonem valent, qui eas Amori suo virtutes tribuisset, quae non in amorem, sed in amatum convenirent. — ἄλλην ἰδέαν τ. ἔχον, sc. ἔστι, aliam refert speciem, i. e. aliam habet vim et naturam), eamque talem, qualem ego exhibui.

Cap. XXIV. Εἶεν δὴ, ὦ ξένη· τ.] Sic infra p. 213. E: εἶεν δὴ, ἄνδρες· δοκεῖτε γὰρ μοι νῆφειν, οὐκ ἐπιτρεπτόν οὖν ὑμῖν, ἀλλὰ ποτέον. Phaedon. p. 117. A., ubi v. annot.

καλῶς γὰρ λέγεις· τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρως τίνα χρείαν
ἔχει τοῖς ἀνθρώποις; Τοῦτο δὴ μετὰ ταῦτ', ἔφη,
D ὦ Σώκρατες, πειράσομαι σε διδάξαι. ἔστι μὲν γὰρ
δὴ τοιοῦτος καὶ οὕτω γεγωνὸς ὁ Ἔρως, ἔστι δὲ τῶν
καλῶν, ὡς σὺ φῆς. εἰ δὲ τις ἡμᾶς ἔροιτο, Τί τῶν
καλῶν ἔστιν ὁ Ἔρως, ὦ Σώκρατες τε καὶ Διοτίμα;
ὦδε δὲ σαφέστερον ἐρῶ, Ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν τί ἐρᾷ;
— Καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι Γενέσθαι αὐτῷ. Ἄλλ' ἔτι
ποθεῖ, ἔφη, ἢ ἀποκρίσεις ἐρώτησιν τοιάνδε, Τί ἔσται
ἐκείνῳ, ᾧ ἂν γένηται τὰ καλά; Οὐ πάντῃ ἔφην ἔτι
ἔχειν ἐγὼ πρὸς ταύτην τὴν ἐρώτησιν προχειρῶς ἀπο-
E κρινασθαι. Ἄλλ', ἔφη, ὥσπερ ἂν εἴ τις μεταβαλὼν
ἀντὶ τοῦ καλοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος πυνθάνοιτο,
Φέρε, ὦ Σώκρατες, ἐρᾷ ὁ ἐρῶν τῶν ἀγαθῶν· τί
ἐρᾷ; Γενέσθαι, ἦν δ' ἐγὼ, αὐτῷ. Καὶ τί ἔσται ἐκεί-
νῳ, ᾧ ἂν γένηται τὰγαθὰ; Τοῦτ' εὐπορώτερον, ἦν

D. ὦδε δὲ σαφέστερον ἐρῶ] Pro ἐρῶ Vat. A. Vind. 1. 7. Par. K. Ambr. Ang. n. w. Vat. n. p. r. Flor. a. b. c. i. n. ἐρᾷ.

Ἄλλ' ἔτι ποθεῖ] Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w. ἀλλ' ἐπιποθεῖ, ut ediderunt Turicenss. et Herm. Fortasse scribendum: ἀλλ' ἔτι ἐπιποθεῖ. in quam suspicionem etiam Rückert. incidit. Protag. p. 329. D: τοῦτ' ἔστιν, ὃ ἔτι ἐπιποθεῖ. Certe quidem ἔτι non est abiiciendum, v. ad Remp. IX. p. 571. A. Plotin. de Pulcr. p. 54. B: ἀλλ' ἔτι ποθεῖ ὁ λόγος κ. τ. λ. Par. D. Vat. p. ἐπιθεῖ.

προχειρῶς ἀποκρινασθαι] V. ἀποκρίνεσθαι, quod tenent Par. EF. Vat. n. s. Flor. i, ceteri recte aspernantur.

E. ἐρᾷ ὁ ἐρῶν τῶν ἀγαθῶν· τί ἐρᾷ] V. ὦ Σ. ἐρῶ, ὁ

D. ἔστι δὲ τῶν καλῶν] Intell. ἔρως. Nam perperam haec interpretantur: refertur autem in numero pulcrorum, v. ad p. 196. D. Eodem modo intelligas proxima Τί τῶν καλῶν ἔστιν ὁ Ἔρως, h. e. κατὰ τί τῶν καλῶν ἐρᾷ ὁ Ἔρως, ut Diotima ipsa deinde interpretatur. Nam in his τί pro κατὰ τί vel διὰ τί positum. De ommissa apodosi vid. ad p. 199. E.

ὅτι Γενέσθαι αὐτῷ] h. e. cupit, ut ea, quae pulcra sunt, sibi contingant.

E. Φέρε, ὦ Σ., ἐρᾷ ὁ

ἐρῶν —] h. e. age, amat amans ea, quae bona sunt; quid tum expetit? quod dictum est maiore cum alacritate pro vulgari: si amans bona amat, quid tum expetit? Platonica huius usus exempla consignavit Winckelmann. Praefat. ad Euthydem. p. XII sq. Alia ex aliis scriptoribus collegerunt Bernhardt. Synt. p. 385. Matthiae ad Eurip. Or. 635. Fritsch. Coniect. p. 34. De Latinis v. Matthiae ad Cic. Or. pro Rosc. Am. c. 20. pro Muren. c. 30. Heindorf. ad Hor. Serm. l. 1, 45. Rams-

δ' ἐγώ, ἔχω ἀποκρινασθαι, ὅτι εὐδαίμων ἔσται. Κτή- 205
σει γὰρ, ἔφη, ἀγαθῶν οἱ εὐδαίμονες εὐδαίμονες. καὶ οὐκ ἔτι προσδεῖ ἐρεσθαι, Ἴνα τί δὲ βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλούμενος; ἀλλὰ τέλος δοκεῖ ἔχειν ἢ ἀποκρίσεις. Ἀληθῆ λέγεις, εἶπον ἐγώ. Ταύτην δὴ τὴν βούλησιν καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον πότρεα κοινὸν οἶμι εἶναι πάντων ἀνθρώπων, καὶ πάντας τὰγαθὰ βούλεσθαι αὐτοῖς εἶναι ἀεὶ, ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ· κοινὸν εἶναι πάντων. Τί δὴ οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ πάντας ἐρᾷν φραμεν, εἴπερ γε πάντες τῶν αὐτῶν ἐρῶσι καὶ ἀεὶ, ἀλλὰ τινὰς φραμεν ἐρᾷν, B
τοὺς δ' οὐ; Θαναμάζω, ἦν δ' ἐγώ, καὶ αὐτός. Ἀλλὰ μὴ θαναμάζ', ἔφη· ἀφελόντες γὰρ ἄρα τοῦ ἐρωτός τι εἶδος ὀνομάζομεν τὸ τοῦ ὄλου ἐπιτιθέντες ὄνομα ἐρωτα, τὰ δὲ ἄλλα ἄλλοις καταχρώμεθα ὀνόμασιν.

ἐρῶν κ. τ. λ. Pro isto ἐρῶ Bodl. Vat. A. Coisl. Vind. 2. Par. DFK. Ambr. Ang. n. Vat. p. r. habent ἐρᾷ, quam veram esse lectionem vidit Winckelmann. Praefat. ad Euthydem. p. XII. cui frustra obloquutus est Voegelinius. Ven. Z. ἐρῶ omittit, et delendum censuerunt Bastius, Astius, Bekkerus, alii. C. Fr. Herm. ἐροιο· ὁ ἐρῶν scripsit.

P. 205. Ταύτην δὴ τὴν βούλησιν] δὲ Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Ang. w. Vat. p., ut ediderunt Turicenss.

B. ἀφελόντες γὰρ ἄρα] ἄρα om Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. D K. Ambr. Ang. w. Vat. p. r. Flor. n. et pr. Ven. Z. Omiserunt item Turicenss. Ego vero servandum puto. Neglectum est ob particulae γὰρ vicinitatem, v. infra.

horn. Gr. §. 193. VI. A. Unum exemplum afferam Aristophan. Ecclesiaz. 179: ἐπέτρεψας ἐτέρῳ· πλεῖον' ἔτι δράσει καλά.

P. 205. Ἴνα τί δὲ βούλεται] Ad ἴνα τι intelligas γένηται, v. Hermann. ad Viger. p. 849. coll. Apolog. Socrat. p. 26. C.

B. ἀλλὰ τινὰς φραμεν ἐρᾷν —] Sententia haec est: In hominibus, inquit, qui Amor vocatur, nihil aliud est nisi cupiditas beatitudinis omnibus innata. Sed nomen Amoris paulatim ab universo genere quasi

avulsum et ad unam quandam formam cupiditatis translatum est. Etenim plerumque Amorem intelligunt studium pariendo et generandi pulcrum ex pulcro, tam ad animum, quam ad corpus. In proximis γὰρ ἄρα, quo significatur id, quod causae loco afferatur, colligi ex antecedentibus et concludi, positum, ut Protagor. p. 315. D: ἐπεδήμει γὰρ ἄρα Πρόδικος ὁ Κείος, ubi v. Heindorf.

τὰ δὲ ἄλλα] quod autem ceteras attinet totius generis formas et partes.

"Ὡςπερ τί; ἦν δ' ἐγώ. "Ὡςπερ τόδε. οἷσθ', ὅτι ποιή-
 σις ἐστὶ τι πολὺ. ἡ γάρ τοι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ
 ὄν ἰόντι ὄφρ' αἰτία πᾶσα ἐστὶ ποιήσις, ὥστε καὶ
 C αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ
 καὶ οἱ τούτων δημιουργοὶ πάντες ποιηταί. Ἀληθῆ
 λέγεις. Ἄλλ' ὅμως, ἡ δ' ἦ, οἷσθ', ὅτι οὐ καλοῦν-
 ται ποιηταί, ἀλλ' ἄλλα ἔχουσιν ὀνόματα, ἀπὸ δὲ
 πάσης τῆς ποιήσεως ἐν μόνον ἀφορισθὲν τὸ περὶ
 τὴν μουσικὴν καὶ τὰ μέτρα τῶ τοῦ ὄλου ὀνόματι
 προσαγορεύεται. ποιήσις γάρ τοῦτο μόνον καλεῖται,
 καὶ οἱ ἔχοντες τοῦτο τὸ μόνον τῆς ποιήσεως ποιηταί.
 Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ τὸν

ἡ γάρ τοι ἐκ τοῦ μ.] τι Bodl. Vat. A. Par. DFK. Ambr. Ang.
 u. w. Vat. n. p. r. Flor. b. i.

C. Ἄλλ' ὅμως, ἡ δ' ἦ, οἷσθ' ὅτι] Bekkerus pro ἡδη
 correxit ἡ δ' ἦ. Sed, quum ἡ δ' ὅς et ἔφη in recta oratione sub-
 binde omittatur, veluti de Rep. IV. p. 425 C. v. p. 459. A. du-
 bitare aliquis possit, num hac opus sit mutatione. Neque ea pro-
 bata est Buttmano Grammat. ampl. T. II. P. II. p. 430., qui
 veterum grammaticorum affert testimonia ἡ δ' ὅς etiam de femi-
 nis usurpatum esse affirmantium. Verum horum testimoniorum
 non ea est vis, ut non item ἡ δ' ἦ usurpatum esse credere li-
 ceat. Quam otiosum autem et molestum sit istud ἡδη, quum hic
 tum maxime infra p. 206. B. intelligere licet. Dein pro ἔχουσι Bodl.
 Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. u. Vat. p. et pr. Ven. E. ἔχουσι.

"Ὡςπερ τί;] frequens formu-
 la, quum quis exemplum rei
 afferri iubet, v. Hoogeveen.
 ad Viger. p. 572.

ὅτι ποίησις ἐστὶ τι πολ-
 λῆ] h. e. multiplex quid-
 dam et late patens, quia
 huius vocabuli significatio latis-
 sime patet. Sic πολὺς positum
 Politic. p. 282. A. De Rep. VII. p.
 526. E. De proximis Sophist.
 p. 219. B: πᾶν ὅπερ ἂν μὴ πρό-
 τερόν τις ὄν ὁσπερ εἰς οὐσίαν
 ἄλλῃ, τὸν μὲν ἀγοντα ποιεῖν, τὸ
 δὲ ἀρόμενον ποιεῖσθαι πού φα-
 μεν. Ad verba αἱ ὑπὸ πάσαις
 τέχναις ἐργασίαι contendas Hipp.
 mai. p. 295. D: ὄργανα πάντα τὰ
 τε ὑπὸ τῆ μουσικῆ καὶ τὰ ὑπὸ
 ταῖς ἄλλαις τέχναις. De Rep.

VI. p. 511. A: ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς
 γεωμετρικαῖς λέγεις.

D. τὸ μὲν κεφάλαιόν
 ἐστὶν — παντί] in univer-
 sum quidem omnis bono-
 rum ac felicitatis appeti-
 titio unicuique maximus
 est atque dolosus Amor,
 i. e. in universum quaevis bo-
 norum ac felicitatis cupiditas
 cuique amor est maximus atque
 insidiosus. Iungenda verba in
 hunc modum: τὸ μὲν κεφάλαιον
 ἢ τῶν ἀγαθῶν καὶ τοῦ εὐδαιμο-
 νεῖν ἐπιθυμία ἐστὶ παντὶ ὁ μέ-
 γιστός τε καὶ δολερός ἔσως. De
 articulo praedicato adiecto v.
 Rost. Gr. §. 98. A. p. 447. ed.
 4. Matthiae Gr. 268. et not.
 ad Gorg. p. 491. E. Tribuit au-

ἔρωτα· τὸ μὲν κεφάλαιόν ἐστι πᾶσα ἢ τῶν ἀγαθῶν D
 ἐπιθυμία καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν ὁ μέγιστός τε καὶ δο-
 λερός ἔσως παντί· ἀλλ' οἱ μὲν ἄλλη τρεπόμενοι πολ-
 λαχῆ ἐπ' αὐτόν, ἢ κατὰ χρηματισμὸν ἢ κατὰ φιλο-
 γυμναστίαν ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, οὐτ' ἐρᾶν καλοῦνται
 οὐτ' ἐρασταί, οἱ δὲ κατὰ ἐν τι εἶδος ἰόντες τε καὶ
 ἐσπουδακότες τὸ τοῦ ὄλου ὄνομα ἴσχουσιν, ἐρωτά
 τε καὶ ἐρᾶν καὶ ἐρασταί. Κινδυνεύεις ἀληθῆ, ἔφη
 ἐγώ, λέγειν. Καὶ λέγεται μὲν γέ τις, ἔφη, λόγος, ὡς
 οὐδ' ἂν τὸ ἡμισυ ἑαυτῶν ζητῶσιν, οὗτοι ἐρῶσιν· ὁ δ' E
 ἐμὸς λόγος οὐθ' ἡμίσεός φησιν εἶναι τὸν ἐρωτα οὐθ'
 ὄλου, ἐὰν μὴ τυγχάνῃ γέ που, ὧ ἑταῖρος, ἀγαθὸν

D. ἀλλ' οἱ μὲν ἄλλη τρε.] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Vind. 1. 2.
 Ven. E. Par. DF. Ang. u. w. Vat. n. r. et rec. Ambr. Vett. editt. οἱ μὲν
 ἄλλοι. Dein Coisl. πανταχῆ τε καὶ πολλαχῆ.

κατὰ φιλογυμναστίαν] V. φιλογυμναστίαν. Illud praebue-
 runt Vat. A. Coisl. Ven. E. Vind. 2. Par. DFK. Ambr. Ang. u. w. Vat.
 n. p. r. Flor. a. b. c. i. n.

ἰόντες τε καὶ ἐσπουδ.] Inserui τε e Bodl. Vat. A. Coisl.
 Par. K. Vind. 1. 7. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Flor. a. b. c. i. v. ad Gorg. p.
 460. D. Charmid. p. 159. D.

τοῦ ὄλου ὄνομα ἴσχουσιν] V. ἔχουσιν, quod solus Par.
 E. Vat. s. Flor. b. tenent.

ἔφη ἐγώ, λέγειν] Sic codd. fere omnes. Legebatur λέγειν,
 ἔφη ἐγώ. Dein Par. K. Vat. p. λόγος ἔφη.

tem Diotima huic cupidini eas
 virtutes, quae antea Amori tan-
 quam deo erant attributae, ac
 nominatim astutiam (p. 203. D.),
 in quo non est quod haereamus.
 Unum tamen est, in quo eti-
 annum offendo, dico coniunctio-
 nem superlativi μέγιστος cum
 δολερός positivo. Vide igitur an
 δολερώτατος sit corrigendum.
 Quo restituto hic amor felicitatis
 vocatur longe potentissimus
 atque talis, qui maximas insi-
 dias struere solet, siquidem ho-
 mines omnia moliantur, ut ad
 beatæ vitæ possessionem per-
 veniant. Non igitur possumus
 a nobis impetrare, ut assentiamur
 Fr. Creuzero Annual.
 Vindobb. I. c. p. 137. corrigenti:

δημητικὸς τε καὶ τολμηρὸς ἔσως
 παντί. Nec verum perspexit
 Hommelius, qui καὶ κοινὸς
 ἔσως reponi voluit, et Pflugk.
 Sched. Critt. p. 34. qui coniecit
 δολοκλήρος ἔσως πάντη.

ἄλλη τρεπόμενοι πολλα-
 χῆ] Explicantur haec verbis pro-
 ximis: ἢ κατὰ χρηματισμὸν —
 φιλοσοφίαν. Ceterum v. p. 178.
 A: ὅτι μέγας θεὸς εἶναι ὁ ἔσως
 — πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλῃ. Me-
 nexen. p. 237. C: ἐστὶ δὲ ἀξία ἢ
 χώρα — ἐπαινεῖσθαι πολλαχῆ μὲν
 καὶ ἄλλῃ κ. τ. λ.

Καὶ λέγεται μὲν γέ τις
 — λόγος] Respicit ad ea, quae
 disputavit Aristophanes. v. in-
 fra p. 212. C. Cap. XXX. in.

ὄν· ἐπεὶ αὐτῶν γε καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτέμνεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν αὐτοῖς δοῖν τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι. οὐ γὰρ τὸ ἑαυτῶν, οἶμαι, ἕκαστοι ἀσπάζονται, εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ καὶ ἑαυτοῦ, τὸ δὲ κακὸν ἀλλότριον· ὡς οὐδὲν γε
 206 ἄλλο ἐστὶν οὐ ἐρωσιν ἄνθρωποι ἢ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ σοὶ δοκοῦσιν; Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ. Ἄρ' οὖν, ἢ δ' ἢ, οὕτως ἀπλοῦν ἐστι λέγειν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τὰγαθοῦ ἐρωσι; Ναί, ἔφη. Τί δέ; οὐ προσθετέον, ἔφη, ὅτι καὶ εἶναι τὸ ἀγαθὸν αὐτοῖς ἐρωσιν; Προσθετέον. Ἄρ' οὖν, ἔφη, καὶ οὐ μόνον εἶναι, ἀλλὰ καὶ αἰεὶ εἶναι; Καὶ τοῦτο προσθετέον. Ἔστιν ἄρα ξυλλήβδην, ἔφη, ὁ ἕρως τοῦ τὸ ἀγαθὸν αὐτῷ εἶναι αἰεὶ: Ἀληθέστατα, ἔφη ἐγώ, λέγεις.

E. ἐπεὶ αὐτῶν γε καὶ π.] V. τε pro γε, quod codd. omnes praeter Vat. s. et fortasse Vind. 1. 7. suppeditarunt οἰκεῖον καλεῖ] καλῆ Vat. A. Bodl. Vat. s. Par. F. καλοῖ corr. Coisl.

P. 206. οὐ ἐρωσιν ἄνθρωποι] Ven. Z. Vind. 2. Par. K. Ambr. Vat. n. p. r. Vind. 1. 2. 7. Flor. n. οἱ ἄνθρωποι. Bekkerus scripsit ἄνθρωποι. Sed articulo haudquaquam opus esse docebunt quae scripsimus ad Protagor. p. 355. A. de Rep. X. p. 603. C. Apolog. Socrat. p. 39. C. Dein recte Vat. A. Coisl. Ven. Z. Par. F. Ambr. ἢ σοὶ δοκοῦσιν. Vett. editt. ἢ.

Ἄρ' οὖν, ἢ δ' ἢ, οὕτως ἀπλοῦν] Hic quoque Bekkerus pro vulg. ἢ δ' ἢ de coniectura scripsit ἢ δ' ἢ. Mox Coisl. Par. F. Vat. n. τί δα!;

ἀλλὰ καὶ αἰεὶ εἶναι] καὶ additum e Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. Z. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Flor. a. b. c. i. n. Enimvero omissa καὶ secundi membri ea foret vis, ut quod in priore dictum est, id totum corrigeretur atque tolleretur.

E. εἰ μὴ εἴ τις] εἰ μὴ εἴ, ut Latin. nisi si sic usurpatur ut alterum εἰ exceptioni conditionem adiciat, conf. infra p. 221. D. Gorg. 480. B. Lach. 196. A. De Rep. IX. 581. D. al.

P. 206. οὐ ἐρωσιν ἄνθρωποι ἢ τοῦ ἀγαθοῦ;] Alia huius constructionis exempla dabit Matthiae Gr. §. 631. p. 1299. ed. 2.

οὕτως ἀπλοῦν ἐστι λ.] sic simpliciter ac sine

exceptione verum est. Ita ἀπλοῦν Phaedr. p. 244. A. Protag. 331. E. Phaedon. 62. A. Euthydem. 288. E. De Rep. VIII. 345. D. al. Ad praecedentia Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε intell. δοκοῦσιν ἄλλου πινὸς ἐρᾶν.

B. διωκόντων αὐτό] Intell. τὸ τὰγαθὸν αὐτοῖς εἶναι αἰεὶ. Verba σύνταξις καὶ σπουδῆ iunguntur ut συντινέσθαι καὶ σπουδάζειν Euthydem. p. 288. D. Deinde post ἔργον interposui si-

Cap. XXV. Ὅτε δὴ τούτου ὁ ἕρως ἐστὶν αἰεὶ, B ἢ δ' ἢ, τῶν τίνα τρόπον διωκόντων αὐτὸ καὶ ἐν τίνι πράξει ἢ σπουδῇ καὶ ἢ σύνταξις ἕρως ἂν καλοῖτο; τί τοῦτο τυγχάνει ὄν τὸ ἔργον; ἔχεις εἰπεῖν; Οὐ μὲντ' ἂν σέ, ἔφη ἐγώ, ὦ Διοτίμα, ἐθαύμαζον ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἐφοίτων παρὰ σέ αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. Ἄλλ' ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ. ἔστι γὰρ τοῦτο τόκος ἐν καλῷ καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν. Μαντείας, ἦν δ' ἐγώ, δεῖται ὅτι ποτὲ λέγεις, καὶ οὐ μανθάνω. Ἄλλ' ἐγώ, ἢ δ' ἢ, σαφέστερον C ἐρῶ. κνοῦσι γάρ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πάντες ἄνθρωποι καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐπειδὴν ἐν τινὶ ἡλικίᾳ γένωνται, τίττειν ἐπιθυμῆ ἡμῶν ἢ φύσις. τίττειν δὲ ἐν μὲν αἰσχροῦ οὐ δύναται,

ἀγαθὸν αὐτῷ εἶναι αἰεὶ] αὐτὸ Bodl. Par. DK. Ang. w. Ambr. αὐτῷ Florentini.

B. τούτου ὁ ἕρως ἐστὶν] Libri τοῦτο. Correxerit Bastius. Post ἐστὶν Bekkerus abiecit αἰεὶ, quod omittit Vat. A. Sed vere illud critici tuentur eo, quod studium semper esse cupidinem huius rei significetur. Hic rursus ἢ δ' ἢ de Bekkeri coniectura dedi. Nam ἢ δ' ἢ nemo est quin videat ab hoc loco prorsus alienum esse. Dein pro τῶν Bodl. τὸν habet.

διωκόντων αὐτό] V. αὐτόν, quod e Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. 7. Flor. n. Par. DK. emendatum. Dein Bodl. Vat. A. Coisl. Par. EF. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. r. s. ἢ σπουδῆ vel ἢ σπουδῆ. Pro vulg. σύνταξις recte Bodl. Vat. A. Vind. 2. σύνταξις. Ita Euthydem. p. 288. D.

C. Ἄλλ' ἐγώ, ἢ δ' ἢ, σαφέστερον ἐρῶ] Bekkerus ἢ δ' ἢ de coniectura scripsit. Libri ἢ δ' ἢ.

καὶ κατὰ τὸ σῶμα] Hoc καὶ abest a Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p.

gnum interrogandi, quo maiorem haberet oratio vigorem et alacritatem. Qua in re secutus sum auctoritatem Heindorfii ad Charmid. p. 162. B. ubi leguntur haec: τί οὖν ἂν εἴη ποτὲ τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν; ἔχεις εἰπεῖν; Infra p. 207. B: τίς αὐτῶ — διατίθεσθαι; ἔχεις λέγειν;

Οὐ μὲντ' ἂν σέ, ἔφη — καὶ ἐφοίτων] Intell. εἰ εἰπεῖν εἶχον. Nam perperam haec interpretatus est Wolfius. De

dictione θαυμάζειν τινὰ ἐπὶ σοφίᾳ vid. Theaet. p. 161. C. Xenoph. Mem. 1. 4. 2. Rost. §. 109. not. 4. Eleganter autem Socrates utitur verbo φοιτᾶν, quod constat imprimis dici solere de discipulis magistrum frequentantibus, qui inde dicti sunt φοιτηταί, vid. Pierson. ad Moer. p. 400.

Μαντείας — δεῖται] Sic loquebantur Graeci de rebus obscuris, v. Valcken. ad Hippol. v. 236.

ἐν δὲ τῷ καλῷ [ἢ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τόκος ἐστίν.] ἐστὶ δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦτο ἐν θνητῷ ὄντι τῷ ζῳῷ ἀθάνατον ἐνεστίν, ἢ κήσις καὶ ἢ γέννησις. ταῦτα δ' ἐν τῷ ἀναρμόστῳ D ἀδύνατον γενέσθαι. ἀναρμόστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχροῦν παντὶ τῷ θεῖῳ, τὸ δὲ καλὸν ἀρμόστιον. Μοῖρα οὖν καὶ Εἰλείθυια ἢ καλλονὴ ἐστὶ τῇ γενέσει. διὰ ταῦτα ὅταν μὲν καλῷ προσπελάξῃ τὸ κροῦν, ἰλεῶν τε γίννεται καὶ εὐφραϊνόμενον διαχεῖται καὶ τίττει τε καὶ γεννᾷ· ὅταν δὲ αἰσχροῦ, σκυθρωπὸν τε καὶ λυπούμε-

ἢ γὰρ ἀνδρὸς — τόκος ἐστίν] Haec verba Astius et Rückertus delenda censuerunt. v. ann.

ἀθάνατον ἐνεστίν] Sic Bodl. Vat. A. Vind. 2 Ang. w. Ante Bekkerum scribebatur εἰν. Idem libri deinde τὰ δ' ἐν τῷ ἀναρμόστῳ pro vulg. ταῦτα δ' ἐν τ. ἀν., quod placuit Turicensibus. Tum vitiose παντὶ τῷ θεῖῳ Bodl. Coisl. Vind. 2. Par. D.K. Ang. w. Vat. p.

D. καὶ Εἰλείθυια] Sic Coisl. Ven. E. Vind. 1. 2. Par. F. Ang. u. Vat. d. n. r. Flor. a. b. i. Vulgo erat Εἰλήθυια. In Vat. A. scriptum exstat: ἢ Εἰλήθυια. v. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 911 sqq.

ἰλεῶν τε γίννεται] δὴ vulgo post τε interpositum om. Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Vind. 2. Par. D.F.K. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. n. p. r. Flor. a. b. c. i. n.

συσπειράται καὶ ἀποτρ.] συσπείρεται Bodl. Vat. A. Dein ἀνέλλεται Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. 7. Flor. a. n. Par. D. Ang. w. Vat. d. p. Vett. editt. ἀνέλλεται. conf. tamen Bekkeri Anecd. I. p. 19.

C. ἢ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τόκος ἐστίν] Recte Astius, Rückertus et Voegelinus haec verba pro suppositiciis habent. Nam quum per se inepta sunt, tum etiam turbant argumentationem, quae iis eiectis rectissime progreditur. Ceterum de studio immortalitatis procreandis liberis ad posteritatis memoriam propagandae similiter disputat philosophus Legg. IV. p. 721. C. VI. p. 774. A., quibus cum locis contendas Ciceron. Tusc. I. 35.

D. Μοῖρα οὖν — τῇ γενέσει] Sententia haec est: Quia ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς

συνουσία est divinum quiddam propter immortalitatis effectiōnem, divinum autem non nisi cum pulcro habet coniunctionem; propterea pulcritudine est quasi quaedam obstetrix et conservatrix vitae. De Ilithyia dea obstetricia vid. Boettiger in peculiari libello de Ilithyia. Vinar. 1799. et Creuzer. Symbol. T. II. p. 120 sqq. Est autem naturalis quasi Parcae socia, in cuius consortio saepe a poetis exhibetur, adeoque vocatur πάροςδος Μοῖραν, v. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Dian. 22. atque Dissen. ad Pindar. Nem. VII. 1 sqq.

νον συσπειράται καὶ ἀποτρέπεται καὶ ἀνέλλεται καὶ οὐ γεννᾷ, ἀλλ' ἴσχον τὸ κύημα χαλεπῶς φέρει. ὅθεν δὴ τῷ κροῦντι τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἢ πτοήσις γέγονε περὶ τὸ καλὸν διὰ τὸ μεγάλης ὠδίνος E ἀπολύειν τὸν ἔχοντα. ἐστὶ γάρ, ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὐ τοῦ καλοῦ ὁ ἔρωσ, ὡς σὺ οἶσι. Ἀλλὰ τί μὴν; Τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου ἐν τῷ καλῷ. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δὴ οὖν τῆς γεννήσεως; ὅτι ἀειγενές ἐστὶ καὶ ἀθάνατον ὡς θνητῷ ἢ γέννησις. ἀθανασίας δὲ ἀναγκαῖον ἐπιθυμῆν μετὰ ἀγαθοῦ ἐκ 207

14. et Plotin. Ennead. I. 6. p. 51. F. unde quis ἀνέλλεται scribendum suspicetur, quod habet Ambr. Sed de scriptura huius verbi grammatici valde inter se dissentiunt. v. Ruhnck. ad Tim. Gloss. p. 69 sq. ibid. Hemsterhus. p. 94. Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 248 sq. Creuzer ad Plotin. de Pulcritud. p. 339. Buttman. Lexilog. II. p. 141 sqq. Grammat. T. II. p. 119.

πολλὴ ἢ πτοήσις] Inepte olim scribebatur πτοήσις. Quod feliciter emendavit Abresch. Dilucidat. Thucyd. p. 120. probante Schaefero ad Gregor. Corinth. p. 923. et Creuzero ad Plotin. de Pulcrit. p. 212. Et praebuerunt πτοήσις Vat. d. Ang. u. et corr. Par. E. Ambr. Bekkerus invitit libris dedit πτόσις, ut est in libris nonnullis Cratyl. p. 404. A. Protagor. p. 310. D.

E. ὠδίνος ἀπολύειν] ἀπολαύειν cum Bodl. et Vat. A. non pauci, sed manifesto errore.

οὐ τοῦ καλοῦ ὁ ἔρωσ] ὁ additum ex Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. D.K. Ambr. Ang. w. Vat. d. p. r. Flor. n.

εὐφραϊνόμενον διαχεῖται] Communis fuit veterum sententia animum voluptate diffundi, tristitia contrahi, de qua uberius disputatur Phileb. p. 31. A sqq. v. Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 103. et Davis. ad Cicer. Tusc. III. 25.

συσπειράται] i. e. συστέλλεται.

ἀνέλλεται] quasi denuo convolvitur.

ἢ δὴ σπαργῶντι πολλὴ ἢ πτοήσις] Πτοῖσθαι et πτοήσις s. πτόσις dici de iis, qui circa aliquid prae cupiditate trepidant, docuit Creuzer. ad Plotin. de Pulcrit. p. 212.

E. διὰ τὸ μεγάλης—τὸν ἔχοντα] h. e. διότι τὸ καλὸν μεγάλης ὠδίνος ἀπολύει τὸν ἔχοντα αὐτό.

Ἀλλὰ τί μὴν;] h. e. ἀλλὰ τί μὴν ἄλλο; Politic. p. 259. B: καὶ μὴν οἰκονόμος γε καὶ δεσπότης ταυτίον. Σωκρ. Τί μὴν; Ibid. C. Phileb. p. 44. C: οἱ τὸ παράπαν ἠδονὰς οὐ φασὶν εἶναι. Prot. Τί μὴν; h. e. τί μὴν ἄλλο φασὶν αὐτὰς εἶναι; Ibid. p. 23. E. v. Schaefer. ad Sophocl. Trachin. v. 390. Frustra igitur Stephanus coniecit ἀλλὰ τί-νος μὴν;

ἀθάνατον ὡς θνητῷ] ut mortali, i. e. ut in mortale cadit, v. Matth Gr. §. 388. a.

τῶν ὁμολογημένων, εἴπερ τοῦ ἀγαθοῦ ἑαυτῷ εἶναι αἰεὶ ἕως ἐστίν. ἀναγκαῖον δὴ ἐκ τούτου τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀθανασίας τὸν ἕρωτα εἶναι.

Cap. XXVI. Ταῦτά τε οὖν πάντα ἐδίδασκέ με, ὁπότε περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγους ποιοῖτο, καὶ ποτε ἤρετο, Τί οἶμι, ὦ Σώκρατες, αἴτιον εἶναι τούτου τοῦ ἕρωτος καὶ τῆς ἐπιθυμίας; ἢ οὐκ αἰσθάνει, ὡς δεινῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία, ἐπειδὴν γενῶν ἐπιθυμήσῃ, καὶ τὰ πεζὰ καὶ τὰ πτηνὰ, νοσοῦντά τε πάντα καὶ ἐρωτικῶς διατιθέμενα, πρῶτον μὲν περὶ τὸ ξυμμιγῆναι ἀλλήλοις, ἔπειτα περὶ τὴν τροφήν τοῦ γενομένου, καὶ ἔτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὡστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν, καὶ ἄλλο πᾶν ποιοῦντα; τοὺς

P. 207. εἴπερ τοῦ ἀγαθοῦ ἑαυτῷ εἶναι αἰεὶ ἕως] Haec est vulgata lectio librorum optimorum plurimorumque confirmata suffragiis. Vind. 2. habet τὸ τὰγαθόν. Unde Bastius exculpit: εἴπερ τοῦ τὰγαθόν ἑαυτῷ, quod est in Ven. E. Id receperunt Bekkerus, Astius, alii. Sed recte vulgatam tuetur Rückertus consentiente Sommero l. c. p. 559. et in Seebod. bibl. crit. 1828. Fasc. 1. N. 12. p. 92. siquidem primaria sententiae pars haec est: εἴπερ ἐστίν ἕως τοῦ ἀγαθοῦ, quibus explicationis gratia additur ἑαυτῷ εἶναι αἰεὶ. Ceterum Bekkerus ante ἕως interposuit ὁ articulum, quem nec libri habent nec putamus necessarium.

B. τοῦ γενομένου] γενομένου Par. D.K. Vat. p. Vind. 1.2.7. ὡστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν] Schleiermacher: um sie nur zu ernähren. Recte. Fallitur enim Hommel. ὡστε sic usurpari negans ideoque voculam eiectam cupiens. conf. De Rep. VIII. p. 549. C. al.

C. Καὶ ἐγὼ αὖ ἔλεγον] V. αὖ ἔλεγον, quod mutatum e

P. 207. εἴπερ τοῦ ἀγαθοῦ ἑαυτῷ — ὁ ἕως ἐστίν] h. e. εἴπερ ὁ ἕως ἐστίν ἕως τοῦ ἀγαθοῦ ἑαυτῷ εἶναι αἰεὶ. Nam subiectum ὁ ἕως ex antecedentibus repetendum.

B. ἔτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων] „Pertinet τούτων ad τοῦ γενομένου: quod quum positum sit ut nomen collectivum, ut grammatici vocant; recte illud numerum pluralem sequi apparet, v. Dorvill. ad Charit. p. 353.“ Fischerus. Paullo

ante vocem περὶ τὸ dictum de vehementi cupiditate, de quo usu v. ad Phaedrum p. 228. B.

καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα] Pendet haec verba ex αἰσθάνει. Nam mutatur orationis constructio; quae si retineretur, sic fere haec adderentur: καὶ ὡς αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατείνονται. Ceterum αὐτὰ est sponte. De articulo τῷ ante λιμῷ v. ad p. 191. A. Dein αἰεὶ cum infinitivo iunctum at-

μὲν γὰρ ἀνθρώπους, ἔφη, οἴοιτ' ἂν τις ἐκ λογισμοῦ ταῦτα ποιεῖν· τὰ δὲ θηρία τίς αἰτία οὕτως ἐρωτικῶς διατίθεται; ἔγεις λέγειν; Καὶ ἐγὼ αὖ ἔλεγον, C ὅτι οὐκ εἰδείην. Ἡ δ' εἶπε, Διανοεῖ οὖν δεινός ποτε γενήσεται τὰ ἐρωτικά, ἐὰν ταῦτα μὴ ἐννοῆς; Ἀλλὰ διὰ ταῦτά τοι, ὦ Διοτίμα, ὅπερ νῦν δὴ εἶπον, παρὰ σὲ ἤκω, γνούς ὅτι διδασκάλων δέομαι. ἀλλὰ μοι λέγε καὶ τούτων τὴν αἰτίαν καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τὰ ἐρωτικά. Εἰ τοίνυν, ἔφη, πιστεύεις ἐκείνου εἶναι φύσει τὸν ἕρωτα, οὐ πολλάκις ὁμολογήκαμεν, μὴ θαύμαζε. ἐνταῦθα γὰρ τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ λόγον D ἢ θνητῆ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατόν αἰεὶ τε εἶναι καὶ ἀθάνατος. δύναται δὲ ταύτῃ μόνον, τῇ γενέσει, ὅτι αἰεὶ καταλείπει ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ· ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ἑκαστῷ τῶν ζώων ζῆν καλεῖται καὶ

Bodl. corr. et Ven. E. Vind. 2. Mire Rückertus veterem lectionem sic defendit, ut Platonem dicat αὖν posuisse negligentius quam verius.

Διανοεῖ οὖν] V. Διανοῆ. Sed διανοεῖ habet pr. Coisl. et confirmat quod habet Bodl. Ang. w. διανοεῖ.

γνούς ὅτι διδασκάλων δέομαι] ὅτι καὶ δ. δ. Par. D.K. Vat. p.

D. αἰεὶ τε εἶναι καὶ ἀθάνατος] αἰεὶ τὸ εἶναι Bodl. Ambr. Vat. r. Flor. n. Vind. 1. Idem habent, sed omissis καὶ, Par. D.K. Vat. p. Vind. 7. — τὸ εἶναι αἰεὶ. Ven. E. Vind. 2.

ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ζῷ.] Verba ἐν ᾧ, vulgo temere ommissa, servarunt Bodl. Vat. A. Coisl. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. n. p. r. s. Vind. 1. 7. Flor. a. b. c. i. n. Astius olim coni. ἐν ᾧ — ζῷ, καλεῖται — αὐτό. In nova edit. suspecta habet verba ἐν ζῷ τῶν ζώων. Hommelii coniecturam tacere satius est. Is enim hic quoque sanissima verba foedis commaculavit erroribus.

gimus ad Phaedon. p. 97. A. Hipp. Mai. p. 299. E.

C. ἐκείνου εἶναι φύσει τὸν ἕρωτα] h. e. τὸν ἕρωτα εἶναι ἕως ἐκείνου, οὐ αὐτὸν ἕρωτα εἶναι π. ὧμ.

D. τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ λόγον] h. e. eadem ratione, qua antea dictum est. De dativo ἐκείνῳ v. Matthiae Gr. §. 385. Ad rem conf. p. 206. E. ἐνταῦθα autem referas ad brutas animantes.

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ζῷ καστον —] Nam etiam eo tempore, quo unumquodque animal vulgari opinione vivit atque semper idem est, nullamque experiri mutationem partium suarum putatur, veluti quum quis inde a pueritia usque ad senectutem idem semper esse dicitur, tantum abest, ut semper unum idemque maneat, ut aliis partibus quasi

εἶναι τὸ αὐτό, οἷον ἐκ παιδαρίου ὁ αὐτὸς λέγεται
 ἕως ἂν προσβύτης γένηται· οὗτος μέντοι οὐδέποτε τὰ
 αὐτὰ ἔχων ἐν αὐτῷ ὅμως ὁ αὐτὸς καλεῖται, ἀλλὰ
 νέος ἀεὶ γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλύς, καὶ κατὰ τὰς
 E τρεῖς καὶ σάρκα καὶ ὅσῃ καὶ αἷμα καὶ ξύμπαν τὸ
 σῶμα. καὶ μὴ ὅτι κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ
 τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι, τὰ ἦθη, δόξαι, ἐπιθυμίαι,
 ἡδοναί, λύπαι, φόβοι, τούτων ἕκαστα οὐδέποτε τὰ
 αὐτὰ πάρεστιν ἐκάστῳ, ἀλλὰ τὰ μὲν γίγνεται, τὰ δὲ
 ἀπόλλυται. πολὺ δὲ τούτων ἀτοπώτερον ἔτι, ὅτι καὶ
 208 αἱ ἐπιστήμαι μὴ ὅτι αἱ μὲν γίνονται, αἱ δὲ ἀπόλ-
 λυνται ἡμῖν, καὶ οὐδέποτε οἱ αὐτοὶ ἐσμεν οὐδὲ κατὰ
 τὰς ἐπιστήμας, ἀλλὰ καὶ μία ἐκάστη τῶν ἐπιστημῶν
 ταυτὸν πάσχει. ὁ γὰρ καλεῖται μελετᾶν, ὡς ἐξιούσης
 ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης· λήθη γὰρ ἐπιστήμης ἕξοδος, με-

ἔχων ἐν αὐτῷ] αὐτῷ Bodl. Ambr. Ang. u. Vat. d. n. p. r. s.
 Flor. a. b. c. i. n. Dein ὁμοίως Par. DK. Vat. p.

E. κατὰ τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι] τόποι Bodl. Vat. A.
 Ang. w.

ἀτοπώτερον ἔτι] Pro ἔτι, quod Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par.
 DK. praebuerunt, ante Bekkerum scribebatur ἔστι.

denuo iuvenescat, aliis
 privetur et orbetur. Ver-
 borum sententiam per se mini-
 me obscuram paululum impe-
 ditam reddit structurae insolen-
 tia. Quum enim post προσβύ-
 της γένηται subiici deberent haec:
 ὅμως οὐδέποτε τὰ αὐτὰ ἔχει ἐν
 αὐτῷ, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀεὶ νέος γί-
 γνεται, τὰ δὲ ἀπόλλυσι, quae re-
 ferrentur ad primariam senten-
 tiaē partem: Diotima ab inchoa-
 to orationis tenore sic deflexit,
 ut reliqua omnia ad eam accom-
 modarit particulam enuntiati,
 quae continet exempli rei clari-
 us illustrandae gratia interpo-
 siti commemorationem. Itaque
 nihil in his mutandum cense-
 mus. Neque etiam offendit, quod
 τὰ δὲ ἀπολλύς dictum est, quum
 non praecedat τὰ μὲν. Nam

ἀλλὰ νέος ἀεὶ γιγνόμενος idem
 est quod ἀλλὰ τὰ μὲν νέος ἀεὶ
 γ., usitatissimo loquendi genere,
 de quo v. Heindorf. ad Gorg.
 p. 31. ad Theaet. p. 421. nostra
 ad Protag. p. 330. A. Remp. V.
 p. 451. E. Schaefer. ad Lam-
 bert. Bos. p. 329. Hermann.
 ad Viger. p. 699. Ceterum haec:
 ἀλλὰ νέος ἀεὶ γ. — καὶ ξύμπαν
 τὸ σῶμα opposita sunt praece-
 dentibus illis: οὐδέποτε τὰ αὐτὰ
 ἔχων ἐν αὐτῷ, ut etiam in clau-
 sula poni potuerint verba: ὅμως
 ὁ αὐτὸς καλεῖται, quae tamen
 cur eo, quo nunc leguntur, loco
 sint collocata, nemo erit quin
 causam et rationem facillime
 perspiciat. De ἐν ᾧ, quam diu,
 v. supra p. 185. D.

E. μὴ ὅτι κατὰ τὸ σῶμα]

λήθη δὲ πάλιν καινὴν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης
 μνήμην σώζει τὴν ἐπιστήμην, ὥστε τὴν αὐτὴν δοκεῖν
 εἶναι. τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πᾶν τὸ θνητὸν σώζεται,
 οὐ τῷ παντάπασι τὸ αὐτὸ ἀεὶ εἶναι, ὥσπερ τὸ θεῖον,
 ἀλλὰ τῷ τὸ ἀπίον καὶ παλαιούμενον ἕτερον νέον B
 ἐγκαταλείπειν, οἷον αὐτὸ ἦν. ταύτῃ τῇ μηχανῇ, ᾧ
 Σώκρατες, ἔφη, θνητὸν ἀθανασίας μετέχει, καὶ σῶ-
 μα καὶ τᾶλλα πάντα· ἀθάνατον δὲ ἄλλη. μὴ οὖν
 θαύμαζε, εἰ τὸ αὐτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶν τιμᾶ·
 ἀθανασίας γὰρ χάριν παντὶ αὕτῃ ἢ σπουδῇ καὶ ὁ
 ἕως ἔπεται.

Cap. XXVII. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας τὸν λόγον ἐθαύ-
 μασά τε καὶ εἶπον, Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, ᾧ σοφωτάτῃ
 Διοτίμα· ταῦτα ὡς ἀληθῶς οὕτως ἔχει; Καὶ ἦ, ὡς- C
 περ οἱ τέλει σοφισταί, Εὖ ἴσθι, ἔφη, ᾧ Σώκρατες·

P. 208. B. νέον ἐγκαταλείπειν] Steph. ἐγκαταλείπειν. Dein
 Ald. Bas. 1. 2. Bodl. Vat. A. Coisl. Pariss. Vind. 1. 2. 7. Flor. a. b. c. i.
 n. ceteri omnes μετέχειν, quod bene Stephanus correxit.

C. τέλει σοφισταί] V. τέλει. Illud praebent Bodl. Vat.
 A. Coisl. Ven. Z. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. p. r. Vind. 1. 7. Flor.
 a. c. n. *

h. e. et non solum — sed
 etiam, v. Hermann. ad Vi-
 ger. p. 804.

P. 208. ὁ γὰρ καλεῖται
 μελετᾶν —] Nam quod vo-
 care solemus *meditari*,
 id, quia scientia elabitur
 animo, locum habet. De
 oblivionis definitione, quae hoc
 loco exhibetur, v. ad Phileb. c. 60.
 Ceterum cave *ἐπιστήμην* nunc
 de ipsa scientia absoluta dictum
 putes; hanc enim Plato esse vo-
 luit constantem, certam, immu-
 tabilem. Intelligit potius re-
 rum extrinsecus perceptarum
 notitia. Nimirum discipulatur
 nunc de homine ceterarum ani-
 mantium instar vivente, non de
 mente in se spectata.

B. ἀθάνατον δὲ ἄλλη]

Haec addita videntur et oppo-
 sitionis et illustrationis gratia,
 ne scilicet immortale cum mor-
 tali confunderetur. Conf. Phileb.
 p. 30. D: ἐν δὲ ἄλλοις ἄλλα καλᾶ.
 Itaque non amplectar Creuze-
 ri rationem, quam probarunt
 Astius, Reynders et C. Fr.
 Hermann., scribendum iudi-
 cantis ἀθάνατον δὲ ἄλλη. Animi
 causa memoramus commentum
 Hommellii θάνατον δὲ ἄλλη
 coniectantis. De ipsa sententia
 conf. Legg. IV. p. 721. VI. 774.

C. ὥσπερ οἱ τέλει σο-
 φισταί] Ridet sophistas, de
 quibuslibet rebus ita disputan-
 tes, ut videri vellent eorum ver-
 itatem prorsus habere perspe-
 ctam atque exploratam.

ἐπεὶ καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ ἐθέλεις εἰς τὴν φιλο-
τιμίαν βλέπειν, θαυμάζοις ἂν τῆς ἀλογίας περὶ ἃ
ἐγὼ εἶρηκα, εἰ μὴ ἐννοεῖς ἐνθυμηθεὶς ὡς δεινῶς διά-
κεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοῦ γενέσθαι καὶ κλέος εἰς
τὸν αἰεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι, καὶ ὑπὲρ τού-
του κινδύνους τε κινδυνεύειν ἔτοιμοὶ εἰσι πάντας ἔτι
μᾶλλον ἢ ὑπὲρ τῶν παιδῶν, καὶ χρήματα ἀναλίσκεν
D καὶ πόρους πονεῖν οὐστιαγοῦν καὶ ὑπεραποθνήσκειν·
ἐπεὶ οἶμι σύ, ἔφη, "Ἀλκῆστιν ὑπὲρ Ἀδμήτου ἀποθα-
νεῖν ἂν, ἢ Ἀχιλλεῖα Πατρόκλῳ ἐπαποθανεῖν, ἢ προα-
ποθανεῖν τὸν ἡμέτερον Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας
τῶν παιδῶν, μὴ οἰομένους ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς

ἐπεὶ καὶ τῶν ἀνθρ.] Vulg. *ἐπεὶ γε καὶ*, sed Bodl. Vat. A.
Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. *γε* ignorant, unde abieci-
mus voculam cum Turicensibus. Dein Stephanus malebat *εἰ ἐθέλεις*, quod
est in Vat. d.

τῆς ἀλογίας περὶ ἃ ἐγὼ εἶρηκα] Astius *περὶ delendum*
putat, ut sit ordo verborum hic: *εἰ μὴ ἐννοεῖς ταῦτα, ἃ ἐγὼ εἶρηκα*.
Bastius coni. *περὶ*, ut habet Vind. 2. Uncis secluit Rückert.
Hermannus nuper edidit: *Θαυμ. ἂν τῆς ἀλογίας περὶ, ἃ ἐγὼ εἶρηκα*
εἰ μὴ ἐννοεῖς, ἐνθυμηθεὶς κ. τ. λ. v. infra
εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον] Bekk. e Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Vat.
p. dedit *ἐς*.

πάντας ἔτι μᾶλλον] Sic Bodl. Vat. A. Vind. 1. 2. 7. Par. DK.
Vat. p. pro vulg. *πάντες*. Ex iisdem libris et Ambr. Ang. w. Vat. d.
n. r. Flor. n. *ἐτι* additum est, quod ante Bekkerum desiderabatur.

D. ἢ προαποθανεῖν] Vulgo *προαποθανεῖν ἂν*. Hic iure
ἂν om. Bodl. Vat. A. Coisl. Paris. DEFK. Ang. w. Vat. d. n. p. s.
Flor. b. Dein ἡμέτερον pro ἡμέτερον praebuerunt Vat. A. Ven. Z.

εἰ ἐθέλεις εἰς τὴν φιλο-
τιμίαν βλ.] Frequens est haec
modorum coniunctio neque cum
Stephano *ἐθέλεις* corrigend-
um. Infra c. XXXVII. in. *εἰ*
γὰρ ἐθέλει τις τῶν Σωκράτους
ἀκούειν λόγων, φανεῖται ἂν πάντῃ
γελοῖοι. Herodot. II. 15: *εἰ ὦν*
βοιλόμεθα γνώμησι τῆσι Ἰώνων
χρᾶσθαι — ἀποδεικνύομεν ἂν
*τούτῳ τῷ λόγῳ χρεώμενοι Αἰγυ-
πτίοισι οὐκ ἐούσαν πρότερον χῶ-
ρην, ubi perperam coniecerunt*
βουλόμεθα. Plat. Alcibiad. I.
p. 122. B: *εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς*
*πλοῦτους ἀποβλέπειν — αἰσχυν-
θείης ἂν ἐπὶ σαντή, ubi Bodl.*

ἐθέλεις, quod recepit Butt-
mann. Cf. ad Apolog. Socrat.
p. 25. B. et ad Phaedon. p. 68. D.
Ad *εἰ μὴ ἐννοεῖς* intell. *αὐτά*.

ἔρωτι τοῦ ὄν γενη] propter
laudis et gloriae studium.
Cf. Davis. ad Ciceron. Tusc.
I. 15.

κλέος εἰς τ. ἃ. χρ. ἃ. κα-
ταθέσθαι] immortalem
gloriam posteritatis me-
moriae tradere conser-
vandam. Nam *καταθέσθαι*
est *deponere custodiendum*
s. *servandum* tradere, v.
Valcken. ad Herodot. VI. 73.

περὶ ἐαυτῶν ἔσεσθαι, ἦν νῦν ἡμεῖς ἔχομεν; Πολλοὺ
γε δεῖ, ἔφη, ἀλλ', οἶμαι, ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ
τοιαύτης δόξης ἐνκλειοῦς πάντες πάντα ποιοῦσιν, ὅσφ
ἂν ἀμείνους ὦσι, τοσοῦτῳ μᾶλλον· τοῦ γὰρ ἀθανά-
του ἐρῶσιν. E

Οἱ μὲν οὖν ἐγκύμονες, ἔφη, κατὰ σώματα ὄντες
πρὸς τὰς γυναῖκας μᾶλλον τρέπονται καὶ ταύτῃ ἐρω-
τικοὶ εἰσι, διὰ παιδογονίας ἀθανασίαν καὶ μνήμην
καὶ εὐδαιμονίαν, ὡς οἴονται, αὐτοῖς εἰς τὸν ἔπειτα
χρόνον πάντα ποριζόμενοι· οἱ δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν
— εἰσὶ γὰρ οὖν, ἔφη, οἱ ἐν ταῖς ψυχαῖς κνοῦσιν, 209

Vind. 1. 2. Ang. u. w. Vat. d. r. Flor. a. c. i. n.

περὶ ἐαυτῶν ἔσεσθαι] Vulgo *περὶ* scriptum, et αὐτῶν,
praeter fidem longe plurimorum optimorumque codicum.

E. κατὰ σώματα ὄντες] κατὰ τὰ σώματα Par. F. Ambr.
Vat. r.

ὡς οἴονται] Cornarius coni. *ὡς οἴον τε*, quod est in Vind.
2. Ven. Z.

P. 209. οἱ ἐν ταῖς ψυχαῖς κνοῦσιν] Vett. editt. post οἱ
interpositum *καὶ* habent, quod omisi cum Bodl. Vat. A. Coisl. Ven.
Z. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. n. p. r. Flor. a. b. c. i. n.
Dein Coisl. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. *κνοῦσι*, quod
dedit Bekker. Idem vir doctus paullo post *κνεῖν* scripsit ex au-
ctoritate Vat. A. Par. DK. Ang. u. Vat. n. p. Nos etiam supra p. 206.
C. *κνοῦσι* reponendum arbitramur, v. Buttmann. Gr. Ampl. T. II.
p. 177. Hermann. ad Fragm. Aeschyl. Danaid. p. XV., quibus ad-
versatur Lobeck. ad Aiac. p. 193. ed. 2. Cum accusativo iunctum
legimus p. 203. C. *καὶ ἐκύησε τὸν Ἐρωτα*.

Ceterum haec: *καὶ κλέος — κα-
ταθέσθαι*, ex poeta aliquo pe-
tita esse ipse verborum nume-
rus declarat. Idem de proxi-
mis ἀθανάτου μνήμην ἀρετῆς,
et nonnullis aliis iudicandum.

D. τὸν ἡμέτερον Κό-
δρον] Loquitur mulier pere-
grina cum Socrate Atheniensi,
ideoque Codrum τὸν ἡμέτερον
vocat, quemadmodum eadem in-
fra: *τίμιος δὲ παρ' ἡμῶν καὶ*
Σόλων διὰ τὴν κ. τ. λ.

E. οἱ δὲ κατὰ τὴν ψυ-
χὴν] Abrumpitur subito ora-
tionis filium propterea, quod plu-

ra interponuntur, quae rei il-
lustrandae inserviant. Ipsa sen-
tentia mox absolvitur inde a
verbis *τούτων δ' αὖ ὅταν τις*
ἐκ νέου ἐγκ., ita tamen, ut in-
choatae structurae nulla amplius
ratio habeatur. Debat enim
ex vulgari loquendi consuetu-
dine sic pergi: οἱ δὲ κατὰ τὴν
ψυχὴν — ὅταν ἐγκύμονες ὦσι
τὴν ψυχὴν, θεοὶ ὄντες καὶ
ἠκούσης τῆς ἡλικίας τιτικτεν τε καὶ
γεννᾶν ἤδη ἐπιθυμοῦσιν. Sed
apodosin ita mutavit, ut eam
accommodarit verbis intermediis,
quae explicationis gratia inter-
posita sunt, v. ad p. 207. D.

ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἀ ψυχῇ προσήκει καὶ
 κυῆσαι καὶ κυεῖν. τί οὖν προσήκει; φρόνησίν τε καὶ
 τὴν ἄλλην ἀρετήν. ὧν δὴ εἰσι καὶ οἱ ποιηταὶ πάν-
 τες γεννητόρες καὶ τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται
 εὐρετικοὶ εἶναι· πολὺ δὲ μεγίστη, ἔφη, καὶ καλλίστη
 τῆς φρονήσεως ἢ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκί-
 σεων διακομήσεις, ἣ δὴ ὄνομά ἐστι σωφροσύνη τε
 B καὶ δικαιοσύνη. τούτων αὖ ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύ-
 μων ἢ τὴν ψυχὴν, θεῖος ὢν, καὶ ἠκούσης τῆς ἡλι-

οἱ ποιηταὶ πάντες] V. οἱ πάντες ποιηταί, invitis libris fere
 omnibus, etiam Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. Z.
 πολὺ δὲ μεγίστη, ἔφη,] εἶναι post μεγίστη vulgo interpo-
 situm om. Bodl. Vat. A. Coisl. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n.
 p. r. s. Vind. 1. 7. Flor. a. b. c. i.

οἰκίσεων διακομήσεις] Sic Ven. Z. Vind. 2. et corr. Par.
 F. Olim scribebatur διακομήσεις. Correxerunt Boeckh. in Min.
 p. 26. Heindorf. ad Cratyl. p. 28.
 τούτων αὖ ὅταν τις] Omittunt δ' vulgo post τούτων in-
 sertum Bodl., quem Bekkerus non memoravit, Vat. A. Vind. 2.
 Par. DK. Ang. w. Vat. p. Verba τὴν ψυχὴν Stephanus putabat cum
 θεῖος ὢν connecti oportere, quam rationem in Vindob. 2. teneri

P. 209. καὶ κυῆσαι καὶ
 κυεῖν] h. e. et concepisse
 (quae est actio semel et veluti
 uno temporis ictu perfecta) et
 conceptum tenere.

σωφροσύνη τε καὶ δικαιο-
 σύνη] Totus hic locus usque
 ad p. 209. E. versatur in virtutis
 civilis laudibus, de qua quid
 senserit philosophus, breviter
 ostendimus ad Phaedon. p. 68. C.
 edit. tert. Praeterea etiam ani-
 madvertes, φρόνησιν hic memo-
 rari, non item σοφίαν. Cuius
 rei causam cognoscas ex annot.
 ad Phaedon. p. 65. A. — μεγί-
 στη καὶ καλλίστη τῆς φρο-
 νήσεως, maxima et pul-
 cherrima pars sapientiae.
 De Republ. III. p. 416. B: τὴν
 μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρεσκευ-
 ασμένοι. al. Solet enim adie-
 ctivum, etiam ubi sequitur no-
 minis sui genus et numerum,
 gravioris ponderis causa ita
 praemitti, ut ex se suspensum
 habeat nomen gignendi casu po-

situm. Nota sunt omnibus illa:
 τῆς γῆς πολλή, ὁ πολὺς τοῦ
 χρόνου, ὁ πλείστος τοῦ βίου, al.
 Quibus similia multa college-
 runt Wolf. ad Demosth. Lept.
 §. 7. Heindorf. ad Cratyl. p.
 28. Ast. ad Remp. p. 328. intpp.
 ad Lambert. Bos. de Ellips.
 p. 274. 306.

B. ἐγκύμων ἢ τὴν ψυχὴν
 θεῖος ὢν] Stephanus τὴν
 ψυχὴν malebat connecti cum se-
 quentibus, ut in libris nonnul-
 lis factum. Sed quum ὁ ἐγκύ-
 μων τὴν ψυχὴν opponatur iis, qui
 supra ἐγκύμους κατὰ σώματα
 appellabantur, vulgatae distinc-
 tionem non esse mutandam sa-
 tis liquere arbitramur. Neque
 opus esse putamus coniectura
 Heusdii, qui scribendum cen-
 suit ἐγκύμων ἢ τὴν ψυχὴν, τὴν
 ψυχὴν θεῖος ὢν. Nam respici-
 tur ad eam sermonis partem, in
 qua Diotima p. 206. C. genera-
 tionem dicebat esse θεῖον πρῶ-

κίας τίθειν τε καὶ γεννᾶν ἤδη ἐπιθυμεῖ. ζητεῖ δὴ,
 οἶμαι, καὶ οὗτος περιῶν τὸ καλὸν ἐν ᾧ ἂν γεννή-
 σαιεν· ἐν τῷ γὰρ αἰσχροῦ οὐδέποτε γεννήσει. τὰ τε
 οὖν σώματα τὰ καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχροῦ ἀσπάζε-
 ται ἄτε κυῶν, καὶ ἐὰν ἐντύχη ψυχῇ καλῇ καὶ γεν-
 ναίῃ καὶ εὐφρεῖ, πάνυ δὴ ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότε-
 ρον, καὶ πρὸς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εὐθύς εὐπορεῖ
 λόγων περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ οἷον χρῆ εἶναι τὸν ἄν- C
 δρα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀ ἐπιτηδεύειν, καὶ ἐπιχειρεῖ παι-

Bastius narrat. Et sic etiam Flor. b. i. n. In Flor. a. c. est ἡ ψυ-
 χὴν θεῖος ὢν. Pro ἐπιθυμεῖ Steph. con. ἐπιθυμῇ, tota periodo
 sic conformata — ἤδη ἐπιθυμῇ, ζητεῖ δὴ κ. τ. λ.

B. ἐν τῷ γὰρ αἰσχροῦ] ἐν γὰρ τῷ αἰσχροῦ Par. K. Vat. p.
 ἀσπάζεται ἔτε κυῶν] κύων Bodl. Vat. A. Par. DK. Ang. w.
 Vat. p.

πάνυ δὴ ἀσπάζεται] Schleierm. malebat δέ, quo manife-
 stius fieret gradationis artificium. Adversatus est Astius his ver-
 bis apodosin contineri monens. Abest δὲ a Ven. Z. pr.

καὶ περὶ οἷον χρῆ] Steph. post. περὶ putabat excidisse τοῦ.
 Ast. περὶ delendum censebat. Sommer. con. περὶ οἷον χρῆ. Voe-
 gelinus οἷον pro masculino et subiecto verbi εἶναι habet.

γμα. Transferuntur enim hic
 omnia ad animum, quae antea
 de corporea generatione sunt
 exposita. Superest, ut verbo
 moneamus de coniectura Ste-
 phani, qui legendum putavit
 ἐπιθυμῇ, ita ut apodosis ordi-
 retur inde a verbis ζητεῖ δὴ, οἶ-
 μαι, κ. τ. λ. At enim ne hac
 quidem indigemus mutatione, si-
 quidem καὶ ante ἠκούσης non
 habet vim copulandi, sed cum
 tota, quae sequitur, verborum
 comprehensione acerrime con-
 nectendum est, quasi Latine di-
 cas: horum igitur si quis
 a puero praegnans est ad
 animum, quippe divinus,
 etiam appropinquante aet-
 tate, quae pariendo et ge-
 nerando idonea est (nam
 hoc est τῆς ἡλικίας, articulo rei
 indicium faciente), parere ge-
 stitatque generare. Quae-
 rit igitur etc. Erunt tamen
 qui καὶ delendum censeant.

πάνυ δὴ ἀσπάζεται] tum

vero plane utrumque, et
 corpus et animum pul-
 crum, amplectitur. Neque
 enim δὴ in his est scilicet,
 nempe, ut putabat Astius,
 sed positum est ut in formulis
 ἐνθα δὴ, ἐνταῦθα δὴ, τότε δὴ,
 atque refertur ad praegressa illa
 ἐὰν ἐντύχη ψυχῇ καλῇ.

καὶ πρὸς τοῦτον τὸν ἄν-
 θρωπον] Intell. καλὸν τὸ τε
 σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Deinde
 scribi voluerunt καὶ περὶ τοῦ
 οἷον χρῆ εἶναι, aut καὶ οἷον χρῆ
 εἶναι. Non opus est mutatione.
 Nam εἶναι περὶ τι est in ali-
 qua re tractanda versari
 (v. ad Phaedr. p. 261. A.), ut
 sententia verborum haec sit:
 quale sit, in quo tractan-
 do versari debeat is, qui
 boni viri nomen et digni-
 tatem obtinere velit. Per-
 peram οἷον pro masculino acce-
 perunt et in structurae haese-
 runt conversione.

δέειν. ἀπτόμενος γάρ, οἶμαι, τοῦ καλοῦ καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ, ἃ πάλαι ἐκύει, τίπτει καὶ γεννᾷ, καὶ παρῶν καὶ ἀπῶν μεμνημένος, καὶ τὸ γεννηθὲν συνεκτρέφει κοινῇ μετ' ἐκείνου, ὥστε πολὺ μείζω κοινωνίαν τῆς τῶν παιδῶν πρὸς ἀλλήλους οἱ τοιοῦτοι ἴσχουσι καὶ φιλίαν βεβαιωτέραν, ἅτε καλλιόνων καὶ ἀθανατωτέρων παιδῶν κεκοινωνηκότες. καὶ πᾶς ἂν δέξαιτο ἑαυτῷ τοιούτους παιδας μᾶλλον γεγονέναι ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους, καὶ εἰς Ὀμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα· εἰ δὲ βούλει, ἔφη, οἷους Λυκοῦργος παιδας κατελίπετο ἐν Λακεδαιμόνι σωτήρας τῆς Λακεδαιμόνος καὶ ὡς ἔπος εἰ-

C. καὶ παρῶν καὶ ἀπῶν] V. καὶ ἀπῶν καὶ παρῶν, quod e Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. d. p. r. Flor. n. mutatum. Dein καὶ ante τὸ γεννηθὲν om. Vind. 2. probante Astio.

τῆς τῶν παιδῶν πρὸς ἀλλ.] Bastius corrigebat τῆς τῶν παιδογόνων vel παιδοσπόρων, sed v. ann.

ἀθανατωτέρων παιδῶν κεκοινωνηκ.] Vind. 251. pro παιδῶν habet ἔργων. Par. K. om. παιδῶν, et eiiciendum censet Creuzer. Annal. Vindobb. l. c. p. 159., qui verba sic interpretatur: weil sie Schöneres u. Unsterblicheres gemeinsam besitzen. Sed quum ceteri libri omnes vocabulum tueantur, et quae isti amatores animis pariunt suis, per elegantem compara-

C. κοινωνίαν τῆς τῶν παιδῶν] Observavit Astius τῶν παιδῶν positum esse pro τῆς παιδογονίας s. παιδοποιίας, concretum, quod dicitur, pro abstracto, ita ut non opus sit coniectura Bastii, τῶν παιδογόνων vel παιδοσπόρων. Sed ne Astii quidem ratio necessaria est ad tuendam lectionem vulgatam, quandoquidem ἡ κοινωνία τῶν παιδῶν est coniunctio ex liberorum procreatione oriunda, quae constructionis ratio est notissima.

D. οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν κ.] h. e. ὅτι τοιαῦτα, v. Wytttenbach. ad Select. Princ. Histor.

p. 347. Matthiae §. 480. 3. — ζηλῶν, i. e. μακαρίζων, v. Blomfield. ad Aeschyl. Prom. v. 338. Pierson. ad Moer. p. 169. Astius ζηλοῖη scribendum suspicatur, quo vereor ut opus sit. Nam plura participia sic coniungi solere alibi iam docuimus. Ad ζηλῶν autem facile intelligimus αὐτοῦς. Deinde αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα est: quum et ipsa sint immortalia.

E. καὶ οὐ μνηθεῖης τὰ δὲ τέλεια καὶ ἐποπτικά] In his ταῦτα intelliguntur quae adhuc de amore dicta sunt. Opponuntur autem τὰ τέλεια καὶ ἐποπτικά, quae qualia sint, patet ex iis, quae p. 210. E. dis-

πῆν τῆς Ἑλλάδος. τίμιος δὲ παρ' ὑμῶν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν, καὶ ἄλλοι ἄλλοθι πολλαγοῦ ἄνδρες, καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάρους, πολλὰ καὶ καλὰ ἀποφηνάμενοι ἔργα, γεννήσαντες παντοίαν ἀρετήν· ὧν καὶ ἰσρὰ πολλὰ ἤδη γέγονε διὰ τοιούτους παιδας, διὰ δὲ τοὺς ἀνθρωπίνους οὐδενός πω.

Cap. XXVIII. Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικά ἴσως, ὧ Σώκρατες, καὶ οὐ μνηθεῖης· τὰ δὲ τέλεια καὶ ἐποπτικά, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτα ἔστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετή, οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴης. ἐρῶ μὲν οὖν, ἔφη, ἐγὼ καὶ προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω· πειρῶ δὲ ἔπεσθαι, ἂν οἷός τε ἦς. Δεῖ γάρ, ἔφη, τὸν ὀρθῶς ἰόντα ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἄρχεσθαι μὲν νέον ὄντα ἵεναι ἐπὶ τὰ καλὰ σώματα, καὶ πρῶτον μὲν, ἐάν ὀρ-

tionem καλλιόνων καὶ ἀθ. παιδῶν nomine appellentur, equidem nihil sollicitandum censeo.

D. τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν] Participium firmat etiam Proclus in Rempubl. p. 393., ubi perperam ζητῶν scriptum.

παιδας κατελίπετο] Sic Vat. A. Ven. E. Par. DK. Vind. 7. Vat. p. et Bodl. qui habet κατέλιπε τό. Legebatur olim κατέλειπετο. Vind. 2. κατέλιπε τοῖς ἐν Λακεδαίμν.

τίμιος δὲ παρ' ὑμῶν] Vulgo ἡμῶν. Sed recte ὑμῶν Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. n. p. r. Flor. b. i.

P. 210. ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα] Articulum vulgo neglectum plurimi optimique libri conservant. Restituendum vidit Fischerus.

putantur. Petita autem similitudo est a mysteriis. V. ad Phaed. p. 69. C. Remp. VIII. p. 560. D. coll. Lobeck. Aglaopham. T. I. p. 34 sqq. et 128.

εἰ οἷός τ' ἂν εἴης] Intell. μνηθῆναι, h. e. κατανοῆσαι.

P. 210. προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω] Menon. p. 77. A: ἀλλὰ μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείψω καὶ σοὶ ἕνεκα καὶ ἑμεν τοῦ λέγων τοιαῦτα. De Rep. VII. p. 533. A. Tim. p. 20. C. Xenoph. Cyrop. IV. 5, 15. Lysias pro bonis Aristoph. p. 211. ed. Bremi.

ἄρχεσθαι μὲν νέον ὄντα —] Optime Sydenhamus,

cuius verba Wolfius Germanice sic reddidit: „Der Grund hievon ist der, weil das innere Auge sich zur Entdeckung der Schönheit eben so öffnet, als zur Erkenntniß der Natur. Unsere Seele fängt immer bei einem einzelnen sinnlichen Gegenstande an, geht dann zu einem andern fort, vergleicht diese beide, und sieht in jedem das, was beide gemein haben. So fährt sie fort, sammelt und vergleicht mehrere andere Individuen dieser Gattung, bis sie in allen die-

θῶς ἡγήται ὁ ἡγούμενος, ἐνὸς αὐτὸν σώματος ἐρᾶν καὶ ἐνταῦθα γεννᾶν λόγους καλοῦς, ἔπειτα δὲ αὐτὸν κατανοῆσαι, ὅτι τὸ κάλλος τὸ ἐπὶ ὄψωυν σώματι
B τῷ ἐπὶ ἐτέρῳ σώματι ἀδελφόν ἐστι, καὶ εἰ δεῖ διώκειν τὸ ἐπ' εἶδει καλόν, πολλὴ ἄνοια μὴ οὐχ ἔν τε καὶ ταῦτον ἡγῆσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖς σώμασι κάλ-

ἐνὸς αὐτὸν σώματος ἐρᾶν] αὐτῶν Vat. A. Par. DK. Aug. w. Vat. p. quod dedit Bekker.

B. τῷ ἐπὶ ἐτέρῳ σώματι] ἐπὶ om. Coisl. Par. EF. Ang. Vat. d. n. s. Florentini.

sen Individuen einerlei Idee, eine und dieselbe Natur wahrnimmt. So gelangt sie endlich zu einem vollständigen Begriffe dieser sowohl den Arten als der Gattung selbst gemeinschaftlichen Natur jener ewigen und unveränderlichen Idee, die eine und dieselbe in allen ist. Itaque Diotima primum ait initiationis illius gradum esse, quo ad unum nos applicemus corpus pulcritudine insigne, ex eoque virtutem et bonorum sermonum fructum procreare studeamus. Secundum esse hunc, ut non unum aliquod corpus amemus, sed omnia, quae emineant pulcritudine, corpora amore complectamur. Tum progrediendum esse ad consequendam animi pulcritudinem, prae qua corporis forma omnino contemnenda sit, atque id agendum, ut quod in moribus, legibus, institutis pulcrum sit, id animadvertatur atque diligatur. Denique perveniri ad sapientiae atque philosophiae studium et amorem, quo qui incensi sint, eos demum ait intueri pulcritudinis verae, constantis, atque aeternae divinam formam atque imaginem. cf. infra p. 211. C.
 ἔπειτα δὲ αὐτὸν κατανοῆσαι] Pendet haec e verbo δεῖ. Istud αὐτὸν autem ne cui

molestum accidat, nunc significat ipsum, opponiturque praecedenti: ἐὰν δεθῶς ἡγήται ὁ ἡγούμενος. Neque ferri potest quod Bekkerus antea ex aliquot codd. recepit ἐνὸς αὐτῶν σώματος ἐρᾶν, videlicet ut molliret huius iterationis duritiem. Quis enim concedet illud αὐτῶν referri commode posse ad τὰ καλὰ σώματα, ita ut sententia haec sit: ex pulcris illis corporibus, ad quae quis contemplanda iuvenis accesserit, unum deinde amandum esse? Nimirum res ipsa postulat καλοῦ, quod facile ex superioribus cogitatione addideris; genitivum partitionis, quem vocant, prorsus aspernatur, tanto minus ferendum illum, quod additum est σώματος. Etenim scriptor ipse, si ad τὰ καλὰ σώματα paullo ante memorata respici voluisset, procul dubio scripturum fuerat ἐνὸς αὐτῶν ἐρᾶν, non αὐτῶν (sc. τῶν καλῶν σωμάτων) σώματος ἐρᾶν.

B. τῷ ἐπὶ ἐτέρῳ σώματι ἀδελφόν] h. e. ὁμοιον, v. Matth. §. 385. 5.

καὶ εἰ δεῖ διώκειν —] Ac si persequi id, quod in specie pulcrum est, eum oportet, magna eius fuerit dementia, si sibi non persuadeat communem

λος· τοῦτο δ' ἐννοήσαντα καταστῆναι πάντων τῶν καλῶν σωμάτων ἐραστήν, ἐνὸς δὲ τὸ σφόδρα τοῦτο χαλάσαι καταφρονήσαντα καὶ σμικρὸν ἡγησάμενον· μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς κάλλος τιμιώτερον ἡγήσασθαι τοῦ ἐν τῷ σώματι, ὥστε καὶ ἐὰν ἐπιεικῆς ὦν τὴν ψυχὴν τις καὶ [ἐὰν] σμικρὸν ἄνθρωπος ἐξῆ, C

τὸ σφόδρα τοῦτο χαλάσαι] τὸν σφόδρα τοῦτον Par. DK. Vat. p. Vind. 7. Deinde Vat. n. Flor. b. i. σμικρὸν αὐτὸν ἡγησάμενον. καὶ ἐὰν ἐπιεικῆς ὦν] V. ἄν, invitis codd. Alterum ἐὰν ante σμικρὸν delendum censeo. Minus recte in καὶ mutari iussit Herm., quippe quod a Platonis sermone abhorret.

omnibus corporibus pulcritudinem esse unum idemque, h. e. si non ad ideam ipsius pulcritudinis perveniat. Itaque τὸ ἐπ' εἶδει καλόν est pulcrum in specie; quod opponitur generi, ut recte monuit Wytenbachius ad Eunap. p. 247. Quod quoniam incredibile visum est Rückerto, in commentariis ad Parmenidem et Politicum docuimus, εἶδος pro varia verborum et sententiarum connexionem et de specie, et de summo genere sive idea usurpari solere. Ceterum non diffiteor malle me εἰ δὴ διώκει scriptum legi, quanquam quomodo vulgata lectio defendi queat, sanequam exploratum habemus.

τοῦτο δ' ἐννοήσαντα καταστῆναι] int. αὐτὸν δεῖ. Reliquerat Diotima ac deseruerat orationis obliquae formam inde a verbis: καὶ εἰ δεῖ διώκειν κ. τ. λ., nunc ad eam rursus revertitur. Quod ne quis praeter usum et consuetudinem factum esse opinetur, alia id genus exempla nuper consignavimus ad Phaedon. p. 86. A. 95. C. Prot. p. 338. C. Alcibiad. II. p. 147. E. Lachet. p. 186. B.

ἐνὸς δὲ τὸ σφόδρα τοῦτο χαλάσαι] h. e. vehementem illam unius corporis

cupiditatem remittere et quasi relaxare. Nam τὸ σφόδρα τοῦτο idem est quod τοῦτο τὸ σφόδρα ἐρᾶν vel τὸν σφόδρον τοῦτον ἐρατή, unde intelligitur causa originis lectionis in multis codd. conservatae τὸν σφόδρα τοῦτον.

ὥστε καὶ ἐὰν ἐπιεικῆς ὦν τ. ψ.] Horum verborum constructio quam valde laboret, etiamsi non senserint interpretes, tamen vel mediocri animi attentione neminem potest latere. Quum enim ὥστε καὶ referendum sit ad ἐξαρκεῖν αὐτῷ, apparet eorum verborum, quae interiecta sunt, rationem ἐὰν his illato mirifice perturbari. Neque tamen longe medicina petenda est. Deleto enim altero ἐὰν omnia sarta tecta erunt. Nam ita καὶ σμικρὸν positum, ut Criton. c. V. extr. εἰ τι καὶ σμικρὸν ἡμῶν ὄφελος ἦν, et sexcentis aliis locis. Idem de hoc loco nuper visum esse Astio non sine animi laetitia video. Sententia igitur haec est: ita ut vel tum, si quis mediocri animi bonitate instructus parum corporis pulcritudine floreat, eo contentus sit etc. De illo καὶ post ὥστε interposito, quod Rückertus iniuria deletum ivit, explicavimus ad Remp. VI. p. 506. D. Ceterum ἄνθρωπος de corporis pulcritudine dictum fre-

ἐξαρκεῖν αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι καὶ τίκτειν λό-
γους τοιούτους καὶ ζητεῖν, οἵτινες ποιήσουσι βελτί-
ους τοὺς νέους, ἵνα ἀναγκασθῇ αὐτὸν θεάσασθαι τὸ
ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τοῖς νόμοις καλὸν καὶ τοῦτο
ἰδεῖν, ὅτι πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ξυγγενές ἐστιν, ἵνα τὸ περὶ τὸ

C. καὶ ζητεῖν] Haec Astio ab aliena manu intrusa viden-
tur. Idem vir doctus proxima hunc in modum refingenda censet:
ἵνα ἀναγκασθῆς αὐτὸν θεάσασθαι — καὶ τοῦτ' ἰδεῖν, ὅτι — ξυγγε-
νές ἐστιν, τὸ περὶ τὸ σῶμα καλὸν μικρόν τι ἡγήσεται εἶναι. v. ann.
D. μηκέτι τῷ παρ' ἐνί] Bekkerus pro vulg. μηκέτι τὸ δε
conjectura Schleiermacheri scripsit μ. τῷ παρ' ἐνί, quod nunc
secuti sumus. Et habet unus codex μηκέτ' ἔνω ex corr. v. infra.
Dein Hommelius corrigit ὡςπερ ὁ οἰκέτης, quod cur comprobari ne-

quantis est usus, v. Abresch.
ad Aristaenet. I. ep. XIX. p. 494.
edit. Boiss.

C. καὶ τίκτειν λόγους
τοιούτους καὶ ζητεῖν] Astius istud καὶ ζητεῖν inepti
explicatoris additamentum esse
censet. Debuisset enim ἐπιτέ-
φειν potius aut simile aliquod
verbum addi, si quid addendum
fuerit; istud ζητεῖν autem ferri
nullo modo posse. Cui senten-
tiae viri acutissimi fateor me
non accedere. Nam Diotima hoc
dicit, talem amatorem non mo-
do ipsum parere quasi et ex se
procreare, sed etiam aliunde
quaerere et investigare eiusmodi
sermones, qui iuvenes reddant
meliores. Quibus verbis signi-
ficatur maxima hominis conten-
tio et studium, qui alteri omni-
bus modis prodesse cupiat. Ne-
que iam probandam arbitramur
eiusdem viri docti rationem,
quam iniiit ad ea, quae proxime
sequuntur, vel corrigenda vel
illustranda. Quod enim scriben-
dum censet ἵνα ἀναγκασθῆς αὐ-
τὸν θεάσασθαι — ξυγγενές ἐστιν, τὸ
περὶ τὸ σῶμα καλὸν σμ. τ. κ. τ. λ.,
ea correctio certe superva-
canea videbitur locum hunc in
modum interpretantibus; ut rur-
sus cogatur pulcrum in
studiis, legibus, institutis
conspicuum contem-

plari atque videre (i. e. eo
intelligentiae pervenire, ut sta-
tuat) totum illud esse si-
bimet ipsi cognatum, quo
pulcritudinem corporis
despiciat. Vides igitur du-
plex istud ἵνα nihil habere of-
fensionis. Et ita haec ad amu-
sim congruunt cum illis p. 210.
B., ubi primum τὸ ἐπ' εἶδει κα-
λὸν in corporibus investigandum
esse docetur; deinde vero ani-
madvertendum τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖς
σώμασι καλὸν esse ἐν τε καὶ ταύ-
τόν. Est autem verborum con-
secutio haec: καὶ ἰδεῖν, ὅτι τοῦ-
το (sc. τὸ ἐν τοῖς ἐπ. κ. τ. λ.)
πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ξυγγ. ἐστίν.

ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀγα-
γεῖν] Mutat subiectum, siqui-
dem intelligit τὸν ἡγούμενον.
Sed quanta fuerit hoc in genere
Graecorum licentia, vel illa do-
cebunt, quae ad Protagor. p.
320. A. et Phaedr. p. 258. B. ad-
scripsimus.

D. μηκέτι τῷ παρ' ἐνί,
ὡςπερ οἰκέτης, κ. τ. κ.] Etiam
hic locus multis visus est intri-
cator et impeditior, quam ut
pro sano et incorrupto haberi
posset. Bastius δουλεύων tan-
quam inutile vocis οἰκέτης in-
terpretamentum extrudi iussit.
Astius maluit verba hunc in
modum corrigi: μηκέτι τὸ παρ'

σῶμα καλὸν μικρόν τι ἡγήσεται εἶναι· μετὰ δὲ τὰ
ἐπιτηδεύματα ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀγαγεῖν, ἵνα ἴδῃ αὐ-
τὸν ἐπιστημῶν κάλλος, καὶ βλέπων πρὸς πολὺ ἤδη τὸ
καλὸν μηκέτι τῷ παρ' ἐνί, ὡςπερ οἰκέτης, ἀγαπῶν D
παιδαρίου κάλλος ἢ ἀνθρώπου τινὸς ἢ ἐπιτηδεύματος

queat, in commentariis diximus. Ceterum locus vulgo sic inter-
pungebatur: πρὸς πολὺ ἤδη τὸ καλόν, μηκέτι τὸ παρ' ἐνί, ὡςπερ
οἰκέτης ἀγαπῶν παιδαρίου, κάλλος, ἢ ἀνθρ. κ. τ. λ.

ἢ ἐπιτηδεύματος ἐνός] Vat. r. et pr. Ambr. pro ἐνός ha-
bent τινός. Deinde ἢ coniunctivum reposuimus e Bodl. Vat. Δ.
Coisl. Ven. Z. Par. DEK. Vat. d. n. s. Ante Bekkerum scribebatur ἢ.
Pro πέλαγος Par. E. Vat. n. s. et corr. Ang. u. τέλος, quod unde na-
tum sit, ostendit scriptura Ang. u. pr. πέλος.

ἐνί, ὡςπερ οἰκέτης, ἀγαπῶν κά-
λλος, ἢ ἀνθρώπου τινός ἢ ἐπιτη-
δεύματος ἐνός, δουλεύων. Alii
alias tentarunt coniecturas. Nos
nunc sequimur Schleierma-
cheri et Bekkeri rationem,
qui e vestigiis unius codicis
eruerunt scripturam μηκέτι τῷ
παρ' ἐνί pro vulg. μ. τὸ παρ'
ἐνί. Nam quod olim accusati-
vum defendendum suscepimus,
videtur nunc interpretatio loci,
quam proposuimus, quamvis
Rückerto et Hommelio pro-
bata, nimis contorta nec satis
simplex esse. Dativo restituito
primaria enuntiati pars haec
est: καὶ ἵνα βλέπων πρὸς πολὺ
ἤδη τὸ καλὸν μηκέτι τῷ παρ'
ἐνί (sc. καλῷ) ὡςπερ οἰκέτης —
δουλεύων φαῦλος ἢ καὶ σμικρο-
λόγος. Quibus quae interposita
sunt, ἀγαπῶν παιδαρίου κάλλος
— ἐπ. ἐνός, ea quid significet
istud τῷ παρ' ἐνί δουλεύων ac-
curatius pleniusque declarant.
Itaque locum sic interpretamur:
post studia illa adducen-
dus est ad scientiae ge-
nera, ut iam intuens mul-
tum illud pulcrum non am-
plius unius pulcritudini
tanquam mancipium ser-
viat, alicuius pueruli aut
hominis aut studii unice
admirans pulcritudinem,
eoque modo vilis et pusil-

lus evadat, sed ad ma-
gnum illud pulcritudinis
mare conversus etc. Itaque
ὡςπερ οἰκέτης cohaeret cum ver-
bis μηκέτι τῷ παρ' ἐνί δουλεύων,
apteque denotat eum, qui quo-
niam unius tantum captus ten-
netur pulcritudine, ei tanquam
servus videtur addictus esse.
Fallitur enim Hommelius ὡς-
περ ὁ οἰκέτης legendum putans,
quod significet supplicem ama-
torem. At nimirum, ut alias
silentio premam difficultates, qui-
bus ea ratio laborat, notatur
eius hominis condicio, qui in
rerum individuarum pulcritudine
defixus animum non possit ad
generaliolem attollere pulcritu-
dinis notionem. Quod per ὡς-
περ οἰκέτης recte fieri potuit,
per ὡςπερ ὁ οἰκέτης non potuit.
Enimvero οἰκέτης ponitur, non
δοῦλος, ut significetur is, qui
quasi intra unius domus angus-
tias cohibetur: quod quam ac-
commodate ad rem praesentem
fiat, nemo erit quin protinus
sentiat. De voc. οἰκέτης diximus
ad Cratyl. p. 384. D. Turpis au-
tem et abiectae servitutis signi-
ficatio proximis demum verbis
facta est. Usum voc. πέλαγος
illustravit Heusdius Specim.
p. 31 sq. Ob oculos hunc locum
habuit Plutarch. Quaest. Pla-
tonn. p. 1001. E.

ένος δουλεύων φαῦλος ἢ καὶ μικρολόγος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαγος τετραμμένος τοῦ καλοῦ καὶ θεωρῶν πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς τίκτη καὶ διανοήματα ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ, ἕως ἂν ἐνταῦθα ῥωσθεῖς καὶ αὐξηθεῖς κατὶδῆ τινα ἐπιστήμην μίαν τοιαύτην, ἣ ἐστὶ καλοῦ τοιοῦδε. Πειρῶ
E δέ μοι, ἔφη, τὸν νοῦν προσέχειν ὡς οἶόν τε μάλιστα.
 Cap. XXIX. Ὅς γὰρ ἂν μέχρι ἐνταῦθα πρὸς τὰ ἐρωτικά παιδαγωγηθῆ, θεώμενος ἐφεξῆς τε καὶ ὀρθῶς τὰ καλά, πρὸς τέλος ἤδη ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν ἐξαιρήνης κατόψεται τι θαυμαστὸν τὴν φύσιν καλόν, τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ Σώκρατες, οὗ δὴ ἔνεκεν καὶ οἱ ἐμ-
211 προσθεν πάντες πόνοι ἦσαν, πρῶτον μὲν αἰεὶ ὄν καὶ οὔτε γιγνόμενον οὔτε ἀπολλύμενον, οὔτε ἀξαναόμενον οὔτε φθίνον, ἔπειτα οὐ τῆ μὲν καλόν, τῆ δ'

μεγαλοπρεπεῖς τίκτη] Coniunctivum cum vet. editt. habent Flor. c. ex corr. Coisl. et Ven. E. Ceteri libri τίκτη. Pro ἀφθόνῳ Par. F. habet ἀφθόνως. Astius conicit ἀφθονα.

E. μέχρι ἐνταῦθα] V. μέχρις, in vitis libris manuscriptis tantum non omnibus. Quod enim Phrynichus p. 6., Herodianus p. 451. apud Piersonem ad Moer. et alii veteres grammatici μέγα et ἄχρι tanquam Atticum probant, μέχρις autem et ἄχρι tanquam improbum reiciunt, confirmatur haec observatio mirifice codicibus Platonis, qui vix unum alterumve locum fecerunt reliquum, in quo vulgaris forma sine lectionis varietate reperitur, conf. p. 220. D. et Butt. Gram. max. §. 26. 4. Lobbeck. ad Phryn. p. 14.

οὗ δὴ ἔνεκεν καὶ οἱ ἐμπροσθεν π.] Pro vulg. ἔνεκα Bodl.

καὶ θεωρῶν πολλούς —] Ad θεωρῶν liquet intelligendum esse αὐτό. Quod non ferendum putans Hommelius prae-ter necessitatem scribendum coniecit: ἀλλ' ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαγος τετραμμένος τοῦ καλοῦ καὶ θεωρῶν πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους καὶ διανοήματα τίκτη ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ. Pro ἀφθόνῳ quod Astius ἀφθονα reponendum censet, id et ipsum non est necessarium. Nimirum immensum illud pulcritudinis pelagus immensam habet philosophandi materiam ideoque efficit, ut qui illud contemplatur, verissime

dici possit ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ gignere ex sese et quasi pro-creare praeclaros sermones magnificosque animi sensus. — κατὶδῆ τινα ἐπι., h. e. scientiam ipsius pulcritudinis s. ideae pulcritudinis, quam deinceps egregie adumbrare instituit.

E. τοῦτο ἐκεῖνο] i. e. illud ipsum, cuius causa omnes illi labores suscipiendi erant.

P. 211. οὐδὲ πρὸς μὲν τὸ καλόν] h. e. neque pro varia, quam habet, ratione modo pulcrum, modo tur-

αἰσχρόν, οὐδὲ τοτὲ μὲν, τοτὲ δ' οὐ, οὐδὲ πρὸς μὲν τὸ καλόν, πρὸς δὲ τὸ αἰσχρόν, οὐδ' ἐνθα μὲν καλόν, ἐνθα δὲ αἰσχρόν, ὡς τισι μὲν ὄν καλόν, τισὶ δὲ αἰσχρόν. οὐδ' αὖ φαντασθήσεται αὐτῷ τὸ καλόν οἶον πρόσωπόν τι οὐδὲ χεῖρες οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ὧν σῶμα μετέχει, οὐδέ τις λόγος οὐδέ τις ἐπιστήμη, οὐδέ που ὄν ἐν ἑτέρῳ τινί, οἶον ἐν ζώῳ ἢ ἐν γῆ ἢ ἐν οὐρανῷ ἢ ἐν τῷ ἄλλῳ, ἀλλὰ αὐτὸ καθ' αὐτὸ μεθ' αὐτοῦ μο-
B νοειδὲς αἰεὶ ὄν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα καλὰ ἐκεῖνου μετέχοντα τρόπον τινὰ τοιοῦτον, οἶον γιγνομένων τε τῶν ἄλλων καὶ ἀπολλυμένων μηδὲν ἐκεῖνο μήτε τι πλεον μήτε ἔλαττον γίνεσθαι, μηδὲ πάσχειν μηδέν. ὅταν δὴ τις ἀπὸ τῶνδε διὰ τὸ ὀρθῶς παιδευαστεῖν ἐπανῶν ἐκεῖνο τὸ καλόν ἀρχηται καθορᾶν, σχεδὸν ἂν τι ἄπτοιτο τοῦ τέλους. τοῦτο γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὀρ-

Vat. A. Coisl. Ven. E. Par. DK. Vind. 2. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Flor. a. b. c. i. n. praebuerunt ἔνεκεν. Deinde Bekkerus ex Coisl. Vat. A. dedit ἐμπροσθε.

P. 211. φαντασθήσεται αὐτῷ τὸ καλόν] V. αὐτό, quod habet Ambr. a. p. m. et Vat. r. Nec e Florentinis quidquam discrepantiae enotatum. Ceteri praebuerunt αὐτῷ. Idque verissime. Nam τὸ καλόν per se est αὐτὸ τὸ καλόν.

B. τρόπον τινὰ τοιοῦτον] τινὰ τρόπον Coisl. Par. EF. Ambr. Ang. u. Vat. d. n. r. s. Flor. a. b. c. i. n.

μηδὲν ἐκεῖνο] Sic Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Vulg. ἐκεῖνω, quod Astius frustra defendit.

ὅταν δὴ τις] Sic Bodl. Vat. A. Vind. 2. Vett. editt. ὅταν δὲ τις.

pe. Istud πρὸς μὲν τὸ, πρὸς δὲ τὸ μὲν, πρὸς τὸ δὲ. v. De Rep. p. 467. D. Menex. p. 241. B. Phaedr. p. 263. B. coll. Matfh. Gr. §. 288. 2. — φαντασθήσεται. apparebit. v. Creuzer. ad Plotin. de pulcritud. p. 135 sq.

B. τὰ δὲ ἄλλα πάντα — πάσχειν μηδέν] h. e. reliqua vero omnia, quae pulcra sunt, illius in communionem venire hac fere ratione, ut, quum illa orientur atque intereant, pulcrum ipsum nullam

unquam subeat vicissitudinem, nunquam crescat vel decrescat, aut aliud quid huiusmodi patiat. Nam quae bona, pulcra, honesta sunt, ea putabat Plato bona, pulcra, honesta facta esse eo, quod referrentur ad ipsam honestatis speciem, eiusque quasi similitudinem referrent. v. Phaedon. p. 102. A. ibique annot. Ceterum de οἶον cum infinitivo constructo v. Apolog. Socrat. c. 18: ἐγὼ τιγγάνω ὧν τοιοῦτος, οἶος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆ πόλει δόδομαι. Cf. Matfh. §. 535. Buttman. §. 137. al.

θῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτικά ἵνα ἢ ὑπ' ἄλλου ἄγεσθαι,
C ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνου ἕνεκα τοῦ
καλοῦ αἰεὶ ἐπανέειναι, ὥσπερ ἐπαναβασμοῖς χρώμενον,
ἀπὸ ἐνὸς ἐπὶ δύο καὶ ἀπὸ δυεῖν ἐπὶ πάντα τὰ καλά
σώματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπὶ τὰ καλά
ἐπιτηδεύματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδεύματων ἐπὶ
τὰ καλά μαθήματα, ἔστ' ἂν ἀπὸ τῶν μαθημάτων
ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα τελευτήσῃ, ὃ ἐστὶν οὐκ ἄλλου
ἢ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μάθημα, καὶ γινῶ αὐτὸ
D τελευτῶν ὃ ἐστὶ καλόν. Ἐνταῦθα τοῦ βίου, ὃ φιλε
Σώκρατες, ἔφη ἢ Μαντινικῆ ξένη, εἶπερ που ἄλλοθι,
βιωτὸν ἀνθρώπων, θεωμένῳ αὐτὸ τὸ καλόν. ὃ ἐάν
ποτε ἴδῃς, οὐ κατὰ χρυσίον τε καὶ ἐσθῆτα καὶ τοῦς

C. αἰεὶ ἐπανέειναι] Par. DK. Vat. p. ἐπανέειναι. Dein Coisl.
Par. E. Vat. s. n. Ang. u. Flor. a. b. c. i. ἐπαναβασμοῖς, quod concinit
cum praecepto Phrynichi p. 324. Vulgo erat ἐπαναβασμοῖς.

ἀπὸ δυεῖν] δυοῖν Ven. E. Par. DFK. Ambr. Vat. d. n. p. r. s.
ἔστ' ἂν ἀπὸ τῶν μαθημάτων] Pro ἔστ' ἂν Bodl. Coisl.
Vat. A. Ven. E. Par. DEFK. Ang. u. Vat. d. n. p. s. Flor. a. b. c. i. n.
habent καὶ. Ambr. Vat. r. Flor. n. τελευτήσῃ. Quum ἔστ' ἂν nus-
quam alibi apud Platonem legatur, codicibus ducibus scriben-
dum suspiceris: καὶ ἀπὸ τῶν μαθημάτων — τελευτήσῃ, ut vul-
gatum ortum ex grammatici alicuius interpretatione existimetur.
Sed huic coniecturae obstat, quod deinde infertur καὶ γινῶ, quod
quis erit tam temerarius, ut in γνώσεια mutandum existimet?
Facilius igitur correxeris ἕως ἂν, ut dudum iudicavimus, idque
nuper Herm. in Teubner. sed male omisso ἂν, vulgavit. Sed non
opus est mutatione, siquidem ἔστ' ἂν dixit etiam Xenoph. An. I. 3, 9.

C. ἀπὸ τῶνδε] h. e. a re-
bus pulcris, quae sub sen-
sus cadunt. Ad sententiam
conf. Phaedr. p. 250 sqq. Deinde
τὸ ἀσχεδὸν pertinet, quod ne
mireris particula ἂν interiecta
ab eo seiunctum esse, ne talia
quidem offensionem esse debent,
quale est illud Lysid. p. 204.
E: οὐ γὰρ πάντ, ἔφη, τι αὐτοῦ
τοῦνομα λέγουσιν, ubi πάντ τι
connectas. v. ad Protagor. p.
327. B.

καὶ γινῶ αὐτὸ τελευτῶν ὃ
ἐστὶ καλόν] h. e. atque ad
extremum cognoscat
ipsam pulcritudinis ἰδέαν.
Theaetet. p. 146. E: γινῶναι ἐπι-

στήμην αὐτὸ ὃ τι ποτ' ἐστι. v.
Ast. ad Rempubl. p. 399. et quae
notavi ad Phileb. p. 207. collat.
Phaedon. p. 75 B. D. De partici-
pio τελευτῶν v. Phaedon. p. 72. C.

D. Ἐνταῦθα τοῦ βίου —]
Illustrantur haec verba proximis
illis θεωμένῳ αὐτὸ τὸ καλόν,
quum ipsam intuetur pul-
critudinis speciem.

οὐ κατὰ χρυσίον κ. τ. λ.]
non ad aurum, vestimen-
tum al. comparandum il-
lud iudicabis. Nam κατὰ in
talibus similitudinem indicat. v.
Apolog. Socrat. in ὁμολογολῆν
ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι

καλοῦς παῖδας τε καὶ νεανίσκους δόξει σοι εἶναι, οὐς
ἄν ὁρῶν ἐκπέπληξαι καὶ ἔτοιμος εἶ καὶ σὺ καὶ ἄλ-
λοι πολλοί, ὁρῶντες τὰ παιδικὰ καὶ ξυνόντες αἰεὶ αὐ-
τοῖς, εἴ πως οἶόν τ' ἦν, μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν,
ἀλλὰ θεᾶσθαι μόνον καὶ ξυνεῖναι. τί δῆτα, ἔφη, οἰό-
μεθα, εἴ τῳ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, **E**
καθαρόν, ἀμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε
ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων καὶ ἄλλης πολλῆς φλυα-
ρίας θνητῆς, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θεῖον καλὸν δύναται
μονοειδὲς κατιδεῖν; ἄρ' οἶει, ἔφη, φανῶν βίον γί-
γνεσθαι ἐκείσε βλέποντος ἀνθρώπου καὶ ἐκεῖνο ᾧ δεῖ **212**
θεωμένον καὶ ξυνόντος αὐτῷ; ἢ οὐκ ἐνθυμεῖ, ἔφη,
ὅτι ἐνταῦθα αὐτῷ μοναχοῦ γενήσεται, ὁρῶντι ᾧ ὄρα-

D. ἢ Μαντινικῆ ξένη] Hic quoque non pauci libri habent
μαντικῆ.

ἐάν ποτε ἴδῃς] εἰδῆς Bodl. εἰδῆς Par. EF. Coisl. Ang. u.
Vat. n. s. Flor. a. b. c. i.

ἀλλὰ θεᾶσθαι μόνον] θεᾶσθαι Bodl. Vat. A. Vind. 2.
Ang. w.

E. ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων] Frustra Astius ἀλλὰ delendum
censuit. v. ad Protagor. p. 337. B.

P. 212. καὶ ἐκεῖνο ᾧ δεῖ θεωμένον] V. ὃ δεῖ. Sed ω
vel ᾧ Bodl. Vat. A. et corr. Par. F. idque verissime. Bekkerus ta-
men de coniectura Schleiermachi dedit: καὶ ἐκεῖνο δὴ θεωμένον.
Habent δὲ pro δεῖ Par. K. Vat. d. n.

ἢ οὐκ ἐνθυμεῖ] Sic Ang. w. Flor. n. cum Bodl., quod teste
Bastio etiam Vat. A. habet. Vulgo erat ἐνθυμῆ.

ὁρήτωρ. Plura dabit Heindorf.
ad Gorg. p. 226. Matth. Gram.
T. II. p. 1154. De τῶν παίδων
et τῶν νεανίσκων coniunctione v.
Lysid. p. 206. D.

E. ἀνάπλεων] pollutum,
contagione infectum, ut
Phaedon. p. 83. E. ubi v. an-
not. — καὶ ἄλλης πολλῆς
φλυαρίας. Phaedon. p. 66. C:
ἐρώτων δὲ καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φρό-
νων καὶ εἰδύλων παντοδαπῶν καὶ
φλυαρίας ἐμπλήθειν ἡμᾶς πολ-
λῆς, ubi Olympiodorus: φλυ-
αρίαν καλεῖ ὁ Πλάτων πᾶν τὸ
περιττόν, οὐ μόνον τὸ ἐν λόγοις,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργοις. Gorg. p.
519. A. Reip. X. p. 581. D. Ne-

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

que aliis scriptoribus hic usus
vocabuli ignotus. Ceterum quod
Astius ἀλλὰ post ἀμικτον del-
endum censuit, non recordatus
est frequentem huius vocis re-
petitionem nihil habere insolentiae.
v. Wyttenbach. ad
Phaedon. p. 142. = p. 63. E.

P. 212. ὁρῶντι ᾧ ὄρατον
τὸ καλόν] h. e. spectanti
quo pulcrum spectari po-
test, videlicet mente et ani-
mo, non oculis. Itaque paul-
lo ante cum Astio scripsimus
καὶ ἐκεῖνο ᾧ δεῖ θεωμένον, quam
lectionem confirmat cod. Bodl.
qui habet ω δεῖ. Vett. editt. δ
δεῖ. Bekkerus de Schleierma-

τὸν τὸ καλόν, τίττειν οὐκ εἰδῶλα ἀρετῆς, ἅτε οὐκ εἰδῶλου ἐραπτομένῳ, ἀλλ' ἀληθῆ, ἅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐραπτομένῳ, τεκόντι δὲ ἀρετὴν ἀληθῆ καὶ θρεψαμένῳ ὑπάρχει θεοφιλεῖ γενέσθαι καὶ, εἴπερ τῶ ἄλλῳ ἀνθρώπων, ἀθανάτῳ καὶ ἐκείνῳ;

B Ταῦτα δὴ, ὦ Φαῖδρε τε καὶ οἱ ἄλλοι, ἔφη μὲν Λιοτίμα, πέπεισμαι δ' ἐγὼ· πέπεισμένος δὲ περιώμα καὶ τοὺς ἄλλους πείθειν, ὅτι τοῦτου τοῦ κτήματος τῇ ἀνθρωπείῳ φύσει συνεργὸν ἀμείνω Ἐρωτος οὐκ ἂν τις ῥαδίως λάβοι. διὸ δὴ ἐγὼ γέ φημι χρῆναι πάντα ἄνδρα τὸν Ἐρωτα τιμᾶν, καὶ αὐτὸς τιμῶ τὰ ἐρωτικὰ

θεοφιλεῖ γενέσθαι] θεοφιλῆ Bodl. Vat. A. Coisl. Vat. n. et supra versum Par. E.

εἴπερ τῶ ἄλλῳ ἀνθρώπων] V. ἀνθρώπων, in vitis codicibus praeter Ang. w. Vind. 7. et pr. Vat. r. omnibus.

B. καὶ ἀνδρείῳ] V. ἀνδρείῳ, quod e Bodl. Vat. r. Par. K. Flor. u. mutatum. Post καὶ articulum iterat Par. K.

C. τὸν δὲ Ἀριστοφάνη] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Par. K. Ang. u. w. Vat. n. p. Flor. i. Vett. editt. Ἀριστοφάνη, qua forma Platonem abstinuisse supra monuimus.

cheri coniectura dedit κακῆνο δὴ θεωμένον. De verbis ὄραν, θεῶσθαι, βλέπειν, ὄρα, ὄρα ad animum translatis v. Ast. ad Polit. p. 573. et Creuzer. ad Plotin. de Pulcrit. p. 361. coll. 210.

B. τιμῶ τὰ ἐρωτικὰ] V. ad. p. 177. D.

C. ὅτι καὶ ὅπη χ. ὄν., τοῦτο ὀνομάζει] Frequens est loquutio ὀνομάζειν τινὰ τι, ὀνομάζειν τοῦτο, καλεῖν τοῦτο, v. ad Protagor. p. 358. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. v. 502. 566. Valcken. ad Phoeniss. v. 12. Schaefer. ad Long. p. 369. Conf. infra p. 218. A. Menexen. p. 138. C. καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο, ὃ ἂν χαιρή. De Republ. V. p. 463. A. Pro ei δὲ ne quis malit ei δὲ μή, repetas ex superioribus βοῦλει. Alcibiad. I. p. 114. B. εἰ μὲν βοῦλει, ἐρωτῶν με· εἰ δὲ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ λόγον διεξέλεθε. De Rep. IV. p. 432.

A. Euthyd. p. 285. C. Matthiae Gr. p. 1248.

τοὺς μὲν — λέγειν τι ἐπιχειρεῖν] Intelligas ἔφη ὁ Ἀριστοδῆμος.

ὅτι ἐμνήσθη αὐτοῦ] Attigerat enim Socrates p. 205. D. E. Aristophanis orationem his verbis: καὶ λέγεται μὲν γέ τις, ἔφη, λόγος, ὡς οὐκ ἂν τὸ ἡμῶν ἱαντῶν ζητῶσιν κ. τ. λ.

καὶ ἐξαίφνης τὴν αὐλείον φ.] h. e. τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, fores vestibuli, quae aulam claudunt viam versus, v. Böttiger. ad Eurip. Med. T. VI. p. 443. ed. Matth. Wytttenbach. ad Plut. Mor. Vol. II. p. 18 sq. ed. Matth. Bremi ad Lysiam. p. 9. Deinde pro vulg. κροτούμενην ex optimis codd. recipimus κροουμένην, quod verbum sollemnne est de iis, qui fores pulsant, ut intromittantur. Moeris Att. p. 211: κόπτει τὴν θύραν (ὁ) ἔξωθεν· ποφεῖ δὲ ὁ ἐξῶθεν, At-

καὶ διαφερόντως ἀσκῶ, καὶ τοῖς ἄλλοις παρακελεύομαι, καὶ νῦν τε καὶ ἀεὶ ἐγκωμιάζω τὴν δύναμιν καὶ ἀνδρείαν τοῦ Ἐρωτος καθ' ὅσον οἶός τ' εἰμί.

Τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὦ Φαῖδρε, εἰ μὲν βούλει, C ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἐρωτα νόμισον εἰρησθαι, εἰ δέ, ὅτι καὶ ὅπη χαιρεῖς ὀνομάζων, τοῦτο ὀνόμαζε.

Cap. XXX. Εἰπόντος δὲ ταῦτα τοῦ Σωκράτους, τοὺς μὲν ἐπαινεῖν, τὸν δὲ Ἀριστοφάνη λέγειν τι ἐπιχειρεῖν, ὅτι ἐμνήσθη αὐτοῦ λέγων ὁ Σωκράτης περὶ τοῦ λόγου· καὶ ἐξαίφνης τὴν αὐλείον θύραν κροουμένην πολὺν ῥόρον παρασχεῖν ὡς κωμαστῶν, καὶ αὐ-

τὴν αὐλείον θύραν] αὐλίον Bodl. Vat. A. Coisl. Par. EF. Ang. u. w. Vat. n. s. Flor. b. i., ut edidit Hermannus; de qua scriptura v. Pierson. ad Moer. p. 88. Fischer. ad Theophr. Ind. s. v. Αὐλείος, Jacobs ad Achill. Tat. p. 820. qui utramque formam probam esse volunt. De quo nos quidem dubitamus. Imo αὐλίον ex eo habet originem, quod εἰ in cod. per iota μακρὸν scribi solitum est. Deinde κροουμένην Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat. p. r. Vind. 1. 2. 7. Flor. n. Vett. editt. κροτούμενην. Tum perperam interpungunt: παρασχεῖν, ὡς κωμαστῶν καὶ αὐλήτρ. v. comment.

τικῶς· κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς, ubi Valcken. κροτεῖ legendum censuit. Verissime. Nam quod Pierson, quo tueretur vulgata lectionem, provocavit ad hunc locum Symposii et ad epigramma Leonis Dorvillio ad Chariton. p. 31. laudatum, locus Symposii propter meliorem codicum lectionem ad firmandam eius sententiam nihil valet; illud epigramma autem parum habet auctoritatis hac in re, quandoquidem optimi quique scriptores Attici κροτεῖν dixisse reperiuntur, v. Muret. Var. Lect. I. 17. et intpp. ad Xenoph. Sympos. I. 11. Proxima labem contraxerant. Neque enim haec: ὡς κωμαστῶν — ἀκούειν apte cohaerebant cum praecedentibus, propterea quod post παρασχεῖν commate erat distinctum. Vitium sustulimus mutata interpunctione, qua probata non est quod cum Astio corrigas καὶ ὡς κωμαστῶν vel καὶ κωμαστῶν.

Nunc ὡς κωμαστῶν connectendum cum πολὺν ῥόρον π. hoc sensu: vestibuli in aulam pulsata ingentis fecisse strepitum ut comissatorum, h. e. quasi comissatores eum excitarent. Deinde ad ἀκούειν intelligas αὐτούς et vertas: und man habe den Ton einer Flötenspielerin gehört. Nam φωνήν perperam intelligunt hic de voce tibicinae, quum de sono tibiae, quam illa inflavit, cogitandum sit. De κωμαστῶν noctu ad fores amicorum comitibus tibicinis aliisque id genus hominibus accedentibus et παρακλανοθύρα canentibus v. Demosth. T. II. p. 433. ed. Reisk. Lucian. Bis Accus. 31. Iamblich. Vit. Pythag. p. 94. Clem. Alex. Paedag. II. 4. Schol. Theoc. Id. III. I. al. coll. Schwarz diss. de comissationibus veterum Altd. a. 1744. editt. Ceterum κῶμος est

λητρίδος φωνή ἀκούειν. τὸν οὖν Ἀγάθωνα, Παῖδες,
D φάναι, οὐ σέψασθε; καὶ ἐὰν μὲν τις τῶν ἐπιτη-
 δειῶν ἢ, καλεῖτε· εἰ δὲ μή, λέγετε, ὅτι οὐ πίνομεν,
 ἢ ἀλλὰ ἀναπαυόμεθα ἤδη. Καὶ οὐ πολὺ ὕστερον Ἀλ-
 κibiάδου τὴν φωνὴν ἀκούειν ἐν τῇ αὐτῇ σφόδρα με-
 θύοντος καὶ μέγα βοῶντος, ἐρωτῶντος, ὅπου Ἀγάθων,
 καὶ κελύοντος ἄγειν παρ' Ἀγάθωνα. ἄγειν οὖν αὐ-
 τὸν παρὰ σφᾶς τὴν τε αὐλητρίδα ὑπολαβοῦσαν καὶ
E θύρας ἐστειφανωμένου αὐτὸν κίττου τέ τινα στεφάνου
 δασυῖ καὶ ἰων, καὶ ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 πάνυ πολλὰς, καὶ εἰπεῖν, Ἄνδρες, χαίρετε· μεθύοντα
 ἄνδρα πάνυ σφόδρα δέξασθε συμπότην, ἢ ἀπίωμεν
 ἀναδήσαντες μόνον Ἀγάθωνα, ἐφ' ὅπερ ἤλθομεν;
 ἐγὼ γὰρ τοι, φάναι, χθῆς μὲν οὐχ οἷός τ' ἐγενόμην

D. μέγα βοῶντος, ἐρωτῶντος] V. β. καὶ ἐφ. Sed recte
 καὶ codd. omnes praeter Ven. Z. Vat. n. Vind. 7. omittunt. Nam per
 ἐρωτῶντος illud μέγα βοῶντος explicatur. Hommelius tamen ἐρω-
 τῶντος delendum censet. Scilicet hoc est criticam facitare.

E. κίττου τέ τινα στ.] Hoc τε, vulgo omissum, codd. ple-
 rique omnes suppeditarunt.

δέξασθε συμπότην] δέξασθε Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2.
 Ang. w. et supra verum Vat. s. Vulgo erat. δέξασθε, puncto post
 ἤλθομεν posito. Dein ἐφ' ὅπερ Bodl. Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat.
 p. probante Hermanno.

κεφαλῆν, ἐὰν εἴπω οὕτως, ἀναδ.] Sic edit. In Par.

computatio post coenam
 continuata. Varias vocabuli
 significationes exposuit Wel-
 cker ad Philostr. Imagg. p. 202
 sq. ed. Jacobs.

D. οὐ σέψασθε] Cf. an-
 not. ad c. I. — καλεῖτε, h.
 e. invitate, ut mox: καὶ τὸν
 Ἀγάθωνα καλεῖν αὐτόν.
 αὐλητρίδα ὑπολαβοῦσαν]
 Verbum ὑπολαβάνειν, casu-
 rum sustentare, illustravit
 Dorvill. ad Chariton. p. 172.

ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας]
 Intellige fores ipsius domus, in
 qua convivae erant, sive τὴν
 μέγαν θύραν.

E. ταινίας ἔχοντα] Mos

erat capita hominum vel publice
 bene meritorum, veluti victo-
 rum, vel amicorum et familia-
 rium laetis diebus ac sollempni-
 tatibus coronis, vittis, taeniis
 redimiendi et ornandi, v. Ruhn-
 ken. ad Tim. Gloss. p. 246 sq.
 Paschal. de coronis IV. 8.
 interpp. ad Horat. Odar. IV. 11,
 2. al. — De Alcibiadis vino-
 lentia laudant Athenaeum XII.
 p. 534. et Spanhem. ad Iulian.
 Orat. I. p. 124.

ἐὰν εἴπω οὕτως.] Reliqui-
 mus codicum scripturam, non
 quo eam putarem integram
 ac sinceram, est enim aperte
 vitiosa, sed quod vitii, quo la-

ἀφικέσθαι, νῦν δὲ ἤκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ται-
 νίας, ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου
 καὶ καλλίστου κεφαλῆν, ἐὰν εἴπω οὕτως, ἀναδήσω.
 ἄρα καταγελάσασθε μου ὡς μεθύοντος; ἐγὼ δὲ, κὰν
 ὑμεῖς γελάτε, ὅμως εὔοιδ' ὅτι ἀληθῆ λέγω. ἀλλὰ **213**
 μοι λέγετε αὐτόθεν, ἐπὶ ῥητοῖς εἰσὶν, ἢ μή; συμπί-
 σθε, ἢ οὐ; Πάντας οὖν ἀναθορυβῆσαι καὶ κελύειν
 εἰσιέναι καὶ κατακλίεσθαι, καὶ τὸν Ἀγάθωνα καλεῖν
 αὐτόν, καὶ τὸν ἵναί ἀγόμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.
 καὶ περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας ὡς ἀναδήσοντα,
 ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα οὐ κατιδεῖν τὸν
 Σωκράτη, ἀλλὰ καθίζεσθαι παρὰ τὸν Ἀγάθωνα ἐν
 μέσῳ Σωκράτους τε καὶ ἐκείνου· παραχωρῆσαι γὰρ
 τὸν Σωκράτη ὡς ἐκείνον καθίξειν. παρακαθεζόμενον
 δὲ αὐτὸν ἀσπάζεσθαι τε τὸν Ἀγάθωνα καὶ ἀναδεῖν. **B**

D. Vat. n. est οὕτως. Ambr. Vat. r. Vind. 1. Flor. n. mutato or-
 dine: οὕτως κεφαλῆν ἀναδήσω. Permira est coniectura Hommelii,
 scribendum putantis: ἐὰν εἴπω, quod interpretatur: Dixi iam
 saepius, mitti me velle liberum a vestris manibus.
 Ast. conl. ἀρα, ἐὰν εἴπω οὕτως, καταγελάσασθε, audaci transposi-
 tione facta. Orell. mavult: ἐν' εἴπω οὕτως, ut Epist. III. p. 318. D.
 ἐν' οὕτως εἴπω. Winkelm. conl. ἐὰν ἀνείπω οὕτως, ἀναδήσω.
 Car. Fr. Hermann. ἀνείπων οὕτως.

P. 213. καὶ κελύειν εἰσιέναι] κελύει Bodl. a pr. m.

ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν] ἐπίπροσθε Coisl., ut solet,
 cum Vat. A. Ang. w., quod dedit Bekker. v. ad p. 172. A.

borat, medela incerta est. Win-
 ckelmannus legendum suavit:
 ἐὰν ἀνείπω οὕτως, ἀναδήσω.
 Quae ratio maiorem nanciscetur
 probabilitatem, ubi post ἀνείπω
 distinxeris, οὕτως ad ἀναδήσω
 relato. Sed fateor molestum
 mihi accidere istud ἐὰν coniun-
 ctivo sociatum. Quod in tali
 sententia vix locum habet. Quam-
 obrem probò potius quod nu-
 perrime dedit C. Fr. Herman-
 nus: καὶ καλλίστου κεφαλῆν
 ἀνείπων (ubi eum victorem
 renunciavero) οὕτως ἀνα-
 δήσω. Ἀνείπειν hac in re solle-
 mne esse constat. v. Legg. XII.
 p. 946. B. Schaefer. ad De-
 mosth. Appar. II. p. 90.

P. 213. λέγετε αὐτόθεν] In
 his αὐτόθεν, quod proprie
 est ex ipsa re praesenti,
 significat statim, illico. Si-
 milia vide ad Phileb. p. 170. —
 ἐπὶ ῥητοῖς, h. e. sub ea con-
 ditione, quam dixi. Com-
 parat Wytttenbach. Plutarch.
 de Audit. p. 42. E. Respicit ad
 p. 213. **E:** μεθύοντα ἄνδρα πᾶ-
 νυ σφόδρα δέξασθε συμπότην, ἢ
 ἀπίωμεν κ. τ. λ. Errat igitur
 Rückertus nullam dum con-
 ditionem memoratam esse exi-
 stimans.

ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων] i. e.
 ὑπὸ τῶν ἀκολούθων, quos supra
 dixerat.

εἰπεῖν οὖν τὸν Ἀγάθωνα, Ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην, ἵνα ἐκ τρίτων κατακέχηται. Πάνυ γε, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· ἀλλὰ τίς ἡμῖν ὁδε τρίτος συμπότης; Καὶ ἅμα μεταστρεφόμενον αὐτὸν ὄραν τὸν Σωκράτη, ἰδόντα δὲ ἀναπηδήσαι καὶ εἰπεῖν Ὡ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν; Σωκράτης οὗτος; ἔλλοχῶν αὐ με ἐνταῦθα κατέκεισο, ὡς περ εἰώθης ἐξαιρῆς ἀναφαίνεσθαι ὅπου ἐγὼ φῆμιν ἥκιστα σε ἔσεσθαι. καὶ νῦν τί ἦκεις; καὶ τί αὐ ἐνταῦθα κατεκλήνης; ὡς οὐ παρὰ Ἀριστοφάνει, οὐδὲ εἰ τις ἄλλος γελοῖος ἔστι τε καὶ βούλεται· ἀλλὰ διεμνηχανήσω, ὅπως παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἐνδον κατακείσει. Καὶ τὸν Σωκράτη, Ὡ Ἀγάθων, φάναι, ὄρα, εἰ μοι ἐπαμύνεις· ὡς ἐμοὶ ὁ τούτου ἔρωσ τοῦ

B. ὁδε τρίτος συμπότης] τρίτος ὁδε συμπότης vett. edit. repugnantibus codd., ex quibus Bodl. Vat. A. Par. DK. Vat. p. ὡδε scriptum habent.

τουτὶ τί ἦν] τοῦτ' εἰπεῖν vitiosissime Bodl. Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Vind. 7. et Scholiastes. In Vind. 2. haec verba desunt. Deinde post Σωκράτης οὗτος de Bekkeri sententia posui signum interrogationis.

C. ὡς περ εἰώθης] Sic Vind. 2. et Ven. E. Legebatur εἰώθεις, quod tenuit Hermann.

οὐδὲ εἰ τις ἄλλος γ.] V. οὔτε, quod e Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. D. Ang. w. Vat. p. emendatum.

Ὡ Ἀγάθων, φάναι] ὡ cum Bekkero ex Par. F. addidi. Habet enim haec compellatio quandam affectus significationem, ut ὡ vix recte abesse videatur. Deinde Stephanus pro ἐπαμύνεις, quod libri tumentur, correxit ἐπαμύνεις, idque etiam Bekkerus recepit, consentientibus Turicensibus. Sed praesens tempus defendi

B. Ὑπολύετε, παῖδες] h. e. calceos solvite. Nam calcei inter epulas deponebantur, de quo more v. Gataker. Advers. Miscell. c. 19. — ἐκ τρίτων, tertius, praeter ipsum Agathonem et Socratem. Gorg. p. 500. A: σύμψηφος ἡμῖν εἰ καὶ οὐ ἐκ τρίτων; ubi v. Heindorf.

Ὡ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν;] Mirandi formula, qua utuntur, quibus aliquid subito et praeter expectationem accedit: unde imperfecti usus explicandus. Aristoph. Acharn. v.

767: τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; Lysistr. 445: τουτὶ τί ἦν; Vesp. v. 183: τουτὶ τί ἦν; Avv. 863. 1026. 1482. al. v. ad Phaedon. p. 68. C.

Σωκράτης οὗτος; ἔλλοχῶν — κατέκεισο] De hac structura v. ad cap. I. in. Singularem Socratis erga Alcibiadem amorem et amicitiam memorat Plutarch. Vita Alcibiad. c. I. et Maxim. Tyr. XXIV. 5.

C. ὡς οὐ παρὰ Ἀρ. — βούλεται] Verba καὶ βούλεται,

ἀνθρώπου οὐ φαῦλον πρᾶγμα γέγονεν. ἀπ' ἐκείνου γὰρ τοῦ χρόνου, ἀπ' οὗ τούτου ἠράσθη, οὐκέτι ἔξεστί μοι οὔτε προσβλέπειν οὔτε διαλεχθῆναι καλῶ D οὐδενί, ἢ οὔτοις ζηλοτυπῶν με καὶ φθονῶν θαυμαστά ἐργάζεται καὶ λοιδορεῖται τε καὶ τῷ χειρὸς μόγις ἀπέχεται. ὄρα οὖν, μή τι καὶ νῦν ἐργάσεται, ἀλλὰ διάλλαξον ἡμᾶς, ἢ ἐὰν ἐπιχειρῆ βιάζεσθαι, ἐπάμυνε, ὡς ἐγὼ τὴν τούτου μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν πάνυ ὀρόωδῶ. Ἄλλ' οὐκ ἔστι, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγῆ. ἀλλὰ τούτων μὲν εἰσαυθίς σε τιμωρήσομαι· νῦν δέ μοι, Ἀγάθων, φάναι, μετὰδος τῶν ταινιῶν, ἵνα ἀναδήσω καὶ τὴν τούτου ταυτηνὴν τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν, καὶ μή μοι μέμφη E

recte potest. Mox p. 214. E. ὄρα, εἰ παρῆς, Gorg. p. 476. D. ὄρα, εἰ ὁμολογεῖς.

D. καλῶ οὐδενί] οὐδ' ἐνί Bodl. et Tur. Non male, v. ad p. 214. D.

D. θαυμαστά ἐργάζεται] V. θαυμάσια, quod e Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. et pr. Ven. E. mutatum. Mox ἐπάμυναι Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Edit. omnes ἐπάμυνε.

νῦν δέ μοι, Ἀγ., φάναι] δ' ἐμοὶ Flor. n. Dein Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. ἵνα ἀναδησώμεθα. Sed recte habet ἵνα ἀναδήσω, pro quo nec cum C. Fr. Hermanno de conjectura reponam ἀναδησώμεν. Nimirum istud ἀναδησώμεθα, quod Bodl. alique habent, unde ortum sit, luculenter apparet ex eo, quod iidem fere libri etiam καὶ exterminant. Nam proximum καὶ om. Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. Pro αὐτὸν δέ κα. Florentini αὐτόν.

E. ταυτηνὴν τὴν θαυμαστὴν κ.] τὴν om. Par. K. et Ambr.

sc. γελοῖος εἶναι, reddas atque id studet. v. Hoogeveen. ad Viger. p. 226. annot. 16. extr. Ceterum ὡς est quippe, nam, ut mox in verbis: ὡς ἐμοὶ ὁ τούτου ἔρωσ — οὐ φαῦλον πρᾶγμα γέγονεν, et ὡς ἐγὼ τὴν τούτου μανίαν — ὀρόωδῶ. C. Fr. Hermannus cur reponendum censuerit: καὶ οὐ παρὰ Ἀριστ. in vitis libris omnibus, haud sane intelligimus.

D. ἢ οὔτοις ζ.] h. e. aut, si id facio, hiece prae aemulatione et invidia etc. De verbo ὀρόωδεν, quod pro-

prie dicitur de animalibus prae metu caudam reducentibus, ab Atticis ita usurpato, ut omnino sit metuere, v. Pierson. ad Moer. p. 255.

E. τὴν τούτου ταυτηνὴν τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν] Iteratio haec articuli non caret idonea ratione. Nam verba sic explicanda sunt: τὴν τούτου ταυτηνὴν, ἢ θαυμαστὴν ἔστι, κ. v. ad Hipp. mai. 281. D. Cratyl. 398. B. D. Gorg. p. 502. D. Remp. VIII. p. 565. D. III. p. 407. B.

ται, ὅτι σὲ μὲν ἀνέδησα, αὐτὸν δὲ νικῶντα ἐν λόγοις πάντας ἀνθρώπους, οὐ μόνον πρώην ὡς περ σὺ, ἀλλ' αἰεὶ, ἔπειτα οὐκ ἀνέδησα. Καὶ ἅμα αὐτὸν λαβόντα τῶν ταινιῶν ἀναδεῖν τὸν Σωκράτη καὶ κατακλίναςθαι.

Cap. XXXI. Ἐπειδὴ δὲ κατεκλίθη, εἰπεῖν· Εἶεν δὴ, ἄνδρες· δοκεῖτε γὰρ μοι νῆφειν· οὐκ ἐπιτρεπτόν ὑμῖν, ἀλλὰ ποτέον· ὁμολόγηται γὰρ ταῦθ' ἡμῖν. ἄρχοντα οὖν αἰροῦμαι τῆς πόσεως, ἕως ἂν ὑμεῖς ἰκανῶς πῖητε, ἑμαυτὸν. ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων, εἰ τι ἐστὶν ἐκπωμα μέγα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάσαι, τὸν ψυκτῆρα ἐκείνον, ἰδόντα αὐτὸν πλεον ἢ ὀκτώ κοτύλας χωροῦντα. τοῦτον ἐμπλησάμενον πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπιεῖν, ἔπειτα τῷ Σωκράτει κελεύειν

οὐκ ἐπιτρεπτόν ὑμῖν] Post ἐπιτρεπτόν vulgo οὖν insertum legitur, quod auctoritate Bodl. Vat. A. Vind. 2. 7. Par. DK. Vat. p. omisi. Est autem hoc asyndeton egregie accommodatum alacritati et fervori orationis, quo loquitur Alcibiades. Quod qui non perspicere, οὖν addendum putarunt. Nam frequentem esse alias hanc orationis formam quis negabit? Itaque nolim Winckelmanno ad Euthyd. p. 88. assentiri, qui ex eo, quod οὖν post εἶεν sequente γὰρ etiam alibi usurpatur, protenus illud hic quoque contra optimorum librorum fidem servandum esse conclusit.

ἄρχοντα οὖν αἰροῦμαι] Inutiliter post οὖν insertum legatur ὑμῖν. Recte illud omittunt Bodl. Vat. A. Coisl. Vind. 1. 2. 7. Par. DEFK. Ambr. Ang. n. w. Vat. n. p. r. s. Flor. a. b. c. i. n. Aldin. et Bas. 1. Mox ἐκπωμα Bodl. Vat. A. Ang. w. quod ab antiquiorum Atticorum consuetudine abhorret atque a scribis etiam tragicorum inculcatum est versibus iis, quorum metro adversatur, v.

αὐτὸν δὲ νικῶντα] Non dixit, αὐτὸν, sed αὐτόν, quia αὐτόν est ipsum, tantum scilicet virum. — ἔπειτα, tam en. v. ad Phaedon. p. 70. E.

Εἶεν δὴ, ἄνδρες· δοκεῖτε γὰρ —] Vide annot. ad c. XXIV. init.

ἄρχοντα οὖν αἰροῦμαι —] De συμποσίωνibus s. magistris bibendi nota sunt omnia. v. intpp. ad Horat. Carm. 1. 4. 17. Non elegerant autem antea convivae regem, qui bibendi leges ediceret, sed constituerant, ut suo quisque genio, quantum

vellet, indulgeret. v. c. IV. et V. init.

τὸν ψυκτῆρα ἐκείνον] Timaeus Gloss. p. 278: ψυκτῆρ' ποτήριον μέγα καὶ πλατὺ εἰς ψυχροποσίαν παρεσκευασμένον, ubi v. Ruhnk. en. De Atticae cotylae mensura, quae prope ad heminae Romanae magnitudinem accedebat, disputavit Wurm. de ponderibus, numis et mensuris ap. Graecos et Rom. p. 133 sqq.

P. 214. οὐδὲν μᾶλλον μὴ ποτε μεθύσῃ] h. e. hand sane magis ebrius unquam evaserit. v. ad Remp.

ἐγγεῖν καὶ ἅμα εἰπεῖν, Πρὸς μὲν Σωκράτη, ὃ ἄνδρες, τὸ σόφισμά μοι οὐδὲν· ὅποσον γὰρ ἂν κελεύη τις, τοσοῦτον ἐπιπὼν οὐδὲν μᾶλλον μὴ ποτε μεθύσῃ. Τὸν μὲν οὖν Σωκράτη, ἐγγέαντος τοῦ παιδός, πίνειν· τὸν δ' Ἐρυξίμαχον, Πῶς οὖν, φάσαι, ὃ Ἀλκιβιάδη, ποιοῦμεν; οὕτως οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι οὐτ' ἐπάδομεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς ὡς περ οἱ διψῶντες πίομεθα; Τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην εἰπεῖν, Ὡ Ἐρυξίμαχε, βέλτιστε βέλτιστου πατρός καὶ σωφρονεστάτου, χαῖρε. Καὶ γὰρ σὺ, φάσαι τὸν Ἐρυξίμαχον· ἀλλὰ τί ποιῶμεν; Ὁ τι ἂν σὺ κελεύης. δεῖ γὰρ σοὶ πείθεσθαι.

ἰητρός γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. ἐπίτατε οὖν ὃ τι βούλει. Ἄκουσον δὴ, εἰπεῖν τὸν

Porson. ad Eurip. Hecub. v. 396. et Adversar. p. 191. ed. Lips. Quae Schneidersus ad Civitat. T. I. p. 284. de hac re scripsit, ea me quidem parum movent, nec vero movisse laetor Lobeckium in Disputatione de nominibus in μα exeuntibus p. 9 sq. Quamquam idem aliter Paralipp. p. 425.

P. 214. τοῦτον ἐμπλησάμενον] Athenaeus X. 108. post τοῦτον inserit οὖν. Dein Par. DEFK. Vat. p. ἐπιεῖν.

κελεύη τις] Sic Bodl. Vat. A. Ven. 5. Vind. 2. Vett. editt. κελεύση. Par. DK. Vat. p. κελεύοι, quod receptam lectionem confirmat. Par. K. ἐμπιῶν.

B. οὐτ' ἐπάδομεν] V. οὔτε τι ἄδομεν. Receptam lectionem debemus Bodl. Vat. A. Ven. 5. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Dein Bas. 1. 2. πίομεθα, quod habet Flor. n.

ἰητρός γὰρ ἀνὴρ] V. ἰατρός. Ionicam formam debemus

VI. p. 492. D. Infra c. XXXV. Alcibiades de Socrate: ἐν τ' αὐταῖς ἐθελαις μόνος ἀπολαβεῖν οἶός τ' ἦν, τὰ τ' ἄλλα καὶ πίνειν οὐκ ἐθέλων, ὅποτε ἀναγκασθεῖν, πάντα ἐκράτει, καὶ ὃ πάντων θανατασιώτατον, Σωκράτη μεθύοντα οὐδέ τις πώποτε ἐώρηκεν ἀνθρώπων. Ceterum σόφισμα est callidum et astutum inventum. Quocirca verba sic interpretanda sunt: Gegen den Socrates hilft mir der Pfiff nichts. Quod propter Hommelium admonere placuit, qui haec quoque misere perturbavit.

Πῶς οὖν — ποιοῦμεν;] Ne quis conjunctivum requirat, qui est deliberantis, est haec interrogatio eius, qui quod nunc ipsum sit, improbat ac secus fieri oportere statuit. Qui usus indicativi differt aliquantum ab iis, quae ad p. 176. A. annotavimus. Aliter Eryximachus deinde, deliberandi consilium significans; ἀλλὰ τί ποιῶμεν; — ἐπὶ τῇ κύλικι λέγειν, inter pocula sermones habere. De λόγοις ἐπιπυκτικῶν v. Hemsterh. ad Lucian. Timon. c. 55.

B. ἰητρός γὰρ ἀνὴρ π.] Hiad. 2, 514.

Ἐρμύμαχον. ἡμῖν, πρὶν σὲ εἰσελθεῖν, ἔδοξε χρῆναι ἐπὶ
 C δεξιὰ ἕκαστον ἐν μέρει λόγον περὶ Ἐρωτος εἰπεῖν ὡς
 δύναιτο κάλλιστον, καὶ ἐγκωμιάσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι
 πάντες ἡμεῖς εἰρήκαμεν· σὺ δ' ἐπειδὴ οὐκ εἰρηκας
 καὶ ἐκπέτωκας, δίκαιος εἶ εἰπεῖν, εἰπὼν δ' ἐπιτάξαι
 Σωκράτει ὅ τι ἂν βούλη, καὶ τοῦτον τῷ ἐπὶ δεξιὰ
 καὶ οὕτω τοὺς ἄλλους. Ἀλλά, φάναι, ὦ Ἐρμύμαχε,
 τὸν Ἀλκιβιάδην, καλῶς μὲν λέγεις, μεθύοντα δὲ ἄν-
 D ὄρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν μὴ οὐκ ἐξ
 ἴσου ἦ. καὶ ἅμα, ὦ μακάριε, πείθει τί σε Σωκράτης
 ὧν ἄρτι εἶπεν; ἢ οἶσθα, ὅτι τούναντιον ἐστὶ πᾶν ἦ

Coisl. Par. EF. Ang. u. Vat. n. p. s. et rec. Ang. w. Quae eo magis
 requiritur, quia ipsius poetae integer versiculus affertur. Alia ra-
 tio est Phaedr. in., ubi poetae verba prosae admiscuntur orationi.
 C. tamen. Fr. Herm. propter Bodl. scilicet auctoritatem veterem
 scripturam servandam statuit.

C. καὶ ἐκπέτωκας] Sic cum Bas. 2. scriptum habent Bodl.
 Coisl. Ven. E. Par. K. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. Vind. 1. 2. Flor. a. b.
 c. i. Vitiose Bas. 1. 2. ἐμπέτωκας. Steph. ἐμπέτωκας. In Vat. A.
 Par. DF. est ἐκπέτωκας. Deinde εἶ om. Par. EF. Vat. s. post εἶ-
 πειν ponit Coisl.

τῷ ἐπὶ δεξιὰ] Sic Ang. u. Vat. s. ἐπιδεξιὰ Ang. w. ἐπιδεξια

C. καὶ τοῦτον τῷ ἐπὶ δε-
 ξιά] Accusativus ponitur ac si
 praecessisset δίκαιόν ἐστι. Ita-
 que verba sic interpreteris: καὶ
 τοῦτον δίκαιόν ἐστιν ἐπιτάξαι τῷ
 ἐπὶ δεξιὰ. Structurae variatio
 nec per se ingrata est, et per
 sententiae rationem propemodum
 necessaria.

μεθύοντα δὲ ἄνδρα—πα-
 ραβάλλειν] Ebrrium virum
 componere cum sobri-
 orum orationibus haud sa-
 ne aequum fuerit, quod
 breviter dictum est pro: ebr-
 ium virum committere cum
 iis, qui sobrii loquuntur.
 De qua loquendi ratione v. ann.
 ad Protag. p. 358. D. Gorg. p.
 455. D. iam vide, quibus mo-
 dis hunc locum sollicitaverint
 ii, qui breviloquentiae vim non
 assecuti sunt. Bastius enim
 λόγον inserendum censuit. Wol-

fius μεθύοντα ἄνδρα positum
 putavit pro λόγους μεθύοντος
 ἄνδρός. Astius νηφόντων λό-
 γους accepit ita, ut hoc dictum
 iudicaret pro νηφοντίας. Alii eti-
 am alias rationes inierunt, quas
 commemorare longum est atque
 supervacaneum. Παραβάλλειν
 est obicere, committere
 certaminis caussa, quod bono et malo sensu dici-
 tur. Eadem prorsus ratione
 Aristoph. Avv. 333 sqq. πα-
 ρεβάλειν τ' ἐμὲ παρὰ γένος
 ἀνόσιον. Calliditatis et frau-
 dulentiae significationem verbo
 adhaerere notant Thom. M. p.
 620. Hesych. T. II. p. 857.

πέθει τί σε κ. τ. λ.] h. e.
 πείθει σέ τι τούτων, ἃ Σωκρά-
 τής ἄρτι εἶπεν; credisne
 quidquam eorum, quae
 modo dixit Socrates? an

ὁ λέγει; οὗτος γάρ, ἐάν τινα ἐγὼ ἐπαινέσω τούτου
 παρόντος ἢ θεῶν ἢ ἀνθρώπων ἄλλον ἢ τοῦτον, οὐκ
 ἀφέξεται μου τῷ χεῖρε. Οὐκ εὐφημήσεις; φάναι τὸν
 Σωκράτη. Μὰ τὸν Ποσειδῶν, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην,
 μηδὲν λέγε πρὸς ταῦτα, ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἕνα ἄλλον
 ἐπαινέσαιμι σοῦ παρόντος. Ἀλλ' οὕτω ποιεῖ, φάναι
 τὸν Ἐρμύμαχον, εἰ βούλει Σωκράτη ἐπαινέσον.
 Πῶς λέγεις; εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· δοκεῖ χρῆναι,
 ὦ Ἐρμύμαχε; ἐπιθᾶμαι τῷ ἀνδρὶ καὶ τιμωρήσωμαι
 ὑμῶν ἐναντίον; Οὗτος, φάναι τὸν Σωκράτη, τί ἐν
 νῷ ἔχεις; ἐπὶ τὰ γελοιώτερα με ἐπαινέσεις; ἢ τί ποιῆ-

sine accentu. Vat. A. ἐπιδεξια Vind. 1. 7. Par. K. Ambr. Vat. p. r.
 Vett. editt. ἐπὶ δεξιὰ conf. p. 177. D. 214. B. 222. E. 223. C. et
 Schneiderus ad Remp. IV. p. 420. E.

παρὰ νηφόντων λόγους] Steph. coni. παρὰ τοὺς κ. λ.
 Sed articulo non opus.

E. με ἐπαινέσεις;] Bekk. de suo dedit ἐπαινέσαι. Noli
 attrahere scripturam codicum. Falluntur enim grammatici existi-
 mantes futurum verbi ἐπαινέειν semper esse ἐπαινέσομαι, non item
 ἐπαινέσω. Xenoph. Anab. V. 5, 8. ἐπεμμεν — ἐπαινέουτας — ἐπειτα
 δὲ καὶ συνηθησομένους. vid. Poppo ad Xenoph. Cyrop. I 4, 16.
 Buttman. Gr. Ampl. §. 113. not. 9. Matth. §. 184. 1.

nosti prorsus contrarium
 esse verum? h. e. noli
 quidquam eorum credere,
 quae modo dixit Socra-
 tes; nam plane contrari-
 um verum est. Dixerat au-
 tem Socrates supra c. XXX.
 extr. ἀπ' ἐκείνου γὰρ τοῦ χρό-
 νου, ἀφ' οὗ τούτου ἠγάσθη,
 οὐκέτι ἔξεστί μοι οὔτε προσβλέ-
 ψαι οὔτε διαλεχθῆναι καλῶ οὐ-
 δειν κ. τ. λ., unde apparet, cur
 Alcibiades prorsus contrarium
 verum esse dicat.

D. ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἕνα ἄλ-
 λον] ne unum quidem ali-
 um, i. e. prorsus neminem
 alium, quem usum loquendi
 fuerunt qui hoc loco non per-
 spicerent. Sic mox p. 216 E:
 ὄσον οὐδ' ἂν εἰς οἰηθείη. P. 222.
 D: καὶ μηδ' ὄφ' ἐνὸς ἄλλου, h.
 e. et a nemine prorsus
 alio. P. 177. A: μηδὲ ἕνα πώ-

ποτε — πεποιημένοι μηδὲν ἐγκώ-
 μιον; Xenoph. Symp. III. 4:
 οὐδὲ καθ' ἐν συμμυγνυται. Phaed.
 p. 72. D. p. 100. C. Gorg. p. 512.
 E. 519. B. Protag. p. 435. D. De
 Rep. I. p. 353. D. II. p. 359. B. VI.
 p. 506. A. VIII. p. 553. D. Legg.
 IV. 720. A. al.

E. ἐπὶ τὰ γελοιώτερα με
 ἐπαινέσεις;] h. e. in par-
 tem ridiculam. Sic paullo
 post dicit: οὗτος μὲν οὖν ἴσως
 οἰήσεται ἐπὶ τὰ γελοιώτερα. Phi-
 leb. p. 40 C: μεμιμημένοι μέγισ-
 τὰς ἀληθείας (ἡδονὰς) ἐπὶ τὰ γε-
 λαιώτερα. Politic. p. 293. E: ἐπὶ
 τὰ ἀσχηλὸνα μεμιμηθῆσαι. Ibid.
 p. 297. C: τὰς μὲν ἐπὶ τὰ καλλί-
 ονα, τὰς δὲ ἐπὶ τὰ ἀσχηλὸνα μι-
 μοιμένας ταύτην. Aelian. V. H.
 XV. 28: μιμῆσθαι δὲ τίνας ἐπὶ
 τὸ γελοιώτερον. In talibus quae
 sit vis et significatio compara-
 tivi, neminem, opinor, fugiet.

σεις; Τάληθῃ ἔρω. ἀλλ' ὄρα, εἰ παρήσ. Ἀλλὰ μὲν-
 τοι τὰ γε ἀληθῆ παρήμι καὶ κελύω λέγειν. Οὐκ
 ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην. καὶ μέντοι οὐ-
 τῶσι ποιήσων. εἴαν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταξὺ ἐπι-
 λαβοῦ, ἂν βούλη, καὶ εἰπέ, ὅτι τοῦτο ψεύδομαι.
 215 ἐκὼν γὰρ εἶναι οὐδὲν ψεύδομαι. εἴαν μέντοι ἀναμινη-
 σόμενος ἄλλο ἄλλοθεν λέγω, μηδὲν θαυμάσης· οὐ
 γὰρ τι ῥάδιον τὴν σὴν ἀτοπίαν ὧδ' ἔχοντι εὐπόρως
 καὶ ἐρεξῆς καταριθμησαί.
 Cap. XXXII. Σωκράτη δ' ἐγὼ ἐπαινεῖν, ὧ ἄν-
 δρος, οὕτως ἐπιχειρήσω, δι' εἰκόνων. οὗτος μὲν οὖν
 ἴσως οἴησεται ἐπὶ τὰ γελοιώτερα, ἔσται δ' ἡ εἰκὼν

P. 215. τοῖς Σειληνοῖς τ.] σιληνοῖς Bodl. Vat. A. Coisl.
 Ven. E. Vind. 2. Par. E. Ang. u. w. Vat. n. s. Flor. a. b. c. i. constanter.
 ἐρμογλυφίαις Par. E. Ambr. Ang. u. Vat. n. r. Flor. a. b. c. i. n. Scilicet
 εἶ ὀλιμ per ἰ μακρὸν scribi solitum v. ann. ad 212. C. p. 216. D.
 221. D. ubi perperam ἀλλιον scribunt.

B. οὐδ' αὐτὸς δήπου ἀμφισβητήσας] Hoc ἀμφισβητή-
 σαις si verum est, aut οὐδ' ἂν αὐτὸς scribendum, aut interpretan-

Οὐκ ἂν φθάνοιμι] Sta-
 tim initium faciam.

P. 215. οὐ γὰρ τι ῥάδιον]
 nam haud sane facile est
 mirum ingenium tuum ex-
 pedite et ordine descri-
 bere, praesertim homini
 sic se habenti, h. e. ine-
 briato. De v. ἀτοπία v. infra
 p. 221. D.

οὕτως ἐπιχειρήσω, δι'
 εἰκόνων] Istud δι' εἰκόνων
 praegresso οὕτως per expege-
 sin additum. P. 207. D: δύναται
 δὲ τὰ αὐτῆ μόνον, τῇ γενέσει. Legg.
 I. p. 633. D: οἶμαι μὲν οὕτω,
 πρὸς τὰ αὐτὰ σύμματα. De Rep.
 VIII. 559. E. 551. C. IX. 596. Ari-
 stoph. Rann. v. 624: οὕτω δὲ
 βασάνῃ, ἀπαγαγόν.
 Cicero De Orat. I. 23, 108. Nam ars
 ita definitur, ut paulo an-
 te exposuit Antonius, ex
 rebus perceptis planeque
 cognititis, quae interpretes non
 recte explicare solent.

οἴησεται ἐπὶ τ. γ.] sc. me
 ipsum laudaturum esse.

ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι
 τοῖς Σειληνοῖς] De similitu-
 dine Socratis cum Silenis vide
 locos iam ab aliis laudatos
 Theaetet. p. 143. E. Xenoph.
 Sympos. IV. 19. ibique intpp.
 V. 6. Iulian. Caesar. c. IX. ed.
 Heusing. coll. Davis. ad Cice-
 ron. de fato. c. 5. ad Max. Tyr.
 VII. 9. Wernsdorf. ad Himer.
 p. 464. Bergler. ad Arist. Nubb.
 v. 223. Creuzer. Studior. T. II.
 p. 231. p. 271 sqq. et 290 sqq.
 Winckelmann. Histor. Artt.
 Vol. II. p. 75 sqq. ed. Dresd.
 Hermann Ulrich von Sing-
 gen in kleine Deutsche
 Schriften. Wittenberg, 1730.
 8. T. I. p. 77 sqq. Solebant
 autem operum artifices officinas
 suas ornare grandioribus capsu-
 lis Silenorum formam referentibus,
 in quibus simulacra pul-
 cerrima, quae elaborassent, re-
 conderent. Itaque Alcibiades
 eleganter hac utitur compara-
 tione, Socratem significaturus
 plus in se habere reconditum

τοῦ ἀληθοῦς ἕνεκα, οὐ τοῦ γελοίου. φημί γὰρ δὴ
 ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς Σειληνοῖς τούτοις τοῖς
 ἐν τοῖς ἐρμογλυφίαις καθημένοις, οὐστὶνας ἐργάζον-
 ται οἱ δημιουργοὶ σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντας· οἱ
 διχάδε διοιχθέντες φαίνονται ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχον-
 τες θεῶν. καὶ φημι αὐτοῖς εἰκέναι αὐτὸν τῷ Σατύρῳ τῷ
 Μαρσύᾳ. ὅτι μὲν οὖν τό γε εἶδος ὁμοίος εἶ τούτοις,
 ὧ Σώκρατες, οὐδ' αὐτὸς δήπου ἀμφισβητήσας· ὡς
 δὲ καὶ τὰλλα εἰκας, μετὰ τοῦτο ἄκουε. ὕβριστής εἶ·
 ἢ οὐ; εἴαν γὰρ μὴ ὁμολογῆς, μάρτυρας πάρεξομαι. ἀλλ'
 οὐκ ἀληθής; πολὺ γε θαυμασιώτερος ἐκείνου· ὁ μὲν
 γε δι' ὀργάνων ἐκλήλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ C

dum: ne ipse quidem dubitare volueris. v. Reisig. De
 ἂν particula p. 131. Hermann. De Part. ἂν p. 159 sqq. Bekkerus
 ἀμφισβητήσας ex Par. K. et corr. Vat. p. dedit; recte fortasse.

ἀλλ' οὐκ ἀληθής] Recte post ἀληθής interpungunt Bodl.
 Vat. A. Coisl. Ven. E. Vind. 1. 2. Par. F. Flor. a. b. i. n. Bas. 1. Steph.
 Nam vulgo post ἐκείνου interrogandi signum interponitur.

quam fronte promittat. Quae
 quidem similitudo eo est elegan-
 tior, quod Socrates etiam na-
 sum aduncum, ludibrii et pro-
 tertivatis signum, atque ridendi
 iocandique consuetudinem cum
 Silenis habebat communem. Ape-
 riri autem poterant illae statu-
 silenorum ab utraque parte (δι-
 χάδε), ita ut utrinque patefactae
 ostenderent opera in iis recon-
 dita in clara luce collocata, vid.
 Boettiger. Musei Attic. T. I.
 p. 355. Amaltheae Vol. III. p. 168
 — 87. Quae quum ita sint, equi-
 dem reiiciendam censeo Ste-
 phani coniecturam qui δὲγα
 reponendum putabat, Astio
 comprobante. Nec scrupulum
 iniicit, quod Iulianus Orat.
 VI. p. 184. A., ubi hunc locum
 manifesta expressit imitatione,
 haec habet: φημί γὰρ δὴ τὴν
 κινικὴν φιλοσοφίαν ὁμοιότατην
 εἶναι τοῖς Σειληνοῖς τούτοις τοῖς
 ἐν τοῖς ἐρμογλυφίαις καθημένοις,
 οὐστὶνας ἐργάζονται οἱ δημιουρ-
 γοὶ σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντας,

οἱ δὲ διοιχθέντες ἔνδοθεν φαίνον-
 ται ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν.

B. τῷ Σατύρῳ τῷ Μαρ-
 σύᾳ] De Marsya Phrygio, Bac-
 chi comite, v. docte disseren-
 tem Boettigerum l. c. p. 279
 sqq. et Klopferum Lexic.
 Mytholog. s. v. Huius discipu-
 lus atque παιδικά fuisse perhi-
 betur Olympus, de quo v. Ari-
 stot. Polit. VIII. 5. p. 326. ed.
 Schneid. auctor. Minois p. 318.
 B. Legg. III. p. 677. E. Plu-
 tar. ch. de Musica p. 1133. Plura
 dabit Moser. ad Nonn. p. 244.

εἴαν γὰρ μὴ ὁμολ.] Partic-
 ula γὰρ referenda est ad sen-
 tentiam ex reliqua oratione fa-
 cile supplendam: εἰ μὲν οὖν.
 Quod monendum videbatur pro-
 pterea, quod pusilla res non
 animadversa magni erroris causa
 exstitit.

C. ὁ μὲν γε δι' ὀργάνων
 ἐκ.] Exspectabas ὁ μὲν γὰρ.
 Sed vide annot. ad p. 180. D.
 cap. VIII.

στόματος δυνάμει, καὶ ἔτι νυνὶ ὅς ἂν τὰ ἐκείνου ἀλλῆ.
 ἂ γὰρ Ὀλυμπος ἠΐλει, Μαρσίου λέγω, τούτου διδά-
 ξαντος. τὰ οὖν ἐκείνου ἕαν τε ἀγαθὸς ἀλλήτης ἀλλῆ
 ἕαν τε φαύλη ἀλλήτης, μόνα κατέχεσθαι ποιεῖ καὶ
 δηλοῖ τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους διὰ
 τὸ θεῖα εἶναι. σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέ-
 ρεις, ὅτι ἄνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις ταύτων τοῦτο
 ποιεῖς. ἡμεῖς γοῦν ἕταν μὲν τοῦ ἄλλου ἀκούωμεν λέ-
 γοντος καὶ πάνυ ἀγαθοῦ ῥήτορος ἄλλους λόγους, οὐ-
 δὲν μέλει, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδενί· ἐπειδὴν δὲ σοῦ τις
 ἀκούη ἢ τῶν σῶν λόγων, ἄλλου λέγοντος, καὶ πάνυ
 φαῦλος ἢ ὁ λέγων, ἕαν τε γυνή ἀκούη ἕαν τε ἀνὴρ
 ἕαν τε μειράκιον, ἐκπεπληγμένοι ἐσμὲν καὶ κατεχό-
 μεθα. ἐγὼ γοῦν, ὦ ἄνδρες, εἰ μὴ ἐμελλον κομιδῆ
 δόξειν μεθύειν, εἶπον ὁμόσας ἂν ὑμῖν οἷα δὴ πέ-
 πουθα αὐτὸς ὑπὸ τῶν τούτου λόγων καὶ πάσχω ἔτι

D. ἐγὼ γοῦν, ὦ ἄνδρες] Recte γοῦν Ambr. Ang. w. Vat. r.
 Vind. 1. 2. Vulgo erat ἐγὼ οὖν.

ἔτι καὶ νυνί] Sic Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang.
 w. Vat. p. Vett. edit. nū.

E. ἐπὶ τῶν λόγων τῶν τούτου] Secundum τῶν abest a
 Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w.

τὰ ἐκείνου ἀλλῆ] Pertinent
 hic quae monuit Boeckh. in
 Min. p. 26. „Olympi harmonias,
 inquit, etiam recentiore aetate
 superstites fuisse passim tradunt,
 v. Aristoph. Eqq. v. 9. et Schol.
 ib. Eurip. Iphig. Aul. v. 576.
 Aristot. Polit. VIII. 5. Plu-
 tarch. de Mus. p. 1133. C sqq.
 coll. p. 1143. B. Neque enim
 aliae sunt quam notae illae Phry-
 giae, ἐνθουσιασμόν procreantes.“

μόνα κατέχεσθαι ποιεῖ]
 In his μόνα est eximie. Infra
 c. XXXVII: πρῶτον μὲν νοῦν
 ἔχοντας ἔνδον μόνους εὐρήσει
 τῶν λόγων. Legg. IV. 705. E. Xe-
 noph. Hist. Gr. I. 4. 13: καὶ μό-
 νος ἀπελογήθη, ὡς οὐ δικαίως
 φύγοι. Lysias advers. Alcibiad.

p. 127. ed. Brem. μόνος αὐτὸς
 τῶν πολιτῶν ἔνοχος. Lucian.
 Alexandr. p. 53. ed. Iacob: Ἐπι-
 κούρω, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν προ-
 γμάτων καθεωρακῶτι καὶ μόνῳ
 τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδῶτι.
 Aristoph. Lysistr. 145: ὦ φι-
 λία τῆ σὺ καὶ μόνη τούτων γυνή.
 Plura dabit Iacobs. Addita-
 ment. Animadvers. in Athen. p.
 131. Frustra Orellius μόνους
 conficiebat. Minus etiam placet
 coniectura Winckelmanni
 Praefat. ad Spur. Diall. Plat.
 p. X. ed. Tur. min. θεῖα μόνα
 vel μανία κατέχεσθαι legendum
 putantis. Proxima: καὶ δη-
 λοῖ τοὺς τῶν θεῶν κ. τ. λ. sic
 intelligenda: et manifestos
 reddit eos, qui deorum
 et initiationum sentiunt

καὶ νυνί. ὅταν γὰρ ἀκούω, πολὺ μοι μᾶλλον ἢ τῶν E
 κορυβαντιῶν ἢ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα ἐκχεῖ-
 ται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου. ὁρῶ δὲ καὶ ἄλλους
 παμπόλλους τὰ αὐτὰ πάσχοντας. Περικλέους δὲ ἀκούων
 καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ῥητόρων εὐ μὲν ἠγούμην λέγειν,
 τοιοῦτον δ' οὐδὲν ἔπασχον, οὐδὲ τεθορύβητό μου ἢ
 ψυχῆ, οὐδ' ἠγανάκτει, ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου.
 ἀλλ' ὑπὸ τουτοῦ τοῦ Μαρσίου πολλάκις δὴ οὕτω
 διετέθην, ὥστε μοι δοῖται μὴ βιωτὸν εἶναι ἔχοντι ὡς 216
 ἔχω. καὶ ταῦτα, Σώκρατες, οὐκ ἐρεῖς ὡς οὐκ ἀληθῆ.
 καὶ ἔτι γε νῦν ξύνοιδ' ἐμαυτῷ, ὅτι, εἰ ἐθέλοιμι παρ-
 ἔχειν τὰ ὅσα, οὐκ ἂν καρτερήσαιμι, ἀλλὰ ταῦτά
 ἂν πάσχοιμι. ἀναγκάζει γὰρ με ὁμολογεῖν, ὅτι πολ-
 λοῦ ἐνδεῆς ὢν αὐτὸς ἔτι ἐμαυτοῦ μὲν ἀμελῶ, τὰ δ'
 Ἀθηναίων πράττω. βία οὖν ὡς περ ἀπὸ τῶν Σειρή-
 νων ἐπισχόμενος τὰ ὅσα οἴχομαι φεύγων, ἵνα μὴ αὐ-

οὐδὲ τεθορύβητο] Sic Coisl. Par. E F. Ambr. Ang. Vat. n. r.
 s. Flor. a. b. c. i. n. Vett. edit. τεθορύβητο.

P. 216. καὶ ταῦτα, Σώκρατες] ὡς vulgo interpositum
 abest a Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p.

ταῦτά ἂν πάσχοιμι] ταῦτα Bodl. Vat. A. Ven. E. Par. DK.
 male.

βία οὖν ὡς περ ἀπὸ τ. Σ.] V. commentar.

desiderium, propterea
 quod divina sunt ideoque
 divino furore agitant au-
 dientium pectora. Itaque
 nescio, qua agitalus intemperie
 Hommel. scribendum putave-
 rit δηλοῖ θνητοὺς τῶν θεῶν.

ψιλοῖς λόγοις] solo ser-
 mone tuo, non accedenti-
 bus harmoniae illecebris.
 v. Dorvill. ad Charit. p. 450.
 ed. Lips.

E. ἢ τῶν κορυβαντιῶ-
 των] Vide annot. ad Criton.
 p. 54. D. init. Loquutionem ἢ
 καρδία πηδᾷ illustravit Bois-
 son. ad Eunap. p. 258. conf. Ion.
 p. 535. C.

P. 216. βία οὖν — φεύ-
 γων] „Abreschius Lectt.

Aristaen. p. 147. pro βία, e quo
 nullus elici sensus posset, reponi
 iubebat βύων, hoc modo: βύων
 οὖν, ὡς περ — τὰ ὅσα, οἴχομαι
 φεύγων. credebatque sumtam es-
 se ex hoc loco Platonis glossam
 apud Hesychium hanc: βύων τὰ
 ὅσα ἐπιφράτων. Non assen-
 tior. Nam primo ex altera le-
 ctione sensus commodissimus
 nascitur; nam βία cohaeret cum
 verbis οἴχομαι φεύγων, et sim-
 pliciter dictum est pro βία μου,
 ut sit: invitatus fugio eius
 consuetudinem; deinde ac-
 cusativus τὰ ὅσα cohaeret cum
 participio ἐπισχόμενος, ut glossa
 βύων τὰ ὅσα nullo modo possit
 ex hoc loco sumta esse; deni-
 que si Plato βύων scripsisset,
 dixisset haud dubie βύων οὖν τὰ

τοῦ καθήμενος παρὰ τοῦτο καταγρηάσω. πέπονθα
B δὲ πρὸς τοῦτον μόνον ἀνθρώπων, ὃ οὐκ ἂν τις οἴ-
 οίτο ἐν ἐμοὶ ἐνεῖναι, τὸ αἰσχύνεσθαι ὄντινον. ἐγὼ
 δὲ τοῦτον μόνον αἰσχύνομαι. ξύνουδα γὰρ ἐμαυτῷ ἀν-
 τιλέγειν μὲν οὐ δυναμένω, ὡς οὐ δεῖ ποιεῖν ἃ οὗτος
 κελεύει, ἐπειδὴν δὲ ἀπέλιθω, ἠττημένω τῆς τιμῆς τῆς
 ὑπὸ τῶν πολλῶν. δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω,
C καὶ ὅταν ἴδω, αἰσχύνομαι τὰ ὁμολογημένα. καὶ πολ-
 λάκις μὲν ἠδέως ἂν ἴδοιμι αὐτὸν μὴ ὄντα ἐν ἀνθρώ-
 ποις· εἰ δ' αὖ τοῦτο γένοιτο, εὖ οἶδ', ὅτι πολὺ μετ-

C. οὐκ ἔχω δ' τι χρήσομαι] Bekk. χρήσομαι correxit.
 v. ann.

ἄλλα δέ μου ἀκούσατε] V. ἀλλὰ δὴ ἐμοῦ. Sed Coisl. Vat.
 A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Aug. w. Vat. p. r. δέ μου. Bodl.
 Ang. u. Vat. n. Flor. a. b. c. i. n. δὲ ἐμοῦ, quod ob unum Bodl. non
 debebat recipere Hermannus. Pro ἀλλὰ codd. plurimi recte ἄλλα.

οἷς ἐγὼ εἴκασα] οἷος cum. vett. edit. tenent Par. E. Ang.
 u. Vat. n. Flor. i. Ceteri recte cum Bas. 2. οἷς. Praeterea Fische-

ῶτα, ὡς περ ἀπὸ Σειρήνων, οἷζ.
 φ., neque eandem sententiam
 bis expressisset diversis verbis,
 contra leges elegantiae orationis.
 Quis enim ferat ita loquentem:
 Obstruens aures, tanquam ab
 Sirenum cantu cohibens aures,
 fugio virum. Ceterum de re ipsa,
 ad quam respexit Alcibiades, vid.
 Homerus Odys. μ' v. 47 sqq.
 Fischerus.

B. ἠττημένω τῆς τιμῆς
 τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν] h. e.
 quum vero discesserim,
 me honori, quo me ornet
 populi multitudo, succum-
 bere et quasi victas manus
 dare, ambitione nimirum
 et gloriae cupiditate animum
 denuo occupante. De ὑπό cum
 τιμῇ coniuncto v. Xenoph.
 Cyrop. III. 3, 2. ἠδεσθαι τῇ ὑπό
 πάντων τιμῇ. Plura dedi ad
 Remp. II. 359. A.

C. οὐκ ἔχω δ' τι χρήσο-
 μαί] Tenui nunc librorum seri-

pturam, pro qua olim cum Bek-
 kero censebam reponendum esse
 χρήσομαι. At vero utrumque
 recte dicitur, licet aliquo sensus
 discrimine. Futurum ponitur
 ubi non de unius alicuius iam
 praesentis rei dubitatione agitur,
 sed res in universum cum certa
 voluntatis aut opinionis significa-
 tione indicatur et de futuri temporis
 perpetuitate cogitari debet. conf.
 Phileb. §1. A. ἵνα δευτερεῖα δῶν δώσομεν ἔχω-
 μεν. Gorg. p. 521. C. 465. C. Legg.
 VIII. p. 835. D. Coniunctivus de-
 liberantis est de eo, quod pro
 praesentis rerum conditione fieri
 debeat. Quod si durare cogita-
 tur, coniunctivus praesentis tem-
 poris adhibetur; sin vel brevi
 absolvitur vel semel tantum per-
 agitur, opus est aoristo. v. supra
 ad p. 194. D. et ad Euthydem.
 p. 287. C. Loquutionem
 χρήσομαι τιμῇ τι illustravi ad
 Criton. c. IV.

Καὶ ὑπὸ μὲν δὴ τ. ἀλλ.—
 ὑπὸ τοῦδε τοῦ Σατύρου]

ζον ἂν ἀχθοίμην, ὥστε οὐκ ἔχω ὃ τι χρήσομαι τοῦτο
 τῷ ἀνθρώπῳ.

Cap. XXXIII. Καὶ ὑπὸ μὲν δὴ τῶν αὐλημά-
 των καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιαῦτα πεπόνθασιν
 ὑπὸ τοῦδε τοῦ Σατύρου· ἄλλα δὲ μου ἀκούσατε, ὡς
 ὁμοίος τέ ἐστιν οἷς ἐγὼ εἴκασα αὐτόν, καὶ τὴν δύνα-
 μιν ὡς θανασίαν ἔχει. εὖ γὰρ ἴστε, ὅτι οὐδεὶς
 ἡμῶν τοῦτον γινώσκει· ἄλλα ἐγὼ δηλώσω, ἐπειπερ
D ἠρξάμην. ὁρᾶτε γάρ, ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκει-
 ται τῶν καλῶν καὶ ἀεὶ περὶ τούτους ἐστὶ καὶ ἐκπέ-
 πληκται, καὶ αὐτὸν ἀγνοεῖ πάντα καὶ οὐδὲν οἶδεν, ὡς

rus ad Weller. T. II. p. 279. malebat ἤκασα. Idem fere censebat
 Ruhnke ad Tim. p. 95., qui librarios Platonis putabat ἤκασα in
 usitatiorem formam εἴκασα mutavisse. Nec tamen librorum lectio-
 nem sollicitabant qui inspexerint Valcken. ad Eurip. Phoen. v.
 165. Buttman. Grammat. ampl. T. I. p. 328. §. 84. Matthiae Gr.
 ampl. §. 167. 5.

D. καὶ αὐτὸν ἀγνοεῖ] αὐτὸν om. Coisl. Par. EF. Ambr. Ang. u.
 Vat. d. n. r. s. Florentini. iniuria.

et modis quidem et ego et
 alii multi ita affecti sunt
 ab hoc Satyro. Τα αὐλημά-
 τα intelligit Alcibiades sermones
 Socratis, quorum antea mentio-
 nem fecerat.

καὶ τὴν δύναμιν ὡς θανα-
 σίαν ἔχει] i. e. καὶ ὡς θανα-
 σία ἢ δυνάμεις ἐστίν, ἣν ἔχει.
 ἀλλὰ ἐγὼ δηλώσω] sc. οἷος
 ἐστίν.

D. ἐρωτικῶς διάκειται
 τ. κ.] h. e. ἐρᾷ. cf. Matthiae
 Gr. §. 340. p. 648.

καὶ αὐτὸν ἀγνοεῖ πάντα —]
 Locus admodum salebrosus, cuius
 tamen difficultates omnes nunc
 puto sublatas esse interpunctio-
 ne a Schleiermacherso et
 Bekkero emendata. Vulgo
 enim legebatur: καὶ οὐδὲν οἶδεν,
 ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο οὐ
 σεληνῶδες σφόδρα γέ, quod
 Stephanus ita corrigebat, ut
 pro οὐ σεληνῶδες scriberet ὅτι
 σεληνῶδες. Videlicet ὡς τὸ σχῆ-
 μα αὐτοῦ significat: quemad-

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

modum eius forma et ha-
 bitus est, h. e. quemadmo-
 dum ipsa eius forma et
 habitus declarat. Nam So-
 cratis forma, qualis describitur
 a Platone, quum proclivitatem ad
 amorem, tum inscitiam quan-
 dam et stupiditatem prodebat.
 Itaque haec commode referri
 possunt ad τὸ ἐρωτικῶς διακέ-
 σθαι et τὸ πάντα ἀγνοεῖν καὶ
 οὐδὲν εἶδέναι. In hoc ipso au-
 tem Socrates similis erat Satyris
 atque Silenis, quorum faciem
 constat cum libidinis et proter-
 vitatis, tum stupiditatis speciem
 prae se tulisse. Aliter haec ex-
 pedire conati sunt Bastius I.
 c. et Creuzerus Studior. T.
 II. p. 231. et p. 290. aliter etiam
 Hommelius, qui legendum
 putat: καὶ οὐδὲν οἶδεν ὡς τὸ σχῆ-
 μα αὐτοῦ, quod commemorasse
 ad coarguendum satis est. Re-
 dit autem deinceps Alcibiades
 ad illam comparisonem, qua
 antea usus erat, atque docet
 longe aliud quid intus in Socrate

τὸ σχῆμα αὐτοῦ. τοῦτο οὐ σιληνωδες; σφόδρα γε. τοῦτο γὰρ οὗτος ἔξωθεν περιβέβληται, ὡσπερ ὁ γεγλυμένος Σιληνός. ἐνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης, οἴεσθε, γέμει, ὡς ἄνδρες συμποταί, σαφροσύνης; ἴστε, ὅτι οὐτ', εἰ τις καλός ἐστι, μέλει αὐτῷ οὐδέν, ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον, ὅσον οὐδ' ἂν εἰς οἰηθεῖη, οὐτ' εἰ τις πλούσιος, οὐτ' εἰ ἄλλην τιὰ τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων. ἡγεῖται δὲ πάντα ταῦτα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια καὶ ἡμᾶς οὐδέν εἶναι, εἰρω-

τοῦτο οὐ σιληνωδες] Pro. οὐ Steph. errore ὄν habet. Bernhardt Syntax. p. 285. interpungi iubet: ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο. οὐ σιληνωδες; quod sequenti sunt Turicc. Non opus. Ceterum hic quoque plerique libri cum Bodl. Vat. Coisl. Ven. E. habent σιληνωδες et mox οἰληνός. v. ad p. 215. A. γεγλυμένος Σιληνός] V. γεγλυμένος cum Bodl. aliis. Coisl. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ambr. Vat. d. p. r. Flor. n. ἐγγεγλυμένος Vat. A. Ang. w. ἐγλυμένος.

E. ἡμᾶς οὐδέν εἶναι] ἡμᾶς Par. DK. Ambr. Vat. p. s. Heusdius Specim. crit. p. 17. τιμᾶς pro ἡμᾶς coniecit. Dein εἶναι λέγω ὑμῖν. εἰρωνεύομαι. Bodl. Vat. A. Coisl. Par. EF. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. n. r. s. Vind. 1. 7. Flor. a. b. c. i. n. et Bas. 2. εἶναι λέγω ὑμῖν εἰρων. Par. DK. Vat. p. Ficinus: sed ea cuncta supra quam

esse reconditum, quippe qui et diviniori amori deditus sit quam qui cum Silenorum libidine possit conferri, et sapientia ornatus prorsus singulari. In quo loco prorsus egregium est et venustatis plenissimum, quod dicit τοῦτο γὰρ — περιβέβληται, nam externam hanc formam et speciem ille quasi superimposuit internis animi virtutibus, quemadmodum Silenorum statuae contegunt et reconditas in se habent imaginis deorum.

πόσης, οἴεσθε, γέμει] Notandum est hoc οἴεσθε orationis animandae causa interiectum, ut Crat. p. 438. C. Hipp. mai. p. 298. A. De Rep. VII. p. 520. D. Lucian. Necyom. c. 14: καὶ ταῦτα πῶς οἴε βαθεῖς ὄντες; ubi Hemsterhusius praeter hunc locum contulit Oenom. ap. Euseb. Praep. Evang.

p. 214. B: ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴε ἡγαράκησας; Plura collegit Heindorf. ad Theaetet. p. 147. A. §. 12. Valcken. ad Hipp. p. 215.

E. ὅσον οὐδ' ἂν εἰς οἰηθεῖη] quantopere nemo quisquam crediderit, v. ad p. 214. D.

εἰ ἄλλην τιὰ τ.] aut praeterea honore aliquo ornatus. De hoc ἄλλην vid. ad Apolog. Socrat. p. 36. B. atque Indic. — De ἔχων praecedenti τοῦτο ita subiecto, ut ἔχων ἑστὶν idem sit quod ἔχει, cf. Phaedon. p. 100. D: διότι καλὸν ἔστιν οἰοῦν, ἢ ὅτι χρώμα εὐανθὲς ἔχων ἢ σχῆμα κ. τ. λ., ubi v. annot. Politic. p. 297. E: τοῦτο ἔστιν ὀρθότατα καὶ κάλλιστον ἔχων. Legg. IV. 713. B. VII. 798. X. 896. A.

καὶ ἡμᾶς οὐδέν εἶναι] h. e. atque nos, qui talia magni faciamus, nullo in

νευόμενος δὲ καὶ παιζῶν πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ. σπουδάσαντος δὲ αὐτοῦ καὶ ἀνοιχθέντος οὐκ οἶδα εἰ τις ἐώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα. ἀλλ' ἐγὼ ἤδη ποτ' εἶδον, καὶ μοι ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι καὶ πάγκαλα καὶ θαυμαστά, ὥστε 217 ποιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ ὅ τι κελύοι Σωκράτης. ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ ἔρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν, ὡς ὑπάρχον μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει πάντ' ἀκού-

existimari potest, longe spernit ac pro nihilo ducit; quocirca nullius nos esse apud eum vobis assero: fingit tamen ironicis aliter. Vereor tamen, ut codicum scriptura incorrupta sit. Quocirca donec quis verum repererit, vulgatum lectionem tenebimus. Winckelmannus Praef. ad Hipp. mai. ed. Tur. min. p. VII sq. corr. οὐδέν εἶναι λέγων ὡς φημέοι, εἰρωνεύόμενος, κ. τ. λ. Hermannus autem non modo coniecit sed edidit adeo: οὐδέν εἶναι, λέγων μὲν οὐ, εἰρωνεύόμενος δὲ, κ. τ. λ. Neutrum nobis satisfacit.

καὶ μοι ἔδοξεν] καὶ ἐμοὶ Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ang. w., quod dedit Bekker.

P. 217. ὅ τι κελύοι] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. r. Flor. a. c. Legebatur κελύοι.

numero habendos censet. De Rep. VIII. p. 556. D: ἄνδρες ἡμέτεροι εἶσιν οὐδέν. Ibid. 562. D: ἐθελούλους καὶ οὐδέν ὄντας. Aristoph. Eccles. 144: οὐ μὲν βιάδιζε καὶ κάθησο· οὐδέν γὰρ εἶ. Itaque plane supervacanea est coniectura Heusdii Specim. Crit. p. 17. pro ἡμᾶς legendum putantis τιμᾶς. Accedit, quod haec, indice etiam Creuzero Studior. T. II. p. 291., composita videntur ad imitationem eorum, quae Silenus apud Pindarum Fragment. III. p. 149. ed. Heyn. ad Olympum: ὦ τάλας ἐρήμερος, νήπιε, βάσεις μοι χροῖματα διακομπέων, ad quae itidem respexit Aristophanes Nubb. v. 223, ut iam Scholiasta notavit.

εἰ τις ἐώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα] Quum ἀγάλμα proprie dicatur quodeunque grata sui specie oculos delectat, ut docuit Ruhn-

ken. ad Tim. p. 5., transtulerunt hoc nomen philosophi etiam ad speciem quasi et formam pulcritudinis atque virtutis in animis nitentem. Itaque hic τὰ ἐντὸς ἀγάλματα intelliguntur species illae virtutis et pulcritudinis in animo Socratis conspicuae. Imitati sunt hunc locum Clemens Alex. Strom. VII. 5. p. 846. ed. Potter. Eusebius adv. Hierocl. c. 6. Nec inepte comparaveris Ciceronem. Legg. I. 22: qui se ipse norit, aliquid sentiet se habere divinum ingenium, que in se suum sicut simulacrum aliquod dedicatum putabit. Genus loquendi praeter Ruhnkenium l. c. illustravit Creuzerus, vir doctissimus et humanissimus, ad Plotin. de Pulcrit. p. 369 sqq.

P. 217. ἔρμαιον ἡγησάμην] Vide annot. ad c. IV. p. 26.

σαι, ὅσαπερ οὗτος ἤδει· ἐφρόνου γὰρ δὴ ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. ταῦτα οὖν διανοηθεῖς, πρὸ τοῦ οὐκ εἰωθῶς ἄνευ ἀκολούθου μόνος μετ' αὐτοῦ γίνεσθαι, τότε ἀποπέμπων τὸν ἀκόλουθον μόνος συνεγιγνόμην. δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πάντα τάληθ' εἰπεῖν· ἀλλὰ προσέχετε τὸν νοῦν, καὶ εἰ ψεύδομαι, Σώκρατες, ἐξέλεγε. συνεγιγνόμην γὰρ, ὦ ἄνδρες, μόνος μόνη, καὶ ᾤμην αὐτίκα διαλέξεσθαι αὐτόν μοι ἄπερ ἂν ἐραστῆς παιδικοῖς ἐν ἐρημίᾳ διαλεχθεῖν, καὶ ἔχαιρον. τούτων δ' οὐ μάλα ἐγίνετο οὐδέν, ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει διαλεχθεῖς ἂν μοι καὶ συνημερεύσας ὄχετο ἀπιών. μετὰ ταῦτα συγγυμνάζεσθαι προὔκαλούμην

C αὐτὸν καὶ συνεγυμναζόμεν, ὡς τι ἐνταῦθα περανῶν.

ἐφρόνου γὰρ δὴ ἐπὶ τ.] δῆ, scilicet, pro ἤδη revocatum e Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2.

B. ὥσπερ εἰώθει] Par. F. εἰώθη, v. Butt. Gr. Max. §. 97. 16, unde disces hanc tertiae personae formam a grammaticis recentiori Atticismo assignari. conf. Matth. Gr. §. 198. 4. Post διαλεχθεῖς Vind. 7. Par. K. Ambr. Vat. p. ἂν omitunt, quod Astius in ἄτ' mutandum censet.

C. ταύτη ἤνυτον] ἤνυτον Par. F., conf. Dorvill. ad Charit. p. 543. ed. Lips. Mox τάνδρ' Par. D. K. Vat. p., quod dedit Bekker.

B. ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει διαλεχθεῖς ἂν μοι] Pertinet ἂν ad ὄχετο, ita ut indicet actionem pro rerum conditione identidem repetitam: solebat identidem discedere, de quo loquendi genere optime disseruit Rost. §. 120. 5. c. Itaque non est quod cum Astio corrigamus διαλεχθεῖς ἄττα μοι, aut cum uno cod. Vindob. ἂν delectamus. Delevit tamen Hommelius.

C. οὐδὲν γὰρ μοι πλέον ἦν] nihil enim proficiebam. Infra p. 222. **D:** μηδὲν πλέον αὐτῷ γένηται. Ibid. **E:** οὐδὲν οὖν πλέον αὐτῷ ἔσται.

ἀλλὰ ἴστέον ἤδη, τί ἐστι τὸ πρᾶγμα] Wytttenbach. Bibl. Crit. Vol. I. Part. I. p. 50. et Vol. III. P. XII. p. 12. legendum censuit: ἀλλ' ἴτεον ἤδη ἐπὶ

τὸ πρᾶγμα, sed iam ad ipsam rem aggrediendum est: quae locutio Platoni maxime frequentata est. Atqui rem ipsam Alcibiades iam antea aggressus est explicare, nec nunc demum ad eam illustrandam accedit. Docuit enim adhuc omnes artes, quibus Socratem ad sui amorem pellicere speravisset, in iritum cecidisse. Si autem haec verba referas ad proxime praecedentia, quorsum sane referenda sunt, vereor, ne haec transitionis formula gravior sit quam pro sententiae ratione, praesertim quum pars rei exposita sit. Accedit, quod codices mss. constanter tuentur veterem lectionem, et quod haec ipsa lectio, modo subtiliter explicetur, egregie convenit ipsi orationis argumento. Etenim declaratu-

συνεγυμνάζετο οὖν μοι καὶ προσεπάλαιε πολλάκις οὐδενὸς παρόντος. καὶ τί δεῖ λέγειν; οὐδὲν γὰρ μοι πλέον ἦν. ἐπειδὴ δὲ οὐδαμῆ ταύτη ἤνυτον, ἔδοξε μοι ἐπιθετέον εἶναι τάνδρ'ι κατὰ τὸ καρτερόν· καὶ οὐκ ἀνετέον, ἐπειδήπερ ἐγκεχειρήκη, ἀλλὰ ἴστέον ἤδη, τί ἐστι τὸ πρᾶγμα. προκαλοῦμαι δὴ αὐτὸν πρὸς τὸ συνδειπνεῖν, ἀτεχνῶς ὥσπερ ἐραστῆς παιδικοῖς ἐπιβουλεύων. καὶ μοι οὐδὲ τοῦτο ταχὺ ὑπήκουσεν, ὅμως δ' οὖν χρόνῳ ἐπέσθη. ἐπειδὴ δὲ ἀφίκετο τὸ πρῶτον, δειπνήσας ἀπιέναι ἐβούλετο. καὶ τότε μὲν αἰσχυρόμενος ἀφῆκα αὐτόν· αὐθις δὲ ἐπιβουλεύσας, ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει, διελεγόμην πόρῳ τῶν νυκτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐβούλετο ἀπιέναι, σκηπτόμενος, ὅτι ὄψε εἶη, προσηνάγκασα

ἐπειδήπερ ἐγκεχειρήκη] Sic Bodl. Vat. A. et pr. Coisl. Vulgo erat ἐγκεχειρήκειν. Ang. w. Vat. n. r. Flor. a. b. i. et pr. Vat. n. ἐγκεχειρήκει, quod ipsum valet ad tuendam receptam scripturam.

D. δειπνήσας ἀπιέναι] συνδειπνήσας vett. editt. quod solus tenet Ven. E.

διελεγόμην πόρῳ τῶν νυκτῶν] Grammaticus in Bekkeri Anecd. I. p. 346. scribit: πόρῳ αἰ τῶν νυκτῶν. bene, si codices addicerent. v. Kusterum ad Aristoph. Lysistr. v. 1157. et Astium ad Legg. p. 374.

rus Alcibiades, quid sit quod antea dixerat: ἔδοξε μοι ἐπιθετέον εἶναι τάνδρ'ι κατὰ τὸ καρτερόν καὶ οὐκ ἀνετέον, addit haec: ἀλλὰ ἴστέον — τὸ πρᾶγμα, sed explorandum et videndum esse, quid hoc rei esset, atque deinceps narrat, quid praeterea fecerit ad Socratis in se amorem excitandum eiusque mentem et animum tentandum. Videtur autem Wytttenbachium in fraudem induxisse, quod ἴστέον retulit ad εἰδέναι, ita ut illud interpretaretur sciendum est, nec reputavit interdum idem ab ἴδεν derivatum significare videndum est, explorandum est, veluti Theaet. p. 202. **E:** δοκεῖ λέγεσθαι κομψότατα — Theaet. ἀκούειν ὁρθῶς; Socr. ἴστέον δῆ, ubi Heindorfius

hunc locum comparavit. Tendendum tamen quod Buttmannus Gramm. ampl. Vol. II. p. 116. observavit, hanc formam nusquam de sensu videndi proprie dicto usurpatam reperiri, sed ubique ad animum referri.

D. χρόνῳ ἐπέσθη] mit der Zeit, i. e. tandem sibi persuaderi passus est, v. Valcken. ad Phoen. p. 108. et Fischer. ad Weller. Gr. III. p. 222.

πόρῳ τῶν νυκτῶν] usque ad multam noctem, tief in die Nacht hinein, ut Protagor. p. 310. **C.** In hac similibusque formulis νύκτις significat horas nocturnas v. ad Phileb. p. 158. Ast. ad Protagor. p. 20.

σκηπτόμενος, ὅτι —] Ti-

αὐτὸν μένειν. ἀνεπαύετο οὖν ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνη, ἐν ἧπερ ἐδείπνει, καὶ οὐδείς ἐν τῷ οἰκίῳ αἰματι ἄλλος καθήυδεν ἢ ἡμεῖς. μέχρι μὲν οὖν δὴ δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ὄντιον λέγειν· τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐκ ἂν μου ἠκούσατε λέγοντος, εἰ μὴ πρῶτον μὲν, τὸ λεγόμενον, οἶνος ἄνευ τε παιδῶν καὶ μετὰ παιδῶν ἦν ἀληθής, ἔπειτα ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον εἰς ἔπαινον ἐλθόντα ἀδικῶν μοι φαίνεται. ἔτι δὲ τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχους πάθος καμὲ ἔχει. φασὶ γάρ πού τινα τοῦτο παθόντα

ἄλλος καθήυδεν] καθήυδεν Coisl. Par. D. Vat. p.

E. καμὲ ἔχει] καμ' ἔχει Vat. A. Ang. w. Vat. r. et sic scripsit Bekk.

P. 218. ὑπὸ ἀλγεινότερου] Steph. coniecit ἀλγεινοτάτου,

maeus Gloss. σκηπτόμενος· προφασίζόμενος· cuius significationis exempla collegit Ruhnkens. p. 232.

ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλ.] in lecto mihi (i. e. meo lectulo) proximo. Nam ἔχουσα τῶς est cum aliquo cohaerere, proxime sequi. v. Ast. ad Legg. p. 366.

E. πρῶτον μὲν, τὸ λεγόμενον, οἶνος —] Phaedon. c. XI. in. ὧστε, τὸ λεγόμενον, ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονήσαι ἡμῶν ἐγγίγνεται, ubi v. annot. Respicitur pro-verbium οἶνος καὶ ἀλήθεια, quod explicat Schol. Alcibiadis mentem aperit Photius Lexic. Οἶνος ἄνευ παιδῶν (corr. παιδῶν), qui δσο, inquit, παροίμαι· ἢ μὲν, οἶνος καὶ ἀλήθεια, ἢ δὲ, οἶνος καὶ παῖδες ἀληθείς. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλοῦστων καὶ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων. Hoc non intelligens Homm elius misere de toto loco nugatus est. Praeterea advertes aoristo usum in his: οὐκ ἂν μου ἠκούσατε λέγοντος, pro quo quis est qui non exspectaverit ἠκούετε? At enim recte

utitur aoristo hoc dicens: quod autem deinceps dicam, id non sic statim a me audiretis.

ἔπειτα ἀφανίσαι — φανέται] Haec adduntur nulla amplius habita conditionis ratione, cursu orationis nonnihil mutato.

τὸ τοῦ δηχθέντος —] Hunc locum docte interpretatus est Petitus Miscell. Obs. II. 15. Quum enim qui viperæ morsu vulnerati erant superstitione ducti solerent confugere ad usum eorum remediorum, quae prudentioribus risum moverent ideoque aliis indicari et narrari non facile possent, elegantius Alcibiades se comparat cum eiusmodi hominibus, qui ut vipereos dolores lenirent, omnia tentabant, atque se, quantopere Socratis sermones ipsius animum momorderint et pupugerint, convivis narraturum propterea, quod et ipsi tale quiddam experti esse videantur.

P. 218. ἐγὼ οὖν δεδηγμένος —] Anacoluthia prorsus egregia et rei ipsi accommodata, quippe quae loquentis im-

οὐκ ἐθέλειν λέγειν οἶον ἦν πλὴν τοῖς δεδηγμένοις, ὡς μόνοις γνωσομένοις τε καὶ συγγνωσομένοις, εἰ πᾶν 218 ἐτόλμα δρᾶν τε καὶ λέγειν ὑπὸ τῆς ὀδύνης. ἐγὼ οὖν δεδηγμένος τε ὑπὸ ἀλγεινότερου καὶ τὸ ἀλγεινότατον ὧν ἂν τις δηχθείη — τὴν καρδίαν γὰρ ἢ ψυχὴν ἢ ὅ τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι πληγῆς τε καὶ δηχθείς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἳ ἔχονται ἐχιδνης ἀγριώτερον, νέου ψυχῆς μὴ ἀφροῦς ὅταν λάβωνται, καὶ ποιοῦσι δρᾶν τε καὶ λέγειν ὅτιον — καὶ ὄρων αὐ Φαίδρου, Ἀγάθωνας, Ἐρυξιμάχους, Πανσανίας, Ἀρι- B

adversante Wolfio. Pro ἀλγεινότατον Par. F. a pr. m. et Vat. s. a m. sec. ἀλγεινότερον.

νέου ψυχῆς μὴ ἀφροῦς] Vett. editt. καὶ ante μὴ inferciunt, quod recte omittunt Bodl. Vat. A. Ven. Z. Par. DK. Ambr. Vat. d. p. r. Vind. l. 2. 7. Flor. n. et pr. Ven. Z.

petum anipique commotionem, qua de illo dolore loquitur, plane exprimat et veluti imagine aliqua repraesentet. Etenim participia δεδηγμένος et ὄρων carent verbo cum ipsis cohaerente oratione propter interposita membra aliorum inflexa. — ὑπὸ ἀλγεινότερου i. e. ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, qui vehementiores sunt etiam morsu vipere. Male Stephanus coni. ἀλγεινοτάτου. — τὸ ἀλγεινότατον, eam mei partem, quae dolores vehementissime sentit, videl. τὴν καρδίαν κ. τ. λ. — ἢ ὅ τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, v. ad p. 212. C. — πληγῆς τε κ. δ. Frequens est verbum δάκνειν ad animum sic translatum. Aristoph. Acharn. 1: δέδηγμα τὴν ἑμῶν καρδίαν, ubi v. Kuster. conf. Valck. ad Hippol. p. 305 = 347. ed. Lips. Neque rari usus est πληττεσθαι et βάλλεσθαι de sermonibus dictum, quibus quis quasi feritur et percutitur. Euthydem. p. 302. E: ὧστε πληγῆς ὑπὸ τοῦ λόγου ἀφροῦς ἐκείμην. v. Wyttensbach. ad Plutarch. de Ser.

Num. Vind. p. 5 sqq. — μὴ ἀφροῦς, i. e. εὐφροῦς, praeditae sensu veritatis et virtutis, ἢ τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίᾳ συγγενές, ut loquitur Lucian. Nigrin. p. 42. Ceterum Rostius, ne ἔχονται genitivo careret suo, in prima editione nostra commate ante νέου sublato post ἀφροῦς distinxit. Quod ideo maxime displicet, quia ita istud ὅταν λάβωνται valde langueret. Ἐχέσθαι sic sine genitivo positum habes etiam Gorg. p. 494. E. Legg. VII. 13, ubi v. Ast.

καὶ ὄρων αὐ Φαίδρ. —] Orationis structura haec esse debebat: καὶ ὄρων αὐ ὑμᾶς, Φαίδρου — καὶ τοῖς ἄλλοις πάντας ὑπὸ τῶν αὐτῶν δεδηγμένους s. κενωνοηκότας τῆς φιλοσοφίας τε καὶ βαχελίας, τὸ ἐμὸν πάθος οἶον ἦν πᾶσιν ὑμῶν ἐθέλω λέγειν, συγγνώσατε γὰρ κ. τ. λ. De nominibus propriis in numero plurali positus nota omnia. v. ann. ad Menex. p. 245. D. Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 413. C. intpp. ad Aristoph. Avv. v. 561 sqq. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 192.

στοδήμους τε καὶ Ἀριστοφάνους· Σωκράτη δὲ αὐτὸν τί δεῖ καὶ λέγειν καὶ ὅσοι ἄλλοι; πάντες γὰρ κεκοινωνήκατε τῆς φιλοσόφου μανίας τε καὶ βακχείας· διὸ πάντες ἀκούσεσθε· συγγνώσεσθε γὰρ, τοῖς τε τότε πραχθεῖσι καὶ τοῖς νῦν λεγομένοις, οἱ δὲ οἰκείται, καὶ εἰ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροίκος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὤσιν ἐπίθεσθε.

Cap. XXXIV. Ἐπειδὴ γὰρ οὖν, ὦ ἄνδρες, ὅ C τε λύχνος ἀπεσβήκει καὶ οἱ παῖδες ἔξω ἦσαν, ἔδοξέ μοι χρῆναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἔλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι ἐδόκει. καὶ εἶπον κινήσας αὐτόν, Σώκρατες, καθύδεις; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς. Οἴσθα οὖν ἅ μοι δέδοκται; Τί μάλιστα; ἔφη. Σὺ ἐμοῦ

B. καὶ Ἀριστοφάνους] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. pro vulg. Ἀριστοφάνους. Grammaticus in Bekkeri Anecd. T. III. p. 1191: δεῖ δὲ καὶ τοῦτο γινώσκων, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν εἰς ἡς, εἰς οὓς ἔχόντων τὴν γενικὴν, καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ ἔθος διὰ τοῦ ἄ ποιούσι τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, οἷον ὁ Δημοσθένης τοῦ Δημοσθένους τοὺς Δημοσθένας, ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ Ἀριστοφάνους τοὺς Ἀριστοφάνους, κ. τ. λ.

τί δεῖ καὶ λέγειν] καὶ om. Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. n. p. r. Flor. b. i. n. Extruserunt Turr. Sed noli horum librorum auctoritati ipsius voculae elegantiam concedere, quae sane tanta est, ut bonos librariorum credibile sit hic oscitavisse.

πάντες γὰρ κεκοινωνήκατε] γὰρ om. Par. EF. Vat. s. τοῖς τε τότε πραχθεῖσι] τε additum est e Vat. A. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Ang. w. Ambr.

καὶ ἀγροίκος] Sic Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. p. Legebatur ante Bekkerum ἀγροίκος.

C. φαίνει δὲ κνεῖν] V. φαίνη, quod mutatum ex Ang. w. itemque Bodl. et Vat. A., de quibus Bekker. immerito silet.

B. βέβηλός τε καὶ ἀγροίκος, π. π. μ.] Respicit ad verbum Orphicum p. 447. ed. Herm. φθέρωμαι οἷς θέμις ἐστὶ· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι, de quo vid. Ruhnken. ad Tim. p. 60. Wesseling. ap. Valcken. de Aristobulo Iud. p. 199 sqq. et Creuzer. ad Plotin. de Pulcrit. p. 332. Loquutio ceteroquin satis usitata. Herod. III. 78: θέλον αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας. Lys. de caede Era-

tosth. p. 87: ἀπιόσα προστίθει τὴν θύραν.

C. μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν] h. e. non obscure s. ambigue loqui. Apte Wyttenbachius comparavit Aristaeon. Epist. II. 7: ἔφη πρὸς ἐκείνον ἀπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα. v. annot. ad cap. IX. med.

ἐγὼ δὲ οὕτως ἔχω· πάνυ ἄν.] Quae inserviunt explicandis verbis οὕτως ἔχω, ea de

δοκεῖς, ἦν δ' ἐγώ, ἐμοῦ ἐραστῆς ἄξιος γεγονέναι μόνος, καὶ μοι φαίνει ὀκνεῖν μνησθῆναι πρὸς με. ἐγὼ δὲ οὕτως ἔχω· πάνυ ἀνόητον ἡγοῦμαι εἶναι σοὶ μὴ οὐ καὶ τοῦτο χαρίζεσθαι καὶ εἰ τι ἄλλο ἢ τῆς οὐσίας τῆς ἐμῆς δεοιο ἢ τῶν φίλων τῶν ἐμῶν. ἐμοὶ μὲν D γὰρ οὐδὲν ἐστὶ πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅ τι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι, τούτου δ' οἶμαί μοι συλλήπτορα οὐδένα κυριώτερον εἶναι σοῦ. ἐγὼ δὲ τοιοῦτῳ ἀνδρὶ πολὺ μᾶλλον ἂν μὴ χαριζόμενος αἰσχυνοίμην τοὺς φρονίμους ἢ χαριζόμενος τοὺς τε πολλοὺς καὶ ἄφρονους. Καὶ οὗτος ἀκούσας μάλα εἰρωνικῶς καὶ σφόδρα ἑαυτῷ εἰωθότως ἔλεξεν, ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη, κινδυνεύεις τῷ ὄντι οὐ φαῦλος εἶναι, εἴπερ ἀληθῆ τυγχά-

ἐγὼ δ' οὕτως ἔχω· πάνυ ἄν.] Sic primus dedit Bekk. e Bodl. Vind. 1. 2. 7. Par. DK. Vat. p. Scribatur ἔχων πάνυ ἄν.

D. ὡς ὅ τι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι] ὅσω τι Vat. A. Par. D. ὅς ωι τι Bodl. ὅσω Par. P. Vat. p. In Flor. c. ὡς omissum. Vides librariorum in ὡς ὅ τι ita coniuncto offendisse eamque ob causam in varios incidisse errores. Quod ne aliis quoque accidat, in commentariis infra positus provisum.

μοι συλλήπτορα] μου Bodl. Coisl. Vat. A. Par. EF. Ang. u. w. Ambr. Vat. n. r. s. Flor. a. b. c. i. n. Sed συλλήπτορα εἶναι τινος πραγματῶς τινος Graecis non videtur in usu fuisse.

ἑαυτῷ εἰωθότως] ἑαυτοῦ τε καὶ εἰωθότως Bodl. Vat. A. Coisl. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. p. r. s. Flor. a. b. c. i. n. Illud τε natum videtur ex iota pronomini non subscripto, sed adscripto. Quo exorto reliqui errores facile potuerunt nasci. Defendit tamen librorum scripturam consentiente C. Fr. Hermanno Winckelmannus ad Euthydem. p. 45., qui ἔλεξεν ἑαυτοῦ ait esse: dixit suo ingenio convenienter. Quod si Graecum videretur, continuo amplecterer; nunc quae viri docti attulerunt ad hanc loquendi formam vindicandam, ea omnia alius sunt generis.

more ἀννδέτως adduntur. v. Gorg. p. 450. A. 459. B. al. Quam loquendi rationem quum non tenerent grammatici, pro ἔχω scripserunt ἔχων, quod in vet. edit. migravit.

D. οὐδὲν ἐστὶ πρεσβύτερον] Eodem modo Latini dicunt: mihi enim nihil antiquius est, v. ad Criton. p. 46. B. Deinde ὡς ὅ τι ante superlativum ne mireris, ita Plato saepius, ut Legg. V. p. 731. B

743. D. VI. 758. A. 759. C. 783. D. X. p. 908. A: ὅσηπερ ἂν ἔρημός τε καὶ ὡς ὅ τι μάλιστα ἀγρωτάτος ἢ ὁ τόπος. Latini item dicunt: ut quam maxime. v. Viger. c. VIII. Sect. 10.

οἶμαί μοι συλλήπτορα ο. κ.] i. e. adiutorem. Xenoph. Mem. II. 2, 12: ἔνα — ἀγαθοῦ σοὶ γλῶνηται συλλήπτορα. Ibid. II. 1, 32: ἀγαθῆ συλλήπτορα τῶν ἐν εἰρήνῃ πόρων.

Ε νει ὄντα ἃ λέγεις περὶ ἐμοῦ, καὶ τις ἔστ' ἐν ἐμοὶ δύναμις, δι' ἧς ἂν σὺ γένοιο ἐμείνων· ἀμήχανόν τοι κάλλος ὀρέγης ἂν ἐν ἐμοὶ καὶ τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας πάμπολυ διαφέρου. εἰ δὴ καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαι τέ μοι ἐπιχειρεῖς καὶ ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους, οὐκ ὀλίγω μου πλεονεκτεῖν διανοεῖ, ἀλλ' ἀντὶ δόξης

219 ἀλήθειαν καλῶν κτᾶσθαι ἐπιχειρεῖς καὶ τῷ ὄντι χροῦσα χαλκεῖων διαμειβεσθαι νοεῖς. ἀλλ', ὦ μακάριε, ἄμεινον σκόπει, μὴ σε λανθάνω οὐδὲν ὦν. ἢ τοι τῆς διανοίας ὄψις ἄρχεται ὀξύ βλέπειν, ὅταν ἢ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀμῆς λήγειν ἐπιχειροῖ· σὺ δὲ τούτων ἔτι πόρρω. Κἀγὼ ἀκούσας, Τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ, ἔφην,

E. ἀμήχανόν τοι κάλλος] τοι dudum pro vulg. τε dedi e Bodl. Vind. 1. probante etiam C. Fr. Hermanno. Ceteri libri cum Ald. Bas. 1. 2. exhibent τε.

πλεονεκτεῖν διανοεῖ] V. διανοῖ, quod e Bodl. Vat. A. et marg. Flor. F. mutavimus. Nam Bodlei. et Vat., de quibus silet Bekkerus, ita scriptum habere Bastius et Gaisfordius testantur. Dein καλῶν Par. D.K. Vat. p. Idem χροῦσα.

P. 219. ἢ τοι τῆς διανοίας] ἢ τοι codd. plerique omnes. Τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ] ἐμοὶ Vat. A. Bodl. Vind. 2. et pr. Ven. Z. καὶ ἐμοὶ ἦγε] V. ἦγῃ, quod rursus non e solo Ang. w., ut

E. καὶ τις ἔστ' ἐν ἐμοὶ δύναμις] Locus, si quis alius, sanus et incorruptus dici non potest quantum molestiae interpretibus creaverit. Sed missis variis istis opinionum commentis quid nobis verum videatur, paucis exponere conabimur. Est igitur sententia verborum haec: Videris profecto non contemnendus esse, siquidem vera sunt quae de me dicis ac si revera in me vis quaedam inest, qua tu fitas melior. Nam hoc ita si sit, immensam profecto conspicias in me pulcritudinem formositatis tua multo praestantioram. Sed postremis, quae cum gravi asseveratione reliquis subiunguntur, non additur diserte conditio, quippe quae sponte intelligitur. Germanice dixeris:

„wahrlich eine wunderbare Schönheit würdest du dann in mir erblicken, welche die Wohlgestalt an dir weit übertrifft.“ Ceterum asyndeton in gravi hac asseveratione ceteris verbis subiecta neminem morabitur.

ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν καλῶν κτ.] h. e. ἀντὶ καλῶν ἃ δοκεῖ καλὰ εἶναι κτᾶσθαι ἐπιχειρεῖς καλὰ ἃ ἔστιν ὡς ἀληθῶς. In proximis alludit ad locum Homeri Iliad. VI. v. 234 sqq. ἐνθ' αὐτὲ Γλαῦκω Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, δὲ πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε, χροῦσα χαλκεῶν, ἐκατόμβοι ἐννεαβόλων.

P. 219. ἢ τοι τῆς διανοίας ὄψις —] Solet τοι in sententiis afferendis sic poni, ut confirmandi habeat vim et significationem. Nos voculis ja, ja

ταῦτ' ἐστίν, ὧν οὐδὲν ἄλλως εἴρηται ἢ ὡς διανοοῦμαι· σὺ δὲ αὐτὸς οὕτω βουλευού, ὅ τι σοὶ τε ἄριστον καὶ ἐμοὶ ἦγε. Ἄλλ', ἔφη, τοῦτό γε εὐ λέγεις· ἐν γὰρ τῷ ἐπιόντι χρόνῳ βουλευόμενοι πράξομεν ὃ ἂν φαίνεται νῶν περὶ τε τούτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων

B ἄριστον. Ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούσας τε καὶ εἰπὼν καὶ ἀφείδω ὡςπερ βέλη τετραῶσθαι αὐτὸν ᾤμην. καὶ ἀναστάς γε, οὐδὲ ἐπιτρέψας τούτῳ εἰπεῖν οὐδὲν ἔτι, ἀμφιέσας τὸ ἱμάτιον τὸ ἑμαντοῦ τούτου. — καὶ γὰρ ἦν χειμῶν —, ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλιθεὶς τὸν τουτουῖ, περιβαλὼν τὴν χεῖρα τούτῳ τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῶ, κατεκείμεν τὴν νύκτα ὅλην.

C

Bekk. scribit, sed etiam e Bodl. et Vat. A. fuit mutandum.

B. ὡςπερ βέλη] Sic Bodl. Vat. A. Par. D.K. Vat. p. Vind. 7. et supra versus Ambr. Vett. edit. βέλει. Correx. Abresch. Lect. Aristaeen. p. 207.

τούτῳ εἰπεῖν] τοῦτο Bodl. Vat. A. Ang. w. αὐτῷ Ambr. τὸ ἑμαντοῦ τούτου] Unus Steph. τοῦτο, quod frustra fuit qui tueretur. Nimirum statuit Hommelius Alcibiadem haec narrantem etiam tunc eodem pallio usum esse.

κατακλιθεὶς τὸν τουτουῖ] τούτου Bodl. Vat. A. Ven. Z. Vind. 2. Par. D.K. Ang. w. Vat. p. In Flor. n. legitur τουτουῖ.

doch eodem modo solemus uti: es fängt ja das Auge des Geistes erst an scharf zu sehen, wenn die Schärfe der Augen aufzuhören beginnt. Pindar. Olymp. IV. 29: οὐ ψεύδει τέρω λόγον, διάπειρά τοι βροτῶν κλεχος. Eurip. Hecub. v. 232: σοφόν τοι κἄν κακοῖς ἃ δεῖ φρονεῖν. Heraclid. v. 589: μνησθε τὴν σώτειραν ὡς θάψαι χρωῶν, κάλλιστά τοι δίκαιον. Iphigen. Aul. v. 312. Sed apud poetas tragicos nihil hoc usu frequentius. Eundem vero etiam solutae orationis scriptoribus frequentatum esse discas exemplis ab Heindorfio ad Protagor. p. 346. C. et a nobis ad Remp. X. p. 595. C. allatis.

B καὶ ἀφείδω ὡςπερ βέλη] Intell. τὸς λόγους. Solent enim quae vel acute vel acerbe in aliquem dicuntur, cum telis com-

parari. vid. Wytttenbach. ad Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 56 sq. et mea ad Phileb. p. 56 sq. Similiter Latini dicunt verba iaculari, vibrare, torque-re, al. de quibus formulis elegantius disputat Muret. Varr. Lect. VIII. 21. Ceterum quod metaphoricum dicendi genus in unum conflatum est cum verbis propriis, nihil hac ratione frequentius. Prorsus ut hoc loco Phileb. p. 23. B: βέλη ἔχειν ἔτερα τῶν ἐμπροσθεν λόγων.

ἀμφιέσας τ. ἱμ. — τούτου] De verbo ἀμφιεννύαι cum duplici accusativo constructo v. Matthiae §. 418. g. — ὑπὸ τ. τρίβωνα, h. e. pallium longo usu detritum, quale solebant gestare philosophi. v. Wytttenbach. ad Plutarch. De Discrim. Am. et Adul. p. 52. C. 440. ed. Ox.

καὶ οὐδὲ ταῦτα αὖ, ὃ Σώκρατες, ἐρεῖς ὅτι ψεύδομαι. ποιήσαντος δὲ δὴ ταῦτα ἐμοῦ, οὗτος τοσοῦτον περιεγένετό τε καὶ κατεφρόνησε καὶ κατέελασε τῆς ἐμῆς ὄρας καὶ ὑβρισε· καίπερ ἐκεῖνό γε ᾧμην τι εἶναι, ὃ ἄνδρες δικασταί· δικασταὶ γὰρ ἔστε τῆς Σωκράτους ὑπερηφανίας. εὐ γὰρ ἴστε, μὰ θεούς, μὰ θεάς, οὐδὲν περιττότερον καταδεδαρθηκώς ἀνίστην D μετὰ Σωκράτους ἢ εἰ μετὰ πατρὸς καθῆνδον ἢ ἀδελφοῦ προσβυτέρου.

Cap. XXXV. Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τίνα οἶσθε μέε διάνοιαν ἔχειν, ἡγούμενον μὲν ἠτιμάσθαι, ἀγάμενον δὲ τὴν τοῦτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀν-

C. οὐδὲ ταῦτα αὖ] αὖ om. Coisl. Par. EF. Ambr. Ang. Vat. n. r. s. Recte αὖ servatur.

D. ἢ εἰ μετὰ πατρός] εἰ Coisl. Par. DK. Ambr. Ang. u. Vat. d. n. p. r. et a pr. m. Flor. b. omittunt. Dein Coisl. corr. καθῆνδον. Ceterum vix mentione dignum, quod Hommelius post οὐδὲν περιττότερον commate distinguendum censuit, ut hic esset sensus: Scitote enim nihil praeterea, atque reliqua per epegesin adderentur.

καὶ ἀνδρείαν] Sic Bodl. teste Gaisfordo, Vat. A. teste Bastio, et Flor. n. pro vulg. ἀνδρίαν. Bekkerus e suis nihil annotavit.

οὐθ' ὄρη] ὄρη Flor. a. b. c. i. Ang. u. Vat. n. Vind. 2. Ven. E. E. εὐ γὰρ ἦδη] Sic Bodl. Vat. A. et pr. Coisl. Vett. editt.

C. τοσοῦτον περιεγένετο] In his τοσοῦτον dictum est δεικτικῶς et per quandam exclamationem, ut significet: mirum quantum me vicit. Quod Hommelio tam insolitum visum, ut Alcibiadem suspicatus sit aliam verborum structuram in mente habuisse. Quasi vero demonstrativa tam raro cum exclamatione ponantur. Mox ἐκείνο pertinet ad τῆς ὄρας: Solent enim pronomina neutrius generis interdu universe dicta sic poni, ut referenda sint ad nomina feminina vel masculina, cf. Matthiae § 439. Sensus hic est: putabam vero meam pulcritudinem admiran-

dum quiddam esse.

εὐ γὰρ ἴστε, — ἀνίστην] Xenoph. Hellen. V. 1, 14: εὐ ἴστε, ὅταν ὁμῶν ἐγὼ ἄρχω, εὐχομαι κ. τ. λ. Crit. c. XVII. De re ipsa v. Corn. Nepos Alcib. c. II. Quintil. Institut. Oratt. VIII, 4. 23: nec mihi videtur in Symposio Plato, quum Alcibiadem confidentem de se, quid a Socrate pati voluerit, narrat, ut illum culparet, haec tradidisse, sed ut Socratis invictam continentiam ostenderet, quae corrumperetur — non posset.

D. οὐκ ἂν ᾧμην ποτε

δοκίαν, ἐντετυχηκότα ἀνθρώπων τοιούτων, οἷον ἐγὼ οὐκ ἂν ᾧμην ποτε ἐντυχεῖν εἰς φρόνησιν καὶ εἰς καρτερίαν; ὥστε οὐθ' ὅπως οὖν ὀργιζοίμην εἶχον καὶ ἀποστερηθείην τῆς τοῦτου συνουσίας, οὐθ' ὅπη προσ- E αγαγοίμην αὐτὸν εὐπόρουν. εὐ γὰρ ἦδη, ὅτι χροῖμασί τε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας, ᾧ τε ᾧμην αὐτὸν μόνῳ ἀλώσεσθαι, διεπεφεύγει με. ἡπόρουν δὴ, καταδεδουλωμένος τε ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ὡς οὐδεὶς ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου περιῆα. Ταῦτά τε γὰρ μοι ἅπαντα προὔγεσθαι, καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο κοινή καὶ συνεσιτοῦμεν ἐκεῖ. πρῶτον μὲν οὖν τοῖς πόνοις οὐ

ἦδεν. Ang. w. ἦδην, quo recepta scriptura confirmatur. Dein χοῖμαί τε Bodl. Vat. A. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Legebatur γε pro τε.

μόνῳ ἀλώσεσθαι] μόνον Ang. u. διεπεφεύγει με] διαπεφεύγει με Coisl. et Bekker. διαπέφυγε με Ven. E. et edd. Turr.

ἄλλου περιῆα] V. περιῆα, quod e Vat. A. Par. DK. Ambr. Vat. d. p. r. aliis, mutatum.

ἐγένετο κοινή] κοινή Par. DF. Ambr. Vat. p. r. et. pr. Vind. 2.

πρῶτον μὲν οὖν τοῖς πόνοις] Winkelmann. ad Euthydem. p. 13. conl. ἐν τοῖς π. Recte opinor.

ἐν τ.] Referas ἂν ad infinitivum ἐντυχεῖν. De hac voculae collocatione v. Rost. §. 121. annot. 5. p. 462 s. Deinde noli οὖν sollicitare, quod Stephanus vacare iudicabat. Indicat enim ratiocinationem loquentis, qui quasi secum consilia pectore agitans inducitur. Quippe ea est virtus linguae Graecae, ut multa, quae alii populi non nisi oratione recta possunt enuntiare, ea etiam oratione obliqua exprimere valeat. Quod quid sibi velit, hoc uno exemplo satis patet. Recta enim oratione dici sic debebat: πῶς οὖν ἀρχίζομαι καὶ ἀποστερηθῶ τῆς τοῦτου συνουσίας; quomodo igi-

ture ei irascar eiusque consuetudine me abstineam? Quae convertens Alcibiades in suspensam orationem eleganter retinet voculam igitur, quae animo consilia agitantis gravior indicium facit. Haec nunc significasse sufficiat; eandem rem attigimus ad Prot. p. 322. C. Phaedr. p. 228. D.

E. στρατεία ἡμ. εἰς Ποτίδαιαν] Huius expeditionis, cui Socrates et Alcibiades interfuerunt, Plato saepius mentionem facit, veluti Apolog. Socrat. p. 28. E. c. XVII. et Charmid. p. 153. A. C.

μόνον ἐμοῦ περιῆν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων. ὁπότε γοῦν ἀναγκασθῆμεν ἀποληφθέντες που, οἷα
 220 δὴ ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς
 τὸ καρτερεῖν. ἐν τ' αὖ ταῖς εὐωχίαις μόνος ἀπολαύειν
 οἷός τ' ἦν τὰ τ' ἄλλα, καὶ πίνειν οὐκ ἐθέλων, ὁπότε
 ἀναγκασθῆι, πάντας ἐκράτει, καὶ ὁ πάντων θαν-
 μασιότατον, Σωκράτη μεθύοντα οὐδεὶς πώποτε ἐω-
 ράκει ἀνθρώπων. τούτου μὲν οὖν μοι δοκεῖ καὶ αὐ-
 τικά ὁ ἐλεγχος κεισθῆαι. πρὸς δὲ αὖ τὰς τοῦ χειμῶ-

ὁπότε γοῦν ἀναγκ.] V. ὁπότε, quod ex Ambr. Ang. u. Vat. d. n. r. s. Flor. a. b. c. i. n. mutavimus. Istud γοῦν om. Bodl. Coisl. Vat. A. Par. DEFK. Ambr. Ang. u. Vat. d. n. r. s. Flor. a. b. c. i. n., in quibus vides ex ὁπότε γοῦν depravatione quaedam ὁπότεν exstitisse. Male igitur Turr. et Herm. ὁπότε ἀναγκασθ. In Par. F. rec. legitur ὁπότεν δ' ἄν.

ἀποληφθέντες.] Sic Astius correxit ad interp. German. p. 361 sq. Libri ἀποληφθέντες. Heusdius Specim. p. 17. conl. ἀποληφθέντες οἴου. Ficinus: si quo in loco, ut accidere solet in bello, commeatu deficeret. Hommelius librorum scripturam ita defendit, ut ad ἀποληφθέντες ex sequenti ἀσιτεῖν facile οἴου assumi posse statuatur. Et sic locum intellexit etiam Dorvill. ad Chariton. p. 378. ed. Lips.

ὁπότε γοῦν ἀναγκ.] Confirmat γοῦν, ut Lat. certe quidem, antecedentia cum aliqua restrictione, hoc est ita ut indicet hoc certe, quod nunc commemoretur, veritatem eorum, quae antea dicta sint, satis testari; sed alia etiam posse afferri, quae tamen nunc reticenda videantur, v. ad c. VIII. C. Cuius quidem significationis exempla quum innumera reperiantur, tamen haud scio, an ii, qui voculam hoc loco omiserunt, eius vim non satis perceperint. Alioquin enim non maluissent hoc ἀουδέτων tolerare, quam vocem sanequam eleganter positam codicum quorundam auctoritate extrudere. Nimirum etsi haec addita sunt ita, ut praecedenti sententiae illustrandae inservant, tamen non ubique in talibus comode abesse possunt coniunctiones. Ὁπότεν autem

cum optativo iunctum hic quidem ferendum non putamus, quum nulla locum habeat rectae orationis in obliquam conversio. Quod cur ita dicamus, perspicuum erit ex disputatione Hermanni De Part. ἄν p. 147 sqq. Ceterum illi πρῶτον μὲν in proximis respondent verba πρὸς δὲ αὖ τὰς τοῦ χειμ. κ. τ. λ., ita ut δὲ αὖ idem sit quod ἔπειτα.

ἀποληφθέντες που.] alii cubi a commeatu intercepti et prohibiti, v. Hemsterhus. ad Arist. Plut. v. 935. et ad Phaedon. p. 58. C.

P. 220. τὰ τ' ἄλλα καὶ πίνειν οὐκ ἐθέλων — ἐκράτει.] Dici poterat hoc modo: τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ τοῦτο, ὅτι πίνειν — πάντας ἐκράτει. Sed eadem breviloquentia paullo post: θανμάσου εἰργάζετο τὰ τε ἄλλα, καὶ ποτε — ἐξῆι ἐχων ἑμῶν κ. τ. λ. Et sic Graeci

νος καρτερήσεις — δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες — θανμάσου εἰργάζετο τὰ τε ἄλλα, καὶ ποτε ὄντος πά-
 γου οἴου δεινοτάτου, καὶ πάντων ἢ οὐκ ἐξίοντων ἐν-
 δοθεν, ἢ, εἴ τις ἐξίτοι, ἡμριεσμένων τε θανμασιό-
 τῶν ὅσα καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐντελιγμένων τοὺς πό-
 δας εἰς πῖλους καὶ ἀρνακίδας, οὗτος δ' ἐν τούτοις
 ἐξῆι ἐχων ἑμῶν μὲν τοιοῦτον, οἰόνπερ καὶ πρότε-
 ρον εἰώθει φορεῖν, ἀνυπόδητος δὲ διὰ τοῦ κρυστάλλου
 ὄζον ἐπορευέτο ἢ οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι. οἱ δὲ
 στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρονοῦντα σφῶν.

P. 220. ὁ πάντων θανμασιότατον.] Pro ὁ πάντων Bodl. Vat. A. Par. DK. Vat. p. ὁπότεν, errore manifesto. Vind. 2. θανμασιότατον.

ἐωράκει ἀνθρώπων.] Sic Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. Vett. editt. et Herm. ἐώρακεν. Sed narrat Alcibiades quae tum apud Potidaeam in Socrate visa fuerint admirabilia.

πρὸς δὲ αὖ τὰς τ. χ.] αὖ, quod vulgo aderat, cum Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. longe plurimi suppeditarunt.

B. ὄντος πάγου οἴου.] V. ὄντος τοῦ πάγου οἴου. Articulum om. Bodl. Vat. A. Ven. E. Vind. 2. Par. DK. Ang. w. Vat. p. Dein ἢ ante οὐκ om. Coisl. Par. DE. Vind. 1. 7. FK. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. n. p. r. s. Flor. a. b. c. i. n.

fere constanti usu locuti esse reperiantur; conf. Apol. p. 36. A. Crit. p. 52. C. Phaedr. p. 257. A. Men. p. 94. C. al.

τούτου μὲν οὖν μοι δοκεῖ —] et huius quidem rei (quod nunquam temulentus fieri solet) statim, opinor, argumentum habebitis: neque enim Socrates ab hoc convivio discedet ebrius.

δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χ.] Fuit enim Potidaea urbs Thraciae, ad mare Aegaeum sita.

B. ὄντος πάγου οἴου δεινοτάτου.] Xenoph. Hist. Gr. II. 3, 25: ἡμεῖς δὲ γρόντες μὲν ταῖς οἰαῖς ἡμῶν τε καὶ ὑμῶν χαλεπὴν πολυτείαν ἐναιδημοκρατίαν κ. τ. λ. Bene hanc constructionem illustravit Matthiae §. 473. annot. 2. p. 885. Eodem modo ἡλλος construitur apud Aristoph. Eccl. v. 465: ἐκείνο δεινὸν τοῖσιν ἡλλοῖσι γῶν.

εἰς πῖλους καὶ ἀρνακίδας.] Πῖλοι sunt pedum involucrea, impilia: alibi sunt capitis tegumenta: quod Pollux annotavit VII. 172. Plura si qui scire cupiant, si adeant Graevium ad Hesiod. Epy. καὶ Ἡμ. v. 542. et Iacobs. ad Anthol. Gr. V. II. P. II. p. 428. — ἀρνακίδες Hesychio interprete sunt ἀρνῶν κώδια. Suidas: ἀρνακίς τὸ τοῦ ἀρνός κώδιον, τὸ μετὰ τῶν ἐρίων δέμας. Deinde in principio apodosis post ὄντος infertur δέ, quo gravis indicetur, quanta fuerit Socratis hac in re patientia et constantia. De hoc usu voculae post demonstrativa sic illatae v. Schaefer. Melett. p. 30. et 135. Hermann. ad Viger. p. 803.

ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς τ.] limis oculis eum intuebantur, quum eos suae

C Cap. XXXVI. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· οἶον δ' αὖ τὸδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη κατερός ἀνήρ, ἐκεῖ ποτε ἐπὶ στρατείας, ἄξιον ἀκούσαι. ξυνοήσας γὰρ αὐτόθι ξωθὲν τι εἰστήκει σκοπῶν, καὶ ἐπειδὴ οὐ προὐχώρει αὐτῷ, οὐκ ἀνίει, ἀλλὰ εἰστήκει ζητῶν. καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία, καὶ ἄνθρωποι ἠσθάνοντο, καὶ θαυμάζοντες ἄλλος ἄλλω ἔλεγεν, ὅτι Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ φροντίζων τι ἔστηκε. τελευτῶντες δὲ τινες τῶν Ἰώνων, ἐπειδὴ ἐσπέρα ἦν, δευπησαντες, καὶ γὰρ θέρους τότε γε ἦν, χαμεῦνία ἐξενεγκάμενοι ἅμα

C. ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα] τ. μ. δ. ταῦτη Ven. E. Vind. 2. αὖ τὸδ' ἔρεξε] αὖ τὸ Vat. A. Coisl. Par. DEK. Flor. a. b. c. αὐτὸ Bodl. Ang. w. Vat. n. p. s. ἰσθάνοντο Bodl. Vat. A. Par. E. Ald. Bas. 1. 2. οἶον δ' αὐτὸ δ' ἔρεξε, quod bene correxit Stephan.

ἔωθὲν τι εἰστήκει] V. ἐστήκει, quod hic e Vind. 2. Ven. E. Par. DK. in εἰστήκει mutavimus. Et statim post libri omnes εἰστήκει.

φροντίζων τι ἔστηκε] ἐστήκει Ambr. Vat. r. Flor. n.

ipsorum mollitiei puderet, adeoque Socratis patientiam et fortitudinem moleste ferrent, quippe quem ipsos despiceret opinarentur. Ceterum Socratem aliorum et caloris fuisse patientissimum testatur etiam Xenoph. Memorab. I. 2, 1. et c. 6, 2. al.

C. οἶον δ' αὖ τὸδ'] Ver- sus Odys. IV. 242.

εἰστήκει ζητῶν] De hoc more Socratis iam Apollodoros c. III. narravit. Eundem attigerunt multi scriptores posterioris aetatis, ex quibus nominavit Astius Antonin. Ad Se Ipsum VII. 66. Arrian. Epictet. 24. Diogen. Laert. II. 23. Gellium N. A. II. 1. Plura dabunt Wolf. ad Origenis Philosoph. T. I. p. 966. et Meiners Script. Philosoph. T. III. p. 43. — ἐπειδὴ οὐ προ- αὐτῷ, quum ei res non prospere cederet.

καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία, καὶ ἄνθρωποι ἠσθάνοντο.] Solent Graeci quae ita se excipiunt, ut tamen temporis communitate coniuncta sint, exprimere sic, ut pro particula temporalis nostris usitata καὶ vel τε καὶ usurpent. Veluti hunc locum sic interpretari licet: und schon war es Mittag, als die Leute es merkten. Quo significatur Socratem ad meridiem usque fixum immutatumque stetisse, eoque ipso tempore, quo adhuc steterit, ab hominibus esse animadversum. Cratyl. p. 399. C: ἅμα ἔωρακε, καὶ ἀνιθρεῖ. Euthydem. p. 273. A: οὐπω — περὶ ἡλιθιότατες ἦσθη, καὶ εἰσέχε- ται. Phaedon. p. 118. A: ἡδὴ οὐν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα, καὶ ἐκκαλυ- ψάμενος — εἶπεν. Xenoph. Cy- rop. II. 1, 10: καὶ σχεδόν τε ἔτοιμα ἦν, καὶ τῶν Περγῶν οὐ ὁμοίμοι παρῆσαν. Anab. I. 8, 8: καὶ ἡδὴ τ' ἦν μέσον ἡμέρας, καὶ οὐπω καταφανείς ἦσαν οἱ

μὲν ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον, ἅμα δὲ ἐρύλαττον αὐτόν, εἰ καὶ τὴν νύκτα ἐστήζοι. ὁ δὲ εἰστήκει μέχρι ἕως ἐγένετο καὶ ἥλιος ἀνέσχευ· ἔπειτα ὥχετ' ἀπίων προσευξάμενος τῷ ἡλίῳ. Εἰ δὲ βούλεσθε ἐν ταῖς μάχαις· τοῦτο γὰρ δὴ δίκαιόν γε αὐτῷ ἀποδοῦναι. ὅτε γὰρ ἡ μάχη ἦν, ἐξ ἧς ἐμοὶ καὶ τὰριστιεῖα ἔδοσαν οἱ στρατηγοί, οὐδεὶς ἄλλος ἐμὲ ἔσωσεν ἀνθρώπων ἢ οὗτος, τετρωμένον οὐκ ἐθέλων ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συνδιέσωσε καὶ τὰ ὄπλα καὶ αὐτὸν ἐμέ. καὶ ἐγὼ μὲν, ὦ Σωκράτες, καὶ τότε ἐκέλευον σοὶ δίδόναι τὰ

D. τότε γ' ἦν] γ' additum e Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Vind. 2. Flor. a. b. c. i. Par. DF. Ang. u. w. Vat. d. n. r.

μέχρι ἕως] V. μέχρις, invitis Vat. A. Coisl. Par. F. Ang. u. w. Vat. n. Flor. a. i. v. ad p. 210. E.

προσευξάμενος τῷ ἡλίῳ] προσευόμενος Vat. A. et corr. Bodl.

τετρωμένον οὐκ ἐθέλων] V. οὐκ ἐθέλων τετρω., quem ordinem auctoritate optimorum librorum invertimus.

πολέμοι. Anab. IV. 6, 2: καὶ ἡδὴ τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταθμῷ, καὶ ὁ Χειρόσοφος αὐτῷ ἐχαλεπένθη. Ibid. IV. 2, 12: καὶ τοῦτόν τε παρεληλύθεισαν οἱ Ἕλληες, καὶ ἕτερον ὄρασαν ἐπιποσθεν λόγον καταχόμενον. Aristoph. Avv. 498. Sophoc. Oed. Tyr. v. 710: παιδὸς δὲ βλαστὰς οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, καὶ νῦν ἔθρῖψεν — εἰς ἄβατον ὄρος. Sed vide Bornemannum ad Xenoph. Anab. p. 242. et quae monuit Hermann. ad Sophoc. Antig. 1171. Intellegitur autem ex his, quae collegimus, huius loquendi formae exemplis non solum καὶ — τε — καὶ sic usurpari solere, sed etiam καὶ — καὶ frequenter reperiri.

D. Εἰ δὲ βούλεσθε ἐν ταῖς μάχαις· τοῦτο γὰρ —] Animadvertes breviloquentiam. Plene enim dicendum fuit: εἰ δὲ βούλεσθε ἀκούσαι, οἷος ἐν ταῖς μάχαις ἦν, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑμῖν αὐτ' ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς αὐτ' ἰσχυρῶς modo senten-

Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

tia absolvenda. Ceterum hic locus in his est, qui docent manifesto δὲ — γὰρ non ubique ita in unum posse coniungi, ut omnis interpunctio removenda sit, sed rationem habendam esse totius orationis conformationis. Quod quorsum spectet, patebit ex annot. ad Apolog. Socr. c. 28. — ἀποδοῦναι, tanquam debitum persolvere, de quo usu verbi iam supra dictum.

ἐξ ἧς ἐμοὶ καὶ τὰριστιεῖα ἔδοσαν] Reportavit Alcibiades virtutis praemium in pugna ad Potidaeam. v. Plutarch. Alcibiad. p. 195. A. p. 14. ed. Reisk., ex quo loco etiam ea, quae deinceps narrantur, suam lucem accipiunt. Ceterum ἐξ ἧς est: in Folge deren, ut significetur id, quod rei praebuerit oportunitatem.

E. καὶ τότε ἐκέλευον] Ne quis in his haereat, καὶ τότε est etiam tum temporis, sicuti nunc adhuc censeo tibi τὰριστιεῖα deferenda esse.

ριστεία τοὺς στρατηγούς, καὶ τοῦτό γέ μοι οὔτε μέμψει οὔτε ἐρεῖς ἔτι ψεύδομαι· ἀλλὰ γὰρ τῶν στρατηγῶν πρὸς τὸ ἐμὸν ἀξίωμα ἀποβλεπόντων καὶ βουλομένων ἐμοὶ διδόναι τὰριστεία, αὐτὸς προθυμότερος ἐγένου τῶν στρατηγῶν ἐμὲ λαβεῖν ἢ σαυτόν. Ἐπιτοίουν, ὧ ἄνδρες, ἄξιον ἦν θεάσασθαι Σωκράτη, 221 ὅτε ἀπὸ Ἀηλίου γυγῆ ἀνεχώρει τὸ στρατόπεδον· ἐτιχον γὰρ παραγενόμενος ἵππον ἔχων, οὗτος δὲ ὄπλα. ἀνεχώρει οὖν ἐσκεδασμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων οὐτός τε ἅμα καὶ Λάχης· καὶ ἐγὼ περιτυγχάνω, καὶ ἰδὼν εὐθύς παρακελεύομαι τε αὐτοῖν θαρσύνειν καὶ ἔλεγον, ὅτι οὐκ ἀπολείπω αὐτῷ. ἐνταῦθα δὴ καὶ

E. οὔτε μέμψει.] Sic Bodl. Vat. A. Ang. w. Legebatur μέμψη. De Bodl. et Vat. hic rursus tacet Bekk.

P. 221. ἐν φόβῳ ἢ V. ἦν. Sed ἦ servarunt Bodl. Vat. A. Flor. et pr. Coisl. confirmantque etiam Ven. Z. Ambr. Ang. u. w. Vat. n. r., qui ἦ scriptum habent.

B. τῶφθαλμῷ παραβάλλον] τὸ ὀφθαλμῷ Coisl. Ven. Z. Vind. 2. Par. EF. Ang. u. Vat. n. s. et Florentini. Sed sunt haec ipsius verba Aristophanis. Dein pro παρασκοπῶν Bekk. et Ast. de coniectura scripserunt περισκοπῶν, adstipulante C. Fr. Hermanno;

προθυμότερος ἐγένου] Athenaeum, qui Socratem magis cupiebas. Deinde ἢ σαυτόν dicitur, non ἢ αὐτός, propter oppositionis gravitatem, de qua re iam diximus supra p. 175. C.; quanquam qui dixerunt in talibus nominativum omnino repugnare loquendi consuetudini, si a vero aberrarunt longissime. v. Xenoph. Cyrop. VI. 1, 14. ibique Poppo p. 360. IV. 2, 1. Anabas. IV. 4, 6. Demosth. c. Nic. p. 1246, 15. Schaefer. ad Sophocl. Oed. Tyr. v. 95. Fritsch. Quaest. Lucian. p. 101 sq. et infra annot. ad p. 223. C. In praecedentibus τὸ ἐμὸν ἀξίωμα referas ad generis nobilitatem.

P. 221. ὅτε ἀπὸ Ἀηλίου φ. ἀν.] Athenienses ad Delium, oppidum Boeotiae, Olymp. LXXXIX. an. 1. victi sunt: de qua re v. Thucyd. IV. 96 sqq.

Athenaeum, qui Socratem nulli omnino pugnae interfuisse contendit lib. V. 329 sqq., docte refutarunt Perizon. ad Aelian. V. H. III. 17. et Luza c. Orat. de Socrate cive p. 51. — οὐτός δὲ ὄπλα, i. e. πέλους στρατιῶν. vid. Cuper. Obs. l. 7. — οὐτός τε ἅμα καὶ Λάχης. v. Dialogum Lachetis nomine inscriptum p. 181. B. coll. Cicer. de Divin. I. 54. Strab. IX. p. 618. B. ed. Alm., quae iam alii compararunt.

B. τὸ σὸν δὴ τοῦτο] h. e. ut tuo illo utar. Sic τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τὰ τοῦ λόγου, et quae sunt aliae id genus formulae, de quibus v. Boisson. ad Arist. p. 396. Respicit ad Nubb. v. 361: ὅτι βρενθῆναι τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τῶφθαλμῷ παραβάλλει. — He-

κάλλιον ἐθεασάμην Σωκράτη ἢ ἐν Ποτιδαίᾳ· αὐτὸς γὰρ ἦν ἐν φόβῳ ἢ διὰ τὸ ἐφ' ἵππου εἶναι· πρῶτον μὲν ὅσον περιῆν Λάχης τῷ ἐμφρον εἶναι· B ἐπειτα ἐμοίγε ἐδόκει, ὧ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι ὡς περὶ καὶ ἐνθάδε, βρενθόμενος καὶ τῶφθαλμῷ παραβάλλον, ἡρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος ὢν παντὶ καὶ πάννυ πόρρωθεν, ὅτι, εἴ τις ἀφεται τοῦτου τοῦ ἀνδρός, μάλα ἐρόωμένως ἀμυνεῖται. διὸ καὶ ἀσφαλῶς ἀπῆει καὶ οὗτος καὶ ὁ ἕτερος· σχεδὸν γὰρ τι τῶν οὕτω διακειμένων ἐν τῷ πολέμῳ οὐδὲ ἀπτονται, ἀλλὰ τοὺς προτροπάδην φεύγοντας διώ- C κουςι. Πολλὰ μὲν οὖν ἂν τις καὶ ἄλλα ἔχοι

qua mutatione vereor ut opus sit. Nam circumspicere potius timentis est ac solliciti quam tranquille fortiterque incedentis.

τοὺς φίλους] Sic Vat. A. Vind. 2. Par. DEF. Ang. u. w. Vat. d. n. p. s. Flor. a. b. c. i. n. Vett. editt. τοὺς φίλους. Recte monet Rückertus τοὺς φίλους opponi non τοῖς πολεμοῖς, sed τοῖς ἐχθροῖς, ideoque hic requiri τοὺς φίλους. v. ad Menex. p. 243. C. Remp. III. p. 414. B.

ἐρόωμένως ἀμυνεῖται] ἀμύνεται Bodl. Vat. A. Par. D. Ang. w.

sychius: βρενθῆναι μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται ἐπαίρεται. Timaeus Glossar. p. 64: βρενθόμενος· χαυρούμενος καὶ ὀγκυλόμενος μετὰ βάρους; ubi v. Ruhnk. Nimirum ductum est verbum a βρένθος, quod significat avem aquaticam, frequenter ad paludes commorantem altisque pedibus incedentem. Hinc βρενθῆναι est superbiere magnoque cum fastu incedere, einherstolziren. V. imprimis T. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. X. 8. — τῶφθαλμῷ παραβάλλον, h. e. torvo vultu oculos in obliquum vertens, quod et ipsam indicium est superbiae cuiusdam gravitatis, quae hoc loco Socrati ita tribuitur, ut eius animum nullo periculi timore percussum fuisse significetur. Verbum alii aliter inter-

pretati sunt, quorum opiniones recensere longum est. v. intpp. Aristophan. l. c. et Astius ad h. l. Nostram sententiam confirmant verba proxima ἡρέμα παρασκοπῶν κ. τ. λ. Etiam Phaedr. p. 117. B. Socrates dicitur ταυρηδὸν βλέπειν.

ἄλλα ἔχοι Σωκράτη ἐπαινεῖσαι] Vulgatae lectioni Σωκράτους praeferendam duximus meliorum librorum scripturam: exquisita enim dictio est neque multo usu protrita ἐπαινεῖν τινά τε, quam recte comparavit Astius cum formula λέγειν τινά τε. Etiam infra p. 222. A. e melioribus libris recipimus ἀ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινώ. Phaedr. p. 247. D: ἀ ψέγομεν τὸν Ἐρωτα. Aristot. Pol. VIII. 1: ἐπαινεῖται δ' ἂν τις καὶ τοῦτο ἀκεδαιμονίους.

Σωκράτη ἐπαινέσαι καὶ θανατάσαι· ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων τάχ' ἂν τις καὶ περὶ ἄλλον τοιαῦτα εἴποι, τὸ δὲ μηδενὶ ἀνθρώπων ὅμοιον εἶναι, μήτε τῶν παλαιῶν μήτε τῶν νῦν ὄντων, τοῦτο ἄξιον παντὸς θανάτου. οἷος γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐγένετο, ἀπεικάσειεν ἂν τις καὶ Βρασίδαν καὶ ἄλλους, καὶ οἷος αὐτὸς αὐτὸς Περιχλῆς, καὶ Νέστορα καὶ Ἀντήνορα, εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι· καὶ τοὺς ἄλλους κατὰ ταῦτ' ἂν τις ἀπεικάσει· οἷος δὲ οὐτοσὶ γέγονε τὴν ἀτοπίαν ἀνθρώπος, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ, οὐδ' ἐγγὺς ἂν εὗροι

C. Σωκράτη ἐπαινέσαι] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. Z. Par. DF. Ambr. Ang. u. w. Vat. d. n. p. r. Vind. 1. 2. Flor. a. b. c. n. Legebatur Σωκράτους. v. ann.

ὅμοιον εἶναι, μήτε τ. π.] εἶναι με τ. π. Bodl. Vat. A. D. κατὰ ταῦτ' ἂν τις εἴμ.] Sic Ambr. Vat. r., quod revocavit Bekkerus. Vett. editt. ταῦτ' ἂν. E. εἰ μὴ ἄρα εἰ οἷος] Secundum hoc εἰ vulgo obliteratum e Bodl. Vat. A. Vind. 2. Ang. w. cum Bekkero restitimus. De discrimine inter εἰ μὴ et εἰ μὴ εἰ v. ad p. 205. E. Dein λέγων Bodl. Vat. A. τοῖς δὲ Σειληνοῖς] σιληνοῖς hic quoque plurimi cum Bodl. Vat. A. Coisl. v. ann. crit. ad p. 215. A. Paulo post vett. editt. αὐτὸν τε καὶ τοὺς λ. Istud τε cum Bodl. male Vat. A. Coisl. alii.

ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων] Genitivus absolute positus indicat rem, cuius habita ratione etiam de aliis talia praedicare liceat. Fallitur igitur Hommelius eum ex τοιαῦτα pendere ratus v. Matthiae §. 342. 3.

καὶ Βρασίδαν] Fuit enim hic bello Peloponnesiaco dux Lacedaemoniorum fortissimus, qui cecidit in pugna ad Amphipolim Olymp. LXXXIX. a. 3. v. Thucyd. IV. 70. V. 6.

D. τὴν ἀτοπίαν] Vide c. XXXI. extr. — Animadvertatur praeterea istud καὶ αὐτὸς καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ, per appositionem additum praecedenti οὐτοσὶ. Sic statim post εἰ μὴ — ἀπεικάσει τις αὐτόν, — αὐτόν τε καὶ τοὺς λόγους. Criton. c. XII. p. 50. D: οὐχὶ ἡμέτερος ἦσθα δοῦλος, αὐτὸς τε καὶ οἱ σοὶ πρόγονοι; Apol. Soerat. p. 42.

A. De Rep. III. 414. D. VIII. 550. D. 568. B. VI. 506. A., ubi v. annot. Plura dedit Reisig. Coniectann. p. 309. et ad Oedip. Col. p. 313.

E. εἰ γὰρ ἐθέλει τις] Vide annot. ad c. XXVII. in τοιαῦτα — δορᾶν] h. e. Sermones eius talibus verbis et sententiis quasi Satyri quadam irrisoris pelle extrinsecus amicti sunt. Nimirum propria dictio conflata est cum dictione tropica per elegantem quandam breviloquentiam, cuius exempla alibi notavimus. v. ad Alcib. I. p. 113. E. Nec opus fuit in hac brevitate comparandi particula ὡς: nam facile quis in eam incidat opinionem, ut scribendum putet: ὡς Σατύρου ἂν τινα ὄβριστοῦ δορᾶν. At enim et Graeci et Latini scriptores haud raro appositioni eam vim tribuerunt, ut haberet fortioris comparatio-

τις ζητῶν, οὔτε τῶν νῦν οὔτε τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ ἄρα εἰ οἷος ἐγὼ λέγω ἀπεικάσει τις αὐτόν, ἀνθρώπων μὲν μηδενὶ, τοῖς δὲ Σειληνοῖς καὶ Σατύροις, αὐτόν τε καὶ τοὺς λόγους.

Cap. XXXVII. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς πρώτοις παρέλιπον, ὅτι καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ ὁμοιότατοί εἰσι τοῖς Σειληνοῖς τοῖς διοιογμένοις. εἰ γὰρ ἐθέλει τις τῶν Σωκράτους ἀκούειν λόγων, φανείεν ἂν πάνν γελοῖοι τὸ πρῶτον· τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἔξωθεν περιαιπέχοντα Σατύρου ἂν τινα

E. εἰ γὰρ ἐθέλει τις] V. ἐθέλοι. Indicativum cum Ald. Bas. 1. 2. praebuerunt Vind. 2. Par. EF. Ambr. Ang. u. Vat. d. n. r. s. Flor. a. b. c. i. n. Deinde τὸν Σ. λόγον Bodl. Vat. A. Par. D. Ang. w. manifesto errore, in quo mireris tam bonos libros consentire. Ante γελοῖοι Bodl. Vind. 2. Par. K. et pr. Z. πάνν om. probante C. Fr. Hermann. Sed isto πάνν vix quisquam caruerit, qui sequentia bene perpenderit.

Σατύρου ἂν τινα] ἂν om. Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Ambr. et pr. Ven. Z. Non dubito tamen hanc esse grammatici alicuius correctionem. Rückertus coni. αὐ. Hommelius pro ἂν τινα mavult αὐτίκα. Baiterus mavult Σατ. δὴ τινα.

nis significationem, siquidem ita indicatur, esse aliquid illud ipsum, quocum contenditur. Aristoph. Avv. 169: τίς ὄρνις οὐτός; ὁ Τελείας ἐρεῖ ταῦτ' ἀνθρώπος ἀστάθμητος, ὄρνις πετόμενος, ubi explicant ὡς ὄρνις πετόμενος. Plut. 314: σὸ δ' Ἀρτοσυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς. Thesophor. 1020: σημεῖον ὑπεδήλωσε Περούς ἐκδορῶν, i. e. ὡς Περούς. Tibull. I. 1, 7: ipse seram vites rusticus. Horat. Serm. I. 1, 99: hunc liberta securi Divisit medium, fortissima Tyndaridarum. Ibid. I. 7, 29: Tum Praenestinus regerit convicia, durus Vindemiator et invictus. Ibid. II. 7, 113: teque ipsum vitas fugitivus et erro. Horat. Epod. I. 34: Discinctus aut perdam nepos, ubi male quidam ut nepos. II. 5. Neque excutatur classico miles

truci. Hor. Epist. I. 6, 63: Caerite cera digni, remigium vitiosum — Ulixi Art. Poet. 476. v. Herm. ad Viger. p. 885., qui verissime monuit ὡς addito sensum alium exsistere. Quoniam autem verba propria et impropria hoc loco ita confusa sunt, ut a se invicem non possint divelli et mente separari, tollere placuit interpolationem post περιαιπέχοντα vulgo illatam. Denique ne quis haereat in ἂν particula, verbo omissio in appositione posita. Recte enim dici potuisse: Σατύρου ἂν τινα ὄβριστοῦ δορᾶν οὐσαν, quilibet largietur. Nam quod Hommelius in usu pronominis τινὰ haesit, id magis mirari debemus, quam ut quemquam morari queat. Neque magni momenti est, quod ἂν particulam putat huius appositionis gravitati parum esse convenientem. Quid enim prohibet, quo-

ὑβριστοῦ δοράν. ὄνους γὰρ κανθηλίους λέγει καὶ χαλκίας τινὰς καὶ σκυτοτόμους καὶ βυρσοδέμας, καὶ αἰεὶ διὰ τῶν αὐτῶν ταῦτα φαίνεται λέγειν, ὥστε ἀπειρος καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος πᾶς ἂν τῶν λόγων καταγελάσειε. Διοιγομένους δὲ ἰδὼν ἂν τις καὶ ἐντὸς αὐτῶν γιγνόμενος πρῶτον μὲν νοῦν ἔχοντας ἔδον μόνους εὐρήσει τῶν λόγων, ἔπειτα θειοτάτους καὶ πλείστα ἀγάλματα ἀρετῆς ἐν αὐτοῖς ἔχοντας καὶ ἐπὶ πλεί-

P. 222. ἰδὼν ἂν τις καὶ ἐντὸς αὐτῶν] ἂν in αὐτῶν mutarunt Bekk. Ast., C. Fr. Hermann. alii. Sed recte libri omnes particulam tuentur. Praeterea mirare acumen Hommelii, scribendum putantis: καὶ ἑγγὺς αὐτῶν γέ. Videlicet non vidit ille ἐδὼν γληγεσθαι dici eos, qui se quasi in sermones Socraticos totos insinuent eosque introspiciant.

ἐπὶ πλείστον τεινοντας] τεινοντας Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DK. Vat. p. et pr. Ven. E. Dein ἐν πᾶν Bodl. Vat. A. Par. K. Vat. p.

minus Latine sic dicas: quae prorsus Satyri quaedam pellis sit siue fuerit? Iam igitur ponamus οὐσαν legi adiectum, equis erit quin Graecum esse sermonem atque elegantem fateatur? Quum vero participium ἂν, ubi aliud verbum praecedat, saepenumero omittatur, de quo loquendi usu ad Gorg. p. 501. A. De Rep. II. p. 464. A. X. p. 599. A. monimus, et quum eiusdem vis ac significatio ipsa appositione nominis comprehendatur, nihil verisimilius putamus esse, quam participium intelligendum relinqui, particulam autem a grammaticis esse expulsam, qui rariore eius usu offenderentur. Nam ne optimos quidem Platonis codices a grammaticorum correctionibus mansisse liberos et immunes, nuper certissimis argumentis videmus in Iahnii nostri Annalibus demonstravisse acta Euthydemii Winckelmanniani censura. Et hoc quidem loco equis sibi persuadebat particulam in tam multis codicibus temere invecam esse, quum nulla prorsus erroris causa et opportunitas existi-

tisse videatur? Itaque sic nobis persuasimus, ἂν tenendum et per ellipsin verbi explicandum esse. Quod ne quis praeter usum et consuetudinem loquendi fieri existimet, de eodem genere quaedam exposuit Hermannus De Part. ἂν p. 187, ubi inter alia affert locum Euripidis huic simillimum Alcest. 181: οὐδ' ἄλλη τις γυνὴ κενήσεται, σὺ φρον μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως. Nam hic quoque patet cum Matthiaeο οὐσα vel γενόμενη intelligendum relinqui, ad quod ἂν pertineat. Aristoph. Equit. 1257: οὐδ' ἄλλος τις λαβὼν κενήσεται, κλέπτῃς μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

ὄνους γὰρ κανθηλίους λέγει κ. τ. λ.] Vide Xenophon. Mem. I. 2, 37. ibique Ruhnken. coll. Plat. Gorg. p. 490. E.

P. 222. ἰδὼν ἂν τις — εὐρήσει] Ne ἂν sollicitus, prohibebunt quae disputavit Hermannus De Part. ἂν p. 32 sqq. conf. ad Apol. Socr. p. 29. C. Remp. IX. p. 589. E. Phaedon. p.

στον τεινοντας, μᾶλλον δὲ ἐπὶ πᾶν ὅσον προσήκει σκοπεῖν τῷ μέλλοντι καλῶ παραθῶ ἔσεσθαι.

Ταῦτ' ἐστίν, ὦ ἄνδρες, ἃ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινῶ. καὶ αὐτὸς ἃ μέμφομαι συμμίζας ὑμῖν εἶπον ἃ με ὑβρίσει. καὶ μέντοι οὐκ ἐμὲ μόνον ταῦτα πεποίηκεν, ἀλλὰ καὶ Χαρμίδην τὸν Γλαῦκωνος καὶ Εὐθύδημον τὸν Διοκλέους καὶ ἄλλους πάνυ πολλούς, οὓς οὗτος ἔξαπατῶν ὡς ἐραστοῦ παιδικὰ μᾶλλον αὐτὸς καθίσταται ἂντ' ἐραστοῦ. ἃ δὴ καὶ σοὶ λέγω, ὦ Ἀγάθων, μὴ ἔξαπατᾶσθαι ὑπὸ τούτου, ἀλλ' ἀπὸ τῶν

ἃ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινῶ] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. E. Par. DK. Ambr. Ang. w. Vat. r. Vind. 1. 2. 7. Flor. a. b. c. i. n. Legebatur ante Bekkerum Σωκράτους. Vind. 2. Par. F. Ang. u. Σωκράτην, ut hinc quoque pateat alteram formam meliorum codicum suffragiis certissime confirmari.

B. μὴ ἔξαπατᾶσθαι] ἔξαπατᾶσθε Bodl. Vat. A.

61. C. Euthydem. p. 287. D. et quae exposuit Rostius Gramm. §. 120. ann. 4. p. 615. ed. 6. Scilicet ἂν adhaerescit participio perinde ac si deinde profuturo subsequitur sit optativus. Habet igitur explicationem ex quadam structurae enallage a Graecae linguae ingenio haud sane aliena.

μόνους εὐρήσει τῶν λ.] Vide annot. ad p. 215. C.

καὶ αὐτὸς ἃ μέμφομαι συμμίζας ὑμῖν εἶπον] Quod Stephanus in vulgari lectione: καὶ αὐτὸς ἃ μέμφομαι, συμμίζας ὑμῖν εἶπον, haerebat, id ne cui in posterum accidat, comma post μέμφομαι delevimus. Nam verba ita connectenda sunt: καὶ συμμίζας αὐτὸς ἃ μέμφομαι εἶπον ὑμῖν ἃ με ὑβρίσει. Wolfius locum sic interpunxit: ἃ ἐγὼ Σ. ἐπαινῶ, καὶ αὐτὸς ἃ μέμφομαι, συμμίζας ὑμῖν εἶπον, ἃ με ὑβρίσει, ipsa sententia adversante.

B. Χαρμίδην κ. Γλ. κ. τ. λ.] De Charmide, Glauconis filio, v. Platon. Charmid. p. 154 sqq. p. 157 sqq. Xenoph. Mem. III. 7. Sympos. III. 9. IV. 29. coll.

Wytttenbach. ad Select. Princip. Histor. p. 411. Iuvenis fuit et genere nobilissimo Critiarum oriundus et praeclara animi indole praeditus. Euthydemus intelligitur Dioclis filius; idem est qui cum Socrate colloquens inducitur apud Xenoph. Mem. IV. 2, 40. Male eum Wolfius confudit cum Euthydemo Sophista, cuius nomine Platonis dialogus Euthydemus inscriptus est.

μὴ ἔξαπατᾶσθαι ὑπὸ τούτου] Qui imperativum in his reponendum censuit, eum latuit infinitivum pronomini ἃ ἐπεξηγήσεως χάριν additum esse, de quo genere constructionis non uno loco monuimus. Germanice haec reddas sic: dieses nun sage ich auch dir, dass du nemlich dich nicht von diesem täuschen lassen. Nam ita pronomini relativo explicationis gratia subiungitur, quod cum re, quae eo significatur, aliquo modo coniunctum est. Exempli consimilis structurae si desideras, adeas Schaeferum Appar. ad Demosth. T. V. p. 400.

ἡμετέρων παθημάτων γνόντα ἐλάβηθῆναι καὶ μὴ
κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς περὶ νῆπιον, παθόντα γνῶναι.

Cap. XXXVIII. Εἰπόντος δὲ ταῦτα τοῦ Ἀλκι-
βιάδου, γέλωτα γενέσθαι ἐπὶ τῇ παρῴησίᾳ αὐτοῦ, ὅτι
C ἰδοῦμαι ἐπι κωμικῶς ἔχων τοῦ Σωκράτους. τὸν οὖν
Σωκράτη, Νῆφειν μοι δοκεῖς, φάναι, ὦ Ἀλκιβιάδη,
οὐ γὰρ ἂν ποθ' οὕτω κομψῶς κύκλω περιβαλλόμενος
ἀφανίσαι ἐνεχείρεις οὐ ἕνεκα ταῦτα πάντα εἰρηκας,
καὶ ὡς ἐν παρίοργῳ δὴ λέγων ἐπὶ τελευτῆς αὐτὸ εἶθη-
D καὶ Ἀγάθωνα διαβάλλειν, οἰόμενος δεῖν ἐμὲ μὲν σοῦ
ἐρᾶν καὶ μηδενὸς ἄλλου, Ἀγάθωνα δὲ ὑπὸ σοῦ ἐρᾶ-
σθαι καὶ μηδ' ὑφ' ἐνὸς ἄλλου. ἀλλ' οὐκ ἔλαθες,
ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου δράμα τοῦτο καὶ Σειληνι-
κὸν κατάδηλον ἐγένετο. ἀλλ', ὦ φίλε Ἀγάθων, μηδὲν
πλέον αὐτῷ γένηται, ἀλλὰ παρασκευάζου, ὅπως ἐμὲ
καὶ σὲ μηδεὶς διαβάλῃ. Τὸν οὖν Ἀγάθωνα εἰπεῖν,
Καὶ μὴν, ὦ Σώκρατες, κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν.
E τεκμαίρομαι δὲ καί, ὡς κατακλινῆ ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ
σοῦ, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ. οὐδὲν οὖν πλέον αὐτῷ

C. δοκεῖς, φάναι, ὦ Ἀλκ.] φάναι om. Vat. A.
οὐ ἕνεκα ταῦτα π.] οὐδ' Vind. 2. Par. D K. οὐδ' Bodl.
Vat. A.
D. μηδεὶς διαβάλῃ] Haec est lectio codicum Bodl. Vat. A.
Par. D K. Ambr. Ang. u. w. Vat. p. r. Flor. a. c. Vett. editt. διαβάλλη.
E. ἵνα Ἀγ. κατακλινῆ] κατακλινεσθαι Vind. 2. Bas. 2.

Neque aliter Latini. Nepos Vit.
Att. 18: sub singulorum
imaginibus facta magi-
stratusque eorum non am-
plius quaternis quinisque
versibus descripsit, quod
vix credendum sit, tan-
tas res tam breviter po-
tuisse declarari.

ὡς περὶ νῆπιον, παθόντα
γνῶναι] Ductum proverbium
est ex Homer. Iliad. XVII. v.
32. et XX. v. 198: πῶς τι κα-
κὸν παθεῖν, ἴσχεθ' ἐν δέ τε νῆπιος
ἴγνω, et Hesiod. Epy. v. 216:

παθὼν δέ τε νῆπιος ἴγνω. v.
Schol. ad h. l. Eras. Adagg.
p. 29. et Blomfield. ad Ae-
schyli Agamem. Gloss. v. 170.

C. οὕτω κομψῶς] tam
scite et artificiose, v.
Ruhnke ad Tim. p. 161. — κύ-
κλω περιβαλλόμενος, mul-
tis orationis ambagibus
usus. — διαβάλλειν, ut
Lat. disiungere, est inimi-
cos reddere, ut Reip. VI.
p. 498. C. al.

D. καὶ μηδ' ὑφ' ἐνὸς ἄλ-

ἔσται, ἀλλ' ἐγὼ παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλινήσομαι.
Πάνυ γε, φάναι τὸν Σωκράτη, δεῦρο ὑποκάτω ἐμοῦ
κατακλινού. Ὡ Ζεῦ, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, οἶα αὐ-
πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. οἶεται μὲν δεῖν πανταχῇ
περιεῖναι. ἀλλ' εἰ μὴ τι ἄλλο, ὃ θαυμάσιε, ἐν μέσῳ
ἡμῶν ἔα Ἀγάθωνα κατακείσθαι. Ἀλλ' ἀδύνατον,
φάναι τὸν Σωκράτη· σὺ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐπήνεσας, δεῖ
δ' ἐμὲ αὐτὸν ἐπὶ δεξιᾷ ἐπαινεῖν. ἐάν οὖν ὑπὸ σοὶ
κατακλινῆ Ἀγάθων, οὐ δήπου ἐμὲ πάλιν ἐπαινεῖσθαι,
πρὶν ὑπ' ἐμοῦ μᾶλλον ἐπαινεθῆναι. ἀλλ' ἔασον, ὦ
δαιμόνιε, καὶ μὴ φθονήσης τῷ μειρακίῳ ὑπ' ἐμοῦ 223
ἐπαινεθῆναι· καὶ γὰρ πάνυ ἐπιθυμῶ αὐτὸν ἐγκωμιά-
σαι. Τοῦτο γὰρ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, Ἀλκιβιάδη, οὐκ
ἔσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι, ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον
μεταναστήσομαι, ἵνα ὑπὸ Σωκράτους ἐπαινεθῶ. Ταῦτ'
ἐκεῖνα, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, τὰ εἰωθότα· Σωκρά-
τους παρόντος, τῶν καλῶν μεταλαβεῖν ἀδύνατον ἄλλω.
καὶ νῦν ὡς εὐπόρως καὶ πιθανόν λόγον εὔρεν, ὥστε
παρ' ἐαυτῷ τουτοῦ κατακείσθαι.

Cap. XXXIX. Τὸν μὲν οὖν Ἀγάθωνα ὡς κατα- B

οὐ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐπ.] Vett. editt. με, quod e Bodl. Vat. A.
Ven. 5. Vind. 2. Par. D K. Ang. w. Vat. p. mutatum. Deinde αὐτὸν
pro αὐτὸν cum Bekkero scripsi. Idem ex codd. nonnullis dedit
τὸν ἐπὶ δεξιᾷ ἐπ. pro τὸν ἐπιδεξιᾷ ἐπ. conf. ad p. 214. C.
μᾶλλον ἐπαινεθῆναι] μᾶλλον om. Vind. 2. Ang. u.
P. 223. ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι] ἂν om. Coisl. Par.
EF. Vat. n. s. Flor. b. i. male.

λου] Vide annot. ad p. 214. D.
Mox τὸ Σατυρικόν δράμα intel-
ligit comparisonem illam, in
qua Alcibiades Socrati tanquam
in fabula quadam satyrica Sat-
yri et Sileni partes tribuerat.
Simul alludit ad dramata saty-
rica, quae actis demum fabulis
tragicis edi solebant, v. Ruhn-
ken. ad Tim. p. 230. — μη-
δὲν πλέον αὐτῷ γένηται, i. e.
ἴσθαι, μὴ τι πλέον αὐτῷ γένηται.
— ἀλλὰ παρασκευάζου, —
sed te ita compara, ut. —
E. ἵνα χωρὶς ἡμᾶς δια-

λάβῃ.] h. e. ut nos seiun-
geret medius inter nos
accumbens. De coniunctivo
post praeteritum sic illato, ut
rem etiamnum durantem signifi-
cet, v. Hermann. De emen-
danda vett. Gr. Gr. p. 208 sqq.
Matth. Gr. §. 518. p. 993. Rost.
Gr. §. 122. 4.

P. 223. Ταῦτ' ἐκεῖνα] Hoc
illud est, v. de hac formula
Heindorf. ad Phaedr. p. 241.
D. Matthiae Gr. Gr. §. 467.
Hermann. ad Nubb. v. 1053.

κεισόμενον παρὰ τῷ Σωκράτει ἀνίστασθαι· ἐξαίφνης δὲ κωμαστὰς ἦκειν παμπόλλους ἐπὶ τὰς θύρας, καὶ ἐπιτυχόντας ἀνεωγμέναις, ἐξιόντος τινὸς εἰς τὸ ἀντικρυσ, πορεύεσθαι παρὰ σφᾶς καὶ κατακλίεσθαι, καὶ θοοῦβου μετὰ πάντα εἶναι, καὶ οὐκέτι ἐν κόσμῳ οὐδενὶ ἀναγκάζεσθαι πίνειν πάμπολυν οἶνον. τὸν μὲν οὖν Ἐρυξίμαχον καὶ τὸν Φαῖδρον καὶ ἄλλους τινὰς
C λαβεῖν καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολὺ, ἅτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν, ἐξεγρόσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν ἤδη ἀλεπτρῶν ἄδόντων, ἐξεγρόμενος δὲ ἰδεῖν τοὺς μὲν ἄλλους καθεύδοντας καὶ οἰχομένους, Ἀγάθωνα δὲ καὶ

B. εἰ δὲ ὕπνον λαβεῖν] Sic Bodl. Vind. 2. Par. D. Ambr. Vat. p. r. Vind. 1. 2. 7. Vulgo erat: ἀπίοντις οἰκάδε ὕπνον λαβεῖν. Pro isto οἰκάδε Par. K. εἰ μὲ δὲ, Par. F. Vat. n. Ia δὲ, Coisl. Par. E. Ang. w. Vat. s. t. et pr. Ang. u. ἰάδε. Flor. a. c. i. Ia δὲ. Ven. E. Ia δὲ habent, quibus erroribus vides receptam scripturam egregie confirmari.

C. μακρῶν τῶν νυκτῶν] μακρῶν Par. DK. Vat. p. Dein ἐξεγρόσθαι Par. EF. Vat. n. s. Flor. i. cum Bas. 1. Vulgo ἐξέγροσθαι. Accentum correxit Astius in Lex. s. v. — ἐξεγρόμενον Par. DK. Vat. p.

Ἀριστοφάνη καὶ Σωκράτη] V. Ἀριστοφάνην, praeter fidem codicum Bodl. Vat. A. Coisl. Par. DFK. Ang. w. Vat. t. Flor. n.

D. τραγωδοποιὸν ὄντα κωμωδοποιὸν] τραγωδοποιὸν

B. εἰς τὸ ἀντικρυσ] cohaeret cum ἐξιόντος τινός.

εἰ δὲ ὕπνον λαβεῖν] se ipsum autem (Aristodemum) somno captum esse. Phaedrus et Eryximachus cur iam discesserint, ratio in promptu est. Nam Eryximachus medicus intemperantiae non favebat. Phaedrus autem huius consilii solebat obtemperare. v. supra p. 176. D. Phaedr. p. 227. A.

C. ἅτε μακρῶν τῶν νυκτῶν] Nam Agathonis fabula acta est Lenaeis, h. e. Gameione mense; v. Krüger, ad Clinton. Fast. Hellen. p. 345.

ἐξεγρόμενος δὲ ἰδεῖν] Expectabas ἐξεγρόμενον: praecedit enim εἰ δὲ accusativus. Sed vide annot. ad. p. 220. E.

Ἀγάθ. δὲ καὶ Ἀριστοφ. x. τ. λ.] Egregie haec Socratis temperantiam, moderationem et constantiam declarant, qui quum per totam noctem cum hominibus epularum amantissimis bibisset, tamen sobrius neque vino vigiliisque confectus a convivio discessit. conf. p. 176. C: Σωκράτη δ' ἐξαίφνης λόγον. Ne talia quidem negligenda sunt iis, qui de dialogorum Platoniceorum argumento et consilio prudenter iudicare volunt.

οἷτε γὰρ εἰς ἀρχῆς — ὄπονυστάζειν τε] De te post οἷτε illato diximus ad Phileb. p. 50. et ad Apolog. Socrat. p. 26. C.

D. τὸ μέντοι κεφάλαιον ἐφη, πρ.] quod autem caput rei attineret. Phileb. p.

Ἀριστοφάνη καὶ Σωκράτη ἐτι μόνους ἐρηγορέναι καὶ πίνειν ἐκ φιάλης μεγάλης ἐπὶ δεξιά. τὸν οὖν Σωκράτη αὐτοῖς διαλέγεσθαι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὁ Ἀριστόδημος οὐκ ἔφη μεμνησθαι τῶν λόγων· οὔτε γὰρ εἰς ἀρχῆς παραγενέσθαι ὑπονυστάζειν τε· τὸ μέντοι κεφάλαιον, **D** ἔφη, προσαναγκάζειν τὸν Σωκράτη ὁμολογεῖν αὐτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός εἶναι κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν, καὶ τὸν τέχνη τραγωδοποιὸν ὄντα κωμωδοποιὸν εἶναι. ταῦτα δὲ ἀναγκαζομένους αὐτοὺς καὶ οὐ σφόδρα ἐπομένους νυστάζειν, καὶ πρῶτον μὲν καταδαρθεῖν τὸν Ἀριστοφάνη, ἤδη δὲ ἡμέρας γυρομένης τὸν Ἀγάθωνα. τὸν οὖν Σωκράτη, κατακοιμη-

Bodl. Vat. A. Vind. 2. Par. DFK. Ang. u. w. Vat. n. s. t. lidem fere κωμωδοποιόν. Vide quae de his formis diximus ad Reip. X. p. 597. E. Apol. p. 18. D. Phaedon. p. 70. B. ed. 2. coll. Mœrid. p. 240., qui receptam lectionem Atticam esse testatur. Schneiderus tamen ad Remp. X. p. 606. C. codicibus ubique obsequendum ideoque Platoni utramque formam impertiendam statuit, non dissentiente Car. Fr. Hermanno. Et sane mirum est, quod meliores codices alteram formam non paucis locis tuerentur.

καὶ πρῶτον μὲν] πρότερον Coisl. Par. EF. Ambr. Ang. u. Vat. n. r. t. Flor. a. b. c. i. n. non male.

κατακοιμησάντων] ἐκείνους] Sic Coisl. Ven. E. Par. EF. Ang. u. Vat. a. c. n. t. Flor. a. b. c. i. n. et a pr. m. Vat. s. Vulgo κατακοιμῶντων.

48. D: ἔστι δὲ ποτήρια μὲν τις τὸ κεφάλαιον. Euthyphr. p. 8. E: τοῦτο μὲν ἀληθὲς λέγεις — τό γε κεφάλαιον. — ἀναγκάζειν τιὰ apud Platonem saepenumero est argumentando aliquem cogere, ut aliquid concedat, ut Gorg. p. 472. B., ubi v. Heindorf.

τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός εἶναι] Quum uterque poeta dicatur hanc sententiam Socratis impugnasse, vel ex hoc loco colligas errasse eos, qui ex Schol. Aristoph. Ran. v. 84. Agathonem non solum tragoedias, sed etiam comoedias scripsisse concluderunt. De qua re operae pretium est legere Bentleyi disputationem in Opusc. Philol. p. 613. Platonis ipsius de hac re sententiam cognoscas De Repi

III. p. 395. A. ubi neminem ait simul et comicum et tragicum esse posse. Ceterum ipsa Lenaea haud dubie effecerunt, ut inter pocula de his rebus confabularentur.

ταῦτα δὲ ἀναγκ.] De verbo ἀναγκάζειν cum duplici accusativo, altero personae, altero rei, construi solito v. Matthiae §. 419. Atque ita Latine etiam dicitur aliquis aliquid cogi, de qua structura v. Gronov. ad Liv. IV. 26. — οὐ σφόδρα ἐπομένους, minime argumentationem mente sua capientes s. sequentes. Erant enim vino languidi. Ad ἐπομένους intelligi potest τοῖς λεγομένοις. Euthyphron. p. 12. A: οὐχ ἐπομαι τοῖς λεγομένοις. Ibid. C: ἔπει γὰρ που γε.

σαντ' ἐκείνους, ἀναστάντα ἀπιέναι, καὶ αὐτὸς ὥσπερ εἰώθει ἐπεσθαι, καὶ ἐλθόντα εἰς Λύκειον, ἀπονηράμενον, ὥσπερ ἄλλοτε τὴν ἄλλην ἡμέραν διατρίβειν, καὶ οὕτω διατρίψαντα εἰς ἑσπέραν οἶκοι ἀναπαύεσθαι.

καὶ αὐτὸς ὥσπερ εἰώθει] Deest αὐτὸς in Bodl. Vat. A. Par. DEFK. Ambr. Ang. u.w. Vat. n.r.s.t. Flor. a.b.c.i.n., quod Bekk. suspicatur ideo factum esse, quia olim hic illud ὁ obsolete lectum fuerit, de quo Buttm. Gramm. Ampl. T. I. p. 289. Göttling. ad Theod. gramm. p. 233. Hermannus suo Marte, ut ipse ait, scripsit καὶ ὥσπερ εἰώθει. Nos vero αὐτὸς, licet in paucis tantum neque iis praestantissimis libris servatum, unice verum esse arbitramur; quod alterius recensionis auctores videntur extrusisse, quia Socratem usque subiectum esse sibi persuasissent.

εἰς Λύκειον] Bekk. dedit ἐς ex Par. K. Vat. p.

τὴν ἄλλην ἡμέραν] Unus Steph. et qui eum postea secuti sunt editores τὴν ἑλλην ἡμέραν. Libri omnes qui Ald. Bas. 1. 2. ἄλλην.

καὶ ἐλθόντα εἰς Λύκειον] Lyceum erat gymnasium extra moenia urbis situm; v. Pausan. I. 19. et 29. Ibi Socrates versabatur propterea, quod sophistae in eo scholas habebant, quorum inscitiam solebat convincere, et quod plurimos illic adulescentes nancisebatur, quibus cum sermones instituere posset.

v. Fischer. ad Euthyphron c.I. Hic quoque philosophum amatorem depingi videmus, qui relictis epulis matutino tempore statim in Lyceum properat rursus pulcros sermones ex adolescentium animis generaturus. Ita imago Socratis per omnia adumbratur atque perficitur.

INDICES.

INDEX GRAECUS *).

A.

ἀβελτερία S. 198. D.
 ἀβρός Amor S. 204. B.
 ἀγαθός, ὁ, titulus honoris A.
 24. B.
 ἀγαθὰ καὶ καλὰ S. 201. C.
 ἀγάμματα translate S. 216. E.
 ἀγανακτεῖν τι P. 64. A. 63. C.
 115. E.
 ἀγαπᾶν, magni facere, P.
 110. D.
 ἀγασθαι dativo iunctum S. 179. C.
 ἀγοεῖν οὐκ, τι, P. 108. A.
 ἀγροῖσι ἔρωτες P. 81. A.
 ἀγροῖκος et ἀγροῖκος S. 194. D.
 ἀγων et ἀγαγών S. 174. D.
 ἀγωνίζεσθαι de litigantibus A.
 34. C.
 ἀδελφὸς S. 198. A.
 ἀδελφά τινος P. 108. B. S. 210. B.
 ἀδίκως, temere, P. 72. A.
 ἀδόξαστον P. 84. A.
 ἀεὶ et αἰεὶ S. 173. B. jedes-
 mal A. 25. C.
 ἀεὶ διὰ βίου P. 75. D.
 ἀεὶ τοι, ubi quis cum admira-
 tione vel indignatione loqui-
 tur P. 63. A.
 ἀέναιος P. 111. D.
 ἀθερμον vocabulum P. 106. A.

Ἀθηναῖοι, ὡς ἄνδρες A. 17. A.
 αἰεῖν τινα A. 28. A.
 αἰετὶ ὁ λόγος C. 48. C.
 αἰσθήσεις θεῶν P. 111. C.
 αἰσχύνεσθαι ὑπὲρ τινος A. 23.
 E. C. 45. D. S. 183. A.
 αἰτία c. infinit. P. 97. A. S.
 207. B.
 αἰτίαν ἔχειν A. 38. C.
 αἰτία περὶ τινος P. 95. E. et 97. C.
 αἰώρα P. 111. E.
 ἄκρα, τὰ, die Extreme, P.
 90. A.
 ἄκλητος, non invitatus, S.
 174. D.
 ἀλαζών λόγος P. 92. D.
 ἀλήθεια τῶν ὄντων P. 99. E.
 ἀλλοκεσθαι ἐν συμφορᾷ C. 43. C.
 ἀλλὰ repetitum P. 90. B. ibid.
 63. E. S. 211. E. — post
 τοῦτο, οὐχὶ ἐκείνο, et sim.
 A. 28. A. ἀλλ', ἀλλ' οὐν, ἀλ-
 λά — γε post εἰ μὴ usura-
 tum P. 91. C. ἀλλ' ἄρα —
 μὴ A. 25. A. ἀλλὰ — γε et
 ἀλλὰ — τε P. 57. D. ἀλλὰ δὴ
 in occupatione C. 54. A. ἀλλ'
 ἢ, sonderñ lediglich, A.
 34. B. P. 81. B. 82. B. ἀλλ'
 ἴτιον, formula, P. 91. D. ἀλ-
 λά τί; P. 89. B. ἀλλὰ τί δὴ;

*) Siglae A. C. P. S. numeris praemissae significant Apologiam, Critonem, Phaedonem, Symposium; numeri sunt editionis Stephanianae; litterae A. B. C. D. E. numeris postpositae indicant paginarum Stephan. sectiones.

- C. 43. C. ἀλλὰ τί μῆν; S. 206. E.
 ἄλλα, τὰ, res corporeae, P. 102. A.
 ἄλλα τε, καὶ οὐκ ἀνέλπιστον γέρονε, per brevilloquentiam dictum A. 36. A.
 ἄλλη πολλαχῆ S. 205. D.
 ἄλλο, praeterea, A. 36. B. P. 110. E. 111. A. S. 191. B.
 ἄλλο τι ἢ insolentius collocatum, P. 105. E.
 ἄλλο τι et ἄλλο τι ἢ S. 200. D.
 ἄλλο παρά P. 107. A.
 ἄλλως ἕνεκα λόγον C. 46. D.
 ἄλλως τε εἰ καὶ P. 87. D.
 ἄλλως τε καὶ ὁ τι pro ἴαν τι S. 176. D.
 ἄλωνα ambigue dictum A. 39. B.
 ἄμα c. participio P. 60. B.
 ἄμα τῷ κακῷ C. 46. A.
 ἀμείβεσθαι πόλιν ἐκ πόλεως A. 37. C.
 ἄμεινόν ἐστι C. 54. B. P. 72. D.
 ἀμῆτως S. 180. D.
 ἀμῆχανον εὐδαιμονίας A. 41. C.
 ἀμφιπνεύναι cum dupl. accus. S. 219. B.
 ἀμφοτέρω ubi singularem numerum exspectes A. 22. E.
 ἄν c. futuro indicativi iunctum A. 29. C. P. 61. C. S. 222. A. cum participio futuri A. 30. B. cum participio per imperfectum explicando C. 48. C. apud indicativum imperfecti om. C. 44. B. cum imperfecto actionem repetitam indicat A. 22. B. S. 217. B. apud optativum et particulas temporis usurpatum P. 101. E. etiam optativo, qui infinitivi instar est, additum. P. 86. A. apud πρὶν seq. coniunct. om. P. 62. C. in parenthesi praemisum C. 52. D. P. 87. A. ab optativo interiecto ἔρη separatum S. 202. D. excidit P. 72. B. repetitum A. 40. D. in κρείττον ἢν etc. om. S. 190. C. post ἕως sequente coniunct. P. 59. E. in appositione non addito participio S. 224. E.
 ἀναβαίνειν c. accus. iunctum P. 113. D.
 ἀναβιβάζειν A. 18. A.
 ἀναβιώσασθαι C. 48. B.
 ἀναγκάζειν, argumentis cogere, et c. duplici acc. iunctum S. 223. D.
 ἀναδεῖν S. 212. E.
 ἀνεκπεῖν S. 212. E.
 ἀνακρεῖσθαι, corpora mortuorum tollere, A. 32. B.
 ἀνακαθίεσθαι ἐπικλίην P. 60. B.
 ἀνακίμνουν P. 72. B.
 ἀνακτεῖσθαι de donariis S. 197. E.
 ἀναλαμβάνειν τὸν λόγον C. 84. C.
 ἀναπέθειν, alia docere, P. 77. E.
 ἀναπιμπλάναι, polluere, P. 66. E.
 ἀνάπλωσ, pollutus, P. 83. C. S. 211. E.
 ἀναπληροῦμαι αἰτιῶν A. 32. D.
 ἀνατίθεμαι muto sententiam, P. 87. A.
 ἀνδρεία et ἀνδρία A. 35. A.
 ἀνδροκῶς ἀπομνημονεύειν P. 103. A.
 ἀνδρογυνον S. 179. E.
 ἀνευφημεῖν P. 60. A.
 ἀνέχεσθαι c. genit. part. A. 31. B.
 ἀνεώγετο et ἀνεώγγντο P. 59. D.
 ἀνήρ sine articulo cum contentu dictum P. 98. B.
 ἀνθος, pulchritudo, S. 210. B.
 ἀνθρωπός, ὁ, cum contentu dictum P. 116. D.
 ἀνθρωπος sine articulo usurpatum P. 69. E. A. 39. C.
 ἀνθρωποι οἱ πολλοί P. 64. D.
 ἀντλήσθαι et ἀνέλλεσθαι S. 206. D.
 ἀνλοτασθαι εἰς τινα τόπον P. 116. A.
 ἀνοήτως amare S. 181. B.
 ἀνόμιον, sibi dissimile, S. 188. B.
 ἀνομολογεῖσθαι S. 199. B. 200. E.
 ἀντιποδοῦναι intrans. P. 72. A.
 ἀντέχειν, widerhalten, ausdauern, P. 88. A.
 ἀντί c. verbis permutandi, vendendi al. iunctum P. 69. A.
 ἀντιβολεῖν A. 37. A.
 ἀντιβολήσεις S. 183. A.
 ἀντιγραφῆ A. 27. C.
 ἀντικαμβάνεται με ὁ λόγος P. 88. D.

- ἀντιλογικὸν P. 90. C. 101. D. E.
 ἀντιπένειν πολλά P. 108. B.
 ἀντιπυροδοῦναι A. 36. E.
 ἀντιψοῦσα A. 19. B.
 ἀντιποδοῦναι P. 64. D. S. 173. B.
 ἀνυφαντεῖν, rursus contexere, P. 87. D.
 ἄνω καὶ κάτω στρέφασθαι P. 90. C.
 ἄνω κάτω μεταβάλλειν P. 96. B.
 ἀξιομνημόνευτον ταῦτα S. 178. A.
 ἀξιον ζῆν C. 53. C.
 ἀξιοῦν A. 18. D.
 ἀξιοχρῶς A. 20. E.
 ἀπαίρειν, discedere, C. 53. D.
 ἀπαλλαγῆ P. 107. D.
 ἄπας, unusquisque, P. 108. B.
 ἀπειπεῖν P. 85. C.
 ἀπέκονα et ἀπεκτόνημα A. 39. C.
 ἀπελκόμεν, ὄφειν, P. 78. A.
 ἀπιστεῖν τινι, non morigerari, A. 29. B.
 ἀπιστία τοῖς λόγοις P. 88. C. seq. μὴ P. 69. E.
 ἀπλοῦν P. 62. A. S. 183. C. 206. A.
 ἀπνευστὶ ἔχειν S. 185. D.
 ἀπό et ὑπό quid differant P. 83. B.
 ἀποδείξαι τινα λήρον et sim. P. 72. B. S. 179. C.
 ἀποδέχεσθαι, probare, P. 85. B. 91. E. P. 89. A. S. 194. D. c. genit. part. P. 92. A.
 ἀποδιδράσκειν C. 50. A. P. 99. A.
 ἀποδοῦναι de debito S. 194. D.
 ἀποθνήσκειν et τεθνήναι iunctum P. 64. A.
 ἀποικία C. 51. D.
 ἀποκτείνειν, capitis damnare, A. 29. B. τινά τιμωρῶν A. 39. C.
 ἀπολαμβάνειν de ventis P. 58. B. interciperi a commentu S. 219. E.
 ἀπολαύειν malo sensu C. 54. A.
 ἀπολείπειν οὐδὲν προθυμίας S. 210. A. οὐδὲν P. 69. D.
 ἀπολογεῖσθαι τι C. 54. B. Ap. 34. B. P. 69. D. S. 174. D.
 ἀπορεῖν τι P. 84. C. et 85.
 ἀπορία λόγων A. 38. D.
 ἀπορος de homine dictum A. 18. D.
 ἀπόβητα, τὰ, philosophorum P. 62. A.
 ἀποτελεῖσθαι S. 188. D.
 ἀποφύγειν, absolvi, A. 35. C. 36. A.
 ἀπτεσθαι τοῦ λόγου, reprehendere, P. 86. D.
 ἀπτεσθαι φιλοσοφίας P. 64. A.
 ἄρα in interrogatione obliqua usurpatum P. 70. E. ἄρα μὴ; C. 44. E. ἄρα μὴ ἢ corruptum P. 64. C.
 ἄρα postpositum S. 177. E.
 ἄρ' ἢν P. 68. A. al.
 ἄρνακτες S. 218. B.
 ἄρσέν, τό, S. 191. C.
 ἄρσενοντα S. 192. A.
 ἀρχή, disputationis principium, C. 49. D.
 ἀρχιτέκτονες A. 26. E.
 ἀσκαλλεῖν S. 190. C.
 ἀσπάζεσθαι καὶ φιλεῖν A. 29. D.
 ἀσχολιαν ἄγειν A. 39. P. 66. D.
 ἀτελής S. 179. D. i. q. οὐδὲν διαγράφας.
 ἀτεχνῶς proverbiis additum P. 90. C. adiectivo et adverbio postpositum P. 90. A.
 ἄτη S. 195. D.
 ἀτιμάζειν A. 19. D. P. 107. A.
 ἀτιμίας genera A. 30. D.
 ἀτραπος metaphorice P. 66. C.
 αὐθις, λαμβάνειν τι A. 24. B. posthac A. 24. B. al.
 αὐλειος θύρα S. 212. C.
 αὐτός: post ὅς illatum P. 113. C. post subiectum abundat P. 111. C. S. 195. A. cum ordinalibus iunctum A. 32. C. solus P. 63. C. αὐτός et ἕκείνος ad idem subiectum relatum P. 106. B. αὐτό ad femin. relatum P. 88. A. al. αὐτός ἐπ' ἑμαυτοῦ S. 201. D. αὐτό τι ἔστιν S. 211. C. αὐτός τε καὶ οἱ νικῆς et sim. C. 50. E. αὐτό τοῦτο absolute dictum ita, ut appositio sequatur S. 204. A.
 αὐτόθεν S. 213. A.
 αὐτῷ ἐμοί, et αὐτῷ μοι, P. 91. A.
 ἄφρονος φιλοσοφία S. 210. D.
 ἀφίεναι et ἐφίεναι C. 48. B. λόγους S. 219. B.
 ἀφοιοῦσθαι P. 60. D.

ἄχθεσθαι ὑπὲρ τινος A. 23. E.
P. 61. E. al. cum accus. iunctum P. 88. E.
ἄχρι et ἄχρις P. 61. E.

B.

βαθύς de tempore C. 43. A.
βάχχοι P. 69. C.
βαλόντια φεύγειν S. 189. B.
βαπίζεσθαι de ebriis S. 176. B.
βαρβαρικός et βάρβαρος C. 52. E.
βασκανία P. 95. B.
βεβαιούν τι τὴν δόξαν ὡς τε δοκεῖν C. 53. B.
βέβηλος S. 218. C.
βελτιόν ἔστιν P. 98. E.
βλος βιωτός A. 38. A.
βιωτόν ἔστιν C. 47. E.
βοηθεῖν, defendere, A. 34. A.
βομβεῖν C. 54. D.
βορβόρω, ἐν, κείσθαι P. 69. C.
βούλεσθαι de rebus P. 74. D.
βουλεύειν, senatorem esse, A. 32. B.
βουλευέσθαι εὖ, sibi bene consulere, S. 176. C.
βρενθύνεσθαι S. 221. B.

Γ.

γαλήνη τῶν κακῶν P. 84. A.
γάρ: explicationi inseruit S. 206. C. ad omissam sententiam refertur S. 173. C. praemittitur P. 116. E.
γὰρ ἄρα S. 205. A.
γέ in enumeratione plurium rerum A. 34. D.
γε μὴν S. 197. A.
γέ τοι δὴ C. 43. D.
γελοῖον ambigue dictum S. 189. B.
γελοῖον ἦρον et sim. S. 175. B.
γένεους, εἰς τι P. 71. B. ἀλλήλων P. 103. C. cum τροσῆ et παιδεία iungitur C. 50. E. vis naturae genitalis S. 178. B.
γενναίως, fortiter, P. 58. E.
γεννήτης et γεννητής quid differant, C. 51. E. ubi γεννηταῖς refingas.
γενόμενον, τό, infans, C. 50. E.
γίγνεσθαι dicitur χρόνος P. 108. C.

γραφῆ et δίκη A. 19. B.
γραφὴν κατὰ in arte statuaria quid S. 193. A.
γραφὴν γράφεσθαι τινα A. 19. B.

Α.

δαιμόνιον, τό, A. 27. B.
δαίμων, ὁ, ἐκείνου P. 107. D.
δάκνεσθαι καρδίαν S. 218. A.
δέ: in apodosi positum P. 88. B. post relativa illatum S. 199. B. post parenthesin repetitum P. 80. D. post αὐτός P. 78. C.
δέ ἄρα A. 34. C. P. 68. A. et 80. C.
δέ οὖν S. 180. E.
δέδεικται, exploratum est, P. 66. D.
δέδεσθαι, in vinculis teneri, A. 37. C.
δεδιέναι ὑπὲρ τινος P. 88. B.
δεῖν, non supplendum, P. 95. B. post ἀναγκαῖον ἔστιν illatum S. 186. A.
δεινὸν οὐδὲν μὴ P. 84. B. A. 28. A.
δεῖσθαι ἐν ἀνάγκῃ C. 43. C.
δέομαι P. 95. C.
δέος ἀδελός S. 198. A.
δεῦρό μοι A. 24. C.
δέχεσθαι, praeferre, A. 22. E. al.
δὴ, scilicet, S. 173. E. in apodosi S. 209. B. post πολὺς P. 108. D. ubi filum orationis resumitur A. 21. A. in interrogatione usurpatum S. 200. C. dolentis P. 60. A.
δὴ νῦν et νῦν δὴ P. 61. E.
δὴ οὖν et οὖν δὴ C. 49. D.
δὴ ποῦ in interrog. S. 194. B.
δὴ τις P. 107. D. 115. D. S. 179. C.
Δήλια P. 58. B.
δῆλον ubi δηλοῦν exspectes C. 44. D.
δηλονότι et δῆλον ὅτι C. 53. A. S. 195. B.
δημηγορία A. 36. B.
διά: δι' ἐπιθυμίας εἶναι P. 82. D.
διά μέθης ουνεῖναι S. 176. D.
διαβάλλειν, inimicum reddere, S. 222. C.

διαβάλλεσθαι τι P. 67. E.
διαβολή A. 19. A.
διάγειν C. 43. B.
διαδικάζεσθαι, iudicium subire, P. 107. D. et 113. D.
διαλαμβάνεσθαι P. 81. C.
διάλεκτος, colloquium, S. 203. A.
διαλιπεῖν χρόνον P. 117. E.
διαμυθολογεῖν A. 39. E. P. 70. B.
διακλαῦσαι τὸν βίον P. 85. D.
διαπραγματεύεσθαι P. 77. D.
διαπραττεσθαι S. 181. B.
διατρέβειν μετ' ἀλλήλων P. 59. D.
διατριβή A. 41. A. S. 177. D.
διατρέφειν ἢ P. 85. B.
διαφερόντως ἢ P. 85. B. τῶν ἄλλων P. 64. D.
διαφρατ P. 98. C.
διαφροσῶν P. 77. E.
διδόναι τὸν ἕλεγχον A. 39. C.
δικαιοσύνη S. 209. A.
δικανικός A. 32. A.
δίη ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ P. 99. B.
διουλίεσθαι S. 192. E.
Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη S. 177. E.
δοκεῖν, primum impersonaliter, deinde personaliter accipiendum A. 25. B. de visionibus C. 44. A. mentis iudicium prodit S. 179. D.
δοκιμῶσα εἰς ἀνδρας C. 51. D.
δολερός S. 205. D.
δόξα et δοξάζειν quid Platoni sit S. 202. A. P. 85. D.
δυνάμεις πολιτικά S. 184. B.

Ε.

ἐάν et εἰ se invicem excipiunt P. 93. B.
ἐάν μὲν sequente εἰ δὲ non habet apodosin S. 185. D.
ἐάν τις pro ὅστις ἂν A. 33. B.
ἐαντοῦ pro ἑμαντοῦ P. 91. C.
ἐγγίγνεσθαι de tempore S. 184. A.
ἐγγυῶσθαι τινα P. 115. D.
ἐγγυός εἶναι P. 95. B.
ἐγγυός εἶναι τινός P. 64. E.
ἐγγυτήρω τινός γένει εἶναι A. 30. A.
ἐγκαλύπτεσθαι P. 117. C.
ἐγκώμιον S. 177. A.
ἐγώ οὖν et ἐγὼ δ' οὖν A. 17. A.
ἐδη P. 111. B.

ἐδοξεν αὐτῷ c. nominativo participii iunctum A. 21. C.
ἐθέλειν de rebus P. 102. D. S. 185. D. ἐθέλων, sponte, S. 183. A.
ἐθός τι τοῦτ' ἔχει S. 175. B.
εἰ: post ἐάν illatum P. 93. B. c. indicativo praecedente ἂν et optativo A. 25. B.
εἰ ἄρα πολλάκις P. 60. D.
εἰ δέ S. 212. C. post εἴτε A. 33. D.
εἰ ἐθέλεις seq. optat. S. 288. C.
εἰ μέντοι A. 31. C.
εἰ μὴ εἰ quid ab εἰ μὴ differat S. 205. E. et 221. E.
εἰ τις seq. plurali P. 109. D. S. 183. A.
εἰ τις καὶ ἄλλος P. 66. A.
εἶδεν ἐν τινος εἶναι P. 91. D.
εἶεν A. 19. A. P. 95. A. et 116. E. sequente γάρ S. 213. E.
εἰς λέγομενα A. 17. B.
εἰς ἔστι τινα P. 59. A.
εἰκότα, τά, P. 92. C.
Εἰκέλθοντα S. 206. D.
εἰληχέναι τινα P. 107. D.
εἰληχινές P. 66. A.
εἶναι: cum emphasi positum, ut sit stare, incolumem manere C. 50. B. [quem usum verbi Buttmanus a Graecitate abhorreere ratus corrigendum statuit: ἐκείνην τὴν πόλιν πόλιν εἶναι, quod mihi quidem admodum displicere fateor. Nec deerunt eiusdem usus exempla quaerentibus.]
εἶναι post nominandi verba interpositum A. 23. A. εἶναι ἐν ταῦτῳ P. 86. E. — ἐν φιλοσοφίᾳ etc. P. 59. A. — πρὸς τῷ λόγῳ P. 84. C.
εἰπεῖν τινα τι A. 23. A.
εἰρημός et εἰρημός P. 82. D.
εἰς καλόν, oportune, P. 76. E. S. 174. E.
εἰς τὸ ἐπέκεινα P. 112. A.
εἰς ὑμᾶς εἰσέτιναι A. 17. C.
εἰς τινος ἀποφαίνεσθαι S. 179. B.
εἰς μόνος S. 184. C.
εἰσαγγεῖν τοῦτους A. 24. D.
εἰσαυθίς ἀναβάλλεσθαι S. 174. E.
εἰσέχεται με P. 88. C.
εἰσηγεῖσθαι C. 48. A. S. 176. E.

εἰς ἡμῶν et εἰς ἡμεῖν P. 59. D.
εἰσιέναι et εἰσερχέσθαι de animi
affectibus P. 57. E.
εἰσόδος τῆς διαιρέσεως C. 45. E.
εἴτα: in interrogat. A. 28. B.
pro καὶ εἴτα A. 23. C. post
participia P. 70. E.
εἰθ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι C. 50. A.
εἴτε — εἰ δὲ A. 33. D.
ἐκ, secundum, C. 48. D.
ἐκ τριῶν S. 213. B.
ἐκαστος ex praecedenti οὐδέτις
supplendum S. 192. E.
ἐκβαλλεῖν τὸν ὄρκον S. 183. B.
ἐκβάλλειν, reprobare, C. 46. B.
ἐκεί pro ἐκεῖνος P. 61. E.
ἐκεῖνος et αὐτός ad idem nomen
relatum P. 106. B. et 111. B.
ἐκλάμπειν S. 175. E.
ἐκπομα et ἐκπομα S. 213. E.
ἐκφέρειν P. 66. B.
ἐκχεῖν τοὺς λόγους C. 49. A.
ἐκὼν εἶναι A. 37. B.
ἐκτίτω adverbium C. 46. C.
ἐλευνός et ἐλευνός A. 35. B.
Ἑλληίδες πόλεις C. 52. E.
ἐπιλάσας παρέχεται constr. S.
193. D.
ἐπιλάσας, ἀπό, φέρεσθαι P. 98. B.
ἐπιμελῶς de salubri pretio A.
20. B.
ἐπιμένειν: ταῖς δίκαις C. 50. B.
ἐπιπῶ λόγῳ P. 91. E. ἐπιπῶ τιμῆ-
ματι A. 39. B. absolute C.
49. D.
ἐν μάστιγι S. 175. E.
ἐν τοῖς S. 178. A. C. 43. C.
ἐν χάριτι P. 115. B.
ἐν ᾧ, quamdiu, S. 207. C.
ἐναντίον αὐτὸ τό, instar adver-
bii, P. 103. A.
ἐνδεικνύειν καὶ ἀπαγγεῖν A. 32. B.
ἐνδειξίς καὶ ἀπαγγελία A. 32. B.
ἐνδεκα, οἱ, A. 37. C.
ἐνδεῖν τινας P. 74. D.
ἐνδέχεται, res admittit, P.
93. B.
ἐνεκα λόγου, dicis causa, C.
46. D.
ἐνεκα τούτου P. 85. B. et 106. D.
ἐνέστηκεν, obstat, P. 77. B.
ἐνέχεσθαι αἰτίαις C. 52. A.
ἐνὶ λόγῳ P. 65. D.
ἐννοτε — τοιῶν μὲν, — τοιῶν δὲ
P. 74. B.

ἐνορκὸν ποιέσθαι P. 89. B.
ἐνταῦθα de motu in locum A.
36. B.
ἐνταυθαῖ A. 33. D.
ἐντείνειν P. 60. D.
ἐντὸς πολλοῦ S. 195. B.
ἐξ ἰσοῦ C. 50. E.
ἐξάδειν P. 85. A.
ἐξαιρεῖσθαι διαβολὴν A. 19. A.
ἐξαιρῶ λόγον S. 176. D.
ἐξεπάδειν P. 77. E.
ἐξέρχεσθαι de iis, qui in exilium
eunt, A. 39. D.
ἐξῆς τὰ ἐκείνοις P. 100. B.
ἐξοικεν, impersonaliter dictum,
P. 99. E. ὡς ἐξοικεν i. q. ὡς
ἀληθῶς ἔχει S. 176. C. cum
dat. particip. P. 86. D. cum
nominat. et dativo iunctum
P. 104. B.
ἐπάδειν metaphorice positum P.
77. E. et 114. D.
ἐπαινεῖν τινὰ τι S. 221. C.
ἐπαχθές P. 87. A.
ἐπεὶ καὶ A. 20. A.
ἐπειδὴ c. infin. S. 174. D.
ἐπειτα post πρῶτον μὲν sine δέ
positum P. 89. A. et 86. E.
post participia A. 20. C. P.
70. E.
ἐπιέχεται μοι τι λέγειν S. 197.
C. P. 88. C.
ἐπεισθαι, mente assequi, S.
223. D.
ἐπιέχειν et ἐπιέχεσθαι de bibenti-
bus P. 117. C.
ἐπὶ γελοιότερα S. 214. E.
ἐπὶ δεξιᾷ S. 177. E. et 214. A.
ἐπὶ ἑμαυτοῦ S. 201. D.
ἐπὶ κύλικι λέγειν S. 214. A.
ἐπὶ πλέον P. 93. A.
ἐπὶ πόσῳ; A. 31. A.
ἐπιβουλεύειν seq. inf. S. 203. B.
ἐπιεικῆς A. 36. B.
ἐπιεικῶς πάσαις C. 43. A. ἐπ.
συχνὸς χρόνος P. 80. A.
ἐπιεικείναι et παρακλειύεσθαι P.
61. E.
ἐπιεικῶν P. 117. D.
ἐπιεικωμέναι A. 31. D.
ἐπιλύεσθαι C. 43. C.
ἐπιμελῆσθαι ex ἀμελεῖν intelli-
gendum A. 36. B.
ἐπιμελῆς ποιέσθαι S. 172. C.

ἐπιμελούμενος et ἐπιμελόμενος P.
62. B. D. et A. 29. D.
ἐπιμένειν et περιμένειν P. 59. E.
ἐπιπέμπειν C. 46. C.
ἐπιστάσθαι τι, memoria te-
nere, P. 61. B.
ἐπιστάτης A. 20. A. et 32. B.
ἐπιστέλλειν de extrema morien-
tium voluntate P. 115. B.
ἐπιστήμη etiam de rerum sub
sensus cadentium intelligentia
S. 208. A.
ἐπισφραγίσσασθαι P. 75. D.
ἐπισχῶν οὐ πολλὸν χρόνον P.
59. E.
ἐπιτεχνόνητα ὀνόματα A. 17. B.
ἐπιψηφίσειν A. 32. B.
ἐπιχωριάσειν Ἀθήνας P. 57. B.
ἐπονυμίας ἴσχει i. q. λέγεται P.
102. C.
ἐρανον ἐρενεργεῖν S. 177. C.
ἐργάζεσθαι et ποιεῖν A. 28. D.
ἐρεῖν c. duplici accus. C. 48. A.
ἐρημὴν κατηγορεῖν A. 18. C.
ἐρηται et ἐρωτᾶ conf. P. 60. D.
ἐρημιον S. 217. A.
ἐροῦσθαι et ἐροῦσθαι P. 92. D.
ἐροῦν, διὰ, ἕτερον τὸ ὄνομα S. 175. D.
Ἐρωτος in rerum natura domina-
tur S. 186. A. pro appellativo
simul positum S. 196. D. 197.
B. al.
ἐρωτᾶν τι i. q. λέγοντά τι ἐρωτᾶν
P. 105. B.
ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι P. 75. D.
ἐρωτικός est perfectus philoso-
phus Prolegg. ad Symp. p. 17.
ἔστ' ἂν S. 211. C.
ἔστιν ὡστε P. 103. E.
ἐταιριστρια S. 191. E.
ἔτετρα τοιαῦτα P. 57. D. S.
201. E.
εὖ βουλευέσθαι, sibi bene
consulere, S. 176. C.
εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσαι P.
60. C.
εὖ ἴστε A. 20. D. C. 54. D. S.
219. C.
εὐαρθμητος A. 40. E. S. 179. C.
εὐελεγκτος A. 33. C.
εὐεργεσία, recte facta, P.
113. D.
εὐεργετής, titulus honoris, A.
36. D.
εὐθύς c. particip. P. 70. A.

εὐπρότης de orationis specie et
probabilitate P. 92. C.
εὐρεῖν et μαθεῖν coni. P. 85. D.
ἔφη a nomine suo disjunctum
P. 78. A.
ἐφιέναι intrans. P. 112. D.
ἐφοδὸν δέχεσθαι P. 95. B.
ἔχει λόγον P. 62. A.
ἔχειν κακῶς πρὸς τι S. 176. B.
ἔχειν τι ἰκανῶς P. 71. A.
ἔχειν ὃ τι seq. coniunctivo aut
futuro indicat. S. 194. D. 216.
C. P. 113. C.
ἔχουσαι τινας P. 101. C. D. S.
217. D. et sine genitivo S.
218. A.
ἔχεσθαι ἐν νόσῳ C. 43. C. ἐν
ἀπορίᾳ P. 108. B.
ἐχόμενος c. genitivo P. 101. D.
ἔχων ἔστιν S. 216. E.
ἔως ἂν c. optat. P. 101. D. dum-
modo P. 74. C.

Z.

ζεῦγος, trigae et quadri-
gae, A. 36. E.
ζηλοῦν i. q. μακαρίζειν S. 209. D.
ζῆν ἐν φιλοσοφίᾳ P. 68. C.
ζητεῖν, cupere, velle, A. 37.
C. al.

Ητα.

ἢ interrogat C. 43. C. in for-
mula ὀλίγα ἢ οὐδέν A. 23. C.
ἢ ἄλλους μυθολογίας τις ἂν εἴποι
A. 41. C.
ἢ δ' ἢ et ἢ δὴ conf. S. 205. C.
ἢ μή post ἢ φάθαι A. 30. B.
ἢ post τῆ ὕστερα num recte
dicatur pro ἢ ἢ S. 173. A.
ἢ μὴν in obliqua oratione C.
51. D.
ἢ που P. 84. E.
ἢ τι ἢ οὐδέν A. 17. B.
ἢ δειν et ἢ δὴ confus. P. 63. C. al.
ἢ δεινός ἂν ἀνοήσαιμι P. 108. D.
ἢ δὴ post πολύ P. 103. D.
ἢ θη, sedes ac domicilia,
P. 81. D.
ἢ κει φέρων S. 188.
ἢ μισυ P. 96. E.
ἢν et ἢ conf. S. 172. C.

ἦν ἄρα P. 68. A. S. 198. D.
ἦτοι — γε — ἦ P. 76. A. A.
27. D.
ἦτοι — ἦ P. 68. C.
ἦτρον P. 118. A.
ἦτιον καὶ, minus etiam, S.
177. B. ἦτιον ἀηδῆς ἐν εἴην
S. 176. D.
ἦτω et ἔτω A. 19. A.
ἦχῆ C. 54. D.

Θ.

Θάλαττα, ἡ, mare internum,
P. 109. B. et 113. A.
Θανατῶν P. 64. B.
Θαυροῦν περί τι P. 114. D.
Θάτερον i. q. ἀκόν P. 114. E.
Θαναμάζειν, ἐν τινος, A. 17. A.
— τινά ἐπὶ σοφία S. 206. B.
Θαναμάσια ποιῆν S. 182. E.
Θεᾶσθαι de contemplatione idea-
rum S. 212. A.
Θεᾶτρον de audientibus S. 194. A.
Θεατροπόλαι A. 26. E.
Θεοῦ sine articulo P. 62. D.
Θεῖα μοῖρα P. 85. D.
Θεῖον πέπονθατε et sim. S.
175. B.
Θεομάνεις A. 22. C.
Θεωρία C. 52. B. et 43. C. P.
58. B.
Θόλος A. 32. D.
Θρυλεῖν P. 65. A.
Θυρανῶλαι S. 203. D.

I.

Ἔ pronomem S. 175. C.
Ἰάπετος de prisca aetate S.
195. B.
Ἰατρὸς καὶ παιδοτροφῆς C. 47. B.
Ἰδεῖν φαῖνεσθαι P. 84. C.
Ἰδιώτης, scriptor prosae
orationis, S. 178. B.
Ἰερά, loca diis consecrata,
P. 111. B.
Ἰερά καὶ νόμιμα P. 107. E.
Ἰκανὰ καὶ ταῦτα A. 28. A.
Ἰκανῶς σοί; P. 74. D.
Ἰκανῶς ἔχειν P. 71. A.
Ἰλλυγῶν P. 79. C.
Ἰμάτια, pallia, P. 64. D.
Ἰνα c. imperf. S. 181. E. c. con-

unct. praecedente praeterito
C. 43. B.
Ἰνα τί; A. 26. C. S. 205. A.
Ἰσοδόπον P. 109. A.
Ἰστανῆν τὰ ὄμματα P. 118. A.
Ἰστέον S. 217. B.
Ἰστορία φύσεως P. 96. A.
Ἰσχὺς de animi magnitudine A.
29. E.
Ἰσχὺς καὶ δόμη S. 190. B.
Ἰσως de re certa P. 66. A.
Ἰτης S. 203. D.
Ἰτω Ζεὺς P. 62. A.

K.

καθάπτεσθαι, corripere, vi-
tuperare, C. 52. A.
καθαριεῦν et καθαρεύειν P.
58. B.
καθαριός P. 69. C.
καθηγήσασθαι τινος S. 199. B.
καθίεναι intransitive P. 112. D.
καθιστάναι εἰς ἀγῶνα, accusa-
re, A. 24. C.
καί: post comparativum et ἦ il-
latum P. 75. C. in formula
εἰ τις καὶ ἄλλος P. 66. A. in
formula ἄλιγα καὶ οὐδέν A.
23. A. in καὶ ταῦτ' ἀρκεῖ et
sim. P. 108. D. post ἐπειδὴ
S. 188. E. in καὶ ἀντι τοῦ λό-
γου δοῦναι S. 202. B. compa-
rativis aliisque vocibus post-
positum S. 177. B. pro καίτοι
dictum A. 29. A. καὶ ubi ὅτε
expectes S. 220. C.
καὶ αὐ post τε ill. C. 48. B.
καὶ γάρ, nam etiam, S. 176. B.
καὶ δὴ καὶ A. 26. E.
καὶ — καὶ geminatum in com-
paratione A. 22. D. P. 64. C.
et 76. E.
καὶ εἰ et εἰ καὶ A. 32. A.
καὶ ἔναγχος S. 172. C.
καὶ μὲν δὴ S. 197. A.
καὶ μάλιστα P. 61. D.
καὶ μὴ et καὶ οὐ S. 175. A.
καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖ C. 45. A.
A. 116. E.
καὶ μὴν — γε S. 179. A.
καὶ μὴν καὶ S. 172. C.
καὶ μοι δεῦρο A. 24. C.
καὶ μύρια ὀρώμεν, breviloquen-
tia, P. 94. A.

καὶ διοῦν A. 35. B.
καὶ πάνν P. 64. B.
καὶ τι καὶ C. 43. B.
καίρω, ἐν, τινί C. 43. D.
καίτοι — ἀλλά — ἀλλά S. 177. E.
καίτοι — ἀλλ' ὁμως P. 68. E.
καλεῖν, invitare, S. 174. D.
καλεῖν τι P. 105. D.
καλεῖσθαι ἐν τόπῳ τινί P. 107. C.
καλλιεπεῖν A. 17. B.
καλλωπίζεσθαι C. 52. C. P. 64. D.
καλόπους S. 191. A.
καλῶς γε ποιῶν οὐ S. 175. A.
καλῶς καὶ ἀληθῆ P. 79. D.
καμπῆν ποιεῖσθαι P. 72. B.
καὶ ἐν constr. P. 71. B.
καυθῆλοι ὄνοι S. 222. A.
κάπειτα pro ἔπειτα P. 98. C.
κάροπος P. 99. C.
καρποῦσθαι malo sensu S. 183. A.
καριερός, pertinax, P. 77. A.
κατὰ τοῦν P. 79. D. S. 193. C.
κατὰ τί; cur? P. 61. E.
κατὰ τὸν Κοκκινόν P. 114. A.
κατάγελως C. 45. E.
καταγχεῖσθαι τινός P. 116. C.
καταγραφῆν, en Profil, S.
193. A.
καταδεῖσθαι A. 33. E.
καταγραφῆν S. 193. A.
κατακλῆν P. 117. D.
καταλογάδην S. 177. B.
κατασκεδαννῆναι φῆμν A. 18. C.
κατασιῆσαι τελετάς P. 69. C.
κατατίθεσθαι κλέος S. 208. C.
καταχαρίζεσθαι τὸ δίκαιον A.
35. C.
καταφείδεσθαι τινος P. 85. A.
κατέχεσθαι de exulibus A. 21. A.
κατηγορεῖ, res ostendit, P.
73. A.
κατιέναι A. 21. A.
Κεῖος et Κίος A. 20. A.
κέλης A. 36. D.
κέντρον ἐγκαιαλεῖναι P. 91. E.
κινεῖν λόγον S. 198. E.
κινεῖν τινα S. 175. B.
κοινόν, τό, τῆς πόλεως C. 50. A.
κολοῦεν A. 89. D.
κομφῶς S. 222. B.
κορυβατιῶν C. 54. D. S. 215. E.
κόσμοι i. q. σάφρονες P. 68. E.
κρήεσθαι πρὸς τι P. 110. A.
κρούειν et κροτεῖν S. 212. C.
κυνός P. 113. B.

κυσιατῶν S. 190. A.
κύνειν et κύνειν S. 209. A. B.
κυνιδεῖσθαι ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ P.
82. D.
κωμφοῦν S. 193. B.
κωμωδοποιός et κωμωδοποιός A.
18. al.

A.

λαμβάνειν τι A. 24. B. αἰσθηθῆναι
τινα B. 73. C.
λανθάνειν: aoristo etiam prae-
sentis participium adiunctum
P. 76. D.
λέγειν τι pro περί τινος P. 79.
B. et 94. D. τινά τι A. 23. A.
πρὸς ἑαυτόν P. 88. C.
λειποταξία S. 179. A.
λευκὸν ἱμάτιον C. 44. A.
λήγειν κακῶν P. 114. A.
λίπαι S. 193. A.
λόγον διδόναι cum duplici geni-
tivo iunctum P. 78. D.
λόγος ἐστὶ τινος A. 26. B.
λόγος, δ, ἐὰν τελευτήσῃ P. 89.
B. φέρει P. 89. B. ἀπώλειο
S. 197. E.
λόγος θεῖος P. 85. C.
λωβῶσθαι τινί C. 47. E.

M.

μὰ Δία A. 26. D.
μαθεῖν ἢ εἰρεῖν P. 85. D.
μάλιστα de tempore C. 43. A.
S. 175. C.
μᾶλλον, nimium, P. 63. D.
μᾶλλον post comparativum, P. 79. E.
μᾶλλον δέ C. 46. A.
μᾶλλον οὕτως ὡς pro μᾶλλον ἢ
A. 36. D.
μανικός S. 173. D.
μαντείας δέται S. 206. B.
μαντεύεσθαι A. 21. A. S. 192. D.
μέγα βοῦν P. 101. C.
μέγα λέγειν P. 95. B.
μέγας λόγος, difficilis, P.
62. B.
μέθεξις idearum P. 100. D.
Μέλητος A. 19. B.
μέν: sine δὲ positum P. 58. A.
C. 43. D. S. 173. D. cum
δὲ in uno membro C. 44. B.
duplex S. 198. B. μέν — μέν

— δέ — δέ A. 28. E. μέν γε S. 215. B. μὲν οὖν, imo, C. 44. B.
 μέντοι in responsione affirmante P. 65. D. et 86. D. S. 176. B. μεσοῦν S. 175. C.
 μεστός θεάτρον S. 194. C. μέσως βιώναι P. 113. D.
 μετά c. genit. in formula σκέψις μετά τοῦ λόγου et sim. P. 66. C.
 μεταξὺ c. particip. A. 40. B. μεταπλεῖν de suffragiis A. 36. A. μεταοικεῖν C. 51. D.
 μεταβολή τοῦ τόπου A. 40. C. μέτρια A. 39. B. μέτρια λέγειν P. 87. D.
 μετρίως i. q. κοσμίως P. 108. C. μετρίως λέγειν C. 46. C. P. 96. D.
 μέχρι et μέχρις P. 61. E. S. 210. E. et 220. D.
 μή: praemissum P. 77. E. per hyperbaton trajectum C. 47. D. in eadem enuntiatione cum optativo et conjunctivo copulatum P. 88. C. post οὐδὲν δεινόν P. 84. B. post verba metuendi cum indicativo constructum P. 84. E. post verba impediendi illatum S. 183. A. μή κινήτε soloecum S. 175. B. μή θορυβεῖτε formula A. 17. D. et 30. C. μή μοι elliptice dictum C. 48. E. μή οὐ post negationem usurpatum C. 43. C. P. 72. C. μή οὐ post ἐναντιοῦσθαι S. 197. A. μή ὅτι S. 207. E. μή οὐχί sequi καὶ μή S. 85. C.
 μηδέ post μήτε illatum P. 65. C. μηδέ εἰς et μηδὲ S. 177. A. μικρόν κατ' οὐδέν A. 23. A. μιμῆσθαι ἐπὶ τὰ γελοιώτερα S. 214. E.
 μνησθῆναι περὶ τινος S. 212. C. μόρις et μόλις A. 21. A. et 27. B.
 μοῖ δοκεῖ et ἐμοῖ δοκεῖ C. 45. D. Μοῖρα καὶ Εἰλείθυια S. 206. D. μόρια θεῶν P. 58. E.
 μοῖρας, ἐν, μέλλου ἐναι C. 51. B. μονοειδής P. 78. D.
 μόνον c. imperat. P. 63. E.

μόνος, eximie, S. 215. C. et 222. A.
 μορμολύττεσθαι C. 46. C. μουσικήν ποιεῖν καὶ ἐργάζεσθαι P. 61. A.
 μνησθῆναι S. 209. E. μῦθοι et λόγοι P. 61. B. μυθολογικός P. 61. B. μύσῳ A. 30. E. μῶν μή P. 84. C.

N.

νάρθης P. 69. C. νηκηδής S. 197. C. νικᾶν Ὀλυμπίαιον et Ὀλύμπια A. 36. D.
 νομιζόμενα, τὰ, S. 176. A. νόμιμα, τὰ, iusta funebria, P. 107. D.
 νόμος S. 192. A. νοσεῖν περὶ τι S. 207. B. νῦν δέ — γάρ A. 38. B. νῦν δὴ et δὴ νῦν P. 61. E. S. 198. A.
 νῦν καὶ ἀεὶ P. 88. D.

Ξ.

Ξηγηραφικῶς λέγειν P. 102. C. Ξυλλήπτωρ P. 83. A. Ξύμβολον S. 191. D. Ξυνέμπορος P. 108. B. Ξυντελέφεται i. q. πήγνυται P. 96. B.

O.

ὁ ἔστιν ἴσον et sim. P. 75. B. ὁ μὲν ante ὁ δέ om. S. 207. D. ὅα S. 190. C.
 οἶα ποιεῖς, formula mirantium, P. 117. D.
 οἶεν interpositum S. 216. D. οἰσθαλὴ γέ χρή C. 53. C. P. 68. A.
 οἰκίτης S. 210. D. οἰκῆμα P. 116. A. οἰκοδομία P. 82. C.
 οἶμαι δὲ καὶ τοῦτους S. 176. B. A. 25. C.
 οἶον τὸ τοιοῦτον λέγω P. 65. A. οἶος per attractionem dictum S. 220. B.
 οἶος οἶα S. 195. B.

οἴχεται ἀποπτάμενος S. 183. E. οἰχῆσαι, morietur, P. 118. A. οἰσθαλὴ S. 194. B.
 ἄλλα ἢ οὐδέν A. 23. C. ἄλλον καὶ οὐδέν A. 23. A. ἄλλου c. ind. praeter, S. 198. C. A. 17. A.
 ἄλω καὶ παντί P. 79. E. Ὀμηρικῶς ἐγγὺς λέγειν P. 95. B. ἄμχλη P. 109. B.
 ἄμοιον, sibi simile, P. 109. A. S. 173. D.
 ἄμοιώτης c. dat. P. 109. A. ἄμωσ participio praemissum P. 91. D.
 ἄν, τό, i. q. τὸ ἀληθές S. 202. A. ἄνεδος τίμων S. 178. A. ἄνησοι, delectare, A. 27. C. ἄνομα ἀλλότριον P. 99. B. ἄνομα ἔχειν A. 38. C. ἄνομα ποιεῖν A. 20. D. ἄνομάζειν τι P. 105. D. τινὰ τι S. 212. C.
 ἄντι, τῷ, ubi sententiae communes afferuntur P. 66. C. ἄπη καὶ ἄπως P. 78. D. et 100. D. ἄποιος δέ S. 199. B.
 ἄπως: c. futuro post verba timendi S. 193. A. in formulis invitandi S. 174. E. ἄπως μή c. indicat. fut. P. 91. C.
 ἄπωςιοῦν A. 17. B. ἄραν de mente S. 212. A. ἄρας ironice praemissum A. 24. D. ἄρας οὖν S. 202. D.
 ἀρέγεσθαι τοῦ ὄντος P. 65. C. ἀρθρος C. 43. A.
 ἀρῶδειν S. 215. D.
 ὄς in definitione positum P. 68. A. ὄσις pro εἰ τις A. 21. B.
 ὄσαν τε — ὄσαν τε αὖ P. 112. C. ὄσαν ὑπομένων et sim. P. 68. D. ὄσαν c. optat. P. 101. D.
 ὄτε γε, quandoquidem, P. 84. E.
 ὄτι seq. participio A. 37. B. seq. infinit. P. 63. C.
 ὄ τι ἂν τύχη S. 181. B.
 ὄ τι μαθῶν A. 36. B.
 οἶ et οἶκ: in interrogatione cum futuro et praesenti iunctum S. 172. A. quando post λέων inferatur A. 25. B. per anadiplosin repetitum S. 199. A. οἶκ, ἂν γε πείθῃ P. 89. B.

οὐ γάρ που — γε P. 62. D. S. 199. B. A. 20. C.
 οὐ δῆπου et οὐ τί που S. 194. B. οὐ μή C. 44. B.
 οὐ μόνον ὅτι S. 179. B. οὐ τι — ἀλλά P. 81. D. S. 189. D.
 οὐ φθάνοις ἂν P. 100. B. S. 185. E.
 οὐκ ἔχω ὃ τι χρῆσθαι S. 216. C. οὐκ ὅτι μόνον ἀλλὰ καὶ S. 179. B. οὐκ ὥσπερ S. 179. D. E.
 οὐδ' ὅτιοῦν C. 49. C. οὐδαμῆ οὐδαμῶς P. 78. D. οὐδαμοῦ φαλεσθαι P. 72. B. οὐδὲ δι' ἐν P. 100. B.
 οὐδὲ ἐγγύς S. 198. C. 221. D. οὐδὲ εἰς S. 214. D.
 οὐδ' ὅτιοῦν et οὐδ' ὀπωσιῶν A. 35. B. et 17. B.
 οὐδέεις post τις illatum P. 65. E. οὐδέεις ὄσις οὐ P. 117. D. οὐδὲν ἀλλ' ἢ et οὐδὲν ἀλλ' ἢ P. 76. B.
 οὐδὲν ἔστιν S. 216. E.
 οὐδὲν ὃ τι οὐ iunctum cum plurali praedicati P. 110. D.
 οὐδὲν πλέον ποιεῖν P. 115. B. οὐδὲν πρᾶγμα S. 198. E.
 οὐκ οὐν καλεῖς καὶ μή ἀφήσεις S. 175. B.
 οὐ μόνον γε, ἀλλὰ P. 107. B. οὐν resumit abruptae orationis filum A. 29. B. S. 206. D. positum in oratione aliunde suspensa 219. D.
 οὐσία ὃ τυχεῖται ὄν et sim. P. 65. D.
 οὐτ' ἂν — οὐτ' ἂν A. 31. E. S. 196. E.
 οὐτε μέγα οὐτε σμικρόν A. 19. D. οὐτε — οὐδέ γε A. 19. D.
 οὐτε — οὐδέ μὴν S. 177. E.
 οὐτε — τε A. 26. C. S. 223. C. οὐτοι, noti illi, P. 69. C.
 οὐτος cum contemtu dictum A. 17. B. C. 45. A. S. 181. E. post participium cum articulo iunctum A. 35. B. subiecti agit partes non addito articulo P. 97. A. οὐτος δέ S. 218. B.
 οὐτω, sic primo aspectu, P. 62. A. dictum δικτυκῶς S. 176. D. deinde epexegeci declaratum S. 215. A. repetitum

P. 76. E. post participium P. 61. C. post participium, quod per ὡσαυτοῦ explicari potest, A. 29. B. postpositum καὶ ἐμοὶ οὕτω et sim. P. 61. A. οὕτω δι' εἰκότων S. 214. E. οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον A. 36. C. οὕτως — ὡσαύτως P. 98. A. [ubi quod dixi ὡσαύτως ad οὕτως pertinere, cave perperam intelligas, Nam οὕτως pertinet ad antecedentia; ὡσαύτως autem est pariter. Sensus est: und auch im Betreff der Sonne schickte ich mich so an, um gleichfalls zu erfahren etc.]
ὄφελός τινος A. 28. B. C. 46. A. ὄφελον duplici sensu positum A. 39. B. ὄφελον γέλωτα P. 116. E. ὄψις, species, P. 60. E.

II.

παθεῖν καὶ ἀποτίσαι A. 36. B. παιδεραστής S. 192. B. παιδικά de uno P. 73. D. de re cara et amata P. 68. A. παιδοτριβής C. 47. B. παῖς, ὁ, ἐν ἡμῖν P. 77. E. παιῶνες et παιῆνες S. 177. A. πάλαι A. 18. A. c. imperf. iunctum P. 79. C. de brevioris temporis intervallo S. 198. A. πᾶν, τό, adverbii loco A. 32. D. rerum universitas S. 202. E. πᾶν τούναντιον P. 78. E. πᾶν ποιεῖν et πάντα ποιεῖν A. 38. E. πάντη πάντως P. 78. D. παντός μάλλον P. 106. E. πάντως c. imperat. iunctum S. 175. B. πάνυ postpositum C. 45. B. praemissum nomini et praepositioni A. 40. A. πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς λέγεις P. 82. A. παρά de tempore P. 116. D. post ἄλλο et ἕτερον usurpatum C. 54. D. P. 74. A. et 107. A. παρ' ἄλλογον A. 36. A.

παραβάλλειν S. 214. C. τῶφθαλμῶ S. 221. B. παρακαλεῖσθαι A. 27. B. παρακαλεῖσθαι et ἐπικαλεῖσθαι P. 60. D. παρακλινοῦσθαι S. 212. C. παρακρούειν C. 46. E. παραλαμβάνειν, instituendum suscipere, P. 82. D. παραμυθεῖσθαι P. 83. A. παραμυθία P. 74. A. παραπαλῶ S. 173. E. παραπίπτειν, alieno tempore intervenire, P. 66. D. παραρηχῆμα, ἐκ τοῦ, S. 185. C. παραχωρῶ, per me licet, A. 34. A. παρεῖναι P. 187. E. πάμεργον P. 91. A. παρεῖναι ἐαυτὸν ἐρωτᾶν A. 33. B. παρίσθαι A. 17. C. παρισταθῆναι de cogitationibus P. 58. E. πάσχειν ὁμοίωτατον P. 98. C. πατήρ τοῦ λόγου S. 177. D. παύεσθαι omisso participio A. 26. A. πέλθειν τινά, meliora edocere, C. 51. B. exorare, P. 114. B. πέλθεσθε ἢ μὴ A. 30. B. περᾶσσομαι ἐξ ἀρχῆς δηγήσασθαι S. 173. E. πέλαγος κάλλους S. 210. B. πέμπειν, solemniter mittere, P. 58. A. πένθος P. 59. A. πέντα et πτωχεία A. 23. C. Πέντα Amoris mater S. 203. A. sqq. περί κύκλω P. 112. E. περιβάλλεσθαι κύκλω P. 222. C. περιεργάζεσθαι A. 19. B. περιτρέπειν τὸν λόγον P. 95. B. πηδᾶ ἢ καρθία S. 215. E. πιθοῦ καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖ P. 116. E. πῖλοι S. 220. B. πλάττειν λόγους A. 17. C. πλάττειν σώματα P. 82. D. πλειῶ adverbialiter positum C. 46. C. πλεονθάτερον ἡγεῖσθαι P. 114. E. πλῆθος τὸ ὑμέτερον de populo democratiae studioso A. 21. A.

πλὴν ἢ P. 81. B. πόθεν vi negandi S. 172. C. πόθεν λαβόντες P. 74. B. ποθέσσομαι et ποθέω P. 98. A. ποιεῖν, de praesentibus remediis, wirken, P. 117. B. carmina facere, P. 60. D. positum pro quovis alio verbo ex antecedentibus repetendo S. 193. B. ποιεῖν λόγους P. 61. B. ποιεῖσθαι ἐπίδειξιν c. accusat. P. 99. D. ποικίλλειν ἡδὲν S. 218. C. ποικίλον S. 182. B. ποῖον, τό, P. 78. B. et 89. C. πολλά i. q. πολλάκις P. 61. C. 108. A. πολλάκις τεθνάναι A. 30. B. πολλαχούτων et sim. S. 182. B. πολλοὶ δὲ P. 108. D. πολὺ nomini et praepositioni antepositum A. 40. A. postpositum S. 181. C. πολὺ ἐστὶ τι S. 205. B. P. 78. A. πολυθρόνητον P. 100. B. ποτεῖν P. 88. B. πορεύομαι P. 107. D. πορῆμος S. 203. D. πόρῳ εἶναι τινος, longe abesse, P. 96. E. πόρῳ τοῦ βίου A. 38. C. πόρῳ τῶν νυκτίων S. 217. D. που ἡμῖν ἐστι cum irrisione dictum C. 53. E. πράγμα τὸ Σωκράτους C. 53. C. πράγματα, lites, C. 44. E. πραγματεία P. 63. A. πράττειν c. neutro adiectivi vel pronominis, ubi adverbium expectes, C. 45. D. τοῦτο, id agere, C. 47. B. προσβύειν S. 186. A. καὶ τιμᾶν C. 46. B. πρὶν seq. coni. sine ἄν P. 62. C. πρὸ: post comparativum usurpatum A. 28. D. P. 99. D. πρὸ κακῶν οὐ φεύγειν A. 29. B. πρὸ ὁδοῦ et πρὸ ὁ τοῦ S. 174. D. προαφίστασθαι P. 85. C. S. 175. C. πρόσδροι A. 32. B. προσομιον P. 60. D. πρὸς ἐαυτὸν λογίεσθαι A. 21. D. πρὸς ἡδονήν D. 176. D.

πρὸς τῷ κακῷ et sim. P. 106. C. et S. 195. C. προσάδειν P. 86. E. προσήγοντες, οἱ, c. genitivo instar substantivi constructum A. 34. B. προσέειπαι, probare, P. 97. B. προσκείσθαι, urgere, A. 30. D. προστιθέναι absolute S. 184. D. προτιθέναι de legibus C. 31. E. de mortuis, P. 115. E. προτάσεις A. 32. A. πρῶ et πρῶτ C. 43. A. πρῶτερον et πρῶτατερον P. 59. D. πρῶτον μὲν, non sequente ἔπειτα, C. 50. D. πρῶτος αὐτός S. 197. C. προεῖσθαι P. 68. C. et 108. A. πτόησις et πτοήσις S. 206. D. πῶς οὐκ ἄγεις; S. 174. E. πῶς οὐ μέλλει; P. 78. B. πῶς ποιοῦμεν et ποιῶμεν S. 214. A. et 176. B.

P.

πάθω εἶθ' ἐθέλειν P. 62. D. — λέγειν S. 202. C. πάθωμα C. 45. D. πασιπῶν τοῦ πνεῦν S. 176. B. πάθημα καὶ ὄνομα A. 17. B. πάσι P. 111. E.

Σ.

Σατυρικὸν δῶμα S. 222. D. σηπηδῶν P. 96. B. σῖντα et σῖτοι P. 64. D. σκέμματα C. 48. B. σκεῖνη, amictus, C. 53. D. σκήπτροισι S. 217. D. σκιαγραφία P. 69. A. σκότου et σκότους usitatum Platoni P. 99. B. σόφισμα, der Pfiff, S. 214. A. σοφιστής Amor est. S. 203. D. σπουδὴ καὶ σύντασις S. 206. B. σπουδῆ πάνυ, admodum cupide, P. 98. B. σπουδῆ χαριεντίζεσθαι, oxymoron, A. 24. C. στενώτερον et στενώτερον P. 111. D. στεφῆος et στερεός P. 98. C.

συγγένεια S. 176. C.
 συγγραφικῶς λέγειν P. 102. C.
 συγχωρεῖν αὐτὰ τινί P. 100. C.
 συλλαμβάνειν τὸ στόμα P. 118. A.
 συλληπτῶρ S. 218. D. v. συλλ.
 συμβαίνει, consequitur, P.
 80. A. c. accus. vel nomin.
 et infinit. constr. P. 67. C.
 συμβάλλεσθαι, beitragen, ab-
 solute dictum S. 184. D.
 σύμβολον S. 191. D.
 σύμμετρος Amor est S. 196. A.
 συμπεσὼν ὄμα P. 80. C.
 συμπλήπτειν constr. S. 184. E.
 συμπληροῦν, die Ausfüllung
 bilden, S. 202. E.
 συμποσιάρχου S. 213. E.
 συμφοῦσαι S. 192. E.
 συνάδειν de disputationibus P.
 92. C.
 σύνδειπνον S. 172. B.
 συνδιατελεῖν sine participio P.
 91. C.
 συνιδέσθαι τινί τι, aliquid de
 aliquo scire, P. 92. D. et
 S. 193. E.
 συνῆναι καὶ εἶναι iunctum S.
 195. B.
 σύνταξις καὶ σπουδῆ S. 206. B.
 συντεταγμένως καὶ πιθανῶς A.
 23. D.
 συντηρεῖν S. 192. E.
 στωρῆς, bigae, A. 36. D.
 σχῆμα, Tracht, C. 53. D.
 σχήματα ἴσα S. 185. C.
 σωφροσύνη quid? S. 196. C. et
 S. 209. A.

T.

τάδε de rebus sub sensus sub-
 iectis S. 211. E.
 τὰ τε ἄλλα πάντα καὶ cfr. S.
 182. C. 220. A.
 τὰλλα, res corporeae, P.
 102. A.
 τὰλλα τὰγαθά A. 30. B.
 ταῦτα, accusativus obiecti re-
 motioris, i. q. διὰ ταῦτα S.
 174. A.
 ταῦτ' ἐκεῖνα S. 223. A.
 ταύτη et ταῦτα confus. P. 99. A.
 ταῦτό τοῦτο absolute S. 178. D.
 τέ traiectum P. 86. C. 89. D.
 94. D. Cr. 43. B. non se-

quente καὶ P. 63. C. sequente
 δέ S. 186. D. τέ — τέ P.
 112. C.
 τε — καί, ubi non diversa ne-
 ctuntur, S. 205. D. ibid. 186.
 A. S. 90. C. et 108. A. inso-
 lentius collocatum A. 18. D.
 τε — καὶ αὐ C. 48. B.
 τεθνάναι C. 43. C. 52. C. —
 πολλάνης A. 30. B. et S. 179. A.
 τένει τοῦτ' εἰς σέ P. 63. A.
 τεκμαίρεσθαι sine accusat. τοῦτο
 C. 44. A. P. 107. E.
 τέλει καὶ ἐποπτικά S. 209. E.
 τελευτᾶν εἰς τι S. 181. E.
 τεμάχια S. 191. E.
 τέρας in dialecticis P. 101. A.
 τέτυγες S. 191. B.
 τηλικούτος καὶ τοσοῦτος S. 177. A.
 τί, i. q. τί ἄλλο C. 50. B. i. q.
 κατὰ τί S. 204. D.
 τι indefin., repetitum P. 85. E.
 apud adiectivum neutrius gen.
 om. P. 98. C. ab σχεδόν dis-
 iunctum P. 63. E. nomini
 praemissum A. 37. B. 41. C.
 τί δαὲ δῆ A. 24. A.
 τί δὲ ἄλλο γε ἢ P. 63. C.
 τί δὲ τὰ τοιαῦτα P. 65. C.
 τί δὲ τῶν ἄλλων et sim. P. 78. D.
 τί ἦν ἄ et sim. P. 57. A.
 τί ἦν τοῦτο; P. 58. A.
 τί οὐ seq. aor. P. 86. D. S.
 173. B.
 τιμᾶν, magni aestimare,
 C. 47. A.
 τιμᾶν et τιμᾶσθαι de litis ae-
 stimatione A. 36. B. C. 52.
 C. τιμᾶσθαι cum dat. perso-
 nae iunctum A. 37. B.
 τινὲς καὶ πολλοί P. 57. D.
 τό c. infin. in exclamatione S.
 177. C. P. 99. B.
 τό γ' αὐτοῦ S. 185. A.
 τό δέ, quod contra, quum
 tamen A. 23. A.
 τό δὲ ἦν ἄρα S. 198. D.
 τό μή post verba prohibendi P.
 117. C.
 τό μή οὐ C. 43. C.
 τοί, in communibus sentiētiis S.
 219. A.
 τοίνυν, iam vero, porro, A.
 33. E.

τοιούτος num construat cum
 dativo P. 92. B. per synesin
 ad antecedentia relatum P.
 59. A. et 67. A.
 τολμᾶν, a se impetrare, A.
 39. A. non erubescere,
 sustinere, C. 53. E. sus-
 cipere S. 177. C. de re-
 bus P. 102. E.
 τόσου, ἐκ, S. 191. C.
 τοσοῦτο vi deminuenti P. 83. B.
 τοσοῦτο ante compar. om. A.
 30. A.
 τοιῆ μὲν ante τοιῆ δέ om. P.
 116. A.
 τοιῶ τί ἦν; mirandi formula
 S. 213. B.
 τοῦτο refertur ad ἡ συνοσια
 τῶν ἀφροδισίων S. 192. C.
 τραγικός ἀνήρ P. 115. A.
 τραπέζαι, mensae numula-
 riorum, A. 17. C.
 τρέφεσθαι ἐν φωνῇ τινί A. 17. E.
 τριάκοντα, οἱ, A. 32. C.
 τριβῶν S. 219. B.
 τροφοῆ de animo P. 107. D. —
 καὶ παιδεία C. 50. D.
 τυγχάνειν sine ὦν A. 33. A. P.
 62. A.
 τυγχῆ ἀγαθῆ C. 43. D. S. 177. E.
 τυχῶν, ὅ τι ἄν, C. 44. D.
 τῷ c. inf. eo quod C. 51. D.
 P. 60. B.

Y.

ὕγιες οὐδὲν οὐδενός P. 89. E.
 ὕγρος de Amore S. 196. A.
 ὑπαικούειν de ianitore P. 59. E.
 ὑπάρχειν de argumento orationi
 subiecto S. 198. D. ὑπάρχει,
 contingit, P. 81. A. sup-
 petit, C. 45. A. ὑπάρξει,
 non deerit, P. 78. A.
 ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου P. 86. E.
 ὑπερέχειν τινα P. 102. C. ὑπερ-
 ἔχεσθαι C. 53. E.
 ὑπερφθῶς ὡς S. 173. B.
 ὑπὸ πάσαις τέχναις cfr. S. 205. B.
 ὑποβλέπειν C. 53. B.
 ὑπολαβεῖν, labentem sus-
 tentare, S. 212. D.
 ὑπολογίζεσθαι A. 28. B. τί πρό-
 τινος C. 48. C.

ὑπολύειν, discalceare, S.
 213. B.
 ὑποσάδμη P. 109. C.
 ὑποστέλλεσθαι A. 24. A.
 ὑστεραῖον seq. ἢ C. 43. D.
 ὑστεραῖα (τῆ) ἢ pro ἢ ἢ num
 recte dicatur S. 173. A.

Φ.

φάθι ἢ μή A. 30. B.
 φάνεσθαι ἰδεῖν P. 84. C.
 φάναι post εἰπεῖν S. 175. C.
 φανός S. 197. A.
 φαντάζεσθαι S. 211. A.
 φαντάσμα et φάσμα P. 81. D.
 S. 179. D.
 φάσκω num sit usitatum P.
 113. C.
 φᾶλλον πράγμα, facile nego-
 tium, P. 90. A.
 φέρεσθαι ἀπ' ἐλπίδος P. 98. B.
 φεύγειν φηγή S. 195. B.
 φῆμαι P. 111. B.
 φθόνος οὐδέεις P. 61. D.
 φιλεῖ, solet, S. 182. C.
 φιλεραστής S. 192. B.
 φιλειησίαι P. 81. E.
 φίλοι et φίλοι S. 221. B.
 φιλομαθής i. q. φιλόσοφος P.
 82. D.
 φιλόπολις A. 24. B.
 φιλοσοφία P. 81. E.
 φιλοσοφία ἀφθόνος S. 210. D.
 φιλοσοφίας ὀνειδή καρποῦσθαι
 S. 183. A.
 φλυαρία P. 66. C. S. 211. E.
 φορτικά A. 32. A.
 φρόνησις et σοφία Ph. 65. A.
 S. 209. A.
 φροντιστής τὰ μετέωρα A. 18. B.
 φρουρά P. 62. B.
 φύσει, τὸ ἐν τῇ φύσει et τὸ ἐν
 ἡμῖν distinguitur P. 103. B.
 φύσις inservit periphrasi, nec
 tamen vi sua caret, P. 79.
 B. S. 191. A.
 φωνή, ἢ τοῦ δαιμονίου, A. 40. A.

X.

χίρειν εἶν τινα P. 63. D. C.
 47. A.
 χαμᾶλῆλος P. 89. A.
 χαριεντίζεσθαι σπουδῆ A. 24. C.

χαριέντως, scite, eleganter, P. 87. A. τὸ σῶμα ἔχειν P. 80. A.
 χαρῆσθαι in re amatoria S. 182. A.
 χάριτι, ἐν, P. 115. B.
 χορευταί S. 173. A.
 χροή, ubi χροή exspectes, S. 190. C.
 χρῆμα ὡς οὐδέν P. 96. D.
 χρηματιστικός et χρηματιστής S. 173. C.
 χρῆσθαι φθόνῳ i. q. φθονεῖν A. 18. D.
 χρῆσθαι ἐαντιῷ C. 45. B. οὐκ ἔχω ὃ τι χρῆσθαι S. 216. C.
 χρῆσθαι τῷ λόγῳ P. 95. A.
 χρησμοβολία A. 22. C.
 χρηστός, ironice, S. 177.
 χρόνος γίγνεται P. 108. C.
 χρόνῳ, tandem, S. 217. D.
 χωρίς, abgesehen von s. dass, A. 35. B. C. 44. B. S. 173. B. et 184. B.
 χωρίς διαλαμβάνειν S. 222. E.

Ψ.

ψέγειν τινά τι S. 221. C.
 ψεύδεσθαι τινας A. 22. D.
 ψεύδος, ubi exspectes, ψευδές A. 34. E.
 ψηλαφᾶν P. 99. B.
 ψήτται S. 191. D.
 ψίλοι λόγοι S. 215. C.
 ψυκτήρ S. 213. E.
 ψυχῆ, ἡ, οὐ δύναται ἐπιεῖν, et sim. S. 190. C.

INDEX LATINUS.

A.

Abstractum pro concreto A. 17. C.
 Accentus: in Μεγαράδε et Μεγάραδε C. 52. B. — in no-

Ω.
 ὦ c. nominat. iunctum. S. 172. A.
 ὦ πρὸς Διός A. 25. C.
 ὦ τᾶν A. 25. C.
 ὠνούμενον passive P. 69. A.
 ὠρα P. 80. A.
 ὡς i. q. ὅτι οὕτως C. 43. B. non est perquam A. 35. A. ὡς θνητῶ, ut in mortalem convenit, S. 206. E. coll. 212. C. repetitum P. 97. A. post comparativum A. 36. D. sequente infinitivo P. 63. C. et 108. C. cum. partic. C. 49. C. cum genit. partic. post verba sensuum P. 94. E. cum accus. particip. P. 109. D.
 ὡς ἀληθῶς, ubi loci et sententiae communes afferuntur, P. 66. C.
 ὡς δ' αὐτως P. 102. D.
 ὡς ἔπος εἰπεῖν P. 78. E. S. 179. A.
 ὡς ὅτι ante superlativum S. 218. D.
 ὡσανύτως κατὰ ταῦτά et καὶ κατὰ ταῦτά P. 78. D. et 80. B.
 ὡσπερ: post ὁ αὐτός usurpatum P. 86. A. post τὸ τοιοῦτον S. 181. E. ad emolliendam metaphoram adhibitum P. 88. D. item addito etiam τις, quasi quidam, P. 66. B.
 ὡσπερ ἂν et ὡσπερ ἂν εἰ P. 87. B. Ap. 23. B. ὡσπερ ἂν — εἰ repetito deinde ἂν A. 17. E.
 ὡσπερ λέγω P. 57. C. A. 21. A.
 ὡσπερ τί; S. 205. A.
 ὡσπεροῦν A. 21. D.
 ὡστε post ἔστιν usurpatum P. 103. C.

minibus propriis e participio ortis S. 176. B. — in παρωμέν et παρωμέν P. 90. D.
 Accusationis formula A. 24. B.
 Accusativus: ὄγιά et ὄγυή

P. 89. D. plural. Ἀριστοφάνους S. 218. B. — participii post dativum illatus C. 51. D. al. S. 176. D. — participii post ὡς usurpatum P. 109. D. — cum infin. ubi idem est utriusque membri subiectum S. 175. C. et 220. E. 223. C. Achilles in insulis beatorum collocatus S. 179. E. Patrocli amator S. 180. A.
 Actor debebat quintam suffragiorum partem ferre A. 36. A. Acusilaus S. 178. B.
 Adiectiva: cum adverbis copulata P. 93. B. neutrius generis sine τι usurpata S. 175. B. cum genitivo eodem genere iuncta P. 104. A.
 Adimantus A. 33. E.
 Adverbia: cum adiectivis iuncta P. 93. B. 79. D. per attractionem posita A. 40. C. sic usurpata, ut infinitivus intelligendus sit P. 114. B. S. 183. D. adiectivis postposita Ph. 90. A. S. 181. B. proximo participio convenienter delecta S. 174. E.
 Aeanthodorus A. 33. E.
 Aequilibrium terrae P. 109. A.
 Aeschines P. 59. B.
 Aeschylus S. 108. A. expl. P. 63. A. eius Telephus P. 107. E.
 Aestimatio litis A. 36. E.
 Agatho S. 172. C. 173. A. Prolegg. ad Sympos. Aiax A. 41. A.
 Alcestis S. 179. B. 180. B.
 Alcibiadis oratio Prolegg. ad Symp. eius vinolentia S. 212. D. praemium fortitudinis retulit S. 220. D.
 Alcidas ὄμους vocat πόλεων βασιλῆς A. 196. C.
 Amandi disciplina Platonica S. 210. B. Prolegg. ad Symp. passim.
 Amantes carmina pangunt S. 196. E.
 Amor et philosophia Prolegg. ad Symp.
 Amor: eius natales S. 203 sqq.

eius sedes S. 195. D. 196. A. est ποιητής S. 196. E. ἰγρός S. 195. D. optimus medicus S. 186. B. C. eius virtutes S. 203 D sqq. masculus S. 182. B. C.
 Anacoluthon: A. 28. C. D. 19. E. P. 104. E. S. 182. C. 207. D. ex fervore dicentis natum S. 218. A.
 Anadiplosis S. 199.
 Anaxagoras: arguitur inconstantiae P. 98. B sqq. eius sententia de rerum origine P. 72. C. eius physica P. 97. C. sententia de luna A. 26. D.
 Anaximenes P. 96. C.
 Animi natura P. 96. B sqq. P. 70. B. P. 10. E.
 Antiochis tribus A. 32. B.
 Antiphon Cephisiensis A. 33. E.
 Antisthenes P. 59. B.
 Anytus A. 18. A. 23. E.
 Aoristus: ἐπιόμην et ἐπιόμην P. 84. B. cum praesenti coniunctus P. 84. D. S. 188. B. cum imperfecto copulatus P. 59. E. in conditione cum imperfecto consociatus S. 99. D. infinitivi post verba sperandi P. 67. B. aius eius usus P. 73. D. S. 188. B.
 Apodosis post εἰ om. S. 199. E. 200. B. 204. D. — A. 41. A. per anacoluthiam cum sententia intermedia confusa P. 90. B.
 Apollo fraudis nescius A. 21. B.
 Apollodorus A. 33. E. 59. B.
 Appositio: post adverbia S. 214. E. relativo accommodata P. 66. E. A. 41. A. cum gravitate postposita A. 34. A. irrisionis index C. 51. A. αὐτός τε καὶ οἱ λόγοι sim. S. 221. D. in comparatione S. 221. E. post pronomina per nomina substantiva perspicuitatis causa facta P. 104. E.
 Archelaus C. 52. P.
 Argivi comam non alentes P. 89. C.
 Aristippus P. 59. C.
 Aristodemus S. 173. B.

Aristogiton S. 182. C.
 Aristophanes: cur in Symposio loquens inducatur. Prolegg. gnavus potator ibid. eius Nubes A. 19. C. a Platone notatus A. 18. B. laudatus S. 221. B.
 Articulus: omissus ante *ἀνεμοι* P. 57. B. ante *σῶμα* et *ψυχή* om. P. 83. C. ante *θεοί* P. 62. D. ante *ἀνθρώπος* P. 69. E. A. 39. C. ante *πατρίς*, *πόλις*, al. C. 51. A. ante artium nomina S. 186. E. apud *οὐτός* A. 24. B. 18. A. ante nomina propria P. 57. A. ante nomina propria non repetitus A. 32. B. — praedicato iunctus S. 205. D. ante pronomina relativa usurpatus P. 75. B. in *πολλῶ τῷ λόγῳ χρῆσθαι* et sim. P. 66. A. in plurium rerum enumeratione non repetitus P. 75. C. in *ὁ πᾶς χρόνος* A. 40. E. ante *λίμω*s positus, ubi omissum cupias S. 191. A. 207. B. apud infinitivum, qui pronomini alicui explicando inseruit, non inserendus P. 64. C.
 Astronomia S. 188. B.
 Asyndeton: ubi *πάντως* confirmat superiora S. 173. B. ubi *οὐν* exspectes S. 213. E. ubi *γάρ* additum desideres P. 81. C. in *ἔρμαιον ἂν εἴη* S. 176. B. ubi *μή* interrogativum habet locum A. 28. D. in interrogatione, quae superiori sententiae opponitur, C. 54. B. in principio novae argumentationis P. 91. C. ante *ὁ μὲν*, *ὁ δέ*, P. 91. C. in *πάντα τὰ τοιαῦτα* S. 186. D. post *τοῦτο ἔπασχον* al. A. 22. A. S. 198. C. ubi sententia comparationem indicans illustrandi gratia subiungitur P. 61. A. ubi quid confirmandi causa additur S. 219. E.
 Attractio: A. 20. E. P. 104. A. subiecti P. 89. A. adverbiorum A. 40. C. subiecti sequente infinitivo C. 52. B. subiecti apud *θικαῖόν ἐστι*, *δεῖ*,

etc. C. 52. B. ubi accusativus absolutus debet esse P. 94. B. inversa C. 45. B. modi P. 101. D. in *οἶος* et *ἤλικος* S. 220. B.

B.

Bonum et pulcrum idem S. 201. C.
 Brasidas S. 221. C.
 Brevisloquencia: in *καὶ μνῆρα δρῶμεν* P. 94. A. *τοιοῦτός ἐστιν ὃ ἀπεικάζει* P. 91. B. *ἄλλα τε, καὶ οὐκ ἀνέλπιστον γέγονε* A. 36. A.

C.

Calcei splendidi P. 64. D.
 Callias A. 20. A.
 Carcer Socratis in vicinia fori fuit P. 59. D.
 Casus: cum praepositione iunctus accommodatur verbo A. 32. B. P. 57. B. proximo participio accommodatus S. 174. E. e verbo remotiore suspensus P. 94. D. post *ἢ* praegresso relativo accommodatus S. 206. A.
 Causarum *ἀτιμήτων* et *τιμητῶν* genera A. 35. E.
 Cebes C. 45. B.
 Chaerecrates A. 21. A.
 Chaerephon A. 20. E.
 Charmides S. 222. B.
 Chiasmus S. 186. A. A. 39. B.
 Cicadae S. 191. B.
 Cicero expl. S. 214. E.
 Codrus S. 208. D.
 Coelibatus Athenis num fuerit legibus publicis prohibitus S. 192. B.
 Collocatio verborum in *ἐτέρα ἐτέρας ψυχῆ ψυχῆς* P. 93. B.
 Commune civitatis C. 50. A.
 Comparativus: *στενότερος* P. 111. D. in formula *ἄμεινόν ἐστιν* et sim. C. 54. B. per attractionem quandam positus C. 54. B.
 Concedere vero P. 100. C.
 Conditio: supplenda S. 206. B. duplex P. 67. D. non po-

sita condicionali particula S. 204. E.
 Coniunctivus: forma *διὰ-κειμαι* num probanda P. 84. E. *διασκεδάννυται* P. 77. B. post particulam finalem praecedente praeterito C. 43. B. S. 174. A. 222. E. deliberativus tertiae personae in oratione aliunde suspensa positus P. 115. C. deliber. tertiae personae post *ἐὰν μόνον ἔχῃ ὃ τι* S. 194. D. post *μή*, ubi optativum exspectes, A. 17. A. et optativus post *μή* in eodem membro orationis coniunctus P. 88. C. post *οὐκ ἔχω ὃ τι* S. 216. C.
 Contrariorum ratio P. 103. C. D. E.
 Coronarum inter epulas usus S. 212. C.
 Corporis motus unde oriatur P. 98. B. sqq.
 Corybantes C. 54. D.
 Cotylae mensura S. 213. E.
 Crasis in *ἀνῆρ* P. 58. E.
 Crito A. 33. D. eius filii P. 59. B.
 Critobulus P. 59. B.
 Ctesippus P. 59. B.
 Cygnorum cantus P. 84. E.

D.

Daemones S. 202. E.
 Daemonii vox A. 40. sqq.
 Dativus: pro genitivo positus A. 40. C. *οὐί*, tuo iudicio, P. 101. E. participii in appositione post accusativum S. 203. A.
 Deliorum celebritas P. 58. A. sqq.
 Delium, pugna, ad, S. 221. A.
 Demodocus A. 33. E.
 Deorum rixae S. 195. C.
 Dii non philosophantur S. 203. E.
 Diotima S. 201. D.
 Dolor animum contrahit S. 206. D.

E.

Echecrates P. 57. A.
 Plat. Opp. Vol. I. Sect. III.

Educatio Atheniensium C. 50. D.
 Ellipsis: infinitivi *εἶναι* P. 74. E. et 111. A. infinitivi post *οἶμαι δὲ καὶ αἶ* S. 176. B. verbi finiti post *ὡςπέρ* S. 190. C. voc. *ἐκαστός* post *ἀλλά*, praecedente *οὐδέτις*, S. 192. E. verbi aientis post negans vocabulum A. 36. B. apodosis post *εἰ μὲν* S. 185. D. et 199. E. infin. *εἶναι* P. 74. E.
 Empedoclis sententiae quaedam P. 96. B. et 99. B.
 Endymion P. 72. B.
 Epexegetis: infinitivi post *ἄ*, S. 188. C. 222. B. pronominis per praepositionem facta S. 179. B. per infinitivum A. 17. E. nomini in genitivo adiecta P. 97. A. alia eius forma P. 103. A.
 Epicharmi versiculus P. 65. B.
 Epigenes P. 59. B.
 Epithetorum cumlatio P. 110. D. S. 181. B.
 Eryximachus S. 176. B.
 Euclides P. 59. C.
 Euripides vindic. P. 65. E.
 Euripus P. 90. C.
 Europae termini P. 109. B.
 Evenus A. 20. A. P. 60. D. 61. C. D.

F.

Fabula de Amore S. 203. A. sqq.
 Fabulae cur a Platone sint adhibitae P. 107. D.
 Fabulae singulae num a tragicis sint in certamen delatae S. 173. A.
 Fascinus P. 95. B.
 Fluvii inferorum P. 112. E.
 Fuga Atheniensium tempore triginta tyrannorum A. 21. A.
 Futurum: *προθυμήσομαι* et *προθυμηθήσομαι* P. 91. A. et 115. C. medii passive significat C. 54. A. indicat. c. *ἂν* iunctum A. 29. C. infinitivi post *οἶός τ' εἶπυ* P. 73. B.

in formula *ὄχι ἔχω δ' τι χορήσομαι* S. 216. C.

G.

Genitivus: absolutus, ubi utriusque membri idem subiectum est C. 48. E. absolutus post dativum illatus S. 183. B. e participio suspensus A. 34. B. ex adiectivo eiusdem generis pendens S. 209. A. post *ὅδε*; P. 78. D. gen. epexegeticos P. 97. A. obiecti post *λόγος*, *μῦθος*, et sim. A. 26. B. *σὺν*, *μὲν*, *ἡμῶν*, praemissus simul dativi munere fungitur. P. 117. A. loci S. 182. B. per attractionem ad nomen relatus, quum dativus requiratur S. 182. C. in *ἐπιχρῶν ἐδαιμονίας* A. 41. C. rationem indicat rei, quae respicitur S. 221. C. indicat id, in quo quid positum sit ac cernatur P. 97. A.

Glaucones S. 172. C.

Glossemata notantur A. 57. B. P. 61. B. S. 212. E. frustra quaesita A. 23. C. E.

Gorgias A. 19. E.

Gynaecaea S. 176. E.

H.

Harmonia Thebana P. 95. A.

Heraclitus S. 186. E. P. 96. C.

Herculis columnae P. 109. B.

Hermogenes P. 59. B.

Hesiodus S. 178. B.

Hippasus, proavus Pythagrae, P. 57. A.

Hippias A. 19. E.

Homerus resp. S. 174. D. 195. D. 218. E. A. 28. B. eius de Achille narratio S. 179. E.

Hyperbaton P. 88. A. voc. *μή* C. 47. C.

Hypothetica sententia sine particula *εἰ* expressa S. 218. E. et 204. A.

I.

Idea e quomodo a Platone inventae sint P. 96. A sqq. eorum *μέθεξις* P. 100. C sqq.

Ilithyia S. 206. D.

Immortalitatis cupiditas S. 206. C 208. E.

Imperativus cum *πάντως* iunctus S. 175. B.

Imperfectum: ubi ad superiora respicitur P. 72. A. 79. C. — C. 47. B. D. in sententia conditionali positum, ubi expectaveris aoristum A. 32. E. cum aoristo consociatum P. 59. E.

Indicativus: in formula *ὅτι ποιοῦμεν*, et sim. S. 176. A. *εἰ ἐθέλεις* P. 68. D. S. 208. C. praeterit. cum *ἄλλοι* iunctus S. 198. C. praeteriti sine *ἄν* positus S. 190. C. post *εἰ* illatus praecedente optativo cum *ἄν* A. 25. B. S. 176. B. 177. D. praesentis in interrogat. obliqua post praeteritum positus P. 60. E. optativis interpositus P. 62. C. 94. C. praeteriti post *δεν* *ἄν* P. 57. B.

Infinitivus: post verbalia in *τεόν* illatus perinde, ac si *δεῖν* praecessisset C. 51. D. ad verbum auxiliare intelligendus S. 175. B. post *δεῖν* et *ὡς* positus P. 63. C. 108. E. praesentis post *ἐλπὶς ἐστίν* P. 67. E. post *ἐπεὶ* ex praecedenti verbo pendens S. 189. C. post relativa P. 72. A. aoristi post verba putandi, sperandi P. 67. B. 116. E. aoristi cum perfecto iunctus P. 66. B. praesentis de re tempore praeterito durante S. 172. C. praesentis post *δουλοῦν* et sim. C. 52. C. D. post *ἐπειδὴ* positus S. 174. D. activi nun ponatur pro passivo P. 90. C. epexegesi inservit P. 64. C. P. 70. C. P. 72. C. P. 73. B. P. 74. A. P. 75. D. C. 45. E. A. 37. D. al. cum articulo *το* iunctus exclamationi in-

servit S. 177. C. cum articulo in aposiopesi positus P. 99. B.

Iniuriam ulcisci viri fortis esse putabatur C. 49. B.

Inopia artium magistra S. 203. D.

Insulae beatorum S. 179. E.

Interrogatio mediae interposita orationi P. 73. C. A. 40. B. S. 178. D. in medio orationis membro exorsa C. 53. E. repetita S. 206. B.

Interrogativa et relativa iuncta C. 48. A.

Ionici philosophi P. 96. B.

Iteratio verborum post parenthesin P. 74. E. 72. E.

Iudices inferorum A. 41. A.

Iusiurandum iudicium A. 35. C. per lunonem A. 24. E. per canem A. 22. A.

L.

Laches S. 221. A.

Laudandi artificium S. 198. D.

Laudationes sophistarum S. 177. B.

Lex, qua in iudiciis adversariis erat respondendum, si quid interrogasset, A. 25. D. de nuptiis Attica C. 50. D.

Litis aestimatio etiam in causa impietatis usitata A. 35. E.

Lusus in compellendo S. 172. A.

Lyceum S. 223. D.

Lyco A. 23. C.

Lysanias A. 38. E.

M.

Mantineia diruta S. 193. A.

Marsyas S. 215. B.

Meletus A. 23. E. 25. D. 25. E. 32. C. 36. A.

Menexenus P. 59. B.

Meno dialogus in Phaedone resp. P. 73. A.

Minos A. 41. A.

Mores amatorum in variis Graeciae civitatibus S. 182 sqq.

Mors somno comparata A. 40. D.

Morientes: futura auguran-

tur A. 39. C. pallio caput obvolvebant P. 118. A.

Mortes in plurali numero C. 46. C.

Mulieres contemptae S. 181. B.

Musica S. 187. C.

Mysteriorum gradus P. 69. C.

N.

Negotium Socratis per periphrasin dictum C. 53. C.

Neutra pronominum ad feminina referuntur S. 219. C.

Nicostratus A. 33. E.

Nomina propria simul funguntur munere appellativorum S. 196. D. in plurali numero usurpata S. 218. B.

Nominativus pro vocativo S. 172. A. cum *ὃ* iunctus S. 172. B. participii sequente *ἔδοξε μοι* A. 21. C. participii per anacoluthiam explicandus P. 81. B. cum *εἶναι* iunctus per anacoluthon positus A. 23. A. post *ὡςπερ*, etiam alio casu praecedente P. 111. A. S. 177. B.

O.

Oblivio quid sit P. 75. D.

Olympus musicus S. 215. B.

Optativus: forma πῆγγυτο P. 118. A. forma in *οι* et *οιη* terminata P. 66. A. pro accusativo c. inf. ponitur P. 86. A. S. 201. A. in oratione obliqua usurpatus P. 95. C. 96. C. post *ὡς ἄν*, *διὰν*, al. P. 101. D. post *ὡς* etc. P. 59. D. et coniunctivus post *μή* in eodem orationis membro P. 88. C.

Oraculum Pythiae de Socrate A. 21. A.

Oratio abrupta S. 200. E. obliqua et recta audacius permutata S. 210. B. P. 86. A. 88. B.

Orationes convivarum in Symposio Prolegg. ad Symp. p. 25 sqq.

Orpheus ignavus amator S. 179. D.
Orphica P. 69. C. D.
Oxymoron A. 24. B.

P.

Paedagogi S. 183. C.
Palamedes A. 41. A.
Paralus A. 33. E.
Parenthesis saepius repetita S. 202. A.
Parmenidis versiculi S. 178. B. 195. C.
Participium: eorum cumlatio A. 27. A. 31. A. S. 181. D. P. 70. A. C. 50. A. al. — genitivo iuncta nominum instar A. 34. B. post *τε* illatum A. 37. B. post *τοῦδε* *ἐνεκα* P. 102. D. praegresso *οὕτως* illustrando inservit P. 59. A. in interrogat. *πόθεν λαβόντες* et sim. usurpata P. 74. B. post *ἢ* loco verbi finiti A. 28. D. pro verbo finito per anacoluthon positum P. 87. B. nominativo casu apud *ἔδοξεν ἐμοί* A. 21. C. nominat. per anacoluthiam positum P. 81. B. in accusativo post dativum nominis collocatum C. 51. D. al. praesentis post verba veniendi P. 116. C.
Pausanias S. 176. A. 180. B.
Pedisequi P. 60. A.
Penelopes tela P. 84. A.
Periuria amantium a diis non punita S. 183. B.
Persona: prima et tertia iuncta P. 98. C. tertia in *ἀπιωτῶν παρῆγεταί* et in sim. 69. E. tertia indefinito subiecto intellecto A. 29. A. P. 93. A. S. 187. E. secunda verbi passivi in *εἶ* terminata S. 172. C. et 174. D. dualis secunda in *την* terminata S. 189. C.
Pestis initio belli Peloponn. S. 201. D.
Phaedo P. 57. A.
Phaedo dialogus post Parmenidem scriptus P. 100. D.

Phaedondes P. 59. C.
Phaedrus S. 176. B.
Philolaus P. 61. D.
Philomela P. 85. A.
Philosophia est maxima musica P. 61. A. est meditatio mortis P. 64. A. cum amore cognata Prolegg. ad Symp. vulgo temere reprehensa A. 23. C.
Phliasiorem cum Pythagoreis necessitudo P. 57. A.
Pindarus resp. S. 216. E.
Plato Socrati morienti non affuit P. 59. B.
Pleonasmus: *ταύτης δόξα τις αλογῶν ἢ δοκεῖν* C. 44. C. *δοκεῖ* post *φαίνεται* et sim. P. 60. C. ubi post relativum sequitur explicativa sententia P. 84. D.
Pluralis: post *εἰ τις* S. 183. A. P. 109. D. *θάνατοι* et sim. C. 46. C. pronominum de una re A. 19. D. P. 70. D. *ταῦτα* pro singulari positus P. 62. D.
Plusquamperfectum: Attica eius forma A. 31. D. A. 22. D. S. 198. C.
Poetarum scientia taxatur A. 22. B. C.
Porus S. 203. A sqq.
Possessiva loco genitivi pronominis personalis posita A. 20. E.
Praedicatum singularis numeri post pluralem S. 178. A.
Praefiscine P. 95. B.
Praepositio: in formulis ex articulo compositis verbo accommodata P. 75. B. P. 76. D. S. 202. E. ex alterius sermone iteranda S. 202. B. post *τί δέ*, ex antecedentibus repetenda P. 64. D. ante relativa non iterata A. 27. D. P. 76. D. in appositione infinitivi iterata A. 35. C. in comparatione modo ommissa modo repetita P. 67. D.
Praesens: participii cum verbis veniendi iunctum P. 116. C. infinitivi post verba sperandi P. 67. E. et aoristus in

uno orationis circuitu iunctus S. 188. B.
Prodicus A. 19. E. fabula eius de Hercule etiam a Platone memorata S. 177. B.
Pronomen: relativum neutrius generis, ubi aliud genus requiras S. 187. D. casu suo proximo accommodatum participio S. 174. E. demonstrativum numeri pluralis de una re usurpatum S. 187. D.
Prooemia quid sint P. 60. D.
Protasis duplex in conditionalis sententia P. 67. E.
Proverbia: in Apologia, *οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος* A. 20. E. item Symp. 177. A. *οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ θένος* A. 34. D. in Phaedone, *πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς* 89. C. *δεύτερος πλοῦς* 99. D. *ἢ Γλαύκου τέχνη* 108. D. *τὴν αὐτοῦ οὐλίαν δίδουκεν* 101. D. *φειδίσθαι οὐδένοσ ἐπι ἐνότος* 116. E. *Sera in fundo parsimonia* 116. E. in Symposio, *αὐτιόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν* 174. B. *οὐν τε δὴ' ἐρχομένω* 174. D. *βαλόντα φεύγειν* 189. B. *ὁμοῖος ὁμοίω πελάζει* 195. B. *ἢ γλῶσσ' ὁμόμοχ'*, *ἢ δὲ φρήν ἀνόμοτος* 199. A. *Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερος* 195. B. *δῆλον καὶ παιδί* 204. B. *παθόντα γινώ- ναι* S. 222. B. *οἶνος μετὰ παιδῶν ἀληθῆς* S. 217. E. *πύ- λας ἐπιιδέσθαι* S. 218. B.
Prytaneum A. 36. D.
Pulcrum et bonum Platoni idem S. 201. C.
Pythagoricorum *ἀπόδητα* P. 62. B.
Pythagoricorum sententia de philosophia optima musica P. 61. A. de cursu animorum reciproco P. 70. B. de morte sibi non ultro consciscenda P. 61. C. 62. A. de alia quadam re P. 110. B. cum Platone commercium Ph. 57. A.

R.

Recta oratio post obliquam A. 21. E. conf. Oratio.

Recte et verum dicis P. 79. D.
Redundantia A. 36. C.
Reflexiva pronomina pro personalibus P. 91. C.
Rei in iudiciis adduxerunt mulieres, filios, cognatos, amicos, A. 34. C.
Relativa et interrogativa iunguntur C. 48. C.
Relativum pronomem duplici casu cogitandum S. 201. A. verbis diversae constructionis iunctum A. 40. A.
Repetitio verborum post parenthesis S. 184. E. P. 109. E. eiusdem verbi in oppositione membrorum C. 54. A. A. 40. D.
Rhadamanthus A. 49. A.
Rhythmus S. 187. B.

S.

Scenica res A. 26. E.
Sententia duplex ex uno verbo suspensa S. 186. A.
Sileni S. 215. A.
Simmias C. 45. B. P. 59. C.
Simul — simul P. 103. D.
Singularis, *αὐτό* post pluralem *ῥσα* P. 70. E. praedicati post pluralem S. 178. A. verbi post nomen plural. S. 188. B. 190. C. P. 62. D.
Socrates: Doricas civitates laudat C. 52. E. eius stipendia et itinera C. 52. B. A. 29. A. S. 219. E. et 221. A. quum in iudicium raperetur, iam sexagenarius A. 17. D. artem amatoriam professus S. 177. D. 212. B. impuri amoris ab aequalibus non accusatus Prolegg. ad Symp. p. 24. Silenis comparatus S. 215. A. amator Alcibiadis S. 213. B. *ὁ πένης* vulgo appellatus A. 23. C. non exegit mercedem a discipulis A. 19. D. *μετρωσοφρονιστής* appellatus A. 18. B. eius filii A. 34. D. eius digamia P. 116. B. meditabundus stare solitus S. 220. C.

Solus unus S. 184. C.
Somnia post mediam noctem
vera C. 44. A.
Sophocles em. S. 177. B.
Subiecti repentina mutatio P.
72. B. S. 174. E.
Sunium C. 43. D.
Synesis A. 38. B. P. 58. B.

T.

Tanto apud comparativum om.
A. 30. A.
Tantum vi deminuendi posi-
tum P. 83. B.
Temporum diversorum iun-
ctura P. 59. E. V. Imper-
fectum et Aorist.
Terens P. 85. A.
Terpsion P. 59. C.
Terrae figura P. 97. D. sqq.
108. C.
Tertia persona verbi indefi-
nite posita P. 99. E.
Theatri Attici amplitudo S.
175. E.
Theoclea sacerdos Delphica
S. 201. D.
Theodotus A. 33. E.
Theoriae P. 58. B.
Theseus P. 58. A.
Thessali levitate et morum
licentia infames C. 53. D.
Tonsura comae in luctu P.
89. B.
Triptolemus inter iudices
inferorum relatus A. 41. A.
Tyranni triginta A. 32. C.

U.

Undecimviri A. 37. C. P.
57. C.
Unus solus S. 184. C.

V.

Venus Urania et Vulgaris S.
180. D.
Verba: simplicia post compo-
sita inferuntur P. 59. C. in
membrorum oppositione repe-
tita C. 54. A. quietis cum
sic iuncta P. 57. B. venatoria
ad veri investigationem trans-
lata P. 66. A. in *vui* num
Atticis etiam in *vo* terminen-
tur C. 47. C.
Verbalia in *zeor* cum accu-
sativo personae iuncta C. 49. A.
Vindicta habebatur pro viri
fortis signo C. 49. B.
Viperarum morsus S. 217. E.
Virtus civilis P. 84. A. S.
209. A.
Virtutis gradus P. 82. A.
P. 68. C. S. 209. A.
Virtutum quatuor formae
primariae P. 60. A. Amo-
ri tributae S. 196. B.
Voluptas animum diffundit S.
206. D.

Z.

Zeugma A. 38. C. 36. B. C.
48. C. S. 183. A.

Von **Platonis opera omnia** edid. **Stallbaum** ist bei
uns erschienen:

Vol. I. 1. Apologia Socrat. et Crito. ed. III.	Druckpapier	—	Thlr. 27	Ngr.
	Postpapier	1	« 6	«
« « 2. Phaedo. ed. III.	Druckpapier	—	« 27	«
	Postpapier	1	« 6	«
« « 3. Symp. et Ind. ed. III.	Druckpapier	—	« 27	«
	Postpapier	1	« 15	«
« II. 1. Gorgias. ed. II.	Druckpapier	—	« 24	«
	Postpapier	1	« 5	«
« « 2. Protagor. ed. II.	Druckpapier	—	« 24	«
	Postpapier	1	« 5	«
« III. 1. 2. de Republica. lib. I—X. II. Vol.	Postpapier	4	« —	«
« IV. 1. Phaedrus.	Postpapier	1	« 6	«
« « 2. Menexenus, Lysis, Hippias uterque.	Postpapier	1	« 15	«
« V. 1. Laches, Charm., Alcibiades uterque	Druckpapier	1	« 9	«
	Postpapier	1	« 15	«
« « 2. Cratylus.	Druckpapier	—	« 27	«
	Postpapier	1	« —	«
« VI. 1. Euthydemus.	Druckpapier	—	« 21	«
	Postpapier	—	« 24	«
« « 2. Meno et Euthyph. et incerti script. Theages, Erastae et Hipparch.	Druckpapier	1	Thlr. 12	Ngr.
	Postpapier	1	« 18	«
« VII. Timaeus et Critias.	Druckpapier	1	« 24	«
	Postpapier	2	« —	«
« VIII. 1. Theaetetus.	Druckpapier	1	« 12	«
	Postpapier	1	« 18	«
« « 2. Sophistes.	Druckpapier	—	« 27	«
	Postpapier	1	« —	«
« IX. 1. Politicus.	Druckpapier	1	« 15	«
	Postpapier	1	« 25	«
« « 2. Philebus.	Druckpapier	1	« 15	«
	Postpapier	1	« 25	«
« « Leges (wird noch nebst dem Uebrigen erscheinen).				

Gleichzeitig mit der dritten Auflage von Platonis Symposium
ist fertig geworden und versandt:

Xenophontis **Anabasis** ed. Kühner c. tabula geogr. Sect. II.
1 Thlr.

(Vollständig Sect. I. et II. 1 Thlr. 27 Sgr.)

Dieselben mit **deutschen** Noten von demselben Herausgeber,
mit einer Karte über Kyros Hin- und Rückzug nur 18 Ngr.

Hennings'sche Buchhandlung.

Erfordia, typis Hennings et Hopf.